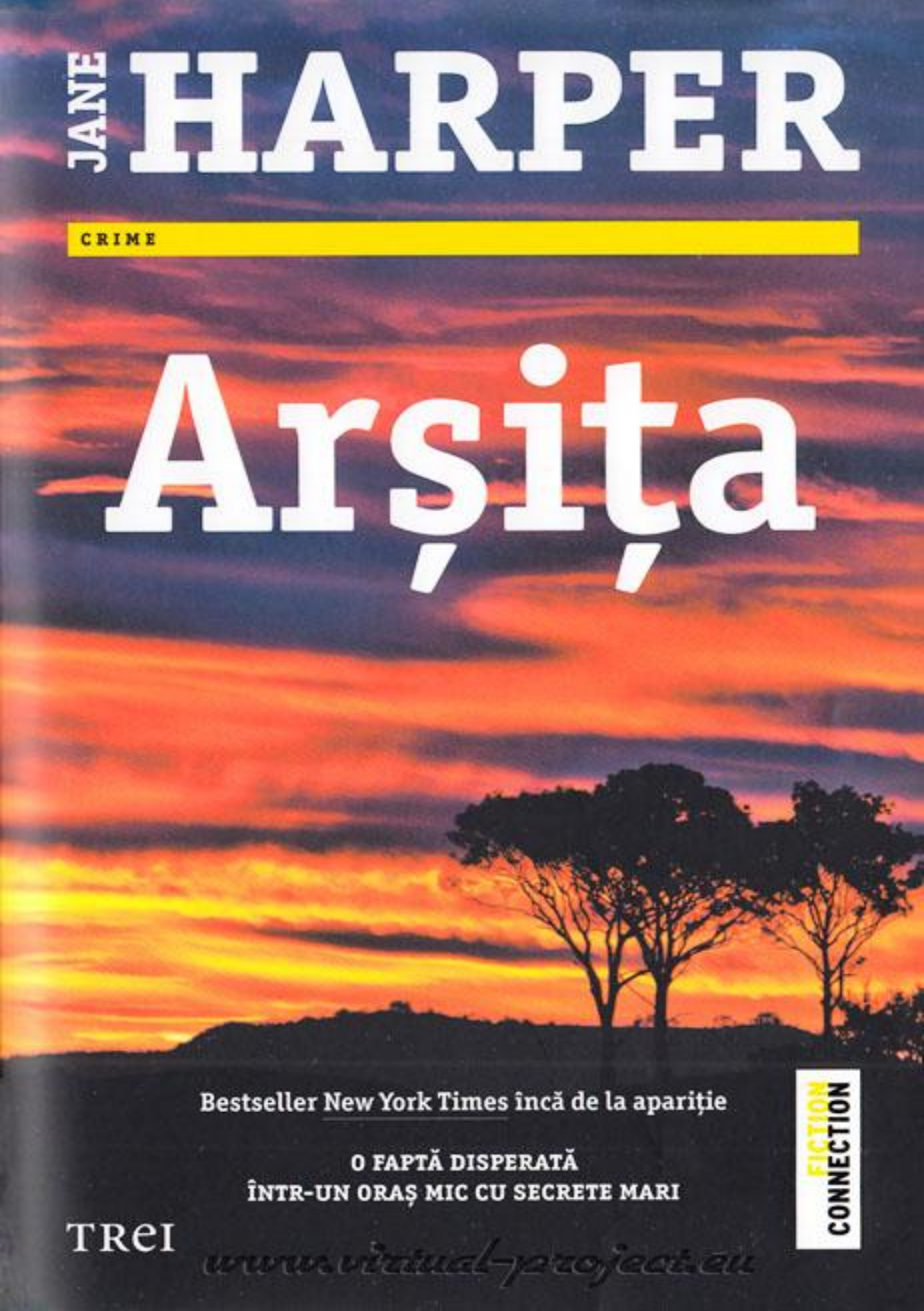
JANE HARPER
CRIME
Arșița
Bestseller New York Times încă de la apariție
O FAPTĂ DISPERATĂ
ÎNTR-UN ORAȘ MIC CU SECRETE MARI
TREI
FICTION CONNECTION
www.virtual-project.eu

JANE HARPER

ARŞIŢA

Original: *The Dry* (2016)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA BURUIANĂ

virtual-project.eu

Editura: TREI

2017

Părinţilor mei, Mike şi Helen,
care îmi citeau întotdeauna

Prolog

Nu era ca şi cum ferma nu mai văzuse moarte până atunci, iar muştele de carne oricum nu făceau discriminări. Pentru ele, nu prea era nicio diferenţă între un hoit de animal şi un cadavru de om.

Seceta răsfăţase din plin muştele în vara aceea. Ele căutau ochi neclintiţi şi răni lipicioase, lăsate de fermierii din Kiewarra care îşi îndreptau puştile spre animalele slăbănoage. Lipsa ploii însemna lipsa hranei. Iar lipsa hranei îngreuna deciziile în orăşelul care tremura sub cerul senin şi arzător zi după zi.

— O să treacă, ziceau fermierii pe măsură ce lunile alunecau încet într-un nou an.

Îşi repetau cuvintele cu voce tare unii altora ca pe o mantra şi le şopteau pentru ei înşişi ca pe o rugăciune.

Numai că meteorologii din Melbourne îi contraziceau. Îmbrăcaţi la costum şi aparent compătimitori în studiourile lor cu aer condiţionat, aceştia făceau câte o referinţă, în treacăt, de obicei în buletinul de la ora şase. Erau, oficial, cele mai rele condiţii meteorologice din ultimul secol. Tiparul acesta al vremii avea un nume, a cărui pronunţie nu era niciodată sigură. *El Niño.*

Măcar muştele erau fericite. Totuşi, prada lor din ziua aceea era neobişnuită. Mai mică şi cu o oarecare fineţe a cărnii. Nu că ar avut vreo importanţă. Prada era pradă, la urma urmei. Aceiaşi ochi sticloşi. Aceleaşi răni umede.

Cadavrul din luminiş era cel mai proaspăt. Muştelor le-a luat puţin mai mult timp să le descopere pe cele două din casă, deşi uşa de la intrare se tot legăna, deschisă, ca o invitaţie. Cele care s-au aventurat dincolo de oferta iniţială din hol au fost răsplătite cu încă una, de data aceasta în dormitor. Era mai mică, dar mai puţin hăpăită de concurenţă.

Primele la faţa locului, muştele forfoteau mulţumite în căldură, în timp ce sângele forma bălţi pe gresie şi pe covor. Afară, rufele

atârnau nemişcate pe sfoară, uscate ca iasca şi ţepene din cauza soarelui. O trotinetă mică zăcea părăsită pe aleea de piatră. O singură inimă omenească bătea pe o rază de un kilometru în jurul fermei.

Aşa că nimic nu a reacţionat când, în adâncul casei, bebeluşul a început să plângă.

Capitolul unu

Chiar şi cei care nu întunecau pragul bisericii între un Crăciun şi următorul îşi dădeau seama că aveau să fie mai mulţi îndoliaţi decât locuri disponibile. La intrare se forma deja un culoar îngust în gri şi negru pe când Aaron Falk se apropie cu maşina, lăsând un nor de praf şi frunze crăpate în urma lui.

Vecinii, hotărâţi, dar încercând să n-o arate, se împingeau unii pe alţii pentru o poziţie mai bună, în timp ce mulţimea se strecura pe uşă. Peste drum, reporterii se adunaseră într-un cerc.

Falk şi-a parcat berlina lângă o camionetă care avusese şi zile mai bune şi a oprit motorul. Zbârnâitul aerului condiţionat a amuţit, iar interiorul maşinii a început să se încălzească imediat. Le-a aruncat o privire rapidă oamenilor adunaţi, deşi nu prea avea timp. Abia se târâse tot drumul de la Melbourne, lungind călătoria de cinci ore într-una de peste şase. Mulţumit că nimeni nu i se părea cunoscut, a ieşit din maşină.

Căldura de după-amiază târzie l-a cuprins ca o pătură. A deschis portiera din spate ca să-şi ia haina şi s-a zgâriat la mână. După o ezitare foarte scurtă, şi-a luat şi pălăria de pe banchetă. Cu boruri late, din pânză tare, maro, nu mergea cu costumul lui de înmormântare. Dar cu o piele care, jumătate de an, avea nuanţa albăstruie a laptelui smântânit şi, în restul timpului, o puzderie de pistrui ce păreau canceroşi, Falk era pregătit să rişte gafa vestimentară.

Palid din naştere, cu păr blond-albicios, tuns foarte scurt, şi gene invizibile, acesta simţise adesea în cei treizeci şi şase de ani ai săi că soarele australian încerca să-i transmită un mesaj. Dar îi era mai uşor să-l ignore în umbrele înalte din Melbourne decât în Kiewarra, unde umbra era un lux trecător.

Falk s-a uitat o dată la drumul care ieşea din oraş, apoi la ceas. Înmormântarea, parastasul, o noapte şi pleca de acolo. *Optsprezece*

ore, a calculat el. Atât. Cu acest gând ferm în minte, s-a îndreptat cu paşi mari spre mulţime, ţinându-şi pălăria cu o mână, când o rafală bruscă de vânt a ridicat borurile.

Înăuntru, biserica i s-a părut şi mai mică decât îşi amintea. Umăr la umăr cu străini, Falk s-a lăsat dus de valul de oameni înăuntrul congregaţiei. A observat un spaţiu liber lângă un perete şi s-a repezit să-l ocupe, făcându-şi loc lângă un fermier a cărui cămaşă de bumbac era aşa de întinsă, încât aproape îi pleznea pe burtă. Bărbatul l-a salutat din cap şi s-a întors să privească drept înainte. Falk i-a văzut cutele de pe coate, după cum fuseseră împăturite mânecile până recent.

Şi-a dat pălăria jos şi şi-a făcut discret aer cu ea. Nu s-a putut abţine să nu privească în jur. Chipurile care mai înainte i se păruseră nefamiliare au început să prindă încet contur şi Falk a fost surprins, în mod absurd, de ridurile de la ochi, de părul albit şi de kilogramele în plus observate ici şi colo prin mulţime.

Un bărbat mai în vârstă, aşezat cu două rânduri mai în spate, i-a surprins privirea cu o mişcare a capului şi cei doi au schimbat un zâmbet trist de recunoaştere. Cum îl chema? Falk a încercat să-şi amintească. Nu putea să se concentreze. Omul fusese profesor. Falk putea să şi-l imagineze în faţa unei clase, încercând vitejeşte să facă geografia sau lucrul manual sau altceva să prindă viaţă pentru nişte adolescenţi plictisiţi, dar amintirea îi tot scăpa.

Bărbatul i-a făcut semn din cap spre banca pe care stătea el, dându-i de înţeles că i-ar face loc, dar Falk a clătinat din cap politicos şi şi-a întors iar privirea în faţă. Şi în cele mai bune momente evita discuţiile de complezenţă, iar acesta nu era nici pe departe unul dintre cele mai bune momente.

Doamne, sicriul ăla din mijloc era mic. Faptul că era aşezat între celelalte două de mărime normală nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Dacă era posibil aşa ceva. Copii mici cu părul pieptănat lipit de cap arătau spre el: *Tati, uite! Cutia aia are culorile de la fotbal.* Cei suficient de mari ca să ştie ce se afla înăuntru se uitau lung,

consternaţi, în tăcere, fâţâindu-se în uniformele şcolare când se apropiau şi mai mult de mamele lor.

Deasupra celor trei sicrie, o familie formată din patru membri se uita în jos dintr-o fotografie mărită. Zâmbetele lor statice erau prea mari şi pixelate. Falk a recunoscut poza de la ştiri. Fusese folosită din plin.

Dedesubt, numele celor morţi fuseseră scrise din flori. *Luke. Karen. Billy.*

Falk s-a holbat la Luke din fotografie. Părul lui gros şi negru era acum încărunţit la frunte şi la tâmple, cum era de aşteptat, dar el tot arăta mai în formă decât majoritatea bărbaţilor trecuţi de treizeci şi cinci de ani. Faţa lui părea mai în vârstă decât şi-o amintea Falk, dar e drept că trecuseră aproape cinci ani. Zâmbetul încrezător era neschimbat, la fel ca privirea uşor secretoasă. În minte i-au venit cuvintele: *E la fel.* Cele trei sicrie spuneau altceva.

— Tragedia dracului! a zis din senin fermierul de lângă Falk.

Ţinea braţele încrucişate, cu pumnii îndesaţi strâns la subsuori.

— Aşa e, a zis Falk.

— Îi ştiai bine?

— Nu prea. Numai pe Luke, pe...

Preţ de o clipă ameţitoare, Falk n-a ştiut cum să-l descrie pe bărbatul din sicriul cel mai mare. A tot căutat în mintea lui, dar nu a găsit decât nişte clişee folosite în descrierile din tabloide.

— Pe tată, a zis el în cele din urmă. Eram prieteni când eram mai tineri.

— Mda. Ştiu cine e Luke Hadler.

— Cred că acum toată lumea ştie.

— Locuieşti tot pe aici?

Fermierul şi-a întors uşor corpul impozant şi, pentru prima dată, l-a fixat pe Falk cu privirea, aşa cum se cuvine.

— Nu, m-am mutat de mult.

— Aha. Parcă te ştiu totuşi.

Fermierul s-a încruntat, încercând să-şi dea seama de unde îl

cunoaşte.

— Hei, nu eşti unu' dintre nenorociţii ăia de jurnalişti de la televizor, nu?

— Nu. De la poliţie. Din Melbourne.

— Serios? Ar trebui să anchetaţi nenorocitul ăla de guvern că a lăsat lucrurile să ajungă aşa de rău.

Bărbatul a arătat din cap spre locul în care trupul lui Luke zăcea alături de cele ale soţiei şi fiului lor de şase ani.

— Noi stăm aici şi încercăm să hrănim ţara asta pe cea mai rea vreme din ultima sută de ani, iar ei îi dau întruna din gură cu reducerea subvenţiilor. Într-un fel, nu prea poţi să-l învinovăţeşti pe amărât. E scandalul drac...

S-a oprit. S-a uitat în jur, prin biserică.

— E un scandal, aia e.

Falk nu a zis nimic şi amândoi au rămas să se gândească în sinea lor la incompetenţii din Canberra. Posibilele motive pentru moartea familiei Hadler fuseseră discutate pe larg în paginile ziarelor.

— Deci anchetezi asta?

Bărbatul a arătat din cap spre sicrie.

— Nu. Am venit doar ca prieten, a zis Falk. Nu sunt sigur că mai e ceva de anchetat.

Ştia numai ce auzise la ştiri, la fel ca toată lumea. Dar era clar, conform comentariilor. Puşca era a lui Luke. Fusese găsită mai târziu băgată în ceea ce mai rămăsese din gura lui.

— Nu, bănuiesc că nu, a zis fermierul. Mă gândeam doar că, na, fiindu-ţi prieten...

— Oricum, nu sunt genul ăla de poliţist. Eu sunt federal. Lucrez la unitatea de informaţii financiare.

— Mie asta nu-mi zice nimic, prietene.

— Asta înseamnă că eu doar urmăresc banii. Orice sumă care se termină cu câteva zerouri şi care nu e unde ar trebui. Spălare de bani, deturnare de fonduri, chestii de genul ăsta.

Bărbatul a răspuns ceva, dar Falk nu l-a auzit. Privirea i se

mutase de la cele trei sicrie la jelitorii din stranele din faţă. Spaţiul rezervat familiei. Ca membrii acesteia să poată să stea în faţa tuturor prietenilor şi vecinilor, care, în schimb, puteau să se uite la cefele lor şi să-i mulţumească lui Dumnezeu că aşa ceva nu li se întâmplase lor.

Trecuseră douăzeci de ani, dar Falk îl recunoscu imediat pe tatăl lui Luke. Faţa lui Gerry Hadler era cenuşie. Ochii păreau adânciţi în orbite. Stătea supus în locul lui de pe primul rând, dar avea capul întors. Îşi ignora soţia, care suspina lângă el, şi cele trei sicrie de lemn în care se aflau rămăşiţele fiului, ale nurorii şi ale nepotului său. În schimb, se uita direct la Falk.

Undeva în spate, din boxe, au răsunat câteva note muzicale. Începea înmormântarea. Gerry şi-a înclinat capul abia perceptibil, a salut, iar Falk şi-a pus inconştient mâna în buzunar. A pipăit scrisoarea care aterizase pe biroul lui în urmă cu două zile. De la Gerry Hadler, zece cuvinte scrise apăsat:

Luke a minţit. Tu ai minţit. Să vii la înmormântare.

Falk şi-a mutat primul privirea.

Îi venea greu să privească fotografiile. Se afişau pe un ecran din faţa bisericii într-un montaj neobosit. Luke copil, sărbătorind ca fotbalist; Karen tânără, sărind cu un ponei peste un gard. Acum, zâmbetele îngheţate aveau ceva grotesc, iar Falk nu era singurul care îşi ferea privirea.

Fotografia s-a schimbat din nou şi Falk a fost surprins să se recunoască. De pe ecran îl privea o imagine neclară a feţei lui de la unsprezece ani. Stătea lângă Luke, amândoi în busturile goale, cu gurile deschise, şi arătau un peşte mic prins în undiţă. Păreau fericiţi. Falk a încercat să-şi aducă aminte când fusese făcută fotografia. Nu a reuşit.

Montajul a continuat. Fotografii cu Luke, apoi cu Karen, fiecare zâmbind de parcă nu aveau să se oprească niciodată, după care a urmat iar Falk. De data aceasta, a simţit cum rămâne fără aer în

plămâni. După murmurul abia auzit care a străbătut mulţimea, şi-a dat seama că nu era singurul tulburat de imagine.

O versiune mai tânără a lui stătea lângă Luke, acum amândoi cu braţe lungi şi plini de coşuri pe faţă. Zâmbeau, dar erau patru de data aceasta. Braţul lui Luke era petrecut după talia suplă de adolescentă a unei fete cu păr blond, ca de bebeluş. Mâna lui Falk atârna mai prudentă deasupra umărului celei de-a doua fete, care avea păr lung, negru, şi ochi mai închişi la culoare.

Lui Falk nu i-a venit să creadă că arătau fotografia aceea. I-a aruncat o privire lui Gerry Hadler care se uita drept înainte, cu falca încleştată. Falk l-a simţit pe fermierul de lângă el schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi mutându-se cu jumătate de pas mai departe. I-a picat fisa, s-a gândit Falk.

S-a forţat să se uite din nou la imagine. La cei patru. La fata de lângă el. A privit ochii aceia până când au dispărut de pe ecran. Şi-a adus aminte când fusese făcută fotografia. Într-o după-amiază spre sfârşitul unei veri lungi. Fusese o zi bună. Şi fusese una dintre ultimele fotografii cu ei patru împreună. Două luni mai târziu, fata cu ochii întunecaţi era moartă.

Luke a minţit. Tu ai minţit.

Falk a fixat podeaua cu privirea un minut întreg. Când s-a uitat din nou la ecran, timpul trecuse, iar Luke şi Karen zâmbeau cu o formalitate scorţoasă în ziua nunţii. Fusese invitat şi el. A încercat să-şi amintească ce scuză inventase ca să nu se ducă. Cel mai probabil, că trebuia să lucreze.

Au început să apară primele poze cu Billy. Cu faţa roşie ca bebeluş, apoi cu păr bogat pe la un an sau doi. Deja semăna puţin cu tatăl lui. O poză cu el stând în picioare lângă bradul de Crăciun. Familia costumată în monştri, cu machiajul crăpându-le în jurul zâmbetelor. După alţi câţiva ani, o Karen mai în vârstă ţinea la piept un alt nou-născut.

Charlotte. Norocoasa. Numele ei nu fusese scris cu flori. Ca la un semnal, Charlotte, acum în vârstă de treisprezece luni, a început să

plângă din locul ei din primul rând, în poala bunicii. Barb Hadler a strâns fata mai tare la piept cu un braţ, legănând-o într-un ritm nervos. Cu cealaltă mână, şi-a şters faţa cu un şerveţel.

Falk, care nu era expert în bebeluşi, nu era sigur că Charlotte îşi recunoscuse mama pe ecran. Sau poate doar era supărată că fusese inclusă în memorial, deşi era cât se poate de vie. O să se obişnuiască cu asta, şi-a dat el seama. Nu avea de ales. O puştoaică destinată să crească cu eticheta „singura supravieţuitoare" nu avea prea multe locuri în care putea să se ascundă.

Ultimele acorduri muzicale s-au estompat şi ultimele fotografii s-au afişat într-o tăcere stânjenitoare. Toată lumea a părut uşurată când s-a aprins lumina. În timp ce un capelan supraponderal se chinuia să urce cele două trepte până la strană, Falk s-a uitat din nou la sicriele acelea îngrozitoare. S-a gândit la fata cu ochii întunecaţi şi la o minciună concepută şi convenită în urmă cu douăzeci de ani, când frica şi hormonii din adolescenţă îi pulsau în vene.

Luke a minţit. Tu ai minţit.

Cât de scurt era drumul de la decizia de atunci şi momentul acesta? Întrebarea îl durea ca o vânătaie.

O femeie mai în vârstă din mulţime şi-a întors privirea dinspre primele rânduri şi ochii ei s-au oprit asupra lui Falk. El nu o cunoştea, dar ea a dat automat din cap, un semn politicos de recunoaştere. Falk a privit în altă parte. Când a revenit, ea încă îl fixa din ochi. Cu sprâncenele brusc încruntate, s-a întors spre femeia bătrână de lângă ea. Falk nu avut nevoie să citească pe buze ca să ştie ce şoptea ea.

S-a întors băiatul lui Falk.

Ochii celei de-a doua femei s-au îndreptat brusc spre el şi imediat au privit în altă parte. Cu o mişcare discretă a capului, a confirmat suspiciunea prietenei ei. S-a aplecat şi i-a şoptit ceva femeii din partea cealaltă. Falk a simţit o greutate stingheră în piept. S-a uitat la ceas. *Şaptesprezece ore.* Apoi pleca de acolo. Din nou. Slavă

Domnului!

Capitolul doi

— Aaron Falk, să nu dea naiba să pleci!

Falk stătea în picioare lângă maşina lui, luptându-se cu tentaţia de a se urca în ea şi a pleca de acolo. Majoritatea persoanelor venite la înmormântare porniseră deja în scurtul marş către locul unde avea loc parastasul. La auzul vocii, Falk s-a întors şi a zâmbit fără voie.

— Gretchen! a zis el în timp ce femeia îl trăgea spre ea ca să-l îmbrăţişeze şi-şi lipea fruntea de umărul lui.

Falk şi-a sprijinit fruntea pe capul ei blond şi au stat aşa o vreme, legănându-se înainte şi înapoi.

— O, Doamne, ce mă bucur să te văd aici!

Vocea ei era înăbuşită de cămaşa lui.

— Ce mai faci? a întrebat el când s-au desprins din îmbrăţişare.

Gretchen Schoner a ridicat din umeri şi şi-a dat jos ochelarii de soare ieftini, lăsând la vedere ochii înroşiţi de plâns.

— Nu prea bine. Rău, de fapt. Tu?

— La fel.

— Arăţi la fel, asta e clar, a zâmbit ea chinuit. Tot albinos, văd.

— Nici tu nu te-ai schimbat prea mult.

Ea a pufnit scurt, dar de data aceasta zâmbetul i-a fost mai ferm.

— În douăzeci de ani? Ei, hai!

Falk nu voia doar s-o flateze. Gretchen era uşor de recunoscut din fotografia cu cei patru adolescenţi care fusese prezentată în timpul slujbei.

Mijlocul pe care îl cuprinsese Luke cu braţul era puţin mai gros acum, iar părul blond, ca de bebeluş, era poate ajutat de un flacon, dar ochii albaştri şi pometii înalţi erau tipici lui Gretchen. Pantalonii şi bluza formale erau o idee mai strâmte decât ţinutele tradiţionale de înmormântare, iar ea se mişca oarecum stânjenită în hainele acelea. Falk se întreba dacă erau împrumutate sau doar purtate rar.

Gretchen îl analiza cu aceeaşi atenţie şi, când privirile li s-au întâlnit, a râs. Imediat a părut mai luminoasă, mai tânără.

— Haide!

S-a întins şi l-a strâns de partea de jos a braţului. Lui Falk îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea palma ei pe piele.

— Parastasul se ţine la centrul comunitar. Hai s-o facem şi pe asta, împreună.

Când au pornit-o pe drum, ea a strigat la un băieţel care lovea cu un băţ în ceva. Acesta şi-a ridicat privirea şi a abandonat fără prea mare tragere de inimă ce făcea acolo. Gretchen i-a întins o mână, dar copilul a clătinat din cap şi a mers în faţa lor, manevrându-şi băţul ca pe o sabie.

— Fiul meu, Lachie, a zis Gretchen, privind pieziş spre Falk.

— Aha, da, şi-a amintit Falk într-un târziu că fata pe care o ştia el era mamă acum. Am auzit că ai un copil.

— De la cine ai auzit? De la Luke?

— Probabil, a zis Falk. Dar mai demult. Evident. Câţi ani are?

— Numai cinci, dar deja e capul răutăţilor mai tot timpul.

S-au uitat amândoi cum Lachie împungea cu sabia improvizată nişte atacatori invizibili. Avea ochi mari şi păr creţ, de culoarea prafului, dar lui Falk nu i se părea că trăsăturile ascuţite ale băiatului aduceau prea mult cu Gretchen. S-a chinuit să-şi aducă aminte dacă Luke spusese ceva despre vreo relaţie sau despre tatăl băiatului, dar nu a găsit nimic. Îi plăcea să creadă că şi-ar fi amintit aşa ceva. Falk a aruncat o privire spre mâna stângă a lui Gretchen. Nu avea inel, dar asta nu mai însemna mare lucru acum.

— Cum e viaţa de familie? a zis el până la urmă, tatonând terenul.

— E OK. Lachie poate să fie cam greu de stăpânit uneori, a zis Gretchen cu glas scăzut. Şi suntem doar noi doi. Dar e un copil bun. Şi ne descurcăm. Deocamdată, cel puţin.

— Părinţii tăi mai au ferma?

Ea a clătinat din cap.

— Doamne, nu! S-au retras şi au vândut-o cam acum opt ani. S-au mutat la Sydney şi şi-au cumpărat un apartament micuţ la trei străzi distanţă de soră-mea şi copiii ei.

A ridicat din umeri.

— Ei zic că le place. Viaţă la oraş. Se pare că tata face Pilates.

Falk nu s-a putut abţine să nu zâmbească la imaginea domnului Schoner, care vorbea aşa de direct, concentrându-se asupra sinelui său interior şi făcând exerciţii de respiraţie.

— Nu ai fost tentată să te duci după ei? a zis el.

Ea a râs amar şi a arătat spre copacii toropiţi de pe marginea drumului.

— Şi să las toate astea? Nu. Sunt aici de prea mult timp, am locul ăsta în sânge. Ştii cum e.

S-a oprit brusc şi a privit într-o parte.

— Sau poate nu ştii. Scuze.

Falk a dat din mână ca şi cum remarca ei nu avusese nicio importanţă.

— Cu ce te ocupi acum?

— Cu ferma, bineînţeles. Sau măcar încerc. Am cumpărat proprietatea Kellerman acum vreo doi ani. Oi.

— Serios?

Era impresionat. Proprietatea aceea era una căutată. Sau fusese, cel puţin, în tinereţea lui.

— Şi tu? a întrebat ea. Am auzit că ai intrat la poliţie?

— Da. Poliţia federală. Tot acolo sunt.

O vreme şi-au continuat drumul în tăcere. Ciripitul frenetic al păsărilor, care se auzea din copaci, suna la fel cum şi-l amintea el. În faţa lor, grupurile de îndoliaţi ieşeau în evidenţă ca nişte pete pe drumul prăfuit.

— Pe aici cum mai e? a întrebat el.

— Groaznic.

Cuvântul era ca o sentinţă. Gretchen îşi bătea buzele cu vârful degetului cu energia agitată a unui fost fumător.

— Dumnezeu ştie, şi înainte era destul de rău. Toată lumea e speriată de bani şi de secetă. Pe urmă, s-a întâmplat chestia asta cu Luke şi familia lui şi e aşa de rău, Aaron! Aşa de rău! Se simte. Mergem toţi pe aici ca nişte zombi. Nu suntem siguri ce să facem, ce să zicem. Atenţi unii la alţii. Încercând să ne dăm seama cine o să fie următorul care cedează.

— Isuse!

— Mda. Îţi dai seama.

— Tu şi Luke mai eraţi apropiaţi? a întrebat Falk, curios.

Gretchen a ezitat. Gura i s-a întins într-o linie invizibilă.

— Nu. Nu mai eram apropiaţi de câţiva ani. Nu ca atunci când eram toţi patru aici.

Falk s-a gândit la fotografia aceea. Luke, Gretchen, el. Apoi Ellie Deacon, cu părul ei lung şi negru. Fuseseră un grup atât de unit! Aşa cum e în adolescenţă, când crezi că prietenii îţi sunt suflete pereche şi că legătura va dura pentru totdeauna.

Luke a minţit. Tu ai minţit.

— E clar că tu ai păstrat legătura cu el? a zis Gretchen.

— Când şi când.

Măcar ăsta era adevărul.

— Ne mai întâlneam ocazional, când venea în Melbourne, sau chestii de genul ăsta.

Falk a făcut o pauză.

— Dar nu-l mai văzusem de câţiva ani. Fiecare era ocupat, ştii? El cu familia, eu cu munca.

— Stai liniştit, nu e nevoie să cauţi scuze. Toţi ne simţim vinovaţi.

Centrul comunitar era plin ochi. Falk a rămas în spate, pe trepte, iar Gretchen l-a tras de braţ.

— Hai! O să fie bine. Probabil că cei mai mulţi nici n-o să te recunoască.

— O să fie destui care o să mă recunoască. Mai ales după fotografia aia de la înmormântare.

Gretchen s-a strâmbat.

— Da, ştiu. Şi eu am fost şocată. Dar ştii, oamenii au destule griji azi în afară de tine. Ţine-ţi capul jos. O să ieşim prin spate.

Fără să aştepte răspuns, cu o mână l-a apucat pe Falk de o mânecă, iar cu cealaltă pe fiul ei şi i-a condus pe amândoi înăuntru, croindu-şi drum prin mulţime. Aerul era înăbuşitor. Aparatul de aer condiţionat din centrul comunitar se străduia să facă faţă, dar pierdea bătălia cu oamenii care se îngrămădeau la umbra din interior. Aceştia se amestecau solemn în mulţime, echilibrând pahare de plastic şi farfurii cu prăjitură cu ciocolată.

Gretchen s-a îndreptat spre uşile cu geam, unde claustrofobia colectivă îi obligase pe rătăciţi să iasă pe terenul de joacă peticit. Au găsit un colţ de umbră lângă gard, iar Lachie a fugit să-şi încerce norocul pe toboganul fierbinte.

— Nu eşti obligată să stai cu mine dacă asta o să-ţi păteze reputaţia, a zis Falk, trăgându-şi pălăria mai pe faţă ca să şi-o protejeze.

— Ei, fugi de aici. În plus, fac asta şi singură.

Falk a trecut în revistă locul de joacă şi a zărit un cuplu în vârstă care i s-a părut că fuseseră prieteni cu tatăl lui. Stăteau de vorbă cu un poliţist tânăr, îmbrăcat în uniformă din cap până în picioare, care transpira sub soarele după-amiezii. Fruntea îi strălucea în timp ce încuviinţa politicos din cap.

— Hei, a zis Falk, ăla e înlocuitorul lui Barberis?

Gretchen i-a urmărit privirea.

— Mda. Ai auzit de Barberis?

— Sigur că da. Ce trist! Mai ţii minte cum băga spaima în noi toţi cu poveştile lui de groază despre copiii care îşi făceau de cap cu maşinăriile de la fermă?

— Mda. Atacul ăla de cord îl păştea de vreo douăzeci de ani.

— Chiar şi aşa. Mare păcat! a zis Falk sincer. Şi tipu' nou cine e?

— Sergentul Raco şi, dacă pare că e în încurcătură, aşa şi e.

— Nu e bun? Pare că se ocupă cum trebuie de mulţime.

— Nu prea ştiu. Nu era aici decât de vreo cinci minute când s-a

întâmplat.

— E nasol să te trezeşti cu o situaţie din asta pe cap în primele tale cinci minute.

Răspunsul lui Gretchen a fost întrerupt de agitaţia de la uşi. Mulţimea s-a separat cu respect ca să le facă loc lui Barb şi Gerry Hadler, care au apărut clipind mărunt din cauza luminii puternice. Ţinându-se strâns de mâini, au trecut pe la tot grupul adunat. Câteva cuvinte, o îmbrăţişare, o încuviinţare curajoasă din cap şi treceau mai departe.

— De când n-ai mai vorbit cu ei? i-a şoptit Gretchen.

— De douăzeci de ani, până săptămâna trecută, a zis Falk.

A aşteptat. Gerry se afla încă în partea cealaltă a locului de joacă atunci când i-a zărit. S-a retras din îmbrăţişarea unei femei plinuţe, lăsând-o cu braţele în aer.

Să vii la înmormântare.

Falk era acolo, conform instrucţiunilor. Acum se uita la tatăl lui Luke venind spre el.

Gretchen a ajuns prima la Gerry, interceptându-l cu o îmbrăţişare. Privirea lui a întâlnit-o pe a lui Falk peste umărul ei, cu pupilele imense şi strălucitoare. Falk s-a întrebat dacă luase vreun medicament care să-l ajute să facă faţă zilei. Eliberat din îmbrăţişare, Gerry i-a întins o mână şi a cuprins palma lui Falk într-o strânsoare puternică şi fierbinte.

— Ai ajuns, deci, a zis el neutru, cu Gretchen întârziind pe lângă ei.

— Da, a zis Falk. Am primit scrisoarea ta.

Gerry i-a susţinut privirea.

— Aha. Păi mi s-a părut important să fii aici. Pentru Luke. Şi nu eram sigur că o să apari, prietene.

Ultima propoziţie a plutit apăsătoare în aer.

— Absolut, Gerry, a încuviinţat Falk. Era important să fiu aici.

Îndoielile lui Gerry nu fuseseră neîntemeiate. Cu o săptămână în

urmă, Falk era la biroul lui din Melbourne şi se holba la fotografia din ziar a lui Luke, când sunase telefonul. Cu o voce şovăielnică, pe care Falk nu o mai auzise de două decenii, Gerry îi spusese detaliile înmormântării. „Ne vedem acolo", spusese el, fără vreun semn de întrebare la sfârşit. Falk evitase privirea pixelată a lui Luke când mormăise ceva despre muncă. Adevărul era că nu se hotărâse. După două zile, sosise şi scrisoarea. Probabil că Gerry o pusese la poştă imediat după ce închisese telefonul.

Ai minţit. Să vii la înmormântare.

Falk nu dormise bine în noaptea aceea.

Acum, se uitau amândoi stânjeniţi la Gretchen, care se încrunta spre locul nu prea îndepărtat unde fiul ei se căţăra stângaci pe bare.

— Rămâi în oraş în noaptea asta, a zis Gerry.

Nici de data aceasta nu folosise un semn de întrebare, a observat Falk.

— Deasupra cârciumii.

Dinspre locul de joacă s-a auzit un vaiet, iar Gretchen a scos un sunet de frustrare.

— Rahat! Bănuiam că aşa o să se întâmple. Scuzaţi-mă.

A alergat afară. Gerry l-a apucat pe Falk de un cot şi l-a tras deoparte de restul mulţimii. Mâna îi tremura.

— Trebuie să vorbim. Înainte să se întoarcă.

Falk şi-a smuls braţul din încleştarea lui, cu o mişcare scurtă, controlată, conştient de oamenii din jur. Nu era sigur cine se afla acolo, cine îi privea.

— Ce Dumnezeu, Gerry, ce vrei?

S-a forţat să-şi ia o poziţie care, spera el, părea relaxată.

— Dacă ăsta e vreun fel de şantaj, îţi zic de acum că n-are nicio şansă.

— Ce? Isuse, Aaron! Nu! Nimic de genul ăsta.

Gerry părea sincer şocat.

— Dacă voiam să creez probleme, o făceam acum mulţi ani, nu-i aşa? M-am bucurat să las lucrurile aşa. Cristoase, tare mi-ar plăcea

să le las aşa, dar acum nu mai pot, nu? Cu povestea asta? Karen şi Billy morţi amândoi, iar puştiul nu avea nici măcar şapte ani.

Lui Gerry îi tremură vocea.

— Uite ce-i, îmi pare rău pentru scrisoare, dar trebuia să te fac să vii aici. Trebuie să aflu.

— Ce să afli?

În lumina puternică a soarelui, ochii lui Gerry păreau aproape negri.

— Dacă Luke a mai omorât înainte.

Falk nu a zis nimic. Nu l-a întrebat pe Gerry la ce se referea.

— Ştii...

Gerry şi-a înghiţit cuvintele când o femeie băgăcioasă s-a apropiat şchiopătând ca să-l informeze că preotul voia să vorbească cu el. Imediat, dacă era posibil.

— Isuse, e haosul dracului aici! a izbucnit Gerry, iar femeia şi-a dres vocea şi şi-a luat o expresie răbdătoare de martiră.

El s-a întors iar spre Falk.

— Mai bine mă duc. Vorbim noi.

A dat mâna cu Falk, ţinându-i-o cu o clipă mai mult decât era necesar.

Falk a dat din cap aprobator. Înţelegea. Gerry părea cocoşat şi mic aşa cum se îndepărta în urma femeii aceleia. Gretchen îşi liniştise fiul şi acum se întorcea la Falk. Au stat umăr la umăr şi l-au privit împreună pe Gerry plecând.

— Arată îngrozitor, a zis ea încet. Am auzit că ieri a ţipat la Craig Hornby în supermarket, cică l-a acuzat că nu ia în serios situaţia sau aşa ceva. Nu prea îmi vine să cred, doar Craig e prieten cu el de cincizeci de ani.

Falk nu putea să-şi imagineze că cineva, cu atât mai puţin stoicul Craig Hornby, ar putea să nu ia în serios cele trei sicrie atât de triste.

— Chiar nu a fost niciun avertisment din partea lui Luke?

Nu s-a putut abţine.

— Cum ar fi?

Pe buza lui Gretchen a aterizat o muscă şi ea a alungat-o nerăbdătoare.

— Să fi ieşit pe strada principală fluturând un pistol şi ameninţând că-şi omoară familia?

— Doamne, Gretch, întrebam şi eu. Mă gândeam la depresie sau ceva.

— Scuze. Căldura asta... Face ca totul să pară mai rău.

S-a oprit.

— Ştii care-i treaba? Cam toată lumea din Kiewarra a ajuns la capătul răbdării. Dar, sincer, Luke nu părea să se chinuie mai mult ca alţii. Cel puţin nu într-un fel pe care să-l observe vreunul dintre noi.

Privirea goală a lui Gretchen era sumbră.

— E greu să-ţi dai seama, totuşi, a zis ea după o pauză. Toată lumea e aşa de furioasă! Dar nu neapărat pe Luke. Ăia care îl vorbesc cel mai de rău nu par să-l urască pentru ce a făcut. E ciudat. E aproape ca şi cum ar fi geloşi.

— Pe ce?

— Pe faptul că el a făcut ceea ce ei nu au curajul să facă, aşa cred. Pentru că acum el a scăpat, nu? În timp ce noi toţi am rămas aici să putrezim, el nu mai trebuie să-şi facă griji pentru recoltă sau pentru restanţele la bancă sau pentru următoarea ploaie.

— O soluţie disperată, a zis Falk. Să-ţi iei familia cu tine. Ai lui Karen cum fac fată?

— Din câte am auzit, nu prea avea familie. Tu ai cunoscut-o?

Falk a clătinat din cap.

— Copil unic, a zis Gretchen. Părinţii au murit când era adolescentă. S-a mutat aici ca să locuiască cu o mătuşă, care a murit acum câţiva ani. Cred că Karen era o Hadler, din toate punctele de vedere.

— Tu erai prietenă cu ea?

— Nu prea. Eu...

Dinspre uşi, s-a auzit sunetul unei furculiţe ciocnite de un pahar de vin. Mulţimea a făcut linişte treptat şi s-a întors spre locul în care stăteau Gerry şi Barb Hadler, ţinându-se de mână. Păreau foarte singuri, înconjuraţi de toţi oamenii aceia.

Acum rămăseseră doar ei doi, şi-a dat seama Falk. Mai avuseseră şi o fiică, pe vremuri, pentru scurt timp. S-a născut moartă când Luke avea trei ani. Poate că mai încercaseră să aibă copii după aceea, dar nu reuşiseră. În schimb, îşi cheltuiseră toată energia pe fiul supravieţuitor, rezistent.

Barb şi-a dres vocea, în timp ce privirea i se plimba în toate părţile prin mulţime.

— Voiam să vă mulţumim tuturor că aţi venit. Luke a fost un om bun.

Cuvintele au sunat prea rapid şi prea tare, iar ea şi-a strâns buzele ca pentru a nu lăsa şi altele să-i scape. Pauza s-a prelungit până când a devenit stânjenitoare şi încă puţin după aceea. Gerry fixa tăcut o bucată de pământ din faţa lui. Barb şi-a deschis buzele şi a luat o gură de aer.

— Iar Karen şi Billy erau tare frumoşi. Ceea ce s-a întâmplat a fost – a înghiţit – aşa îngrozitor. Dar sper că, în cele din urmă, o să vi-l amintiţi pe Luke aşa cum trebuie. Cum era înainte. V-a fost prieten multora dintre voi. Un vecin bun, un muncitor sârguincios. Şi şi-a iubit familia.

— Mda, până a măcelărit-o.

Cuvintele care au plutit din spatele mulţimii au fost spuse încet, dar Falk nu a fost singurul care a întors capul. Privirile revoltate erau îndreptate spre un bărbat solid care nu-şi ducea prea bine cei patruzeci şi ceva de ani. Bicepşii cărnoşi care erau mai mult grăsime decât muşchi i se întindeau pe sub tricou, aşa cum stătea cu braţele încrucişate. Avea faţa rumenă, o barbă dezordonată şi aspectul sfidător al unui bătăuş. I-a privit în ochi pe toţi cei care se întorseseră ca să-l pedepsească, până când, unul câte unul, şi-au întors ei privirea. Barb şi Gerry păreau să nu fi auzit. Mici îndurări,

s-a gândit Falk.

— Cine-i gură-spartă ăla? a şoptit el şi Gretchen s-a uitat la el surprinsă.

— Nu-l recunoşti? E Grant Dow.

— Glumeşti!

Falk a simţit cum i se ridică părul pe ceafă şi şi-a întors capul. Şi-a amintit de un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, suplu, cu muşchi zvelţi. Tipul ăsta arăta de parcă ultimele două decenii n-ar fi fost prea blânde cu el.

— Arată aşa diferit!

— Tot cel mai mare nesimţit. Stai liniştit! Nu cred că te-a văzut. Ţi-ai fi dat seama.

Falk a încuviinţat din cap, dar a rămas cu spatele la el. Barb a început să plângă, iar mulţimea a înţeles din asta că discursul luase sfârşit şi oamenii s-au apropiat ori s-au îndepărtat de ea, instinctiv, în funcţie de ce simţea fiecare. Falk şi Gretchen au rămas pe loc. Fiul lui Gretchen a venit în fugă şi şi-a îngropat faţa în pantalonii mamei lui. Ea l-a ridicat cu ceva dificultate pe un şold, iar el şi-a odihnit capul pe umărul ei, căscând.

— Cred că e timpul să-l duc pe ăsta mic acasă, a zis ea. Când te întorci la Melbourne?

Falk s-a uitat la ceas. *Cincisprezece ore.*

— Mâine, a zis el cu voce tare.

Gretchen a încuviinţat, privind în sus spre el. Apoi s-a aplecat în faţă, l-a cuprins cu braţul liber şi l-a tras spre ea. Falk a simţit căldura soarelui pe spate şi căldura corpului ei în faţă.

— Îmi pare bine că te-am văzut din nou, Aaron.

Ochii ei albaştri s-au plimbat pe faţa lui de parcă încercau să o memoreze.

— Poate ne mai vedem peste alţi douăzeci de ani, i-a zâmbit ea trist.

El s-a uitat în urma ei până când n-a mai văzut-o deloc.

Capitolul trei

Falk stătea aşezat pe marginea patului, privind apatic la un păianjen vânător[1] de mărime mijlocie cocoţat pe perete. Temperatura începutului de seară scăzuse nesemnificativ după dispariţia soarelui. Falk se schimbase în pantaloni scurţi după ce făcuse duş, iar picioarele umede îl furnicau pe cearşaful ieftin de bumbac. Un anunţ sever agăţat de un cronometru aşezat lângă capul de duş ordona ca băile să fie limitate la trei minute. Începuse să se simtă vinovat după două.

Sunetele surde ale cârciumii răbufneau prin podea, din când în când, câte o voce înăbuşită aducându-i aminte de trecut. O mică parte din el era curioasă să vadă cine era acolo, jos, dar nu avea chef să li se alăture. Zgomotul a fost întrerupt de un sunet înfundat de pahar spart. A urmat un moment scurt de tăcere, după care un cor de râsete ironice. Păianjenul şi-a mutat un singur picior.

Falk a tresărit când telefonul de pe noptieră a sunat, cu tonul lui ascuţit şi artificial. L-a speriat, dar nu l-a surprins. Parcă îl aştepta de câteva ore.

— Alo?

— Aaron Falk? Te caută cineva la telefon.

Vocea barmanului era gravă, cu o urmă de accent scoţian. Falk a revăzut în minte figura impunătoare a bărbatului care, cu două ore în urmă, îi luase detaliile cardului de credit în schimbul cheii de la cameră, fără să facă vreun comentariu.

Nu-l mai văzuse înainte şi era sigur că şi-ar fi amintit aşa o faţă. Aproape de cincizeci de ani, cu umeri laţi şi o barbă stufoasă, portocalie, barmanul fusese un turist care până la urmă rămăsese acolo, a bănuit Falk. Nu dăduse vreun semn că recunoaşte numele

[1] Huntsman (în lb. engleză în original) – păianjen de dimensiuni mari, răspândit în Australia, care seamănă cu tarantula. Îşi datorează numele felului direct în care îşi atacă prada, neavând obiceiul de a ţese pânze. (*N.red.).*

de Falk, doar că nu-i venea să creadă că cineva voia să doarmă deasupra cârciumii, nu numai să bea acolo.

— Cine e? a întrebat Falk, deşi bănuia.

— Va trebui să-l întrebi singur, a zis barmanul. Dacă vrei serviciu de mesagerie, tre' să stai într-un loc mai elegant, prietene. Îţi fac legătura acum.

Pe linie a fost linişte câteva momente, după care Falk a auzit respiraţia cuiva.

— Aaron? Eşti acolo? Sunt Gerry.

Tatăl lui Luke părea epuizat.

— Gerry, trebuie să stăm de vorbă.

— Da. Vino la noi acasă. Şi Barb vrea să vorbească cu tine.

Gerry i-a dat adresa. A urmat o pauză lungă, apoi un oftat adânc.

— Aaron, ea nu ştie de scrisoare. Sau despre altceva. Vreau să rămână aşa, da?

Falk a urmat indicaţiile lui Gerry pe nişte drumuri întunecoase de ţară şi, după douăzeci de minute, a intrat cu maşina pe aleea scurtă, pavată. La lumina portocalie a becului de pe verandă, a zărit o casă frumoasă de şindrilă. A oprit maşina, iar uşa de plasă s-a deschis, lăsând la vedere silueta aplecată a lui Barb Hadler. După o clipă, în spatele ei a apărut şi soţul, statura lui mai înaltă proiectându-şi umbra pe alee. În timp ce urca treptele verandei, Falk a observat că amândoi erau îmbrăcaţi încă în hainele de la înmormântare. Şifonate acum.

— Aaron! Doamne, a trecut atât de mult timp! Mulţumesc că ai venit. Intră! a şoptit Barb, întinzându-i mâna liberă.

O strângea pe Charlotte la piept şi o legăna într-un ritm puternic.

— Scuze pentru copil. E foarte agitată. Nu vrea să adoarmă.

Din ce vedea Falk, Charlotte dormea dusă.

— Barb.

Falk s-a aplecat pe deasupra copilului ca s-o îmbrăţişeze pe femeie.

— Ce bine îmi pare că te văd!

Ea l-a strâns la piept îndelung, cu un braţ plinuţ petrecut pe după spatele lui, şi, preţ de o secundă, el a simţit cum ceva în el se relaxează. Recunoştea mirosul dulce, floral, al fixativului ei. Era aceeaşi marcă pe care o folosea şi pe vremea când el i se adresa cu doamna Hadler. S-au desprins din îmbrăţişare şi, pentru prima dată, a putut să se uite bine la Charlotte. Părea roşie la faţă şi într-o poziţie nu prea comodă, lipită de bluza bunicii. Îşi încreţise fruntea într-o încruntare micuţă care, Falk a remarcat tresărind, îi amintea în mod bizar de tatăl ei.

A intrat în holul luminos, iar Barb l-a măsurat din cap până în picioare şi ochii i s-au înroşit. S-a întins şi l-a atins pe obraz cu vârfurile calde ale degetelor.

— Uită-te la tine. Abia dacă te-ai schimbat, a zis ea.

Falk s-a simţit ilogic de vinovat. Ştia că ea îşi imagina o versiune adolescentă a fiului ei alături de el. Barb şi-a tras nasul şi s-a şters pe faţă cu un şerveţel, din care au căzut bucăţele mici, albe, pe bluza ei. Le-a ignorat şi, cu un zâmbet trist, i-a făcut semn să o urmeze. L-a condus printr-un hol pe ai cărui pereţi erau aliniate fotografii de familie, pe care amândoi s-au prefăcut cu grijă că nu le observă. Gerry venea încet în spatele lor.

— Ai o casă frumoasă, Barb, a zis Falk politicos.

Întotdeauna fusese minuţios de mândră de casa ei, dar acum în jur se vedeau semne neobişnuite de dezordine. Pe o măsuţă erau îngrămădite câteva căni murdare, coşul de gunoi dădea pe dinafară, iar scrisorile ce formau deja un morman rămăseseră nedesfăcute. Toate erau semne de durere şi confuzie.

— Mulţumesc. Voiam o casă mică, de care să ne putem ocupa după...

A ezitat o clipă. A înghiţit.

— După ce i-am vândut ferma lui Luke.

Au ieşit pe o terasă care dădea spre o bucată minusculă de grădină. Plăcile de lemn scârţâiau sub tălpile lor, în timp ce noaptea mai potolea ferocitatea căldurii din timpul zilei. De jur împrejur

erau tufe de trandafiri curăţate atent, dar moarte de-a binelea.

— Am încercat să le ţin în viaţă cu apă reciclată, a zis Barb, observând că se uită la ele. Până la urmă, căldura le-a venit de hac.

I-a făcut semn lui Falk spre un fotoliu de răchită.

— Te-am văzut la ştiri, ţi-a zis Gerry? Acum vreo două luni. Ziceau de firmele alea care îşi jecmăneau investitorii. Le furau ouăle din cuib.

— Cazul Pemberley, a zis Falk. A fost un şoc.

— Ziceau că te-ai descurcat bine, Aaron. La televizor şi în ziare. Ai recuperat banii oamenilor.

— O parte din ei. Altă parte dispăruse de mult.

— Ei, au zis că te-ai descurcat bine.

Barb l-a bătut uşor cu palma pe picior.

— Tatăl tău ar fi fost mândru.

Falk a ezitat o clipă.

— Mersi.

— Ne-a părut rău când am auzit că s-a dus. Cancerul ăsta e un nenorocit.

— Da.

Colonul, în urmă cu şase ani. Nu fusese o moarte uşoară.

Gerry, sprijinit de cadrul uşii, a deschis gura pentru prima oară de când ajunsese Frank.

— Am încercat să păstrez legătura cu voi după ce aţi plecat, ştii.

Tonul nonşalant al vocii lui nu reuşea să ascundă nota defensivă.

— I-am scris tatălui tău, am încercat să-l sun de vreo două ori. Da' nu mi-a răspuns niciodată. A trebuit să renunţ până la urmă.

— Nu-i nimic, a zis Falk. Nu prea încuraja contactul cu Kiewarra.

Puţin spus. Cu toţii s-au prefăcut că nu observă.

— Bei ceva?

Gerry a dispărut în casă fără să mai aştepte răspuns şi a ieşit după câteva clipe cu trei pahare de whisky. Falk l-a luat uimit pe al lui. Nu-l văzuse niciodată pe Gerry să bea ceva mai tare decât o bere light. Gheaţa începuse deja să se topească când paharul a ajuns în

mâna lui.

— Noroc!

Gerry şi-a dat capul pe spate şi a luat o înghiţitură mare. Falk se aştepta să-l vadă crispându-se, dar nu a fost aşa. El a gustat politicos şi a pus jos paharul. Barb s-a uitat scârbită la al ei.

— Nu ar trebui să bei chestia asta pe lângă copil, Gerry, a zis ea.

— Hai mai dă-o-ncolo, iubito, copilului nu-i pasă. Doarme dus, ce dracu? a zis Gerry, după care a urmat o pauză oribilă.

Undeva, în grădina întunecoasă, insectele nocturne bâzâiau ca zgomotul alb[2]. Falk şi-a dres glasul.

— Cum te descurci, Barb?

Ea s-a uitat în jos şi a mângâiat-o pe Charlotte pe obraz. A clătinat din cap şi o lacrimă a căzut pe faţa fetiţei.

— Bineînţeles... a început Barb, dar s-a oprit.

A clipit tare.

— Adică, *bineînţeles* că Luke nu a făcut aşa ceva. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Ştii şi tu. Nu lui. Şi cu siguranţă nu frumoasei lui familii.

Falk i-a aruncat o privire lui Gerry. Stătea tot în prag, privind crunt în paharul cu băutură înjumătăţită.

Barb a continuat.

— Am vorbit cu Luke cu câteva zile înainte să se întâmple. Şi era foarte bine. Serios, era normal.

Falk nu a găsit nimic de zis, aşa că a încuviinţat din cap. Barb a luat-o ca pe un semn de încurajare.

— Vezi, tu înţelegi, pentru că tu l-ai cunoscut cu adevărat. Dar alţi oameni de pe aici... ei nu sunt aşa. Ei acceptă doar ce li se spune.

Falk s-a abţinut să spună că nu îl mai văzuse pe Luke de cinci ani. Amândoi s-au uitat la Gerry, care continua să-şi analizeze băutura.

---

[2] White noise (în lb. engleză în original) – sunetul care conţine cantităţi egale din toate frecvenţele pe care le putem auzi, cum ar fi, de exemplu, sunetul unui televizor fără semnal de televiziune. (*N.red.).*

Nu găseau ajutor acolo.

— De asta noi speram...

Barb s-a uitat înapoi, ezitând.

— Eu speram să ne ajuţi.

Falk s-a uitat mirat la ea.

— Cum anume să vă ajut, Barb?

— Păi, să afli ce s-a întâmplat cu adevărat. Să-i speli reputaţia. Şi pentru Karen şi Billy. Şi Charlotte.

Atunci a început să o legene pe Charlotte în braţe, mângâind-o pe spate şi gângurind la ea. Copilul tot nu se mişcase.

— Barb.

Falk s-a aplecat în faţă, cum stătea aşezat pe scaun, şi şi-a pus palma pe mâna ei liberă. I s-a părut umedă şi fierbinte.

— Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat! Pentru voi toţi. Luke mi-a fost ca un frate pe vremuri, ştii bine. Dar eu nu sunt persoana potrivită pentru asta. Dacă aveţi suspiciuni, trebuie să vorbiţi cu poliţia.

— Vorbim cu tine.

Şi-a retras mâna din a lui.

— Tu eşti de la poliţie.

— Mă refer la poliţia care are mijloacele să se ocupe de astfel de lucruri. Eu nu mai fac asta. Ştii doar. Acum mă ocup de chestii financiare. Conturi, bani.

— Exact.

Barb a încuviinţat.

Gerry a scos un zgomot discret din gât.

— Barb crede că e posibil ca problemele cu banii să fi avut o legătură cu ce s-a întâmplat.

Intenţionase să abordeze un ton neutru, dar fusese de-a dreptul timid.

— Da. Bineînţeles că asta cred, se răsti ea. De ce ţi se pare aşa greu de crezut, Gerry? Vorbesc de risipă. Dacă Luke avea un dolar, cheltuia doi ca să se asigure că nu-i mai are.

Era adevărat? se întreba Falk. Nu-l ştiuse pe Luke prea dornic să-şi bage mâna în buzunar.

Barb s-a întors iar spre el.

— Uite ce e, zece ani am crezut că am procedat bine vânzându-i ferma lui Luke. Dar în ultimele două săptămâni doar mi-am făcut griji că l-am obligat să ducă o povară prea mare. Cu seceta, cine ştie? Toată lumea e aşa de disperată. Poate că a luat bani cu împrumut de la careva. Sau avea datorii pe care nu putea să le plătească. Poate că cineva căruia îi era dator a venit după el.

S-a lăsat liniştea. Falk şi-a găsit paharul de whisky şi a luat o înghiţitură decentă. Era cald.

— Barb, a zis el în cele din urmă, poate că nu ţi se pare aşa acum, dar cred că poliţiştii care s-au ocupat de caz au luat în calcul toate posibilităţile.

— Ba pe naiba! a ripostat Barb. Nici n-au vrut să ştie. Au venit de la Clyde, au aruncat o privire şi au zis: „Mda, încă un fermier care a luat-o razna" şi cu asta au terminat. Au deschis şi au închis. Mi-am dat seama ce gândeau. Nu-i nimic aici în afară de oi şi câmp. Probabil că eşti din start pe jumătate nebun dacă trăieşti aici. Am văzut pe feţele lor.

— Au trimis un echipaj din Clyde? a întrebat Falk, uşor surprins.

Clyde era cel mai apropiat oraş mare cu o secţie de poliţie în toată regula.

— Nu a fost tipul de aici? Cum îl cheamă?

— Sergentul Raco. Nu. El era aici doar de vreo săptămână sau cam aşa ceva. Au trimis pe altcineva.

— I-aţi spus tipului ăsta Raco că aveţi suspiciuni?

Privirea ei sfidătoare i-a răspuns la întrebare.

— Îţi spunem ţie, a zis ea.

Gerry şi-a trântit paharul şi amândoi au tresărit.

— Gata, cred că am zis ce am avut de zis, a spus el. A fost o zi lungă. Să-l lăsăm pe Aaron să se gândească. Să vadă cum i se pare lui mai bine. Hai, prietene, te conduc.

Barb a deschis gura de parcă ar fi vrut să protesteze, dar a închis-o după ce a zărit privirea lui Gerry. A lăsat-o pe Charlotte pe un scaun liber şi l-a îmbrăţişat pe Falk cu mâinile umede.

— Gândeşte-te măcar! Te rog!

I-a simţit respiraţia fierbinte în ureche. Mirosea a alcool. Barb s-a aşezat la loc şi a luat-o iar în braţe pe Charlotte. S-a legănat tare până când, în cele din urmă, copila a deschis ochii şi a început să plângă iritată. Barb a zâmbit pentru prima dată când a mângâiat-o pe păr şi a bătut-o uşor pe spate. Falk a auzit-o fredonând aiurea în timp ce îl urma pe Gerry pe hol.

Gerry l-a condus pe Falk până la maşină.

— Barb se agaţă de orice pai, a zis el. I-a intrat în cap că de vină pentru toate astea a fost vreun mitic recuperator de bani. E o prostie. Luke nu era nesăbuit cu banii. Se chinuia şi el, ca toată lumea, da. Şi şi-a asumat şi el riscuri, dar era om cu cap. Nu s-ar fi băgat niciodată în chestii de genul ăsta. Oricum, Karen se ocupa de contabilitatea fermei. Ar fi zis ceva. Ne-ar fi spus nouă dacă le mergea aşa de rău.

— Şi atunci tu ce crezi?

— Eu cred... eu cred că a fost sub presiune mare. Şi oricât de greu mi-ar fi, şi să ştii că mă omoară chestia asta, cred că s-a întâmplat exact ce pare că s-a întâmplat. Ce vreau eu să ştiu e dacă a fost şi vina mea.

Falk s-a sprijinit de maşină. Îi bubuia capul.

— De cât timp ştii? a zis el.

— Că Luke a minţit când ţi-a dat un alibi? De la început. Să fie vreo douăzeci de ani, nu? L-am văzut pe Luke singur pe bicicletă când s-a întâmplat. Nu era aproape de locul în care aţi spus voi că eraţi. Ştiu că nu eraţi împreună.

A făcut o pauză.

— N-am spus asta nimănui, niciodată.

— Nu am omorât-o eu pe Ellie Deacon.

Ascunşi undeva în întuneric, greierii au scârţâit.

Gerry a încuviinţat din cap şi a privit în jos.

— Aaron, dacă aş fi crezut măcar o clipă că tu erai vinovatul, nu mi-aş fi ţinut gura. De ce crezi că n-am zis nimic? Chestia aia ţi-ar fi distrus viaţa. Suspiciunea te-ar fi urmărit *ani de zile.* Te-ar mai fi lăsat să intri în poliţie? Luke ar fi plătit cu vârf şi îndesat pentru că a minţit. Şi toate astea pentru ce? Fata tot moartă era. Părea plauzibil că s-a sinucis şi mai ştiu câţiva inşi care au crezut acelaşi lucru. Voi n-aţi avut nicio legătură.

Gerry a lovit pământul cu vârful ghetei.

— Cel puţin, aşa am crezut eu.

— Şi acum?

— Acum? Isuse! Nu ştiu ce să cred. Mereu am crezut că Luke a minţit ca să te acopere pe tine. Dar acum am o noră şi un nepot ucişi, singurul meu fiu e mort şi el, iar amprentele lui sunt pe toată puşca.

Gerry şi-a trecut o mână peste faţă.

— L-am iubit pe Luke. L-aş apăra până-n pânzele albe. Dar i-am iubit şi pe Karen şi Bill. Şi pe Charlotte. Aş fi intrat în mormânt zicând că fiul meu nu e în stare de aşa ceva. Însă e o voce care îmi şopteşte întruna: „E adevărat? Eşti sigur?" Aşa că te întreb pe tine. Aici. Acum. Luke a inventat alibiul ăla ca să te protejeze pe tine, Aaron? Sau a minţit ca să se protejeze pe el?

— Nu a existat niciodată vreo sugestie că Luke ar fi fost responsabil pentru ce s-a întâmplat cu Ellie, a zis Falk cu grijă.

— Nu, a zis Gerry. Dar şi pentru că fiecare i-a dat un alibi celuilalt, nu? Şi tu, şi eu am ştiut că a minţit, şi niciunul nu am zis nimic. Aşa că întrebarea mea e dacă din cauza asta sângele nurorii şi al nepotului meu e pe mâinile mele.

Gerry a întors capul şi expresia lui s-a pierdut în umbră.

— Poţi să te întrebi asta înainte să te grăbeşti înapoi la Melbourne. Amândoi am ascuns adevărul. Dacă eu sunt vinovat, atunci şi tu eşti.

Drumurile de ţară i s-au părut şi mai lungi la întoarcerea spre cârciumă. Falk a aprins faza lungă şi farurile au format un con de lumină în beznă. Se simţea de parcă era singurul om pe o rază de câţiva kilometri. Nimic în faţă, nimic în urmă.

A simţit bufnitura dezgustătoare sub roţi aproape înainte de a observa mica pată întinsă pe drum. Un iepure. O clipă fusese acolo, iar în clipa următoare dispăruse. Inima îi bătea să-i iasă din piept. A apăsat automat frâna, dar la o mie de kilograme şi optzeci de kilometri pe oră, era deja prea târziu. Fără drept de apel. Impactul fusese ca o lovitură în piept şi dezgropase ceva în mintea lui Falk. O amintire la care nu se mai gândise de ani buni a ieşit acum la suprafaţă.

Iepurele era abia un pui, care tremura în mâinile lui Luke. Luke avea pământ sub unghii. Asta era ceva obişnuit. Pentru puştii de opt ani din Kiewarra, distracţia de weekend era limitată. Alergaseră repede prin iarba crescută în exces, fără vreo ţintă anume, când Luke se oprise brusc. Se aplecase printre firele înalte şi, după o clipă, se ridicase ţinând în mână creatura aceea micuţă. Aaron a alergat la el s-o vadă. Au mângâiat puiul de iepure, fiecare spunându-i celuilalt să nu apese prea tare.

— Îi place de mine. E al meu, a zis Luke.

S-au certat în privinţa numelui tot drumul spre casa lui Luke.

Au găsit o cutie de carton în care să-l pună şi s-au aplecat deasupra ei să-şi analizeze noul animal de companie. Iepurele a tremurat puţin sub privirea lor atentă, dar în cea mai mare parte a timpului a stat nemişcat. Frica dându-se drept acceptare.

Aaron a fugit în casă să aducă un prosop, ca să-l pună în cutie. A durat mai mult decât s-a aşteptat şi, când a ieşit din nou în soarele puternic, Luke stătea neclintit. Avea o mână în cutie. Capul i-a tresărit puternic când s-a apropiat Aaron şi şi-a scos repede mâna. Aaron s-a apropiat, nesigur de ce vedea, dar simţind nevoia să amâne momentul în care avea să se uite înăuntru.

— A murit, a zis Luke.

Gura lui forma o linie dreaptă. Nu l-a privit pe Aaron în ochi.

— Cum?

— Nu ştiu. Aşa, pur şi simplu.

Aaron l-a mai întrebat de câteva ori, dar niciodată nu a primit alt răspuns. Iepurele zăcea pe o parte, perfect, dar fără să se mişte, cu ochii negri şi goi.

„Măcar gândeşte-te", spusese Barb când Falk plecase de la ei. În schimb, în timp ce mergea cu maşina pe drumurile acelea lungi, de ţară, cu animalul mort încă proaspăt sub roţi, Falk nu se putea gândi decât la Ellie Deacon şi la gaşca lor de patru adolescenţi. Şi se întreba dacă ochii întunecaţi ai lui Ellie arătau la fel de goi după ce apa îi umpluse plămânii.

Capitolul patru

Banda galbenă de poliţie încă atârna în fâşii în jurul uşii lui Luke Hadler. Lumina dimineţii se reflecta în ea când Falk a parcat lângă maşina poliţiei, pe un petic de iarbă uscată din faţa casei. Mai era până să ajungă soarele în toi, dar pe Falk deja îl ardea pielea din cauza căldurii atunci când a ieşit din maşină. Şi-a pus pălăria pe cap şi a analizat casa. Nu avusese nevoie de instrucţiuni ca să ajungă acolo. În copilărie, petrecuse aproape la fel de mult timp acolo ca acasă la el.

Luke nu schimbase mare lucru la ea de când preluase ferma de la părinţii lui, se gândi Falk în timp ce suna la uşă. Soneria s-a auzit cu ecou până în străfundul casei şi el a fost lovit de senzaţia că a călătorit înapoi în timp. Era aşa de convins că uşa va fi deschisă de un adolescent încrezut de şaisprezece ani, încât aproape că a făcut un pas stânjenit în spate.

Nicio mişcare. Ferestrele acoperite cu draperii trase priveau în afară ca nişte ochi orbi.

Falk stătuse treaz aproape toată noaptea, gândindu-se la ce spusese Gerry. Dimineaţă, îl sunase şi îi zisese că poate să mai rămână în oraş o zi sau două. Numai până în weekend. Era joi. Luni trebuia să fie înapoi la muncă. Dar între timp, avea să se ducă la ferma lui Luke; să se uite pe finanţele lui, pentru Barb. Măcar atât putea să facă şi el. Din tonul lui Gerry, era clar că acesta încuviinţa. Bineînţeles că măcar atât putea şi Falk să facă.

Falk a aşteptat o clipă, apoi a ocolit clădirea. Cerul imens şi albastru se înălţa ameninţător deasupra câmpurilor galbene. În depărtare, un gard de sârmă ţinea în frâu un hăţiş umbros. Proprietatea era foarte izolată, şi-a dat abia acum seama Falk. Când el era mic, fusese mereu plină de viaţă. Casa copilăriei lui rămânea complet invizibilă undeva, dincolo de linia orizontului, chiar dacă până la ea făceai un drum scurt cu bicicleta. De jur împrejur, se mai

vedea o singură altă casă: o clădire gri, lăbărţată, cocoşată pe coama unui deal îndepărtat.

Casa lui Ellie.

Falk s-a întrebat dacă tatăl şi verişorul ei mai locuiau acolo şi, instinctiv, şi-a întors capul. S-a plimbat aiurea prin curte până când l-a găsit pe sergentul Greg Raco în cel mai mare dintre cele trei hambare.

Poliţistul stătea în patru labe într-un colţ, scotocind printr-un teanc de cutii vechi. Un păianjen veninos cu spatele roşu, neclintit şi strălucitor în pânza sa, ignora activitatea care se desfăşura la doi metri distanţă de el. Falk a ciocănit în uşa de metal şi Raco s-a răsucit spre el, cu faţa plină de praf şi transpiraţie.

— Isuse, ce m-ai speriat! N-am auzit când ai venit.

— Scuze. Aaron Falk. Sunt prieten cu familia Hadler. Recepţionera a zis că eşti aici.

A arătat spre păianjen.

— Pe ăsta l-ai văzut?

— Mda, mersi. Sunt câţiva pe aici.

Raco s-a ridicat şi şi-a scos mănuşile de lucru. A încercat să-şi scuture murdăria de pe pantalonii bleumarin de uniformă, dar a renunţat când a văzut că mai rău face. Cămaşa lui călcată cu grijă avea nişte cercuri de transpiraţie la subsuori. Era mai scund decât Falk şi cu constituţia unui boxer, iar părul creţ era tuns foarte scurt. Pielea lui era măslinie, în stil mediteranean, însă accentul era tipic pentru Australia rurală. Ochii ridicaţi dădeau impresia că zâmbea chiar şi atunci când nu era aşa. Falk ştia, pentru că în momentul acela nu zâmbea.

— Gerry Hadler a sunat şi a zis ceva că o să treci pe aici, a spus Raco. Îmi pare rău că tre' să fac asta, prietene, dar ai un act de identitate? Au fost câţiva nebuni care au dat târcoale pe aici. Admirau peisajul sau cam aşa ceva.

Văzut de aproape, era mai în vârstă decât crezuse Falk. Avea poate treizeci de ani. Falk l-a observat pe sergent analizându-l

discret. Deschis, totuşi prudent. Era de înţeles. Falk i-a înmânat permisul de conducere. Raco l-a luat de parcă se aşteptase la altceva.

— Parcă Gerry a zis că eşti poliţist?

— Am venit în particular, atât, a zis Falk.

— Deci nu oficial.

— Nu, deloc.

Chipul lui Raco a fost traversat de o expresie fulgerătoare, pe care Falk nu a identificat-o. Spera sincer că discuţia nu avea să degenereze într-un du-te-vino fără rost.

— Am fost prieten vechi cu Luke. De când eram adolescenţi.

Raco s-a uitat cu atenţie la permis înainte să i-l dea înapoi.

— Gerry a zis că ai nevoie de acces la extrasele de cont. Registrele contabile, chestii de genul ăsta?

— Cam aşa ceva.

— Se întâmplă ceva de care ar trebui să ştiu şi eu?

— Barb m-a rugat să mă uit, a zis Falk. Să-i fac o favoare.

— Aha.

Deşi era mai scund cu câţiva centimetri, Raco aproape că a reuşit să-l privească pe Falk direct în ochi.

— Uite, dacă Gerry şi Barb zic că eşti în regulă, n-o să-ţi pun eu beţe-n roate. Dar sunt destul de vulnerabili acum, aşa că dacă găseşti ceva de care ar trebui să aud şi eu, să-mi zici neapărat. Da?

— Nu-ţi face griji. Am venit doar ca să-i ajut.

Falk nu se putea abţine să privească peste umărul lui Raco. Hambarul cavernos era înăbuşitor, iar lucarnele de plastic dădeau întregului peisaj o nuanţă gălbuie bolnăvicioasă. În mijlocul podelei de beton zăcea un tractor, iar de-a lungul pereţilor se înşirau diverse utilaje necunoscute lui Falk. Din cel mai apropiat, aflat la picioarele lui, ieşea şerpuind un adaptor de furtun. S-a gândit că poate era pentru muls, dar nu era sigur. Odată ar fi ştiut. Acum, pentru ochii lui de orăşean, toate arătau vag a instrumente de tortură. Falk a arătat din cap spre cutiile din colţ.

— Ce cauţi acolo?

— Bună încercare, prietene, dar aşa cum ai zis şi tu, eşti aici ca particular, a zis Raco. Extrasele de cont sunt în casă. Vino. Îţi arăt unde e biroul.

— Lasă, a zis Falk făcând un pas înapoi. Ştiu unde e. Mersi.

Când s-a întors să plece, a observat că Raco ridicase din sprâncene. Dacă tipul se aşteptase la o ceartă pentru teritoriu, s-a gândit Falk, nu avea să aibă parte de una. Totuşi, dedicarea omului era de admirat. Deşi era devreme, părea că Raco muncea acolo de câteva ore deja.

Falk a pornit spre casă. S-a oprit. S-a gândit o clipă. Poate că Barb Hadler avea îndoieli, dar Raco părea un poliţist care lua lucrurile în serios. Falk s-a întors.

— Ascultă, a zis el. Nu ştiu cât de mult ţi-a spus Gerry, dar ştiu că, atunci când mă ocup eu de un caz, e mult mai uşor dacă ştiu ce se întâmplă. Sunt mai puţine riscuri să meargă ceva prost.

Raco a ascultat în linişte cât timp Falk i-a povestit teoria lui Barb despre problemele cu banii şi recuperarea datoriilor.

— Crezi că e posibil?

— Habar n-am. Sunt sigur că voi găsi probleme cu banii. E de ajuns să te uiţi în jur. Dacă asta înseamnă că altcineva a apăsat pe trăgaci, nu Luke, e altă poveste.

Raco a încuviinţat încet.

— Mersi. Apreciez.

— N-ai pentru ce. O să fiu în birou.

Falk abia ajunsese la jumătatea curţii ofilite, când Raco l-a strigat din urmă.

— Hei! Ia stai!

Sergentul şi-a şters faţa cu un braţ şi şi-a mijit ochii în soare.

— Ai fost prieten bun cu Luke, nu?

— Acum mult timp.

— Să zicem că Luke ar fi vrut să ascundă ceva. Ceva mic. Ai vreo idee unde l-ar fi băgat?

Falk s-a gândit o secundă; şi-a dat seama că, de fapt, nici nu era nevoie să se gândească.

— Poate. Ce anume?

— Când îl găsim, ţi-l arăt.

Ultima dată când Falk stătuse întins pe bucata aceea de pământ, iarba fusese proaspătă şi verde. Acum simţea tufele gălbui zgâriindu-l pe burtă prin cămaşă.

Îl condusese pe Raco în spatele casei, testând şindrila cu piciorul. Când a găsit scândura pe care o căuta, s-a întins pe jos şi a băgat un beţişor sub ea. Acesta a scârţâit puţin din cauza presiunii, apoi a cedat uşor în mâna lui.

Falk şi-a ridicat privirea spre Raco.

— Acolo? a întrebat Raco, punându-şi mănuşile de muncă grea. Ce ascundea aici?

— Orice. Jucării şi mâncare când eram copii. Băutură mai târziu. Nimic ieşit din comun. Chestiile obişnuite pe care copiii vor să nu le vadă părinţii.

Raco a îngenuncheat. Şi-a băgat braţul în gaură până la cot şi a bâjbâit în jur, fără să vadă. Şi-a scos mâna plină de frunze uscate şi un pachet vechi de ţigări. Le-a aruncat pe pământ, lângă genunchii lui, şi a băgat mâna din nou. De data aceasta, a scos rămăşiţele unei reviste porno nu prea deocheate. Era îndoită şi îngălbenită pe margini şi ceva rosese părţile mai importante. A aruncat-o iritat şi a încercat iar, împingându-şi braţul cât de departe a putut. Fără tragere de inimă, şi-a scos mâna goală. Nimic.

— Ia dă-mi şi mie! a zis Falk arătând spre mănuşi. Să încerc şi eu.

El şi Luke nu folosiseră niciodată mănuşi, s-a gândit Falk în timp ce-şi îndesa mâna în spaţiul mort. Imortalitatea copiilor şi adolescenţilor nu s-ar fi împiedicat de vreo fiinţă care ar fi pândit sub casă. A mai scotocit pe acolo, simţind doar pământ, atât.

— Dă-mi un indiciu, să ştiu ce caut, a mârâit el.

— O cutie, probabil. Sau vreun fel de ambalaj.

Falk a bâjbâit în continuare, împingându-şi braţul la maximum.

Ascunzătoarea era goală. Şi-a scos mâna afară.

— Îmi pare rău, a zis el. A trecut ceva timp de atunci.

Lui Raco i-au trosnit genunchii când s-a ridicat din poziţia ghemuită. A deschis pachetul stâlcit de ţigări. A scos una, s-a uitat pofticios la ea, apoi a strecurat-o la loc. Niciunul nu a zis nimic o vreme.

— Gloanţele, a zis Raco în cele din urmă. De la puşca cu care au fost omorâţi cei din familia Hadler. Nu se potrivesc.

— Cu ce nu se potrivesc?

— Cu marca de puşcă pe care o folosea Luke Hadler. De ani de zile, din câte văd. Cele trei gloanţe cu care au fost omorâţi el şi ai lui erau Remington. Singura muniţie pe care am găsit-o pe toată proprietatea este Winchester.

— Winchester.

— Dap. Am observat când am primit inventarul de la Clyde şi de atunci mă tot roade, a zis Raco. Aşa că asta e. O cutie de gloanţe Remington şi aş fi un om mai fericit.

Falk şi-a scos mănuşile. Avea mâinile lipicioase.

— Secţia din Clyde nu putea să trimită vreo doi oameni să te ajute cu cercetarea proprietăţii?

Raco a privit în altă parte, s-a jucat cu pachetul de ţigări din mână.

— Mda. Nu ştiu. Probabil că da.

— Aha.

Falk şi-a reţinut un zâmbet. Poate că Raco se mândrea cu uniforma lui şi vorbea ca şi cum ar fi ştiut el ceva, dar Falk făcea de destul timp meseria asta ca să recunoască o tatonare neoficială, când era cazul.

— Poate că Luke a luat câteva gloanţe de rezervă de undeva, a sugerat Falk.

— Mda, asta e foarte posibil, a zis Raco.

— Sau gloanţele au fost ultimele din cutie şi a aruncat pachetul.

— Mda. Deşi nu s-a găsit nimic în gunoiul din casă sau în

camionetă. Şi crede-mă, a râs Raco scurt, am căutat.

— Unde nu ai căutat încă?

Raco a dat din cap spre scândura lipsă.

— Pe proprietatea asta? Cred că acum pot să zic oficial că am căutat peste tot.

Falk s-a încruntat.

— E cam ciudat.

— Mda, aşa m-am gândit şi eu.

Falk nu a zis nimic. Doar s-a uitat lung la el. Raco transpira tare. Faţa, braţele şi hainele erau acoperite de murdărie şi praf de la cât se târâse prin căldura de cuptor a hambarelor.

— Altceva? a zis Falk.

Tăcere.

— Ce vrei să spui?

— Tot efortul ăsta. Ai stat în patru labe toate dimineaţa în hambarul unui om mort, pe căldura asta, a zis Falk. Mai e ceva. Sau cel puţin tu crezi că mai e ceva.

A urmat o pauză lungă. Apoi Raco a răsuflat adânc.

— Mda, a zis el. Mai e ceva.

Capitolul cinci

O vreme au stat într-o parte a casei, cu spinările lipite de peretele de lângă scândura desprinsă şi cu iarba gâdilându-le picioarele. Au profitat din plin de fâşia subţire de umbră, în timp ce Raco a prezentat faptele. A început cu aerul uşor detaşat al cuiva care a mai spus toate astea înainte.

— Astăzi se fac două săptămâni, a zis el, făcându-şi aer încet cu revista porno şifonată. Un curier cu o livrare a găsit-o pe Karen şi a sunat la numărul de urgenţe. Asta era pe la 5:40 după amiaza.

— Tu ai primit apelul?

— Şi secţia din Clyde şi doctorul local. Centralista ne anunţă pe toţi. Doctorul era cel mai aproape, aşa că a ajuns primul la locul crimei. Doctorul Patrick Leigh. Îl ştii?

Falk a clătinat din cap.

— În fine, el a fost primul, apoi am ajuns eu, după câteva minute. Când am parcat, am văzut uşa casei deschisă şi pe doctor pe hol, aplecat deasupra lui Karen, luându-i pulsul sau aşa ceva.

Raco a făcut o pauză lungă, timp în care s-a uitat la linia copacilor din depărtare, fără să-i vadă cu adevărat.

— Nu o cunoşteam, nici nu ştiam atunci cine era, dar el o ştia. Avea mâinile pline de sângele ei. Şi ţipa, oarecum la mine, ştii: „Are copii, s-ar putea să fie şi copii". Aşa...

Raco a oftat şi a deschis pachetul vechi de ţigări al lui Luke. Şi-a pus una între buze şi i-a oferit pachetul lui Falk, care a fost surprins să accepte una. Nici nu-şi mai amintea când fumase ultima dată. Era foarte posibil să fi fost chiar în acelaşi loc, alături de cel mai bun prieten al lui, acum decedat. Dintr-un motiv oarecare, i se părea un lucru bun să ia o ţigară acum. S-a aplecat când Raco le-a aprins pe amândouă. Falk a tras un fum şi imediat şi-a adus aminte de ce renunţase aşa de uşor la obicei. Dar pe măsură că trăgea în piept şi mirosul tutunului se amesteca cu gustul de eucalipt, senzaţia

tumultuoasă că avea iar şaisprezece ani l-a lovit la fel de puternic ca asaltul nicotinei.

— În sfârşit, a reluat Raco, cu o voce mai calmă acum. Doctorul ţipa, iar eu m-am năpustit în casă. Habar n-aveam cine era înăuntru, ce aveam să găsesc sau dacă era careva pe acolo gata să iasă de după o uşă cu o puşcă. Îmi venea să-i strig pe copii, dar nici nu ştiam cum îi cheamă. Aşa că am început să ţip: „Poliţia! E în regulă, ieşiţi afară, sunteţi în siguranţă acum!" sau ceva de genul ăsta, dar nici măcar nu ştiam dacă era adevărat.

A tras adânc din ţigară, amintindu-şi.

— Pe urmă am auzit un plânset... un fel de vaiet, de fapt, aşa că m-am dus spre el, fără să ştiu ce mă aştepta. Am intrat în camera copilului şi am văzut fetiţa aia în pătuţ, ţipând din toţi rărunchii, şi pe cuvântul meu că niciodată n-am fost aşa fericit să văd un copil plângând în halul ăla.

Raco a suflat un nor de fum în aer.

— Pentru că era teafără, a zis el. Nu-mi venea să cred. Era speriată, evident, dar din câte îmi dădeam eu seama nu era rănită. Şi mi-aduc aminte că în momentul ăla m-am gândit că poate totul avea încă să fie bine. Da, era trist ce se întâmplase cu mama, tragic, dar slavă Domnului, măcar copiii erau OK. Numai că pe urmă m-am uitat în partea cealaltă a holului şi am văzut o uşă deschisă.

Şi-a stins cu grijă mucul pe jos, fără să se uite la Falk. Falk a simţit cum îl cuprinde o spaimă rece, ştiind ce urma.

— Şi mi-am dat seama că era o altă cameră de copil. Văruită toată în albastru şi cu afişe cu maşini, ştii? O cameră de băiat. Şi nu se auzea niciun sunet de acolo. Aşa că am traversat holul şi am împins uşa şi atunci n-a mai fost bine deloc.

A tăcut o vreme.

— Camera aia era ca desprinsă din iad. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

Au stat aşa în linişte până când Raco şi-a dres vocea.

— Hai! a zis el ridicându-se în picioare şi scuturându-şi braţele

de parcă voia să scape aşa de amintire.

S-a ridicat şi Falk şi l-a urmat spre faţa casei.

— Echipajele din Clyde au ajuns la scurt timp după aceea, a continuat Raco în timp ce mergeau. Poliţia, ambulanţa. Era aproape şase jumătate când au ajuns ei. Cercetaserăm restul casei şi nu mai era nimeni acolo, mulţumesc lui Dumnezeu, aşa că toţi erau disperaţi să-l sune pe Luke Hadler. La început, oamenii erau îngrijoraţi, ştii, cum o să-i spunem ce s-a întâmplat? Dar apoi, el tot nu răspundea şi maşina lui nu era acolo şi nu venea acasă şi, brusc, atmosfera a început să se schimbe.

— Se ştia unde ar fi trebuit să fie Luke în momentul ăla?

— Câţiva dintre oamenii care se oferiseră să ajute la căutare şi salvare, tovarăşi de-ai lui, ştiau că fusese la un prieten ca să-l ajute să omoare iepuri pe proprietatea lui în după-amiaza aia. Un tip pe nume Jamie Sullivan. Cineva l-a sunat şi Sullivan a confirmat, dar a zis că Luke plecase de la ferma lui în urmă cu vreo două ore.

Au ajuns la uşa din faţă şi Raco a scos un set de chei.

— Când Luke tot n-a venit şi nici n-a răspuns la telefon, am mai chemat oameni în echipa de căutare şi salvare. I-am împărţit în echipe cu poliţişti şi i-am trimis să caute peste tot. Au urmat vreo două ore cumplite. Aveam căutători neînarmaţi care cutreierau câmpurile şi locurile neumblate, fără să ştie sigur ce vor găsi. Pe Luke mort? În viaţă? Habar nu aveam în ce stare avea să fie. Ne panicam toţi că o să-l găsim cocoţat undeva cu o puşcă, gata să se omoare. Într-un final, unul dintre oameni a dat peste camioneta lui mai mult din întâmplare. Parcată într-o poiană amărâtă, cam la trei kilometri distanţă. Până la urmă, nu aveam de ce să ne facem griji. Luke era mort în spatele maşinii şi cea mai mare parte din faţa lui lipsea. În mână avea încă propria puşcă, înregistrată, cu autorizaţie, complet legală.

Raco a descuiat uşa casei şi a deschis-o cu un brânci.

— Aşa că ăsta părea sfârşitul poveştii. De aici – s-a dat într-o parte ca Falk să vadă de-a lungul holului – începe să fie ciudat.

Holul de intrare era înăbuşitor şi puţea a înălbitor. O măsuţă pe care erau înghesuite în dezordine facturi şi pixuri stătea strâmbă lângă peretele îndepărtat, împinsă din poziţia ei iniţială. Pardoseala era atât de curată încât nu prevestea nimic bun. Tot holul fusese frecat până la stratul original.

— S-a ocupat o firmă de curăţenie industrială, aşa că nu sunt surprize neplăcute, a zis Raco. Nu au putut să salveze covorul din camera copilului. Nu că ar fi vrut careva.

Pereţii erau acoperiţi cu fotografii de familie. Ipostazele imortalizate i se păreau cumva familiare lui Falk şi acesta şi-a dat seama că pe cele mai multe le văzuse la înmormântare. Întreaga scenă părea o parodie grotescă a casei călduroase de familie pe care o cunoscuse el.

— Cadavrul lui Karen a fost găsit chiar aici, în hol, a zis Raco. Uşa era deschisă, deci curierul a văzut-o imediat.

— Fugea spre uşă?

Falk a încercat să şi-l imagineze pe Luke fugărindu-şi soţia prin propria casă.

— Nu, tocmai asta e. Răspundea la uşă. A fost împuşcată de cine stătea în prag. Îţi dai seama după poziţia corpului. Dar zi-mi un lucru: când vii acasă seara, îţi răspunde nevasta la uşă?

— Nu sunt însurat, a zis Falk.

— Ei, eu sunt. Şi poţi să zici că sunt emancipat, dar eu am cheie de la casa mea.

Falk s-a gândit la asta.

— Poate a surprins-o? a zis el, derulându-şi scenariul în minte.

— Ce rost avea? Dacă tatăl ar fi venit acasă fluturând o puşcă încărcată, bănuiesc că ar fi fost destul de surprinşi, ce naiba? Erau amândoi în casă. Ştia cum era aranjată casa. Prea uşor.

Falk s-a dus pe hol şi a deschis şi a închis uşa de câteva ori. Deschis, cadrul uşii era un dreptunghi de lumină orbitoare în comparaţie cu semiîntunericul din hol. Şi-a închipuit-o pe Karen

auzind ciocănitul în uşă şi deschizând-o poate un pic neatentă, poate deranjată de întrerupere; clipind în lumina puternică în secunda crucială în care ucigaşul a ridicat arma.

— Doar că mi se pare ciudat, a zis Raco, să o omoare în prag. Nu i-a lăsat copilului decât şansa să facă pe el şi s-o ia la fugă, nu neapărat în ordinea asta.

Raco s-a uitat dincolo de Falk.

— Şi-aşa ajung la următorul punct, a zis el. Când eşti pregătit...

Falk a încuviinţat şi l-a urmat în inima holului.

După ce Raco a aprins lumina în dormitorul mic, albastru, prima impresie, vagă, a lui Falk a fost că cineva renova. Un pat de copil fusese împins lângă peretele îndepărtat, într-un unghi ciudat, doar cu salteaua pe el. Jucăriile erau adunate în cutii şi zăceau haotic sub afişele cu jucători de fotbal şi personaje Disney. Mocheta fusese smulsă, lăsând la vedere scânduri netratate.

Cizmele lui Falk au lăsat urme într-un strat de rumeguş. Scândurile dintr-un colţ fuseseră raşchetate adânc. O pată rămăsese totuşi. Raco stătea în prag.

— Încă mi-e greu să fiu aici, a zis el ridicând din umeri.

Dormitorul acela fusese drăguţ pe vremuri, Falk ştia asta. În urmă cu douăzeci de ani, fusese al lui Luke. Falk dormise acolo de multe ori. Şoptiseră după stingerea luminii. Îşi ţinuseră respiraţia şi îşi înăbuşiseră chicotelile când Barb Hadler striga la ei să tacă şi să se culce. Dormise învelit într-un sac de dormit, la căldură, nu departe de scândurile acelea cu pata lor îngrozitoare. Fusese un spaţiu bun camera aceea. Acum, la fel ca holul, duhnea a înălbitor.

— Putem să deschidem fereastra?

— Mai bine nu, a zis Raco. Trebuie să ţinem jaluzelele trase. Am prins câţiva puşti încercând să facă poze, după ce s-a întâmplat.

Raco şi-a scos tableta şi a atins câteva butoane pe ea. I-a dat-o apoi lui Falk. Pe ecran era o galerie foto.

— Cadavrul băieţelului a fost scos, a zis Raco, dar poţi să vezi

cum a fost găsită camera.

În fotografii, jaluzelele erau ridicate, iar lumina se vărsa peste scena înspăimântătoare de dedesubt. Uşile dulapului erau deschise larg, iar hainele fuseseră trase brutal la o parte. O cutie mare de răchită, pentru jucării, fusese răsturnată. Pe pat, o pătură cu imprimeuri de navă spaţială zăcea împinsă într-o parte, de parcă fusese aruncată pentru a se vedea ce se afla dedesubt. Mocheta era bej, cu excepţia unul colţ, unde o baltă roşie întunecată se scurgea din spatele unui coş de rufe deschis.

O clipă, Falk a încercat să-şi imagineze ultimele clipe ale lui Billy Hadler. Ghemuit în spatele coşului de rufe, cu urină fierbinte scurgându-i-se pe picior în timp ce încerca să-şi potolească răsuflarea întretăiată.

— Ai copii? a întrebat Raco.

Falk a clătinat din cap.

— Tu?

— Unul pe drum. O fetiţă.

— Felicitări!

— Dar avem o armată de nepoţi şi nepoate. Nu aici, ci acasă, în Australia de Sud. Câţiva cam de vârsta lui Billy, unii un pic mai mici, a zis Raco, luând înapoi tableta şi derulând fotografiile. Şi faza e că fraţii mei ştiu toate ascunzătorile copiilor. Dacă îi trimiţi legaţi la ochi în camerele puştilor, pot să-i găsească în două secunde.

A apăsat pe ecran.

— Oricum m-aş uita la fotografiile astea, am impresia că cineva l-a căutat, a zis Raco. Cineva care nu ştia ascunzătoarea lui Billy a înaintat metodic. E în dulap? Nu. Sub pat? Nu. Ca şi cum copilul a fost vânat.

Falk s-a uitat îndelung la pata întunecată care odată fusese Billy Hadler.

— Arată-mi unde ai găsit-o pe Charlotte.

Camera copilului de peste hol era decorată în galben. Din tavan, deasupra unui spaţiu gol, atârna o jucărie muzicală.

— Gerry şi Barb au luat pătuţul, a explicat Raco.

Falk s-a uitat prin cameră. Părea aşa diferită de celelalte. Mobila şi mocheta încă intacte. Acolo nu era putoarea înţepătoare de înălbitor. Părea un sanctuar, neatins de grozăvia care se desfăşurase dincolo de uşă.

— De ce nu a omorât-o Luke şi pe Charlotte? a zis Falk.

— Teoria generală e că a fost lovit brusc de conştiinţă şi vină.

Falk a ieşit şi a traversat holul înapoi în camera lui Billy. A stat lângă pata de sânge din colţ, s-a întors cu 180 de grade şi s-a dus iar peste hol, în camera lui Charlotte.

— Opt paşi, a zis Falk. Dar sunt destul de înalt. Să zicem că nouă paşi, pentru majoritatea oamenilor. Nouă paşi de la cadavrul lui Billy până la locul în care Charlotte stătea ca o pradă uşoară. Iar Luke ar fi fost plin de adrenalină, cu sângele fierbinte, văzând roşu în faţa ochilor şi aşa mai departe. Deci, nouă paşi. Întrebarea e: a fost destul timp ca să se răzgândească?

— Mie nu mi se pare destul.

Falk s-a gândit la bărbatul pe care îl cunoscuse. Imaginea limpede de altădată era acum distorsionată şi neclară.

— L-ai cunoscut vreodată pe Luke?

— Nu.

— Îşi schimba dispoziţia cât ai zice peşte. Nouă paşi ar fi fost mai mult decât suficient.

Însă pentru prima dată de când se întorsese în Kiewarra, Falk a simţit împunsătura îndoielii.

— Dar o faptă ca asta vrea să transmită ceva, nu? E o chestie personală. *Şi-a ucis toată familia.* Asta vrei să zică lumea. Soţia cu care era căsătorit de şapte ani sângerează în hol, pe podea, şi lui i-a luat, cât?... două minute? trei? ca să răstoarne dormitorul cu susu-n jos şi să-şi omoare copilul. Plănuieşte să se omoare şi pe el când termină. Deci dacă a fost Luke – a ezitat uşor când a rostit cuvântul „dacă" – de ce şi-a lăsat fiica în viaţă?

Au rămas în picioare o clipă, uitându-se amândoi la jucăria

atârnând tăcută deasupra spaţiului gol în care fusese pătuţul. De ce să masacrezi o întreagă familie, mai puţin bebeluşul? Falk a tot răsucit întrebarea în minte până când a găsit câteva motive, dar numai unul bun.

— Poate că cine a venit aici în ziua aia nu a omorât copilul pentru că, pur şi simplu, nu era nevoie, a zis Falk în cele din urmă. Nu a fost nimic personal. Nu contează cine eşti, un copil de treişpe luni nu este un martor bun.

Capitolul şase

— În general, nu sunt prea încântaţi că vin aici, la Fleece, a zis Raco cu o urmă de regret, punând două beri pe masă.

Aceasta s-a înclinat într-o parte sub greutate, făcând să se verse un centimetru de lichid peste suprafaţa zgâriată.

Poliţistul fusese acasă să se schimbe de uniformă şi se întorsese ţinând sub braţ un dosar gros, pe care scria *Hadler.*

— Vânzările au de suferit când sunt eu la cârciumă. Toţi fac ditamai spectacolul de fiecare dată când îşi pun deoparte cheile de la maşină.

I-au aruncat o privire barmanului. Era acelaşi tip masiv, bărbos, din seara dinainte. Se uita la ei pe deasupra unui ziar.

— Viaţă de poliţist. Noroc!

Falk a ridicat paharul şi a luat o gură mare de bere. Băutura îi fusese întotdeauna indiferentă, dar în momentul acela îi pica bine. În cârciumă, era liniştea de la început de seară, iar ei doi erau singuri într-un colţ. În partea cealaltă a localului, trei bărbaţi se holbau cu priviri goale, bovine, la cursele de ogari de la televizor. Falk nu i-a recunoscut, iar ei, la rândul lor, l-au ignorat. În camera din spate, maşinile de pocher clipeau şi fluierau. Aerul condiţionat sufla un frig arctic.

Raco a luat o înghiţitură.

— Acum ce facem?

— Acum le spui celor din Clyde că ai nişte suspiciuni, a zis Falk.

— Dacă mă duc acum la poliţiştii din Clyde, încep imediat să-şi acopere fundul, s-a încruntat Raco. Ştii ce o să le treacă prin cap dacă se gândesc că au rasolit-o. O să facă o echipă de gimnastică tot dându-se peste cap ca să dovedească ce solidă a fost ancheta lor. Eu ştiu că aşa aş face.

— Nu sunt sigur că ai de ales. Chestia asta... Nu e treabă pentru un singur om.

— Îl avem pe Barnes.

— Pe cine?

— Ajutorul meu de la secţie. Deci suntem trei.

— Ba sunteţi numai doi, prietene, a zis Falk. Eu nu pot să rămân.

— Parcă le-ai zis celor doi Hadler că rămâi.

Falk şi-a frecat puntea nasului. Aparatele de pocher din spatele lui au răsunat mai tare. I se părea că zgomotul era în capul lui.

— Vreo câteva zile. Asta înseamnă una sau două. Nu cât durează o anchetă. În plus, şi neoficială. Trebuie să mă întorc la serviciu.

— Bine, a zis Raco de parcă era evident. Atunci rămâi cele câteva zile. Nu trebuie să fie ceva oficial. Ocupă-te de partea financiară, cum ai zis. Cum avem ceva sigur, mă duc la Clyde.

Falk nu a zis nimic. S-a gândit la cele două cutii cu extrase bancare şi documente pe care le luase de la casa lui Hadler şi care acum zăceau la etaj, pe patul lui.

Luke a minţit. Tu ai minţit.

A luat paharele goale şi le-a dus înapoi la bar.

— Încă un rând?

Barmanul s-a ridicat de pe scaun şi a pus ziarul jos. Falk îl văzuse numai pe el lucrând acolo din ziua precedentă.

— Auzi, a zis Falk în timp ce barmanul punea un pahar curat la dozator, camera aia în care stau... Sunt şanse să fie disponibilă un pic mai mult?

— Depinde.

Barmanul a pus o bere pe tejghea.

— Am auzit un zvon sau două despre tine, prietene.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Şi deşi îmi plac clienţii, nu-mi plac necazurile, înţelegi? Şi-aşa mă descurc destul de greu.

— Necazurile nu o să vină de la mine.

— Ele doar vin odată cu tine?

— Nu prea am eu ce să fac în privinţa asta. Ştii că lucrez la poliţie, nu?

— Da, aşa am auzit. Dar aici, la ţară, la miezul nopţii, când oamenii băuţi caută scandal, insignele alea înseamnă mai puţin decât ar trebui, ştii ce vreau să zic?

— Bine, atunci. Cum vrei.

Nu avea de gând să se roage de el.

Barmanul a pus şi al doilea pahar pe tejghea, schiţând un zâmbet.

— E în regulă, prietene. Nu te ambala. Şi banii tăi sunt la fel de buni ca ai altora şi asta pentru mine e de ajuns.

I-a dat restul lui Falk şi a ridicat iar ziarul. Părea să completeze cuvintele încrucişate.

— Ia-o ca pe un avertisment prietenesc, totuşi! Oamenii de aici pot să fie cam ciudaţi. Dacă dai de belele, nu găseşti mereu o mână de ajutor pe aproape.

S-a uitat la Falk.

— Deşi, din ce am auzit, nu ai nevoie să-ţi spună alţii asta.

Falk a dus ambele pahare înapoi la masă. Raco se uita indispus la un suport ud de bere.

— Nu te mai uita aşa! a zis Falk. Mai bine îmi povesteşti şi restul.

Raco i-a împins dosarul peste masă.

— Am adunat aici toate chestiile la care am avut acces, a zis el.

Falk s-a uitat roată prin cârciumă. Încă era pe jumătate goală. Nimeni aproape de ei. A deschis dosarul. Pe prima pagină, era o fotografie cu camioneta lui Luke, făcută de la distanţă. Lângă roţile din spate, se formase o baltă de sânge. A închis dosarul.

— Spune-mi numai chestiile mai importante deocamdată. Ce ştim despre curierul care i-a găsit?

— Pare cât se poate de curat. Lucrează la o firmă cunoscută de livrări. De doi ani. Livra nişte cărţi de reţete pe care Karen le comandase online, am verificat şi aşa e. Era în întârziere, ultima livrare din zi. Prima dată când făcea o livrare în Kiewarra. Zice că a ajuns, a văzut-o pe Karen zăcând pe jos, în prag, a vomitat tot ce mâncase la prânz peste brazda de flori şi a sărit înapoi în maşină. A

sunat la urgenţe când a ajuns la drumul principal.

— A lăsat-o pe Charlotte în casă?

— Crede că n-a auzit-o, a ridicat Raco din umeri. Poate aşa e. Era singură de ceva vreme. Poate se săturase de plâns.

Falk a deschis iar la prima pagină a dosarului. De data asta, l-a ţinut deschis. Presupusese din start că Luke fusese găsit pe locul şoferului, dar în imagini cadavrul lui era pe spate, pe platforma pentru marfă. Capătul acesteia era deschis, iar picioarele lui Luke atârnau deasupra, de parcă ar fi stat în fund pe margine. Puşca de lângă el arăta spre haosul unde ar fi trebuit să fie capul lui. Faţa lipsea cu totul.

— Te simţi bine?

Raco îl privea cu atenţie.

— Mda.

Falk a băut îndelung din bere. Sângele se întinsese pe toată platforma şi se oprise în marginile metalice.

— Experţii criminalistici au găsit ceva util pe platformă? a întrebat Falk.

Raco s-a uitat pe notiţe.

— În afară de o grămadă de sânge, tot al lui Luke, nu am notat nimic special, a zis el. Totuşi, nu sunt sigur că s-au uitat foarte bine. Aveau arma. Maşina era folosită pentru lucru şi avea tot felul de chestii în spate.

Falk s-a uitat din nou la fotografie, concentrându-se pe zona din jurul cadavrului. Abia vizibile de-a lungul părţii interioare a platformei, erau patru dungi orizontale, şterse. Păreau proaspete. Maro deschis pe albul prăfuit, cea mai lungă avea poate treizeci de centimetri, cea mai scurtă cam jumătate. Erau câte două, fiecare pereche la distanţă de aproximativ un metru. Amplasamentul lor nu era deosebit de uniform. Dungile din partea dreaptă erau orizontale, cele din stânga erau uşor arcuite.

— Ce sunt astea? i-a arătat Falk, iar Raco s-a aplecat să le vadă mai bine.

— Nu sunt sigur. Cum am zis, cu camioneta aia probabil căra tot felul de lucruri.

— Mai e aici?

Raco a clătinat din cap.

— A fost trimisă la Melbourne. Bănuiesc că deja au curăţat-o şi au trimis-o la vânzare sau la casare.

Falk s-a uitat prin fotografii, sperând ca în celelalte să se vadă mai clar, dar a fost dezamăgit. A citit restul notiţelor. Totul părea standard. În afară de gaura din cap, Luke Hadler era un bărbat sănătos. Câteva kilograme peste greutatea ideală şi colesterol uşor ridicat. Nu avea droguri sau alcool în sistem.

Falk a zis:

— Şi puşca?

— Toţi trei au fost omorâţi cu puşca lui Luke, asta e sigur. Înregistrată, cu autorizaţie. Pe ea erau numai amprentele lui.

— Unde o ţinea de obicei?

— Într-un seif încuiat din spatele hambarului, a zis Raco. Muniţia, cel puţin gloanţele Winchester pe care le-am găsit, era încuiată separat. După câte se pare, era foarte atent la siguranţă.

Falk a încuviinţat, ascultând numai pe jumătate. Se uita la raportul privind amprentele de pe puşcă. Şase ovale clare, brodate cu bucle şi linii. Două mai puţin clare, uşor alunecate, dar tot confirmate ca provenind de la degetul mare stâng şi degetul mic drept ale lui Luke Hadler.

— Amprentele sunt bune, a zis Falk.

Raco a sesizat tonul. Şi-a ridicat privirea din notiţe.

— Mda, foarte clare. Oamenii nu au avut nevoie de prea multe să se convingă, după ce le-au văzut.

— Extrem de clare, a zis Falk împingând raportul peste masă către Raco. Poate prea clare? Se presupune că tipul tocmai şi-a omorât familia. Ar fi trebuit să fie transpirat şi să tremure ca un dependent de droguri. Am văzut amprente mai rele ca astea luate în condiţii normale.

— Rahat!

Raco s-a încruntat la amprente.

— Mda, poate.

Falk a dat pagina.

— Experţii criminalişti ce au găsit în casă?

— De toate. Se pare că jumătate din comunitate s-a perindat pe aici la un moment dat. Vreo douăzeci de amprente diferite, fără cele parţiale, fibre peste tot. Nu zic că Karen nu făcea curat, dar era o fermă cu copii mici.

— Martori?

— Ultima persoană care l-a văzut pe Luke în viaţă a fost prietenul ăsta al lui, Jamie Sullivan. Are o fermă în estul oraşului. Luke l-a ajutat să împuşte iepuri. A ajuns după-amiază, pe la trei, a plecat pe la patru jumătate, zice Sullivan. În afară de asta, pe lângă casa Hadler mai e un singur vecin care ar fi putut să vadă ceva. Era pe proprietatea lui în momentul ăla.

Raco a deschis raportul. Falk a simţit un gol în stomac.

— Vecinul e un tip cam ciudat, totuşi, a continuat Raco. Un bătrân ranchiunos şi agresiv. Nu a plâns după Luke, ca să zic aşa. Nici nu a fost prea dispus să răspundă la întrebările poliţiştilor.

— Mal Deacon, a zis Falk, străduindu-se să nu-i tremure vocea.

Raco şi-a ridicat privirea spre el, surprins.

— Aşa e. Îl cunoşti?

— Mda.

Raco a aşteptat, dar Falk nu a mai zis nimic. Tăcerea a continuat.

— Ei, în fine, a zis Raco. Locuieşte acolo cu nepotul lui, un tip pe nume Grant Dow, care nu era acasă atunci. Deacon zice că n-a văzut nimic. Poate a auzit împuşcăturile, dar nu i s-a părut nimic ciudat. A crezut că erau chestiile obişnuite care se întâmplă la o fermă.

Falk doar a ridicat din sprâncene.

— Ideea e că s-ar putea nici să nu conteze ce a văzut el sau nu, a zis Raco scoţând tableta şi apăsând pe ecran.

S-a afişat o imagine color cu rezoluţie mică. Totul era aşa

nemişcat, încât Falk abia după un minut s-a prins că era un videoclip, nu o fotografie.

Raco i-a întins tableta.

— Filmările de securitate de la ferma Hadler.

— Glumeşti!

Falk s-a uitat mirat la ecran.

— Nimic sofisticat. De fapt, e doar un pic mai bună decât o cameră de luat vederi cu care să supraveghezi dădaca, a zis Raco. Luke a instalat-o după ce s-au tot furat echipamente prin zonă, acum vreun an. Mai mulţi fermieri şi-au instalat. Înregistrează douăzeci şi patru de ore, încarcă filmările pe computerul familiei, iar dacă nimeni nu le salvează manual, se şterg automat după o săptămână.

Camera de luat vederi părea poziţionată deasupra hambarului cel mai mare. Era îndreptată spre curte, ca să surprindă pe oricine venea sau pleca. În cadru intra o parte a casei, iar sus, într-un colţ, se vedea o fâşie îngustă din alee. Raco a derulat înregistrarea până când a găsit ce căuta şi a pus pauză.

— Bun, asta e după-amiaza cu împuşcăturile. Poţi să te uiţi pe urmă la toată ziua, dacă vrei, dar, pe scurt, familia a plecat de acasă dimineaţă separat. Luke a ieşit cu camioneta imediat după ora cinci dimineaţa. S-a dus spre terenurile lui, din câte mi-am dat seama. Apoi, la scurt timp după ora opt, Karen, Billy şi Charlotte au plecat la şcoală. Karen lucra cu jumătate de normă acolo, ca administrator, iar pe Charlotte o lăsa la creşa din incintă.

Raco a apăsat pe ecran şi a pornit înregistrarea. I-a dat lui Falk o pereche de căşti, pe care le-a conectat la tabletă. Sunetul era slab şi înfundat, din cauza vântului care lovea în microfon.

— În timpul zilei nu s-a întâmplat nimic, a zis Raco. Crede-mă, m-am uitat la toată înregistrarea în timp real. Nu a venit şi nu a plecat nimeni până la 16:04, când au ajuns acasă Karen şi copiii.

În colţul ecranului, o maşină albastră a alunecat încet, apoi a

dispărut din cadru. Imaginea era trunchiată; maşina se vedea numai de la capotă în jos, până la cauciucuri. Falk abia dacă a distins numărul de înmatriculare din faţă.

— Poţi să-l vezi clar dacă opreşti imaginea şi o măreşti, a zis Raco. E maşina lui Karen, asta-i clar.

Peste pârâitul înregistrării, Falk a auzit bufnitura cu care s-a închis o portieră, urmată aproape imediat de încă una. Raco a atins din nou ecranul. Imaginea a sărit la un alt moment.

— Apoi e iar linişte aproape o oră, am verificat, ţi-am zis, până... aici. 17:01.

Raco a apăsat pe ecran şi l-a lăsat pe Falk să se uite la înregistrare. Câteva secunde lungi, totul a rămas nemişcat. Apoi, într-un colţ, s-a mişcat o formă. Camioneta argintie era mai înaltă decât maşina albastră şi se vedea numai de la faruri în jos. Numărul de înregistrare era vizibil. Din nou, autovehiculul a apărut şi a dispărut în mai puţin de o secundă.

— E a lui Luke, a zis Raco.

Imaginea de pe ecran era complet statică, deşi înregistrarea continua să se deruleze. S-a auzit din nou bufnitura unei portiere invizibile, apoi nimic timp de douăzeci de secunde înnebunitoare. Brusc, un pocnet înfundat i-a spart urechile lui Falk, care a tresărit. Karen. A simţit cum inima i-o ia la goană.

Scena a rămas nemişcată în timp ce cronometrul înregistra trecerea timpului în colţul ecranului. Au trecut şaizeci de secunde, apoi nouăzeci. Falk şi-a dat seama că îşi ţinea răsuflarea, aşteptând un final diferit. În clipa aceea, era şi frustrat, şi recunoscător că sunetul era atât de slab. Ţipetele lui Billy Hadler l-ar fi bântuit. Când a auzit şi al doilea pocnet, Falk aproape că s-a simţit uşurat. A clipit o dată.

Nicio mişcare. Apoi, după trei minute şi patruzeci şi cinci de secunde de la apariţia camionetei, aceasta s-a îndepărtat zbârnâind prin colţul ecranului. Roţile din spate, partea de jos a platformei şi plăcuţa cu numărul de înregistrare al maşinii lui Luke Hadler erau

foarte clare.

— Nu a mai venit şi nu a mai plecat nimeni până când a ajuns curierul, după treizeci şi cinci de minute, a zis Raco.

Falk i-a dat tableta înapoi. Pocnetele înfundate încă îi răsunau în urechi.

— Chiar crezi că mai e loc de îndoială după ce ai văzut asta? a întrebat Falk.

— E camioneta lui Luke, dar nu se vede cine o conduce, a zis Raco. Plus celelalte chestii. Muniţia. Faptul că a omorât-o pe Karen în prag. Şi că l-a căutat pe Billy prin cameră.

Falk l-a privit îndelung.

— Nu înţeleg. De ce eşti aşa de convins că nu Luke e vinovat? Nici măcar nu l-ai cunoscut.

Raco a ridicat din umeri.

— Am găsit copiii, a zis el. Am fost nevoit să-l văd pe Billy Hadler după ce l-a omorât monstrul ăla şi niciodată n-o să pot să-mi şterg imaginea aia din minte. Vreau să mă asigur că s-a făcut dreptate, pentru el. Ştiu că pare o nebunie şi probabil vinovatul chiar a fost Luke. Recunosc că e posibil. Dar dacă există şi cea mai mică şansă ca altcineva să fi făcut asta şi să scape nevinovat...

Raco a clătinat din cap şi a luat o gură zdravănă de bere.

— Ştii, mă uit la Luke Hadler şi, la suprafaţă, văd un om care avea de toate: o soţie minunată, doi copii, o fermă decentă, respectul comunităţii. De ce un om ca el s-ar suci într-o zi şi şi-ar distruge familia? Nu are logică. Pur şi simplu nu pot să înţeleg cum cineva ca el ar putea să facă aşa ceva.

Falk şi-a trecut o mână peste gură şi bărbie. Era aspră. Trebuia să se bărbierească.

Luke a minţit. Tu ai minţit.

— Raco, a zis el. Trebuie să afli ceva despre Luke.

Capitolul şapte

— Când eu şi Luke eram copii, a zis Falk, adică... nu chiar copii, mai mari, aveam şaisprezece ani, de fapt...

S-a întrerupt când a simţit mişcare în capătul celălalt al barului. Locul se umpluse fără ca Falk să observe şi, când şi-a ridicat privirea acum, mai multe feţe cunoscute s-au uitat imediat în altă parte. Falk a simţit freamătul întreruperii cu o clipă înainte să vadă şi motivul acesteia. Oamenii din bar şi-au coborât capetele şi s-au dat la o parte fără să comenteze când prin mulţime şi-a făcut loc un grup. În fruntea acestuia era un tip solid, cu păr castaniu slinos şi ochelari de soare pe frunte. Falk a simţit cum îi îngheaţă sângele în vine. Nu îl recunoscuse el pe Grant Dow la înmormântarea familiei Hadler, dar acum nu mai trecea neobservat.

Vărul lui Ellie. Aveau aceiaşi ochi, dar Falk ştia că el nu semăna absolut deloc cu ea. Dow s-a oprit în faţa mesei lor, blocându-le priveliştea cu corpul lui mătăhălos. Tricoul lui făcea reclamă la o marcă de bere din Bali. Trăsăturile mici, ca de purcel, erau înghesuite în mijlocul feţei, iar barba se întindea deasupra unei bărbii groase. Avea aceeaşi privire sfidătoare cu care înfruntase oamenii de la parastas. Dow şi-a ridicat paharul spre Falk într-un salut batjocoritor şi a afişat un zâmbet care nici nu s-a apropiat de ochi.

— Ai tupeu să apari aici, a zis el. Asta recunosc. Nu-i aşa, unchiu' Mal? Are tupeu, ă?

Dow s-a întors. Un bărbat mai în vârstă ascuns în spatele lui a păşit şovăielnic înainte şi, pentru prima dată după douăzeci de ani, Falk a ajuns faţă în faţă cu tatăl lui Ellie. A simţit un nod în gât şi a înghiţit în sec.

Mal Deacon avea spinarea arcuită acum, dar era încă un bărbat înalt, cu braţe lungi, vânjoase, şi mâini mari. Degetele erau pline de noduri şi umflate din cauza vârstei, şi aproape s-au albit când omul

a apucat spătarul scaunului ca să se sprijine. Fruntea i s-a încreţit puternic a încruntare, iar scalpul expus a căpătat o culoare roz, de furie, printre firele rare de păr sur.

Falk s-a pregătit pentru o izbucnire, însă pe chipul lui Deacon se citea confuzia. A clătinat încet din cap, frecându-şi pielea lăsată de pe gât de gulerul murdar al cămăşii.

— De ce te-ai întors?

Vocea lui Deacon era lentă şi răguşită. Când a vorbit, de fiecare parte a gurii i-au apărut nişte linii adânci. Absolut fiecare persoană din cârciumă se uita dinadins în altă parte, a observat Falk. Numai barmanul observa cu interes schimbul de replici. Îşi lăsase jos cuvintele încrucişate.

— Ă?

Deacon a bătut cu mâna noduroasă în spătarul scaunului şi toată lumea a tresărit.

— De ce te-ai întors? Am crezut că ai înţeles bine mesajul. L-ai adus şi pe fiu-tău cu tine?

A fost rândul lui Falk să fie confuz.

— Ce?

— Nenorocitul de fiu-tău. Nu face pe prostul cu mine, tâmpitule! S-a întors şi el? Băiatu' tău?

Falk a clipit. Deacon îl confundase cu răposatul lui tată. S-a holbat la faţa bătrânului. Deacon i-a întors o privire încruntată, dar furia lui avea ceva inert.

Grant Dow a făcut un pas în faţă şi şi-a pus o mână pe umărul unchiului său. O clipă, a părut că vrea să-i explice confuzia, apoi a clătinat din cap frustrat şi l-a aşezat încet pe unchiul lui pe un scaun.

— Bravo, imbecilule, acum l-ai supărat! i-a zis Dow lui Falk. Tre' să te întreb, prietene: chiar crezi că e bine să fii aici acum?

Raco şi-a scos din buzunarul blugilor insigna poliţiei din Victoria şi a trântit-o pe masă cu faţa în sus.

— Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru, Grant. Crezi că e bine

să fii *tu* aici acum?

Dow şi-a ridicat palmele şi şi-a luat un aer inocent.

— Mda, bine, nu-i nevoie de asta. Io şi unchiu' doar am ieşit la o bere. Nu se simte prea bine, vedeţi şi voi. Nu noi căutăm necazuri. Ăsta, în schimb...

S-a uitat direct la Falk.

— Duce necazurile cu el ca rahatul de câine.

Un murmur aproape imperceptibil a străbătut camera. Falk ştiuse că povestea avea să iasă iar la suprafaţă la un moment dat. S-a foit pe scaun când a simţit toţi ochii din cârciumă îndreptaţi spre el.

Excursioniştii erau încinşi şi plictisiţi. Ţânţarii ieşiseră în forţă, iar traseul de-a lungul râului Kiewarra se dovedea mai anevoios decât se aşteptaseră. Cei trei se târau în şir indian, boscorodind când catadicseau să ridice vocea cât să acopere sunetul apei învolburate.

Al doilea din şir a înjurat când a intrat cu pieptul în rucsacul conducătorului de grup, vărsându-şi sticla cu apă pe tricou. Fost director de investiţii într-o bancă, se mutase la ţară ca să-şi îngrijească sănătatea şi de atunci îşi petrecuse fiecare zi încercând să se convingă singur că nu ura absolut fiecare minut petrecut acolo. Conducătorul grupului a ridicat o mână să întrerupă bodogănitul. A arătat spre apa mâloasă a râului. Cu toţii s-au întors şi s-au holbat.

— Ce naiba e aia?

— Gata, n-avem nevoie de aşa ceva, mersi! a strigat barmanul din spatele tejghelei.

Se ridicase în picioare şi-ţi ţinea degetele pe tejghea. Dincolo de barba lui portocalie nu se vedea niciun zâmbet.

— Ăsta e un bar public. Oricine poate să bea aici, el, tu... şi dacă îţi convine, bine, dacă nu, asta e!

— Care e a treia opţiune?

Dow şi-a dezgolit dinţii îngălbeniţi spre tovarăşii lui, care au râs, îndatoritori.

— A treia opţiune e că primeşti interdicţie. Aşa că ai de ales.

— Mda. Aşa promiţi mereu, nu?

Dow l-a fixat pe barman cu privirea. Raco şi-a dres glasul, dar Dow l-a ignorat. Falk şi-a amintit cuvintele barmanului: *Aici, insignele alea înseamnă mai puţin decât ar trebui.*

— Problema nu e că e el în bar.

În cameră aproape că s-a lăsat tăcerea cât a vorbit Mal Deacon.

— Ci că s-a întors în Kiewarra.

A ridicat un deget îngroşat de artrită şi l-a îndreptat între ochii lui Falk.

— Înţelege ce-ţi zic aici şi spune-i şi băiatului! Aici nu te aşteaptă nimic, numai o grămadă de oameni care ţin minte ce i-a făcut fiul tău fetei mele.

Directorul de investiţii şi-a vomitat sendvişul cu şuncă în tufişuri. Şi el, şi ceilalţi doi erau uzi fleaşcă, dar abia dacă a observat.

Acum, cadavrul fetei stătea întins pe potecă, cu apa scurgându-se sub ea într-o baltă. Era suplă, dar fusese nevoie de toţi trei ca s-o tragă pe mal. Avea pielea nefiresc de albă şi o şuviţă de păr îi căzuse în gură. La vederea acesteia dispărând între buzele palide, directorului de investiţii i s-a făcut rău din nou. Lobii urechilor erau roşii şi jupuiţi în jurul găurilor de cercei. Peştii profitaseră de ocazie. Aceleaşi urme se vedeau în jurul nărilor şi al unghiilor date cu ojă.

Era îmbrăcată complet şi părea tânără acolo unde apa îi spălase machiajul. Tricoul alb era aproape transparent, aşa lipit de piele, lăsând să se vadă sutienul de dantelă de dedesubt. Ghetele fără toc erau încă încurcate cu ierburile care îi priponiseră cadavrul în locul acela. Amândouă ghetele şi buzunarele blugilor fuseseră umplute până la vârf cu pietre.

— Rahat! N-am avut nicio legătură cu ce i s-a întâmplat lui Ellie.

Falk nu s-a putut abţine şi imediat a regretat. Şi-a muşcat limba. *Nu le răspunde.*

— Cine zice asta?

Grant Dow stătea în picioare în spatele unchiului său. Rânjetul rece îi dispăruse de mult.

— Cine zice că n-ai avut nicio legătură? Luke Hadler?

Când i-a rostit numele, parcă tot aerul din bar a fost absorbit în afară.

— Problema e că Luke nu e aici şi nu prea mai poate să zică nimic de acum încolo.

Cel mai în formă dintre cei trei excursionişti fugise să aducă ajutoare. Directorul de investiţii s-a aşezat pe pământ, aproape de propria baltă de vomă. Se simţea mai în siguranţă acolo, înghiţit de putoarea acră, decât lângă creatura aceea albă îngrozitoare. Liderul grupului se fâţâia de colo-colo, lipăind din picioare.

Bănuiau cine era. Fotografia ei fusese dată la ziar în ultimele trei zile. Eleanor Deacon, şaisprezece ani. Dispărută de vineri seara, când nu se întorsese acasă. Tatăl ei o lăsase o noapte să-şi calmeze impulsul adolescentin care ar fi putut s-o ţină deoparte. Sâmbătă, când tot nu se întorsese, dăduse alarma.

Parcă a durat o veşnicie până când a ajuns echipa de intervenţie la râu. Cadavrul fetei a fost dus la spital. Directorul de investiţii a fost trimis acasă. Peste o lună, s-a mutat înapoi la oraş.

Doctorul care a examinat cadavrul lui Ellie Deacon a declarat că aceasta decedase prin înecare. Plămânii ei erau plini de apa râului. Părea că stătuse în apă câteva zile, a observat el, probabil încă de vineri. A raportat câteva vânătăi pe stern şi pe umeri şi câteva abraziuni pe braţe şi pe mâini. Se potriveau cu rănile făcute de deşeurile purtate de apă. Pe braţe avea nişte cicatrice vechi, probabil dovezi că se rănea singură. Nu era virgină, a observat el pe urmă, ca o completare.

La menţionarea numelui lui Luke, întreaga cameră a fremătat şi chiar şi Dow a părut să-şi dea seama că mersese prea departe.

— Luke a fost prietenul meu. Ellie a fost prietena mea, a zis Falk

cu o voce care până şi lui i s-a părut ciudată. Am ţinut la amândoi. Aşa că lasă-mă în pace!

Deacon s-a ridicat cu un scârţâit al scaunului pe podea.

— Nu-mi spune tu mie că ai ţinut la Ellie! A fost sânge din sângele meu!

Ţipa şi îi tremurau mâinile când l-a arătat acuzator cu degetul pe Falk. Din colţul ochiului, Falk a zărit un schimb de priviri între Raco şi barman.

— Zici că tu şi băiatul tău n-aţi avut nicio legătură cu asta, a spus Deacon. Dar cum rămâne cu biletul, nenorocit mincinos ce eşti?

A spus-o bombastic, ca pe un atu conversaţional. Falk a simţit cum i se taie respiraţia. Era epuizat. Deacon zâmbea strâmb. Lângă el, nepotul lui râdea. Simţea miros de sânge.

— Acum nu mai răspunzi aşa repede, nu? a zis Dow.

Falk s-a forţat să nu clatine din cap. Isuse! Biletul ăla afurisit!

Poliţiştii au cercetat amănunţit dormitorul lui Ellie timp de două ore. Degetele lor groase au examinat neîndemânatic sertarele cu lenjerie intimă şi casetele de bijuterii. Biletul aproape că a fost trecut cu vederea. Aproape. Era scris pe o foaie ruptă dintr-un caiet obişnuit. Fusese îndoit o dată şi strecurat în buzunarul unei perechi de blugi. Pe foaie, cu scrisul lui Ellie, era data la care dispăruse. Dedesubt, un singur nume: Falk.

— Explică asta! Dacă poţi, a zis Deacon.

În bar era linişte.

Falk nu a spus nimic. Nu putea. Iar Deacon ştia că nu putea.

Barmanul a trântit un pahar pe tejghea.

— Ajunge!

L-a privit dur pe Falk, analizând situaţia. Raco, ţinându-şi insigna de poliţie la vedere în mână, a ridicat din sprâncene şi a clătinat uşor din cap. Atunci, barmanul şi-a mutat privirea pe Dow.

— Tu şi unchiu-tău, plecaţi! Nu vă întoarceţi timp de două zile, mersi. Ceilalţi, cumpăraţi de băut sau ieşiţi de aici!

La început, au fost câteva zvonuri firave, însă, până la sfârşitul zilei, toată lumea vorbea despre asta. Falk, de şaisprezece ani şi speriat, stătea ascuns în camera lui, cu zarva a o mie de gânduri în minte. A sărit în sus când a auzit un ciocănit uşor în tocul ferestrei. Acolo a apărut faţa lui Luke, albă ca o fantomă în crepuscul.

— Ai încurcat-o, prietene! a şoptit el. L-am auzit pe mama şi pe tata. Lumea vorbeşte. Ce ai făcut, de fapt, vineri după-amiază?

— Ţi-am zis. Am pescuit. Da' sus pe râu. La câţiva kilometri distanţă, jur.

Falk s-a ghemuit lângă fereastră. Simţea cum i se înmoaie genunchii.

— Te-a mai întrebat careva până acum? Poliţia sau cineva?

— Nu. Dar o să mă întrebe. Ei cred că trebuia să mă întâlnesc cu ea sau aşa ceva.

— Dar nu-i adevărat.

— Nu! Bineînţeles că nu! Dar dacă nu mă cred?

— Nu te-ai întâlnit cu nimeni? Nu te-a văzut nimeni?

— Doar am fost singur, nu, ce dracu'?

— Bine, ascultă! Aaron, prietene, asculţi? Fii atent, dacă te întreabă cineva, zici că am fost să împuşcăm iepuri împreună. Pe câmpurile din spate.

— Nu pe lângă râu.

— Nu. Pe câmpurile de lângă Cooran Road. Nu pe lângă râu. Toată seara. OK? Ne-am prostit pe acolo. Ca de obicei. Am nimerit numai unul sau doi. Doi. Zi doi.

— Da, OK. Doi.

— Nu uita! Am fost împreună.

— Da. Adică nu. Nu uit. Doamne, Ellie. Nici nu pot...

— Spune!

— Ce?

— Spune acum. Ce ai făcut. Repetă.

— Am împuşcat iepuri cu Luke.

— Încă o dată.

— Am fost cu Luke Hadler. Să împuşcăm iepuri. Pe câmpurile de lângă Cooran Road.

— Spune până când sună normal. Şi nu te încurca.

— Nu.

— Ţii minte, da?

— Da. Luke, frate. Mersi. Mulţumesc.

Capitolul opt

Când Aaron Falk avea unsprezece ani, îl văzuse pe Mal Deacon transformându-şi propria turmă într-o masă oribilă şi însângerată, care abia se mai putea ţine pe picioare, folosind o foarfecă de tuns şi o mână brutală. Aaron simţise o durere în piept când, împreună cu Luke şi Ellie, privise oile răsucite brusc şi trântite una câte una la pământ în şopronul familiei Deacon, unde erau tunse prea aproape de piele.

Aaron era copil crescut la fermă, toţi erau, dar aşa ceva era ieşit din comun. Un ţipăt jalnic de la cea mai mică oaie l-a făcut să deschidă gura şi să tragă aer în piept, însă s-a oprit când Ellie l-a tras de mânecă. Privindu-l în ochi, ea a clătinat scurt din cap.

La vârsta aceea, era o copilă fragilă şi emotivă, predispusă la momente îndelungate de tăcere. Lui Aaron, tăcut la rândul lui, îi convenea aşa. De obicei, amândoi îl lăsau pe Luke să vorbească.

Ellie abia îşi ridicase capul, când zgomotele din hambar plutiseră spre locul în care cei trei stătuseră pe veranda lăsată. Aaron fusese curios, însă Luke fusese cel care insistase să-şi abandoneze temele şi să meargă să investigheze. Acum, cu vaietele oilor în urechi şi cu faţa lui Ellie fixată într-o expresie pe care el nu o mai văzuse niciodată, Aaron ştia că nu era singurul care îşi dorea să nu se fi dus acolo.

S-au întors să plece şi Aaron a tresărit când a zărit-o pe mama lui Ellie privind în tăcere din pragul hambarului. Era sprijinită de cadrul uşii şi îmbrăcată cu un pulover mare, larg, pe care era o pată de grăsime. A luat o gură de lichid arămiu dintr-un pahar fără să-şi mute privirea de la tunsul oilor. Fiica ei avea aceleaşi trăsături faciale. Aceiaşi ochi adânciţi, pielea palidă şi gura mare. Însă pentru Aaron, mama lui Ellie părea cu o sută de ani mai bătrână. Abia după mai mulţi ani şi-a dat el seama că, în ziua aceea, probabil nu avea nici patruzeci de ani.

În timp ce el o privea, mama lui Ellie a închis ochii şi şi-a dat brusc capul pe spate. A inspirat adânc, strângând din ochi. Când i-a deschis din nou, i-a fixat pe soţul ei, cu o privire atât de pură şi de nediluată încât Aaron a fost îngrozit că Deacon avea să se întoarcă şi să o vadă, la rândul lui.

Vremea din anul acela îngreunase munca pentru toată lumea şi, peste o lună, nepotul lui Deacon, Grant, s-a mutat în ferma lor ca să le dea o mână de ajutor. Mama lui Ellie a plecat după două zile. Poate aceasta fusese ultima picătură. Era destul să dispreţuiască un bărbat, nu mai avea nevoie de încă unul.

Aruncând două valize şi o sacoşă cu sticle clincănitoare într-o maşină veche, încercase fără prea multă tragere de inimă să aline lacrimile fiicei sale cu jurăminte goale că se va întoarce în curând. Falk nu era sigur după câţi ani renunţase Ellie să le mai creadă. Se întreba dacă nu cumva continuase să le creadă până în ziua morţii ei.

Acum, Falk stătea pe veranda de la Fleece împreună cu Raco, în timp ce acesta îşi aprindea o ţigară. Sergentul i-a oferit pachetul, dar Falk a clătinat din cap. Se lăsase destul pradă nostalgiei pentru o singură seară.

— Înţeleaptă decizie, a zis Raco. Eu încerc să mă las. De dragul copilului.

— Corect. Bravo ţie!

Raco fuma încet, suflând fumul spre cerul încins, întunecat. Zgomotul din cârciumă crescuse uşor. Deacon şi Dow nu se grăbiseră să plece, iar izul de agresiune încă plutea în aer.

— Trebuia să-mi fi zis mai devreme.

Raco a tras din ţigară. Şi-a înăbuşit tuşea.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Ai avut vreo legătură cu asta? Cu moartea fetei?

— Nu. Dar nu am fost cu Luke când s-a întâmplat. Nu a fost aşa cum am spus.

Raco a tăcut.

— Deci aţi minţit despre alibiul vostru. Luke unde a fost atunci?

— Nu ştiu.

— Nu l-ai întrebat niciodată?

— Sigur că l-am întrebat, dar el...

Falk s-a oprit şi şi-a amintit.

— El insista mereu să ne ţinem de versiunea noastră. Mereu. Chiar şi când eram numai noi doi. Zicea că e mai sigur să fim consecvenţi. Nu am insistat. Îi eram recunoscător, ştii? Credeam că era spre folosul meu.

— Cine a mai ştiut că era o minciună?

— Au fost câţiva care au bănuit. Mal Deacon, bineînţeles. Şi alţi câţiva. Dar nimeni nu ştia precis. Cel puţin, eu aşa am crezut întotdeauna. Numai că acum nu mai sunt sigur. Se pare că Gerry Hadler a ştiut încă de la început. Poate nu e singurul.

— Crezi că Luke a omorât-o pe Ellie?

— Nu ştiu.

S-a uitat lung la strada goală.

— Vreau să ştiu.

— Crezi că toate astea au vreo legătură între ele?

— Sper din suflet că nu.

Raco a oftat. A stins ţigara cu grijă, apoi a udat mucul cu un strop de bere.

— Bine, prietene, a zis el. Secretul tău e în siguranţă. Deocamdată. Dacă trebuie să iasă la iveală, o să cânţi ca o privighetoare, iar eu n-am ştiut nimic despre asta, bine?

— Da. Mulţumesc.

— Vino la secţie mâine dimineaţă la nouă. Mergem să stăm de vorbă cu prietenul lui Luke, Jamie Sullivan. Ultima persoană care recunoaşte că l-a văzut în viaţă.

S-a uitat la Falk.

— Dacă mai eşti în oraş.

Apoi, cu un salut al mâinii, a dispărut în noapte.

Înapoi în cameră, Falk s-a întins pe pat şi şi-a scos telefonul mobil. L-a ţinut în palmă, dar nu a format niciun număr. Păianjenul dispăruse de deasupra lămpii. A încercat să nu se gândească unde ar fi putut fi în momentul acela.

Dacă mai eşti în oraş, spusese Raco. Falk era foarte conştient că avea de ales. Maşina lui era parcată chiar în faţă. Putea să-şi facă bagajul, să plătească barmanului bărbos şi să fie pe drumul spre Melbourne în cincisprezece minute.

Poate că Raco avea să-şi dea ochii peste cap, iar Gerry avea să încerce să-l sune. Dar ce ar fi putut să facă? Nu le-ar fi convenit, însă acesta era un risc pe care Falk era dispus să şi-l asume. Cu Barb era altă poveste. Falk îi putea vedea chipul cu o claritate incomodă. Barb avea să fie şocată. Iar acesta era un risc pe care nu era sigur că voia să şi-l asume. S-a foit stânjenit la gândul acesta. Din cauza căldurii, în cameră părea că nu este aer.

Nu îşi cunoscuse niciodată mama. Murise într-o baltă din propriul sânge la mai puţin de o oră după ce se născuse el. Tatăl lui încercase – se străduise din greu, chiar – să umple golul. Dar singura tandreţe maternă pe care o cunoscuse Falk în copilărie, fiecare prăjitură caldă de la cuptor, fiecare îmbrăţişare mirosind prea puternic a parfum veniseră de la Barb Hadler. Era adevărat că era mama lui Luke, dar întotdeauna îşi făcuse timp şi pentru el.

El, Ellie şi Luke îşi petrecuseră mai mult timp la casa familiei Hadler decât la oricare dintre casele lor. Casa lui Falk era adesea tăcută şi goală, fiindcă tatăl lui era prins cu orele pe câmp. Ellie clătina din cap când îi sugerau să meargă la ea acasă. *Nu azi,* zicea ea. Când el şi Luke insistau, ca să mai schimbe peisajul, Falk regreta de fiecare dată. Casa lui Ellie era dezordonată şi mirosea a sticle goale.

Casa familiei Hadler era luminoasă şi agitată, cu arome de bunătăţi venind din bucătărie şi instrucţiuni clare despre teme şi ora de culcare şi ordine să închidă naibii televizorul şi să iasă afară, la

aer curat. Ferma Hadler fusese un refugiu dintotdeauna – până în urmă cu două săptămâni, când devenise locul uneia dintre cele mai urâte crime.

Falk stătea întins pe pat, fără să se mişte. Trecuseră cincisprezece minute. Ar fi putut fi pe drum acum. Dar el era tot acolo.

A oftat şi s-a întors pe o parte, ţinându-şi degetele deasupra telefonului în timp ce se gândea pe cine ar fi trebuit să anunţe. Şi-a amintit apartamentul lui din St Kilda, cu luminile stinse şi uşa de la intrare încuiată bine. Destul de mare pentru două persoane, dar casă numai pentru el în ultimii trei ani. Acolo nu-l mai aştepta nimeni. Nicio femeie abia ieşită de la duş, cu muzica pornită şi o sticlă de vin roşu lăsată să respire pe blatul din bucătărie. Nicio femeie nerăbdătoare să răspundă la telefon şi interesată să audă de ce el mai rămânea acolo câteva zile.

De cele mai multe ori, nu-l deranja asta. Dar în clipa aceea, în camera de deasupra cârciumii din Kiewarra, şi-a dorit să-şi fi construit un cămin mai asemănător cu al lui Barb şi Gerry Hadler decât cu al tatălui său.

Trebuia să se întoarcă la muncă luni, însă cei de acolo ştiau că fusese la o înmormântare. Evitase să spună a cui. Putea să mai stea, ştia asta. Putea să-şi ia câteva zile libere. Pentru Barb. Pentru Ellie. Chiar şi pentru Luke. Lucrase atât de mult la cazul Pemberley, încât adunase mai multe ore suplimentare şi mai multă bunăvoinţă decât avea nevoie. Ultima lui anchetă nu-l solicita prea mult.

Falk a răsucit problema pe toate feţele şi au mai trecut cincisprezece minute. În cele din urmă, a ridicat telefonul şi a lăsat un mesaj pentru secretara răbdătoare a direcţiei financiare, informând-o că îşi ia o săptămână de concediu din motive personale, cu începere imediată.

Era greu de zis care dintre cei doi a fost mai surprins.

Capitolul nouă

Jamie Sullivan lucra deja de peste patru ore când Falk şi Raco şi-au târât paşii pe câmpurile lui. Stătea într-un genunchi, cu mâinile goale îngropate adânc în pământul uscat, verificând solul cu o atenţie ştiinţifică.

— O să intrăm în casă, a zis el când Raco i-a spus că aveau întrebări despre Luke. Oricum, trebuie să văd ce face bunica.

Falk l-a studiat pe Sullivan în timp ce îl urmau spre clădirea joasă de cărămidă. În vârstă de aproape treizeci de ani, acesta avea o umbră de păr blond pai, care se subţia prematur pe creştet. Trunchiul şi picioarele erau slabe şi musculoase, dar braţele erau construite ca nişte pistoane, ceea ce-i dădea o formă de triunghi răsturnat.

În casă, Sullivan i-a condus într-un hol dezordonat. Falk şi-a scos pălăria şi s-a forţat să nu lase surpriza să i se citească pe faţă. În spatele lui, l-a auzit pe Raco înjurând în barbă când a dat cu fluierul piciorului într-un taburet care zăcea pe lângă uşă. Holul era haotic. Fiecare suprafaţă era înţesată cu ornamente şi fleacuri care adunau praf. Undeva, în adâncul casei, urla un televizor.

— Sunt toate ale bunicii.

Sullivan a răspuns la întrebarea pe care niciunul nu o pusese cu voce tare.

— Ei îi plac. Şi o fac să se simtă...

Şi-a căutat cuvântul.

— Prezentă.

I-a condus prin hol spre bucătărie, unde o femeie ca o vrăbiuţă stătea la chiuvetă. Mâinile cu vene albastre, proeminente, îi tremurau sub greutatea unui ceainic plin.

— Te descurci acolo, bunico? Vrei o ceaşcă? Lasă-mă pe mine.

Sullivan i-a luat repede ceainicul din mâini.

Bucătăria era curată, dar dezorganizată, iar pe peretele de

deasupra aragazului era o pată mare de arsură. Vopseaua se umflase şi se decojea ca o rană urâtă, cenuşie. Doamna Sullivan s-a uitat la cei trei bărbaţi, apoi înapoi la uşă.

— Când ajunge acasă tatăl tău?

— Nu ajunge, bunico, a zis Sullivan. A murit, nu ţii minte? Acum trei ani.

— Da. Ştiu.

Era imposibil să-ţi dai seama dacă era sau nu surprinsă de veste. Sullivan s-a uitat la Falk şi i-a făcut semn din cap spre o uşă.

— Poţi s-o duci acolo? Vin şi eu într-un minut.

Falk a simţit oasele bătrânei prin pielea lăsată a braţului, când s-a sprijinit de el. După lumina din bucătărie, camera de zi i-a dat senzaţia de claustrofobie. Peste tot, ceşti pe jumătate pline se amestecau cu figurine chinezeşti de porţelan, fără ochi, într-o luptă pentru spaţiu. Falk a condus femeia la un fotoliu jerpelit de lângă fereastră.

Doamna Sullivan s-a aşezat anevoie, oftând iritată.

— Aţi venit să întrebaţi de Luke Hadler, nu-i aşa? Nu atinge alea! s-a răstit ea când Raco a încercat să mute un teanc de ziare cu colţurile îndoite de pe un scaun.

Rostea vocalele cu o urmă de accent irlandez.

— Nu-i nevoie să vă uitaţi aşa la mine. Încă nu m-am ţicnit de tot. Omu' ăla, Luke, a fost pe aici, apoi a plecat şi i-a făcut de petrecanie familiei, nu-i aşa? Altfel, ce motiv aţi avea să veniţi aici? Doar dacă Jamie al nostru n-a făcut vreo nefăcută.

Râsul ei a sunat ca o poartă ruginită.

— Din câte ştim noi, nu, a zis Falk, schimbând o privire cu Raco. Îl cunoşteaţi bine pe Luke?

— Nu-l cunoşteam deloc. Ştiam numai că e prieten cu Jamie. Venea pe aici din când în când. Îi dădea câte o mână de ajutor la fermă.

Sullivan a intrat ducând o tavă cu ceai. Ignorând protestele bunicii, a eliberat loc pe bufet şi le-a făcut semn lui Falk şi Raco să se

aşeze pe canapeaua ponosită.

— Scuze pentru deranj, a zis Sullivan înmânându-le ceştile cu ceai. E cam greu...

A aruncat o privire înspre bunică, apoi şi-a mutat atenţia spre ceainic. Avea cearcăne care îl făceau să pară mai bătrân, a observat Falk. În schimb, comportamentul lui – felul în care lua controlul asupra situaţiei şi se mişca prin cameră – emana încredere. Falk putea să şi-l imagineze departe de toate astea, purtând un costum într-un oraş mare, undeva. Cu venituri anuale de şase cifre, din care jumătate să arunce pe vinuri scumpe.

Sullivan a terminat de împărţit ceaiul şi şi-a tras un scaun ieftin de lemn.

— Deci, ce vreţi să ştiţi?

— Verificăm nişte lucruri care au rămas nelămurite, a zis Raco.

— Pentru soţii Hadler, a adăugat Falk.

— Bine. Nicio problemă. Dacă e pentru Barb şi Gerry, a zis Sullivan. Numai că în primul rând vreau să vă zic ce le-am zis şi poliţiştilor din Clyde: că dacă aş fi avut vreo bănuială că Luke o să se ducă să facă ce-a făcut, nu l-aş fi lăsat în veci să plece. Vreau să ştiţi asta de la început.

S-a uitat în jos şi şi-a făcut de lucru cu cana.

— Sigur că da, prietene, nu zice nimeni că ar fi trebuit să opreşti ce s-a întâmplat, a zis Raco. Dar ne-ar ajuta dacă ai putea să ne mai povesteşti o dată cum a fost. Ca să auzim şi noi. Aşa, pentru orice eventualitate.

Iepurii, le-a spus Sullivan. Asta a fost problema. Unul, cel puţin. E destul de greu să suporţi seceta asta şi fără să atace ei orice e bun de mâncat. Se plânsese din cauza lor în Fleece în seara dinainte, iar Luke se oferise să-i dea o mână de ajutor.

— V-a auzit cineva când aţi făcut planul ăsta? a zis Falk.

— Probabil. Nu-mi aduc aminte. Dar era destul de multă lume în cârciumă. Oricine ar fi putut să audă, dacă s-ar fi deranjat să asculte.

Luke Hadler a oprit la intrarea pe câmp şi a coborât din camionetă. Ajunsese cu cinci minute mai devreme, dar Jamie Sullivan era deja acolo. Fiecare a ridicat mâna a salut. Luke şi-a luat puşca din spatele maşinii şi a încărcat-o cu muniţia pe care i-a dat-o Sullivan.

— Hai să le facem de petrecanie afurisiţilor de iepuraşi! a zis Luke rânjind.

— Tu i-ai dat muniţia? a întrebat Raco. Ce fel?

— Winchester. De ce?

Raco s-a uitat la Falk. Deci nu erau gloanţele Remington lipsă.

— Luke şi-a adus muniţia lui?

— Nu cred. Iepurii mei, gloanţele mele, aşa m-am gândit. De ce?

— Verificam doar. Cum ţi s-a părut Luke?

— Nu prea ştiu. M-am tot gândit la asta de atunci. Dar cred că mi s-a părut în regulă. Normal.

Sullivan s-a gândit un minut.

— Cel puţin, până când a plecat.

Primele gloanţe trase de Luke nu au nimerit nimic, iar Sullivan i-a aruncat o privire. Luke îşi rodea pielea din jurul unghiei mari. Sullivan nu a zis nimic. Luke a tras din nou. A ratat.

— Eşti OK? a zis Sullivan fără prea mare tragere de inimă.

Îşi făcea confidenţe cu Luke cam la fel cum îşi făcea cu ceilalţi prieteni ai lui, adică aproape deloc. Pe de altă parte, nu avea toată ziua la dispoziţie ca să scape de iepurii ăia. Soarele le bătea ameninţător pe spinări.

— Minunat, a dat Luke din cap, neatent. Tu?

— Mda, la fel.

Sullivan a ezitat. Putea să încheie subiectul atunci. Luke a tras şi a ratat din nou. Sullivan s-a hotărât să încerce să-i vină în întâmpinare.

— Bunică-mea e cam fragilă zilele astea, a zis el. Îmi cam dă bătăi de cap.

— Se simte bine? a zis Luke fără să-şi ia ochii de la vizuina iepurilor.

— Mda, doar că e cam greu uneori să am grijă de ea.

Luke a încuviinţat vag şi Sullivan şi-a dat seama că îl asculta numai cu o ureche.

— Ale naibii femei! a zis Luke. Măcar a ta nu mai poate să umble de colo-colo dând din gură despre Dumnezeu ştie ce.

Sullivan, căruia nu-i trecuse niciodată prin minte că bunica lui intra în aceeaşi categorie cu „femeile", s-a străduit să găsească un răspuns.

— Nu, cred că nu, a zis el.

Simţea că, într-un fel, nimerise pe un teren necunoscut.

— E totul în regulă cu Karen?

— A, da. Nicio grijă.

Luke a dus puşca la ochi şi a apăsat pe trăgaci. A fost mai bine de data asta.

— Ştii şi tu, Karen e Karen. Tot timpul se întâmplă câte ceva.

A tras aer în piept, parcă pregătindu-se să mai spună ceva, apoi s-a oprit. S-a răzgândit.

Sullivan s-a foit. Clar era un teritoriu necunoscut.

— Aha.

A încercat să adauge ceva, dar nu i-a mai venit nimic în minte. S-a uitat la Luke, care îşi lăsase puşca jos şi îl privea. O clipă, privirile li s-au întâlnit. Atmosfera devenise evident stânjenitoare. Amândoi bărbaţii s-au întors spre vizuina iepurilor.

— „Tot timpul se întâmplă câte ceva"? a zis Raco. Ce a vrut să zică cu asta?

Sullivan s-a uitat amărât la masă.

— Nu ştiu. N-am întrebat. Ar fi trebuit să întreb, nu-i aşa?

Da, a zis Falk în sinea lui.

— Nu, a zis el. Probabil n-ar fi schimbat nimic.

Nu ştia dacă era adevărat.

— Luke a mai zis ceva despre asta?

Sullivan a dat din cap.

— Nu. Ne-am întors la banalităţi, ca de obicei.

După o oră, Luke s-a întins.

— Cred că am reuşit să-i rărim.

S-a uitat la ceas.

— Ar trebui să plec.

I-a dat restul de gloanţe înapoi lui Sullivan. Au mers împreună înapoi la camionetă, fără vreo urmă din tensiunea de mai devreme.

— Bem repede o bere?

Sullivan şi-a scos pălăria şi şi-a şters faţa cu braţul.

— Nu, ar trebui să ajung acasă. Am treabă, ştii cum e.

— Da. Mersi pentru ajutor.

— N-ai pentru ce, a ridicat din umeri Luke. Măcar am reuşit să nimeresc, până la urmă.

Şi-a pus puşca neîncărcată sub scaunul pentru pasager şi s-a urcat în camionetă. Acum că se hotărâse să plece, părea grăbit. A dat geamul în jos şi a salutat scurt din mână în timp ce a demarat.

Sullivan a rămas singur pe câmpul gol şi a privit camioneta argintie îndepărtându-se.

Au analizat scenariul în linişte. Lângă fereastră, doamna Sullivan şi-a aşezat ceaşca de ceai pe un teanc de romane, zăngănind din farfurioară. I-a aruncat o privire furioasă.

— Pe urmă ce s-a întâmplat? a zis Raco.

— După un timp, au sunat poliţiştii din Clyde, îl căutau pe Luke, a zis Sullivan. Le-am zis că plecase cu vreo două ore înainte. Dar peste vreo cinci minute, vestea se răspândise peste tot.

— Cât era ceasul?

— Cred că vreo şase jumătate, cam aşa.

— Erai aici?

— Mda.

— Şi înainte de asta, când a plecat Luke, ce ai făcut?

— Nimic. Am muncit. Aici, la fermă, a zis Sullivan. Am terminat pe afară. Am mâncat cu bunica.

Falk a clipit când a surprins o mişcare abia perceptibilă cu coada

ochiului.

— N-aţi fost decât voi doi aici? a întrebat Falk nonşalant. Nu ai plecat deloc? Nu a venit nimeni?

— Nu. Doar noi.

Ar fi fost uşor de ratat, dar când Falk s-a gândit apoi la asta, a fost sigur. Cu colţul ochiului, o zărise pe doamna Sullivan ridicându-şi surprinsă privirea palidă. Se uitase la nepotul ei doar o clipă, înainte să-şi coboare iar ochii. Falk o urmărise cu atenţie, dar ea nu-şi mai ridicase privirea după aceea. În scurtul timp rămas din vizita lor, bătrâna a părut să doarmă adânc.

Capitolul zece

— Eu zic că m-aş urca dracului pe pereţi! s-a scuturat Raco în spatele volanului.

Afară, un gard din sârmă subţire ce proteja nişte arbuşti galbeni a apărut şi a dispărut în goana maşinii. Dincolo de el, câmpurile erau bej şi maronii.

— Izolat la mama dracului, numai cu bătrâna pe lângă mine. Casa aia parcă era un muzeu ciudat.

— Nu-ţi plac îngeraşii de porţelan? a zis Falk.

— Prietene, bunica mea e mai catolică decât Papa. Când vine vorba de ornamente cvasi-religioase, pot să dau şi lecţii, a zis Raco. Doar că asta nu pare cine ştie ce viaţă pentru un tip de vârsta lui.

Au trecut pe lângă un indicator de pe marginea drumului, care avertiza împotriva incendiilor. Nivelul de alertă fusese stabilit ca grav de când sosise Falk. Săgeata arăta insistent spre segmentul portocaliu-aprins al semicercului. Pregătiţi-vă. Acţionaţi. Supravieţuiţi.

— Crezi că a fost sincer cu noi?

Falk a explicat cum reacţionase bunica lui Sullivan la afirmaţia lui că fusese acasă în seara aceea.

— Asta e interesant. Dar ea-i cam ţăcănită, totuşi, nu? Şi cam rea din fire, aşa. Din rapoarte nu reiese că Sullivan ar fi umblat aiurea, dar asta nu înseamnă mare lucru. Probabil că nu a fost verificat prea atent, dacă măcar o fi fost verificat.

— Chestia e, s-a aplecat Falk în faţă ca să umble la aerul condiţionat, că dacă Sullivan voia să-l omoare pe Luke, ar fi fost uşor. Au fost la mama naibii în câmp, cu puştile la ei, mai mult de o oră. Ocazia perfectă să înscenezi un accident. Şi bunică-sa s-ar fi descurcat acolo.

Falk a renunţat să mai regleze aerul condiţionat şi a coborât puţin geamul, lăsând să pătrundă în maşină un curent de aer fierbinte. L-a

ridicat imediat la loc.

Raco a râs.

— Şi eu care credeam că în Adelaide era prea cald.

— Acolo ai fost? Cum de ai ajuns tocmai aici?

— Prima şansă la un post de sergent. Mi s-a părut o ocazie bună să am propria secţie şi oricum eram băiat de la ţară. Tu ai lucrat mereu în Melbourne?

— În cea mai mare parte. Mereu am avut sediul acolo.

— Îţi place să faci chestiile astea financiare?

Falk a zâmbit în sinea lui la tonul lui Raco. Politicos, dar nevenindu-i să creadă că cineva ar alege drumul ăsta. Era o reacţie familiară. Oamenii erau mereu surprinşi când descoperea cât de des erau pătate de sânge bancnotele cu care umbla el.

— Mi se potriveşte, a zis el. Apropo de asta, am început să mă uit prin evidenţele financiare ale familiei Hadler aseară.

— Ceva interesant?

— Încă nu.

Falk şi-a înăbuşit un căscat. Stătuse până târziu cu ochii pe numere, în lumina chioară din camera lui.

— Ceea ce vorbeşte de la sine. Ferma se chinuia să supravieţuiască, asta e evident, dar nu sunt sigur că îi mergea mai rău decât celorlalte de pe aici. Măcar fuseseră oarecum prevăzători. Puseseră nişte bani deoparte în vremurile bune. Poliţa de asigurare de viaţă nu avea nimic special. Doar chestiile de bază, ataşate la pensie.

— Cine e beneficiar?

— Charlotte, prin intermediul părinţilor lui Luke. Nu e mult, totuşi. Probabil o să fie suficient să achite ipoteca, dar atât. Bănuiesc că Charlotte o să primească ferma, indiferent dacă-i place sau nu. Deocamdată, nu mi-a mai atras nimic atenţia: mai multe conturi, retrageri mari, datorii către terţi, genul ăsta de lucruri. O să continui.

Principalul lucru pe care Falk îl aflase din acest exerciţiu era că

Karen Hadler fusese o contabilă competentă şi meticuloasă. Simţise afinitate pentru ea în timp ce îi consultase numerele ordonate şi notiţele scrise cu grijă în creion.

Raco a încetinit când s-a apropiat de o intersecţie pustie şi s-a uitat la ceas.

— Au trecut şapte minute.

Urmăreau ruta lui Luke de la casa lui Sullivan până la el acasă. Raco a virat la stânga pe drumul care ducea la ferma Hadler. Era asfaltat, dar nu bine. Se formaseră crăpături adânci acolo unde asfaltul se umflase şi se micşorase cu sezonalitatea recoltelor.

Teoretic, era un drum cu două direcţii de mers, însă abia dacă era suficient de lat ca două maşini să treacă una pe lângă alta. Dacă s-ar fi întâlnit faţă în faţă, una dintre ele ar fi trebuit să intre în tufişurile de pe margine, şi-a închipuit Falk. Nu a avut ocazia să afle. Nu s-au întâlnit nici măcar cu o maşină tot drumul.

— Aproape paisprezece minute de la o uşă la cealaltă, a zis Falk când Raco a intrat pe aleea fermei Hadler. Bun. Hai să vedem unde a fost găsit cadavrul lui Luke.

Abia dacă era o poieniţă.

Raco a trecut de ea şi a înjurat încet, frânând brusc. A dat înapoi câţiva metri şi a parcat pe marginea drumului. Au coborât, fără să se mai sinchisească să închidă portierele. Raco a mers înainte până la o spărtură în linia copacilor.

— Aici e.

A urmat un moment de linişte bizară când păsări invizibile au fost amuţite momentan de sunetul vocii lui. Spărtura se deschidea într-un spaţiu mic, suficient de mare ca să intre o maşină în el, dar nu şi să întoarcă acolo. Falk stătea în centru. Era ceva mai răcoare în locul acela, umbrit din toate părţile de o linie şerpuită de eucalipţi. Drumul era complet ascuns de frunzişul des. Într-un tufiş, ceva s-a foit şi a fugit. Pământul galben era uscat de soare. Nu erau urme de maşini.

Chiar sub picioarele lui Falk, în centrul poieniţei, fusese presărat nişte nisip. Când şi-a dat seama ce era menit să acopere, a păşit repede alături. Zona fusese călcată de zeci de ghete recent, dar în afară de asta nu părea prea umblată.

— Un loc cam amărât pentru ultimele clipe din viaţă, a zis Falk. Avea vreo semnificaţie anume pentru Luke?

Raco a ridicat din umeri.

— Speram să ai tu vreo idee.

Falk şi-a scotocit memoria după excursii vechi cu cortul, aventuri din copilărie. Nu i-a venit nimic în minte.

— Sigur a murit aici? În spatele camionetei? a zis Falk. Nu a fost împuşcat în altă parte şi mutat aici pe urmă?

— Nicio şansă. Urmele de sânge au fost clare.

Falk a încercat să-şi organizeze desfăşurarea evenimentelor în minte. Luke plecase de la Jamie Sullivan pe la 16:30. Camioneta lui se vedea pe înregistrarea de la ferma Hadler cam treizeci de minute mai târziu. Mai mult decât le luase lui Falk şi lui Raco să parcurgă cu maşina aceeaşi distanţă. Două împuşcături, patru minute, după care camioneta a plecat.

— E destul de simplu, dacă Luke şi-a împuşcat familia, a zis Falk. S-a dus cu maşina acasă pe drumul mai frumos, din cine ştie ce motiv, i-a omorât, apoi a venit aici.

— Mda. Totuşi, lucrurile se complică dacă i-a omorât altcineva, a zis Raco. Ucigaşul trebuia să fie în camioneta lui Luke la scurt timp după ce a plecat el de la Sullivan, pentru că Luke avea arma crimei cu el. Deci cine a condus până la fermă?

— Şi dacă nu a fost Luke la volan, unde naiba a fost el în timp ce familia îi era omorâtă? Stătea pe locul pasagerului şi se uita cum se întâmplă totul? a zis Falk.

Raco a ridicat din umeri.

— Poate că da? Adică, e un scenariu posibil. Depinde de cine era cealaltă persoană, cu ce-l avea la mână.

S-au uitat unul la altul şi Falk a ştiut că şi Raco se gândea la

Sullivan.

— Sau ucigaşul putea să-l domine fizic, a zis Raco. Ar fi fost nevoie de ceva efort pentru asta, dar unii oameni ar fi putut s-o facă. Ai văzut ce braţe are Sullivan. Tari ca crengile de nuc.

Falk a încuviinţat şi s-a gândit la raportul despre cadavrul lui Luke. Un bărbat sănătos, în afară de rana cauzată de împuşcătură. Nu avea răni defensive pe mâini. Nici semne că ar fi fost legat sau restricţionat cumva. Şi-a imaginat corpul lui Luke întins pe spate pe platforma camionetei. Cu sângele baltă în jurul lui şi cu cele patru urme neexplicate pe marginea platformei metalice.

— „Ale naibii femei!" a zis Falk tare. Ce crezi că a vrut să zică cu asta?

— Nu ştiu, a zis Raco uitându-se la ceas. Dar mai târziu, după-amiază, ne întâlnim cu cineva care ar putea să ştie. M-am gândit că ar merita să vedem ce ţinea Karen Hadler în sertarul ei de birou.

Capitolul unsprezece

Puietul de acacia a părut mai puţin bolnăvicios odată plantat în pământ, dar nu cu mult. Nişte copii de şcoală în uniformă se uitau miraţi cum la baza sa era aşezat un strat protector din resturi vegetale. Părinţii şi profesorii formau grupuri răsfirate, iar unii plângeau fără să se ascundă.

Câţiva boboci galbeni şi pufoşi au renunţat imediat la luptă şi au căzut fluturând pe pământ. Au aterizat lângă o placă funerară pe care fusese inscripţionat recent:

În memoria lui Billy Hadler şi a lui Karen Hadler.
Familia şcolii îi iubeşte şi le duce dorul.

Puietul nu avea nicio şansă, s-a gândit Falk. Simţea căldura prin tălpile pantofilor.

În curtea fostei lui şcoli primare, a fost din nou surprins de senzaţia că se afla cu treizeci de ani în urmă. Locul de joacă asfaltat era o versiune în miniatură a celui pe care şi-l amintea el, iar ţâşnitoarele păreau absurd de joase. Însă totul i s-a părut cunoscut imediat, scoţând la suprafaţă jumătăţi de amintiri fugare despre chipuri şi evenimente pe care le uitase de mult.

Luke fusese un bun aliat pe vremea aceea. Fusese unul dintre copiii aceia cu un zâmbet larg şi minte ageră, care puteau să se descurce fără eforturi pe terenul de joacă, unde domnea legea nescrisă a junglei. Cuvântul potrivit ar fi fost *charismatic,* dacă l-ar fi ştiut la vârsta aceea. Era generos cu timpul lui, cu glumele, cu lucrurile. Cu părinţii lui. Toată lumea era bine-venită acasă la Hadler. Era fidel aproape până la extreme. Odată, când Falk primise o minge de fotbal în faţă, din greşeală, fusese nevoit să-l tragă pe Luke de pe puştiul care şutase în ea. Falk, înalt şi neîndemânatic atunci, fusese recunoscător să-l aibă pe Luke de partea lui.

Falk s-a foit, incomod, când ceremonia s-a apropiat de sfârşit.

— Scott Whitlam, directorul, a zis Raco făcând semn din cap spre un bărbat în formă, la cravată, care tocmai se retrăgea politicos dintre-un grup de părinţi.

Whitlam s-a apropiat cu o mână întinsă.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, a zis el după ce Raco i l-a prezentat pe Falk. Toată lumea vrea să stea de vorbă în astfel de momente.

Whitlam avea patruzeci şi ceva de ani şi se mişca cu energia şi supleţea unui fost atlet. Era lat în piept şi zâmbea larg. Sub marginea pălăriei, se vedea un centimetru de păr şaten, curat.

— A fost o slujbă frumoasă, a zis Falk, iar Whitlam s-a uitat înapoi la puiet.

— Aveam nevoie de aşa ceva.

Apoi a adăugat mai încet:

— Totuşi, copacul nu are nicio şansă. Dumnezeu ştie ce o să le spunem copiilor când o să moară. În fine...

A dat din cap spre clădirea din cărămidă deschisă la culoare.

— Am adunat toate lucrurile lui Karen şi Billy, aşa cum ne-aţi rugat. Nu sunt prea multe, din păcate, dar să mergem în birou.

L-au urmat prin curte. Undeva, în depărtare, a sunat un clopoţel. Sfârşitul orelor. De aproape, clădirile şi locul de joacă alcătuiau o privelişte deprimantă. Toate suprafeţele aveau vopseaua scorojită, iar metalul lăsat la vedere era înroşit de rugină. Toboganul de plastic crăpase, iar terenul de baschet avea coş într-un singur capăt. Peste tot se vedeau semnele unei comunităţi sărace.

— Fondurile, a zis Whitlam când i-a observat uitându-se în jur. Niciodată nu-s destule.

În spatele clădirii şcolii, câteva oi triste stăteau în nişte padocuri maro. În spatele lor, pământul se înălţa brusc într-un lanţ de dealuri acoperite cu tufişuri.

Directorul s-a oprit ca să pescuiască o mână de frunze din jgheabul de apă al oilor.

— Copiii mai învaţă la şcoală despre munca la fermă?

Falk şi-a amintit cum şi el verifica un jgheab asemănător pe vremuri.

— Doar câţiva. Dar încercăm să nu le dăm de făcut chestii prea grele. Să ne şi distrăm. Copiii au parte destul de realitatea crudă acasă, a zis Whitlam.

— Tu le predai?

— O, Doamne, nu. Eu sunt un biet orăşean. Ne-am mutat aici din Melbourne acum optsprezece luni şi abia am învăţat să deosebesc capul de fundul vacii. Nevastă-mea a vrut să schimbăm peisajul de la oraş.

A făcut o pauză.

— Ei, e clar că l-am schimbat.

A împins o uşă grea şi au intrat într-un hol care mirosea a sendvişuri. Pereţii erau ornaţi cu picturi şi desene de-ale copiilor.

— Isuse, unele sunt chiar deprimante, a murmurat Raco.

Falk a înţeles. În desene erau familii formate din figurine schematice, fiecare având desenată cu creionul o gură orientată în jos. O pictură cu o vacă din care ieşeau nişte aripi de înger. Dedesubt, era trecută şi explicaţia, cu un scris nesigur: *Caramea, vaca mea, în rai.* În orice tentativă de peisaj, câmpurile erau colorate cu maro.

— Ar trebui să le vedeţi pe cele pe care nu le-am expus pe perete, a zis Whitlam, oprindu-se la uşa biroului. Seceta. O să omoare oraşul ăsta.

A scos din buzunar o legătură imensă de chei şi le-a descuiat biroul. Făcându-le semn să se aşeze pe nişte scaune care avuseseră şi zile mai bune, a dispărut într-un dulap. A ieşit de acolo după o clipă ducând în braţe o cutie de carton sigilată.

— Sunt toate aici. Diverse obiecte de pe biroul lui Karen, câteva lucrări de-ale lui Billy. Mă tem că cele mai multe sunt picturi şi foi de exerciţii.

— Mersi.

Raco a luat cutia de la el.

— Ne e dor de ei.

Whitlam s-a sprijinit de biroul lui.

— De amândoi. Toţi suntem încă zguduiţi.

— Cât de apropiat ai fost de Karen? a întrebat Falk.

— Destul, personalul de aici e mic. Ea era foarte bună. Se ocupa de finanţe şi conturi. Era şi pricepută. De fapt, era prea deşteaptă pentru postul ăsta, dar cred că îi convenea, fiindcă îi rămânea timp să aibă grijă de copii şi restul.

Fereastra era întredeschisă şi, prin ea, pătrundeau zgomotele de pe terenul de joacă.

— Pot să întreb de ce aţi venit aici? a zis Whitlam. Credeam că a fost rezolvat cazul.

— E vorba de trei membri ai aceleiaşi familii, a zis Raco. Din nefericire, un caz de genul ăsta nu e niciodată clar.

— Da, sigur.

Whitlam nu părea convins.

— Ideea e că am obligaţia de a mă asigura că elevii şi personalul se simt în siguranţă, aşa că dacă...

— Nu sugerăm că ar exista vreun motiv de îngrijorare, Scott, a zis Raco. Dacă o să fie ceva ce trebuie să afli, o să ne asigurăm că afli.

— Bine, am înţeles, a zis Whitlam. Cu ce pot să vă ajut?

— Povesteşte-ne despre Karen.

Cineva a ciocănit uşor, dar ferm. Whitlam şi-a ridicat privirea de la birou când s-a deschis uşa. Un cap blond s-a strecurat înăuntru.

— Scott, ai un minut?

Karen Hadler a intrat în biroul lui. Nu zâmbea.

— A trecut pe aici să vorbească cu mine cu o zi înainte ca ea şi Billy să fie ucişi, a zis Whitlam. Era îngrijorată, bineînţeles.

— De ce „bineînţeles"? a întrebat Raco.

— Scuze, n-am vrut să pară că nu iau lucrurile în serios. Dar aţi

văzut desenele copiilor atârnate pe perete. Adică, toată lumea e speriată. Inclusiv adulţii.

S-a gândit o clipă.

— Karen era un membru valoros al echipei. Numai că în ultimele săptămâni devenise foarte stresată. Era irascibilă, ceea ce nu-i stătea în obicei. Era distrasă, clar. Şi făcuse o greşeală sau două în contabilitate. Nimic grav, ne-am prins la timp. Dar, repet, nu era tipic pentru ea. Asta o deranja. De obicei era aşa de precisă. Aşa că a venit să vorbim despre asta.

Karen a închis uşa în urma ei. A ales scaunul cel mai apropiat de biroul lui Whitlam. S-a aşezat cu spatele drept şi şi-a încrucişat strâns picioarele în dreptul gleznelor. Rochia petrecută o avantaja, dar era modestă, cu un imprimeu subtil cu mere albe pe un fond roşu. Karen era genul de femeie a cărei frumuseţe din tinereţe fusese îmblânzită de vârstă şi maternitate în ceva mai puţin definit, dar la fel de atrăgător, în felul său. Ar fi putut să apară cu uşurinţă într-o reclamă la supermarket, în rolul super-mamei. Oricine ar fi avut încredere într-o marcă de detergent sau de cereale recomandată de Karen Hadler.

Acum strângea în poală un teanc mic de hârtii.

— Scott, a început ea, apoi s-a oprit.

El a aşteptat. Ea a inspirat adânc.

— Scott, ca să fiu sinceră, nu eram sigură dacă să vorbesc cu tine despre asta. Soţul meu...

Karen i-a susţinut privirea, dar Whitlam a simţit că se forţa.

— Luke, ei bine, n-ar fi prea bucuros.

Raco s-a aplecat în faţă.

— A părut speriată de soţul ei?

— Nu mi s-a părut aşa atunci.

Whitlam s-a ciupit de marginea nasului.

— Dar ştiind ce s-a întâmplat a doua zi, îmi dau seama că probabil n-am ascultat destul de atent. Îmi fac griji că am ratat

eventualele indicii. În fiecare zi mă tot întreb asta. Dar vreau să fie clar că, dacă aş fi bănuit chiar şi o clipă că erau în pericol, evident că nu i-aş fi lăsat pe Karen şi pe Billy să se ducă acasă.

Cuvintele lui Whitlam le-au repetat inconştient pe ale lui Jamie Sullivan.

Karen s-a tot jucat cu verigheta.

— Noi doi lucrăm împreună de o vreme. Lucrăm bine, aş zice.

Şi-a ridicat privirea către Whitman, care a încuviinţat.

— Simt că trebuie să spun ceva.

A făcut iar o pauză şi a inspirat adânc.

— Ştiu că au fost nişte probleme în ultima vreme. Cu mine şi munca mea. Câteva greşeli pe ici, pe colo.

— Poate una sau două, dar nu e nicio pagubă, Karen. Eşti sârguincioasă, toată lumea ştie asta.

Ea a dat din cap o dată şi a privit în jos. Când şi-a ridicat iar capul, pe chip avea o expresie calmă.

— Mulţumesc. Dar este o problemă. Şi nu pot să mă fac că nu o văd.

— A zis că ferma e pe ducă, a spus Whitman. Karen credea că mai aveau vreo şase luni, poate mai puţin. A zis că Luke nu credea. Se pare că el era sigur că lucrurile aveau să revină la normal, dar ea se aştepta la ce era mai rău. Era îngrijorată. De fapt, mi-a cerut mie scuze.

Whitlam a pufnit ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Acum pare absurd. Dar a zis că îi pare rău că a fost aşa zăpăcită. M-a rugat să nu-i spun lui Luke că a vorbit cu mine. Oricum n-aş fi făcut asta, bineînţeles. Dar ea a zis că el s-ar supăra dacă ar crede că ea a dus vorba prin tot oraşul.

Whitlam şi-a ros unghia de la degetul mare.

— Cred că avea nevoie să vorbească cu cineva despre asta. I-am adus un pahar cu apă, am ascultat-o o vreme. Am liniştit-o că nu risca să-şi piardă postul, chestii de genul ăsta.

— Pe Luke Hadler îl cunoşteai bine? a zis Falk.

— Nu prea bine. M-am întâlnit cu el de câteva ori, sigur că da. La şedinţele cu părinţii. Îl mai vedeam din când în când la cârciumă, dar nu stăteam de vorbă. Părea destul de simpatic, totuşi. Un părinte activ. Nu mi-a venit să cred când am fost anunţat. E destul de rău să pierzi un membru al personalului, dar să pierzi un elev... cel mai rău coşmar al unui profesor.

Falk a întrebat:

— Cine ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— Cineva de la poliţia din Clyde a sunat la şcoală. Cred că din cauză că Billy era elev. Era destul de târziu, aproape de şapte. Tocmai mă pregăteam să plec acasă, dar îmi aduc aminte că pe urmă am rămas aici şi am încercat să înţeleg ce auzisem. Încercam să găsesc un mod de a le spune copiilor a doua zi.

A ridicat trist din umeri.

— Nu ai cum să le spui aşa ceva şi să fie bine. Billy era prieten apropiat cu fiica mea, ştiţi? Erau în aceeaşi clasă. De asta a fost aşa un şoc când am aflat că a fost prins şi Billy în asta.

— Cum adică? a întrebat Raco.

— Pentru că în după-amiaza aia trebuia să fie la noi acasă, a zis Whitlam, de parcă ar fi fost ceva evident.

S-a uitat la feţele lor confuze, trecând de la Falk la Raco şi invers. A ridicat mâinile, nedumerit.

— Scuze, am crezut că ştiţi. Le-am spus poliţiştilor din Clyde. Billy trebuia să vină să se joace la noi în ziua aia, dar Karen a sunat-o pe soţia mea şi a anulat în ultima clipă. A zis că Billy nu se simţise prea bine.

— Se simţise destul de bine să vină la şcoală totuşi, nu? Voi aţi crezut-o? a întrebat Falk, aplecându-se în faţă.

Whitlam a încuviinţat.

— Da. Încă credem asta, să ştiţi. Circulase un microb uşor printre copii. Poate Karen a hotărât să-l culce devreme. Cred că a fost doar o coincidenţă tristă.

S-a şters la ochi.

— Dar aşa ceva, a zis el, să ştii cât de aproape a fost să nu se afle acolo. Doamne, o chestie ca asta te lasă cu o mulţime de semne de întrebare.

Capitolul doisprezece

— Am fi ştiut asta dacă am fi comunicat cu poliţia din Clyde, a zis Falk când au ieşit afară.

Şi-a îndesat cutia cu lucrurile lui Karen şi ale lui Billy sub braţ. Cartonul se lipea incomod de pielea lui umedă.

— Mda, ei, nu-i nimic. Am aflat oricum.

— În cele din urmă. Nu ştiu. Poate e momentul să-i implicăm şi pe ei.

Raco s-a uitat la el.

— Sincer crezi că avem destule informaţii ca să dăm telefonul ăsta? Ţinând cont de cum o să reacţioneze?

Falk a deschis gura să răspundă când a auzit o voce din partea cealaltă a terenului de joacă.

— Hei, Aaron! Aşteaptă!

Când s-a întors, Falk a zărit-o pe Gretchen Schoner alergând spre ei. A simţit cum se binedispune uşor. Gretchen schimbase ţinuta de la înmormântare cu pantaloni scurţi şi o cămaşă albastră, strâmtă, cu mânecile suflecate. Îi venea mult mai bine, s-a gândit Falk. Raco i-a luat cutia de sub braţ.

— Te aştept la maşină, prietene! i-a zis el diplomat, salutând-o politicos din cap pe Gretchen.

Aceasta s-a oprit în faţa lui Falk, şi-a ridicat ochelarii de soare şi şi-a prins părul blond într-un coc complicat în vârful capului. Albastrul cămăşii îi scotea ochii în evidenţă, a observat el.

— Hei, ce mai faci pe aici? Am crezut că ai plecat deja.

Se încrunta şi zâmbea în acelaşi timp. În timp ce vorbea, s-a întins şi l-a atins pe cot. El s-a simţit vinovat. Ar fi trebuit să o anunţe.

— Am fost să vorbim cu Scott Whitlam, a zis el. Directorul.

— Mda, ştiu cine e Scott. Sunt în consiliul şcolii. Eu întrebam cum de mai eşti în Kiewarra.

Falk a privit pe deasupra ei. Un grup de mame stăteau cu

capetele întoarse spre ei şi ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare. A prins-o pe Gretchen de braţ şi s-a răsucit uşor, astfel încât să stea cu spatele la grup.

— E cam complicat. Familia Hadler m-a rugat să cercetez ce s-a întâmplat cu Luke.

— Glumeşti! De ce? S-a mai aflat ceva?

Falk a simţit brusc nevoia să-i spună toată povestea. Despre Ellie, alibi, minciuni. Despre vină. Gretchen făcuse parte din gaşca celor patru. Era forţa care le asigura echilibrul. Lumina, faţă de întunecimea lui Ellie, calmul, faţă de nebunia lui Luke. Ea avea să înţeleagă. Peste umărul ei, mamele încă îi priveau.

— E în legătură cu banii, a zis Falk oftând.

I-a povestit pe scurt despre suspiciunile lui Barb Hadler. Că ar fi fost din cauza unor datorii nepotrivite, a căror recuperare ieşise prost.

— Isuse!

Gretchen a clipit şi a rămas nemişcată câteva secunde, cât a procesat informaţia.

— Crezi că e adevărat?

Falk doar a ridicat din umeri. Conversaţia cu Whitlam aruncase o lumină nouă asupra sugestiei.

— O să vedem. Dar fă-mi un serviciu şi păstrează secretul deocamdată.

Gretchen s-a încruntat.

— S-ar putea să fie prea târziu pentru asta. Umblă vorba că la Jamie Sullivan au fost nişte poliţişti mai devreme.

— Cristoase, cum de s-a aflat deja? a întrebat Falk, ştiind răspunsul.

Într-un oraş mic, bârfele umblă repede. Gretchen a ignorat întrebarea.

— Ai grijă!

S-a întins şi a alungat o muscă aşezată pe umărul lui Falk.

— Oamenii sunt cam încordaţi acum. Nu le-ar trebui prea mult

să explodeze.

Falk a dat din cap.

— Mersi. Am înţeles.

— Oricum...

Gretchen s-a oprit când o trupă de băieţi mici a trecut în goană pe lângă ei într-un meci haotic de fotbal. Apăsarea slujbei memoriale de mai devreme se ridica deja de pe umerii lor mici odată cu apropierea weekendului. Ea şi-a dus mâna streaşină la ochi şi a salutat grupul. Falk a încercat să-l identifice pe fiul ei, dar nu a reuşit. Când şi-a întors privirea, Gretchen îl privea.

— Cât timp crezi că mai stai pe aici?

— O săptămână.

Falk a ezitat.

— Maximum.

— Bun.

Gura ei a schiţat un surâs. Ar fi putut să fie cu douăzeci de ani de urmă.

Peste câteva minute, ea a plecat, iar Falk a rămas strângând în mână o foaie de hârtie cu numărul ei de telefon şi cu planul de a se întâlni seara următoare, ambele mâzgălite cu scrisul distinct al lui Gretchen.

— Ţi-ai făcut o prietenă nouă? a glumit Raco când Falk a urcat în maşină.

— O prietenă veche, mersi, a zis Falk, zâmbind fără voia lui.

— Deci ce vrei să faci? a zis Raco mai serios de data aceasta.

A arătat din cap spre cutia de carton de pe bancheta din spate.

— Vrei să suni la secţia din Clyde şi să te afunzi până peste cap în birocraţie încercând să-i convingi că au dat-o în bară sau vrei să mergi aici la secţie să vezi ce e în cutie?

Falk s-a uitat la el o clipă, imaginându-şi convorbirea telefonică.

— Mda, bine. Secţie. Cutie.

— Bună decizie.

— Condu şi taci.

Secţia de poliţie era o clădire joasă, de cărămidă roşie, aflată în capătul îndepărtat al străzii principale din Kiewarra. Magazinele de pe ambele părţi se închiseseră definitiv, lăsându-şi vitrinele goale. Peste drum, aceeaşi poveste. Numai cafeneaua şi magazinul de băuturi alcoolice păreau să se bucure de comerţ adevărat.

— Doamne, totu-i mort pe aici! a zis Falk.

— Aşa se întâmplă când apar probleme cu banii. Sunt contagioase. Fermierii nu au bani să cheltuiască în magazine, magazinele dau faliment şi atunci sunt şi mai mulţi oameni care nu au bani să cheltuiască în magazine. Se pare că au căzut ca piesele de domino.

Raco a tras de uşa secţiei. Era încuiată. A înjurat şi s-a scotocit de chei. Pe uşă era un anunţ cu programul de lucru: luni – vineri, 9:00 – 17:00. În afara programului de lucru, victimele infracţiunilor erau nevoite să-şi încerce norocul în Clyde, conform anunţului. Falk s-a uitat la ceas. 16:51. Dedesubt, fusese scris cu stiloul un număr de telefon pentru urgenţe. Falk putea să pună pariu că era al lui Raco.

— O ştergeţi devreme? a strigat Raco când a intrat, cu un ton evident iritat.

Recepţionista, care, la şaizeci şi ceva de ani, avea părul de culoarea improbabilă a cărbunelui, ca o Elizabeth Taylor tânără, şi-a ridicat sfidător bărbia.

— Am venit devreme, a zis ea, încordându-se uşor în poziţia ei din spatele ghişeului.

Ţinea poşeta pe umăr cum ţine un soldat arma. Raco a prezentat-o drept Deborah. Nu i-a întins mâna lui Falk.

În biroul din spatele ei, agentul Evan Barnes şi-a ridicat privirea vinovată, în timp ce strângea în mână cheile maşinii.

— 'ziua, şefu'! a zis Barnes. Cam e ora, nu? a zis el pe un ton excesiv de relaxat, uitându-se cu emfază la ceas. A, da. Mai sunt vreo câteva minute.

Masiv, cu un ten sănătos şi păr cârlionţat care i se scula în moţuri

nefericite, acesta s-a aşezat înapoi la biroul lui şi a început să învârtă nişte hârtii. Raco şi-a dat ochii peste cap.

— Of, hai, valea! a zis el ridicând chepengul. Weekend plăcut! Să sperăm că nu arde oraşul la cinci fără un minut, nu-i aşa?

Deborah şi-a îndreptat spinarea ca o femeie care ştie că a avut dreptate încă de la început.

— Pa atunci! i-a zis ea lui Raco.

Şi-a înclinat capul uşor, politicos, spre Falk, aţintindu-şi privirea ferm mai degrabă pe fruntea lui decât pe ochi.

Falk a simţit un fior rece în piept când a înţeles. Femeia ştia. Nu a fost prea surprins. Presupunând că Deborah se născuse şi crescuse în Kiewarra, avea vârsta potrivită să şi-o amintească pe Ellie Deacon. Fusese chestia cea mai spectaculoasă care se întâmplase vreodată în Kiewarra, cel puţin până la moartea celor trei Hadler. Probabil că ţâţâise a dezaprobare când citise la cafeaua de dimineaţă articolele din ziar de sub fotografia alb-negru a lui Ellie. Făcuse schimb de bârfe cu vecinii. Poate îl cunoscuse pe tatăl lui. Înainte să se întâmple asta, bineînţeles. După aceea, nici nu ar mai fi recunoscut că ştia familia Falk.

La câteva ore după ce faţa lui Luke dispăruse de la fereastra dormitorului său, Aaron era încă treaz. Evenimentele i se derulau în minte într-o buclă. Ellie, râul, pescuitul, biletul. Am împuşcat iepuri cu Luke.

Toată noaptea a aşteptat să bată cineva la uşă, dar când, în sfârşit, s-a întâmplat, nu îl căuta pe el. Falk a privit cu groază cum tatăl lui a fost obligat să se spele pe mâini de pământul câmpului şi să-i însoţească pe poliţişti la secţie. Nu era clar la care Falk se referea numele de pe bilet, au zis ei, iar la şaisprezece ani, Falk cel mic era încă un copil, practic.

Erik Falk, un bărbat suplu şi stoic, a fost ţinut la secţie timp de cinci ore.

O cunoştea pe Ellie Deacon? Da, bineînţeles, era copilul unui vecin. Era prietenă cu fiul lui. Era fata care dispăruse.

A fost întrebat dacă are un alibi pentru ziua morţii ei. Fusese plecat în

cea mai mare parte a după-amiezii ca să cumpere provizii. Seara trecuse pe la cârciumă. Fusese văzut de vreo zece oameni în mai multe locuri. Destul de evident, dacă nu chiar prea evident. Aşa că întrebările au continuat. Da, vorbise cu fata până atunci. De mai multe ori? Da. De multe ori? Probabil. Şi nu. Nu putea să explice de ce Ellie Deacon avea un bilet pe care erau trecute numele lui şi data morţii ei.

Dar Falk nu era numai numele lui, nu? au zis poliţiştii cu subînţeles. În momentul acela, tatăl lui Aaron a tăcut. Şi-a încleştat maxilarul şi n-a mai rostit niciun cuvânt.

L-au lăsat să plece şi apoi a venit rândul fiului său.

— Barnes e detaşat de la Melbourne, i-a zis Raco în timp ce Falk îl urma în birou, pe sub chepeng.

În spatele lor, uşa secţiei s-a închis cu zgomot, iar cei doi au rămas singuri.

— Serios?

Falk a fost surprins. Barnes avea aspectul sănătos al unui băiat de la ţară hrănit cu lapte de vaci.

— Da, dar părinţii lui sunt fermieri. Nu aici, undeva în vest. Cred că din cauza asta a fost alegerea evidentă pentru detaşare. Îmi pare rău de el, de fapt. Nici nu a atins bine asfaltul din oraş că l-au trimis aici. Că tot veni vorba...

Raco s-a uitat spre uşa închisă a secţiei, apoi s-a răzgândit.

— Lasă.

Falk a bănuit ce voia să zică. Rar se întâmpla ca poliţia de la oraş să trimită cel mai bun poliţist în detaşare la ţară, în special într-un loc precum Kiewarra. Probabil Barnes nu era cel mai răsărit de pe acolo. Poate că Raco era prea diplomat s-o spună, dar mesajul era clar. În secţia lui, era cam pe cont propriu.

Au pus cutia cu lucrurile lui Karen şi ale lui Billy pe un birou nefolosit şi au deschis-o. Luminile fluorescente bâzâiau deasupra lor. La fereastră, o muscă se tot lovea de geam.

Aron s-a aşezat pe un scaun de lemn, cu vezica agitată şi dureroasă, şi s-a ţinut de plan. Am fost cu Luke Hadler. Să împuşcăm iepuri. Doi, am nimerit doi. Da, Ellie e, adică, a fost, prietena mea. Da, am văzut-o la şcoală în ziua aia. Nu! Nu ne-am certat. Nici măcar nu am văzut-o mai târziu. Nu am atacat-o. Am fost cu Luke Hadler. Am fost cu Luke Hadler. Am împuşcat iepuri. Am fost cu Luke Hadler.

Au fost nevoiţi să-i dea drumul.

Atunci, unele şoapte au luat o nouă formă. Poate că nu a fost crimă, ci sinucidere. O fată vulnerabilă sedusă de băiatul lui Falk era o versiune populară. Urmărită şi folosită de tatăl lui cam ciudat era alta. Cine ştia? Oricum, unul din ei doi sigur o omorâse. Zvonurile au fost alimentate din plin de tatăl lui Ellie, Mal Deacon, şi au devenit mari şi puternice. Au făcut mâini şi picioare şi nu au mai murit.

Într-o noapte, fereastra din faţă a casei lui Falk a fost spartă de o cărămidă. După două zile, tatăl lui Aaron nu a fost servit în magazinul din colţ. Obligat să plece de acolo cu mâna goală şi ochii arzători şi să-şi lase cumpărăturile adunate pe tejghea. A doua zi după-amiază, Aaron a fost urmărit de la şcoală până acasă de trei bărbaţi într-o camionetă. S-au târât în spatele lui în timp ce el pedala pe bicicletă din ce în ce mai repede, dezechilibrându-se uşor de fiecare dată când îndrăznea să privească în spate, peste umăr, gâfâind puternic.

Raco a băgat mâna în cutie şi a început să-i alinieze conţinutul pe birou.

Erau o cană de cafea, un capsator cu numele Karen scris pe el cu lichid corector alb, un pulover tricotat, o sticluţă de parfum numit Spring Fling şi o poză înrămată cu Billy şi Charlotte. Oferta era săracă.

Falk a deschis rama şi s-a uitat în spatele fotografiei. Nimic. A pus-o la loc. În partea cealaltă a biroului, Raco a scos capacul parfumului şi a apăsat pe pulverizator. Aerul s-a umplut de o aromă uşoară de citrice. Lui Falk îi plăcea.

Au trecut la lucrurile lui Billy: trei picturi cu maşini, o pereche de

pantofi sport, o carte de citire pentru începători şi o cutie de creioane colorate. Falk a dat paginile cărţii, deloc sigur de ce anume căuta.

Cam pe atunci şi-a dat seama că tatăl lui îl urmărea. Din capătul celălalt al camerei, printr-o fereastră, pe deasupra ziarului. Aaron simţea o atingere uşoară ca o pană pe ceafă şi îşi ridica privirea. Uneori, Erik se uita repede în altă parte. Alteori, nu. Contemplativ şi tăcut. Aaron aştepta întrebarea, dar aceasta nu venea.

În pragul casei le-a fost lăsat un viţel mort, cu gâtul tăiat atât de adânc, încât aproape că îi detaşaseră capul. A doua zi dimineaţă, tatăl şi fiul au îngrămădit ce au putut în camionetă. Aaron şi-a luat rămas-bun în grabă de la Gretchen şi mai pe îndelete de la Luke. Niciunul nu a menţionat de ce pleca. În timp ce ieşeau din Kiewarra, camioneta lui Mal Deacon i-a urmărit o sută de kilometri, până dincolo de graniţele oraşului.

Nu s-au mai întors niciodată.

— Karen l-a pus pe Billy să se ducă acasă în după-amiaza aia, a zis Falk.

Se tot gândise la asta de când plecase de la şcoală.

— Ar fi trebuit să fie la joacă cu prietena lui, iar Karen l-a ţinut acasă în ziua în care a fost omorât. Ţi se pare o coincidenţă?

— Nu prea, a dat Raco din cap.

— Nici mie.

— Dar dacă ar fi avut vreo idee de ce urma să se întâmple, sigur i-ar fi dus pe amândoi copiii cât mai departe posibil.

— Poate bănuia că se întâmplă ceva, dar nu ştia ce, a zis Falk.

— Sau cât de grav avea să fie.

Falk a ridicat cana de cafea a lui Karen şi a aşezat-o la loc. A verificat cutia, a pipăit marginile. Era goală.

— Speram să găsim mai multe, a zis Raco.

— Şi eu.

S-au holbat la obiecte mult timp, apoi, unul câte unul, le-au pus

la loc.

Capitolul treisprezece

Când Falk a plecat de la secţie, papagalii cacadu ţipau în copaci. Pe măsură ce umbrele de la începutul serii creşteau, se chemau unii pe alţii acasă, într-un cor asurzitor, ca să se cuibărească de culcare. În aerul lipicios, un firicel de transpiraţie s-a scurs pe spatele lui Falk.

A mers pe strada principală, fără să se grăbească spre cârciuma din celălalt capăt al ei. Nu era târziu, dar pe afară erau puţini oameni. Falk s-a uitat prin vitrinele magazinelor părăsite, lipindu-şi fruntea de geam. Încă îşi amintea ce fel de magazine fuseseră cele mai multe. Brutăria. O librărie. Multe fuseseră golite complet. Era imposibil de ghicit de cât timp stăteau goale.

Falk s-a oprit când a ajuns la un magazin de bricolaj, care avea în vitrină un rând de cămăşi de lucru din bumbac. Un bărbat cu părul sur, care purta o cămaşă precum cele din vitrină pe sub un şorţ de care era prins un ecuson cu numele lui, ţinea mâna pe indicatorul DESCHIS atârnat de uşă. Era cât pe ce să-l întoarcă pe partea cealaltă, când l-a observat pe Falk uitându-se la marfă şi s-a oprit.

Falk a tras de propria cămaşă. Era aceeaşi pe care o purtase la înmormântare şi se întărise de cât o clătise în chiuveta din baie. I se lipea de subsuori. A intrat în magazin.

La lumina dură a becurilor din interior, zâmbetul călduros al bărbatului a încremenit când l-a recunoscut, o clipă mai târziu. A aruncat o privire rapidă în jurul lui, prin magazinul părăsit, care, bănuia Falk, fusese la fel de gol în cea mai mare parte a zilei. După o clipă de ezitare, zâmbetul a continuat. E mai uşor să ai principii când ai bani în sertarul tejghelei, s-a gândit Falk. Negustorul l-a îndrumat prin mica selecţie de haine a magazinului cu meticulozitatea unui croitor de lux. Falk a cumpărat trei cămăşi, pentru că omul părea aşa de recunoscător că singurul client era pregătit să cumpere măcar una.

Înapoi pe stradă, Falk şi-a îndesat cumpărăturile sub braţ şi şi-a continuat drumul. Nu era cine ştie ce plimbare. A trecut pe lângă un local care livra mâncare aproape din orice bucătărie a lumii, cu condiţia să fie prăjită sau să poată fi prezentată într-o vitrină caldă. Un cabinet medical, o farmacie, o bibliotecă micuţă. Un magazin universal care părea să vândă de toate, de la mâncare pentru animale la carduri cadou, câteva vitrine închise cu panouri şi gata, a ajuns la Fleece. Asta era tot. Centrul de activitate din Kiewarra. S-a uitat în urmă, cochetând cu ideea de a o lua de la capăt, dar nu a găsit suficient entuziasm pentru aşa ceva.

Prin vitrina cârciumii, a văzut o mână de bărbaţi care se uitau indiferenţi la televizor. Pe el numai camera goală îl aştepta la etaj. Şi-a băgat mâna în buzunar şi a simţit cheile maşinii. Până să-şi dea seama, era deja la jumătatea drumului spre casa lui Luke Hadler.

Soarele coborâse pe cer când Falk şi-a parcat maşina în faţa casei Hadler, în acelaşi loc ca şi înainte. Banda galbenă de poliţie era încă atârnată de uşă.

De data aceasta, a ignorat casa şi s-a dus direct spre cel mai mare dintre hambare. S-a uitat în sus la camera minusculă de securitate instalată deasupra uşii. Arăta ieftină şi funcţională. Construită din plastic gri, monoton, şi cu o singură lumină roşie aprinsă, era uşor de trecut cu vederea dacă nu ştiai că se afla acolo.

Falk şi l-a imaginat pe Luke cocoţat pe o scară, fixând-o pe perete, orientând-o în unghiul potrivit. Fusese poziţionată astfel încât să surprindă cât mai mult din intrările în hambare şi şopron, unde erau ţinute uneltele şi maşinile de la fermă. Casa venea abia în plan secund, mica felie de alee fiind surprinsă doar accidental. Ferma n-ar fi dat faliment dacă hoţii furau televizorul vechi de cinci ani, însă pierderea filtrului de apă din hambar ar fi fost cu totul altceva.

Dacă venise altcineva în ziua aceea, observase oare camera de luat vederi? Falk continuă să îşi pună întrebări. Era posibil ca

persoana aceea să fi fost acolo mai înainte şi să ştie că urma să fie surprinsă pe cameră? Sau, pur şi simplu, avusese noroc?

Dacă ar fi fost el la volan, Luke ar fi ştiut că numărul de înregistrare al maşinii s-ar fi văzut pe înregistrare, s-a gândit Falk. Dar poate că atunci deja nu îi mai păsa. A traversat curtea şi a făcut un circuit complet al casei, pe la exterior. Raco îşi respectase promisiunea şi ţinuse la distanţă ochii indiscreţi. Fiecare jaluzea era trasă şi fiecare uşă era bine încuiată. Nu era nimic de văzut.

Simţind nevoia să-şi limpezească mintea, Falk a lăsat casa în urmă şi a luat-o la pas pe câmp. Proprietatea se învecina cu râul Kiewarra şi, în faţă, a văzut un crâng de eucalipt care marca graniţa. Soarele portocaliu de vară cobora spre apus.

Adesea gândea cel mai bine când mergea. De obicei, asta însemna să bată străzile din jurul clădirii în care se afla biroul său, ferindu-se de turişti şi de tramvaie, sau făcând kilometri prin grădina botanică sau prin golf, când era într-adevăr blocat.

Falk ştia că, pe vremuri, se simţea în largul lui pe câmp, dar acum totul părea foarte diferit. Mintea îi era încă învălmăşită. A ascultat ritmul propriilor paşi pe pământul tare şi ecoul păsărilor dinspre copaci. Ţipetele păreau mai puternice aici.

Aproape ajunsese la graniţă când a încetinit, apoi s-a oprit de tot. Nu era sigur din ce cauză ezita. Liziera copacilor din faţa lui părea neclintită. Nimic nu se mişca. Falk avea o senzaţie de nelinişte, care i se urca pe umeri şi pe ceafă. Parcă până şi păsările tăcuseră brusc. Oarecum stânjenit, a privit peste umăr. Nu era decât câmpul pustiu. În depărtare, ferma Hadler era lipsită de viaţă. Mersese de jur împrejurul ei, şi-a spus Falk. Nu era nimeni acolo. Nu mai rămăsese nimeni în locul acela.

S-a întors în direcţia râului, simţind încă în piept neliniştea unei presimţiri. Răspunsul s-a insinuat mai întâi încet, apoi l-a lovit cu toată forţa. În locul în care stătea acum, ar fi trebuit să audă apa curgând, sunetul aparte al râului care îşi croia drum prin ţară. Falk a închis ochii şi a ascultat, căutându-l, invocându-l. Nu era decât o

liniște bizară. A deschis ochii şi a luat-o la fugă.

A străpuns liziera şi a alergat pe cărarea bine cunoscută, ignorând înţepăturile şi loviturile câte unei crengi prea lungi. A ajuns pe malul râului gâfâind şi s-a oprit brusc pe margine. Nu era nevoie.

Din râul imens nu mai rămăsese decât o cicatrice prăfuită în pământ. Albia goală se întindea lungă şi pustie în ambele direcţii, şerpuind pe fostul curs al apei. Adâncitura care fusese săpată de-a lungul secolelor ajunsese acum o adunătură crăpată de pietre şi meişor. De-a lungul malurilor, rădăcini diforme, cenuşii, de copaci stăteau răsfirate ca pânzele de păianjen.

Era înspăimântător.

Chinuindu-se să accepte ce îi spuneau ochii, Falk a coborât în albie, târându-se cu mâinile şi genunchii pe malul ars de soare. S-a oprit chiar în mijloc, în spaţiul gol unde fâşia bogată de apă fusese pe vremuri suficient de adâncă încât să-i treacă de cap.

Aceeaşi apă în care el şi Luke săriseră în fiecare vară, bălăcindu-se şi stropindu-se în timp ce se scufundau în răcoarea ei. Apa la care se holbase ore în şir în după-amiezile însorite, cu undiţele mişcându-se hipnotic în sus şi în jos şi cu prezenţa solidă a tatălui său alături. Apa care îşi făcuse loc forţat pe gâtul lui Ellie Deacon, invadându-i lacom trupul până când nu mai rămăsese niciun pic de loc pentru fată.

Falk a încercat să inspire adânc, dar i s-a părut că aerul avea un gust cald şi greţos. Propria naivitate îl necăjea ca un strop de nebunie. Cum de îşi imaginase că pe lângă fermele acelea încă mai curgea apă proaspătă, când animalele zăceau moarte pe câmp? Cum putuse să încuviinţeze prosteşte la auzul cuvântului *secetă* spus atât de des în jurul lui şi totuşi să nu-şi dea seama că râul secase?

A rămas în picioare cu genunchii tremurându-i şi cu vederea înceţoşată, în timp ce, de jur împrejur, papagalii se roteau şi ţipau pe cerul roşu-aprins. Singur în rana aceea monstruoasă, Falk şi-a cuprins faţa cu mâinile şi, la rândul lui, a ţipat o singură dată.

Capitolul paisprezece

Falk a rămas mult timp pe malul râului, lăsându-se pradă amorţelii pe măsură ce soarele apăsător cobora împuţinat. În cele din urmă, s-a forţat să se ridice în picioare. Pierdea lumina. Ştia unde va merge pe urmă, dar nu era sigur că avea să găsească drumul în amurg.

S-a întors cu spatele la cărarea care ducea spre ferma Hadler şi, în schimb, a pornit-o în direcţia opusă. În urmă cu douăzeci de ani, pe acolo fusese o potecă mică ce urma cursul râului. Acum, Falk trebuia să se bazeze pe memorie şi să-şi facă drum printre rădăcinile ieşite din pământ şi tufele uscate.

A continuat să privească în jos, concentrându-se să nu rătăcească poteca. Fără marele râu alături, pe post de far, era să iasă de pe traseu de câteva ori. Împrejurimile arătau altfel acum, iar marcajele care îi fuseseră familiare odată nu mai apăreau. Când tocmai începea să se îngrijoreze că se dusese prea departe, l-a găsit. A răsuflat uşurat. Era la mică distanţă de mal, aproape acoperit de arbuşti. În timp ce îşi croia drum prin desiş, a fost străbătut de un fior de fericire şi, pentru prima dată de când ajunsese în Kiewarra, a simţit emoţia întoarcerii acasă. A întins mâna. Era tot acolo, era la fel.

Copacul-stâncă.

— Rahat, unde au căzut?

Ellie Deacon s-a încruntat şi a împins delicat un teanc mic de frunze cu vârful uneia dintre ghetele ei frumoase.

— Sunt acolo, pe undeva. Le-am auzit când au lovit pământul.

Aaron a scotocit prin jurul copacului-stâncă. S-a ghemuit şi a început să cerceteze pe jos şi să caute pe sub frunze cheile lui Ellie de la casă. Ea îl privea cu ochii mijiţi şi, fără prea mare tragere de inimă, a răsturnat o piatră mică cu piciorul.

Falk şi-a trecut mâna peste copacul-stâncă şi a zâmbit sincer pentru prima dată de multe zile. Când era copil, i se păruse un miracol al naturii. Un eucalipt uriaş crescuse lipit de un bolovan mare şi îşi curbase trunchiul în jurul său, astfel că cei doi erau prinşi într-o îmbrăţişare butucănoasă.

Când era mai mic, Falk nu putea să-şi explice lipsa de fascinaţie a celorlalţi faţă de copac. Drumeţii treceau pe lângă el în fiecare săptămână fără să-i arunce măcar o privire şi chiar şi pentru alţi copii era numai un punct de reper ciudat. Însă Falk, de câte ori îl vedea, se întreba în câţi ani se formase copacul-stâncă. Milimetru cu milimetru. Îi dădea senzaţia ameţitoare că, la rândul lui, el nu era decât un punct mic în imensitatea timpului. Îi plăcea. După mai mult de douăzeci de ani, s-a uitat la copacul-stâncă şi a avut aceeaşi senzaţie.

Aaron era singur cu Ellie în ziua aceea, ceea ce, la şaisprezece ani, era un scenariu pe care şi-l dorea, dar de care se şi temea. A pălăvrăgit fără întrerupere, enervându-se până şi pe el. Cu toate acestea, conversaţia se tot poticnea, ca atunci când dai peste o groapă neaşteptată în asfalt. Asta nu li se întâmplase niciodată înainte, dar în ultima vreme părea că le afectează toate interacţiunile, ca o linie de fractură.

Aaron se trezea adesea privind în jur, căutând ceva de zis la care să primească drept răspuns mai mult decât o sprânceană ridicată sau o încuviinţare din cap. Din când în când, dădea de aur şi colţurile gurii ei se ridicau.

Adora clipele acelea. Îşi făcea o notă mentală cu ce spusese, ca să analizeze mai târziu. Spera să detecteze un tipar în baza căruia să construiască un întreg repertoriu de glume atât de inspirate încât ea să nu poată rezista să zâmbească. Până în acel moment, tiparul era dezamăgitor de aleatoriu.

Îşi petrecuseră o mare parte a după-amiezii sprijiniţi de copacul-stâncă, la umbră. Ellie păruse mai distantă decât în mod obişnuit. De două ori în

după-amiaza aceea o întrebase ceva, iar ea păruse nici să nu-l audă. În cele din urmă, îngrozit că o plictiseşte, i-a sugerat să-i caute pe Luke sau Gretchen. Spre uşurarea lui, ea a clătinat din cap.

— Nu cred că aş fi în stare să suport haosul acum, a spus ea. E bine aşa, doar noi doi, nu?

— Da, sigur.

Sigur că era. Aaron a încercat să sune nonşalant.

— Ce planuri ai pentru seara asta?

Ea s-a strâmbat.

— Lucrez.

De un an încoace, lucra cu jumătate de normă, ceea ce însemna că, în general, stătea dezinteresată la tejgheaua cafenelei.

— Nu ai lucrat şi aseară?

— Cafeneaua e deschisă în fiecare zi, Aaron.

— Ştiu, dar...

Muncea mai mult decât de obicei. Din senin, Aaron s-a întrebat dacă nu cumva îl minţea, apoi ideea i s-a părut ridicolă. Ellie nu s-ar fi deranjat să-l mintă.

A privit-o în timp ce îşi arunca leneş brelocul în aer, apoi îl prindea, surprinzând în unghiile ei mov, lucioase, lumina soarelui de după-amiază. Aaron încerca să-şi adune curajul să se întindă şi să-i smulgă brelocul înainte să-l prindă ea. Ar fi putut s-o tachineze uşor, aşa cum făcea Luke. Şi apoi... ei, apoi Aaron nu era sigur ce ar fi urmat. Aşa că s-a simţit uşurat când Ellie a aruncat brelocul prea sus, iar acesta a trecut pe deasupra capetelor lor, undeva în spate.

Cheile au ricoşat din bolovan cu un zăngănit şi au atins pământul cu o bufnitură metalică.

Falk s-a lăsat pe vine lângă copacul-stâncă şi şi-a schimbat poziţia de câteva ori până când a găsit unghiul potrivit. A scos un sunet de surpriză şi satisfacţie când, în sfârşit, a văzut-o.

Breşa.

— Hei, ia uite!

Aaron s-a aplecat înainte şi înapoi în locul unde se aşezase în genunchi. După cum se muta uşor, schimbând unghiul, în inima stâncii apărea şi dispărea o crevasă adâncă. Nu o mai observase până atunci. Un singur loc perfect, unde baza copacului se îndoia în afară în loc să se contopească cu stânca. O iluzie optică, era aproape invizibil din orice unghi ai fi privit, mai puţin unul.

Aaron a privit în spaţiul mort. Era suficient de mare încât să-şi strecoare prin el braţul, umărul şi capul, dacă ar fi vrut. În schimb, a văzut ce căuta ascuns chiar la intrare. A înşfăcat triumfător cheile lui Ellie.

Falk s-a uitat atent în gura breşei. Dincolo de intrare, nu vedea nimic. A găsit o pietricică şi a aruncat-o înăuntru, ascultând cum se lovea de toate laturile. Nu a ieşit nimic în fugă sau târâş de acolo.

Falk a ezitat, apoi şi-a suflecat mâneca pe cât de mult a putut şi şi-a băgat mâna prin deschizătura întunecoasă. Cu vârfurile degetelor a dat de un obiect – mic, pătrat şi nefiresc – pe care l-a scos afară. În acelaşi timp, ceva invizibil i-a trecut în fugă peste încheietură, iar el şi-a smucit mâna la lumină. S-a îndreptat şi a râs de cât de tare îi bătea inima.

A deschis palma şi a tresărit când a recunoscut obiectul. Era o brichetă mică, metalică. Uzată, deteriorată de vreme, dar cu o balama încă funcţională. Falk a zâmbit şi a întors-o cu fundul în sus, ştiind ce va găsi acolo. Cu o versiune mai timpurie a propriului său scris, erau scrijelite iniţialele A. F.

Deşi nu fusese niciodată un fumător înrăit, o ţinuse în principal ca să se dea mare şi, într-o zi, spre final, preferase să o ascundă decât să rişte să-l prindă tatăl lui cu ea. A deschis capacul, dar nu a îndrăznit să o aprindă. Nu în condiţiile acelea. Şi-a trecut palma peste metal şi s-a gândit dacă să şi-o strecoare în buzunar. Dar părea că locul ei era acolo, într-un alt timp. După o clipă, Falk a pus-o la loc în breşă.

Ellie s-a ghemuit nesigură şi s-a sprijinit cu mâna fierbinte de umărul lui ca să se echilibreze. Era suficient de aproape de Aaron pentru ca el să-i vadă rimelul de pe fiecare geană când şi-a mijit ochii şi s-a uitat înăuntru. Umărul ei îl apăsa dureros pe al lui în timp ce se întindea ezitant, încercând să măsoare breşa cu mâna.

— Tare! a zis ea impasibilă.

Era greu să-ţi dai seama dacă era sinceră.

— Ţi-am găsit cheile, a zis Aaron, ridicându-le.

Ea s-a întors cu faţa la el. Aaron îi vedea petele mici din colţurile ochilor, acolo unde îi cursese machiajul. În ultima vreme, Ellie o lăsase mai moale cu băutura şi, de aproape, pielea ei părea netedă şi curată.

— Le-ai găsit! Mersi, Aaron.

— Cu plăcere, Ellie.

I-a zâmbit. Simţea răsuflarea ei pe obraji. Nu era sigur dacă chiar şi-a mişcat capul sau doar voia s-o facă, dar brusc faţa ei s-a apropiat de a lui şi Ellie l-a sărutat, apăsându-şi tare buzele roz de ale lui. Delicios de lipicioase, cu o urmă artificială de cireşe. Era mai bine decât îşi închipuise el şi a apăsat la rândul lui, dorindu-şi să guste mai mult, simţind efervescenţa bucuriei pure.

Şi-a ridicat o mână spre părul ei strălucitor, dar în timp ce şi-o strecura delicat pe ceafa ei, Ellie a tresărit uşor, cu gura încă lipită de a lui, şi s-a retras brusc. S-a aşezat pe jos cu o bufnitură şi şi-a ridicat degetele mai întâi la gură, apoi la păr. Aaron stătea nemişcat, ghemuit, cu gura deschisă, încă simţindu-i gustul, în timp ce îl cuprindea groaza. Ea şi-a ridicat privirea spre el.

— Îmi pare rău, Ellie. Îmi pare...

— Nu, mie îmi pare rău. N-am vrut...

— ...atât de rău. E vina mea, am crezut că vrei...

— Aaron, nu, serios, nu-i nimic. Doar că...

— Ce?

A inspirat adânc.

— M-a luat prin surprindere.

— A!

Apoi.

— Te simţi bine?

— Da.

Ea a deschis gura ca şi cum ar mai fi vrut să zică ceva, dar tăcerea s-a prelungit. O fracţiune de secundă, lui i s-a părut că Ellie avea lacrimi în ochi, dar ea a clipit şi lacrimile au dispărut.

Aaron s-a ridicat în picioare şi i-a oferit o mână ca să o ajute să se ridice. Preţ de o secundă îngrozitoare, a crezut că ea nu o va accepta, dar Ellie şi-a strecurat palma în a lui şi s-a ridicat. El s-a dat un pas înapoi, oferindu-i spaţiu.

— Îmi pare rău, a repetat el.

— Te rog, nu spune asta.

— Bine. E totul în regulă cu noi doi?

Spre surprinderea lui, ea a făcut un pas mic înainte, reducând distanţa dintre ei. Înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmplă, gura ei a apăsat uşor, rapid, pe a lui şi gustul de cireşe s-a întors.

— Totul e în regulă cu noi.

S-a îndepărtat la fel de repede cum se apropiase.

— Ţi-am spus. M-a luat prin surprindere.

Până când Aaron a reuşit să proceseze totul, se şi terminase. Ea se apleca să-şi scuture praful de pe blugi.

— Trebuie să plec. Dar mersi.

Nu s-a uitat spre el.

— Că mi-ai găsit cheile, adică.

El a încuviinţat din cap.

— Hei, a zis Ellie în timp ce se pregătea să plece. Hai să nu mai spunem nimănui despre asta. Să păstrăm secretul.

— Despre ce? Despre breşă sau...

Ea a râs.

— Breşă.

S-a uitat la el peste umăr.

— Dar poate şi despre chestia cealaltă. Măcar deocamdată.

Ambele colţuri ale gurii ei erau ridicate un pic.

Aaron nu era foarte sigur, dar în general, credea că avusese o zi bună.

Falk nu a spus nimănui despre breşă. Nici despre sărutul lor. Era destul de sigur că nici Ellie nu spusese. Nu că ea ar fi avut prea mult timp să păstreze secretul. După trei săptămâni, la douăzeci de metri de unde stătea el acum, corpul ei îmbibat cu apă fusese scos din râu. Falk nu mai venise aici după aceea. Nu prea avusese ocazia, chiar dacă ar fi vrut. După o lună, el şi tatăl lui erau la cinci sute de kilometri distanţă, în Melbourne.

Întotdeauna se bucurase că el şi Ellie descoperiseră breşa atunci, când erau doar ei doi. Ar fi fost destule ocazii când erau mai mici şi se tot jucau pe lângă copacul-stâncă, într-un trio strâns cu Luke. Numai că atunci ar fi devenit automat descoperirea lui Luke. El şi-ar fi însuşit custodia completă pe la vârsta de doisprezece ani, când în grupul celor trei a apărut o fisură clară între sexe.

Niciunul dintre ei nu a observat decât când a fost prea târziu. Ellie era atrasă treptat în lumea străină a fetelor şi a fustelor, şi a mâinilor curate, şi a conversaţiilor care îi făceau pe Aaron şi pe Luke să schimbe priviri uimite. Era o trecere lentă, dar într-o zi, Aaron şi-a ridicat privirea şi şi-a dat seama că nu mai erau decât el şi Luke şi aşa fuseseră de câteva luni. Abia dacă observaseră. Ea era doar o fată. Probabil era mai bine că nu se ţinea după ei.

Ellie a ieşit pe nesimţite din conştiinţa lor cu o uşurinţă care lui Falk i se părea uluitoare acum, dar timp de trei ani, abia dacă s-a gândit la ea o dată. Probabil a mai văzut-o prin zonă, nu aveau cum să evite asta. Însă când ea şi-a făcut din nou apariţia în viaţa lui, la cincisprezece ani, părea renăscută, desăvârşită şi lăsând în urma ei fascinaţie şi mister, ca pe o dâră de parfum.

Fusese încă o sâmbătă seara obişnuită pentru el şi Luke, care stăteau pe spătarul unei bănci din Centenary Park. Îşi puseseră picioarele pe locul de şezut, ca nişte rebeli adevăraţi, atenţi să vadă dacă apăreau poliţiştii locali, ca nişte băieţi tipici dintr-un orăşel de provincie.

Cu un scârţâit de pietriş şi o umbră schimbătoare, Ellie Deacon a apărut ca din senin. Acum avea părul de un negru artificial, iar vârfurile despicate îi ajungeau aproape până la coate. Strălucea fără viaţă sub lumina portocalie a felinarelor. Era singură.

S-a apropiat de ei, cu blugii strâmţi, cu breteaua sutienului de dantelă ieşind de sub decolteul adânc, şi târşâindu-şi şmechereşte picioarele. I-a cuprins cu privirea conturată pe cei doi băieţi care, la rândul lor, o priveau lung şi cu gurile uşor deschise. Ellie a ridicat o sprânceană la cutia de bere caldă pe care o împărţeau băieţii, a băgat mâna în geanta ei din imitaţie de piele şi a scos o sticlă de vodcă aproape plină.

— Mai aveţi loc pentru încă o persoană? a zis ea.

Atâta s-au grăbit să-i facă loc încât aproape au căzut de pe bancă. Pe măsură ce vodca se împuţina, dispăreau şi anii care îi separaseră şi, până când au avansat suficient cu sticla, au refăcut şi trioul.

Numai că în prietenia lor apăreau fluctuaţii minuscule, care deschideau drumuri noi de explorat. Conversaţiile aveau o agerime proaspătă. Din când în când, băieţii mai petreceau încă timp în doi, însă Aaron se trezea făcând eforturi mari ca să limiteze ocaziile în care Luke şi Ellie ar fi fost împreună fără el. Nu discuta niciodată despre asta cu Luke, dar având în vedere ritmul cu care îi erau dejucate încercările de a petrece timp singur cu ea, bănuia că şi prietenul lui desfăşura o operaţiune secretă similară. Dinamica grupului suferise o modificare subtilă, dar clară, şi niciunul dintre ei nu era încă sigur care era situaţia.

Ellie nu explicase niciodată, de fapt, de ce se întorsese la băieţi. Când o întrebase Aaron odată, îşi dăduse ochii peste cap.

— Adunătură de ştoarfe, zisese ea. Dacă nu e vorba despre reflexia lor în oglindă, nu le interesează. Cel puţin vouă nu vă pasă dacă vă stric imaginea.

Îşi aprinsese o ţigară şi îl privise sincer, de parcă asta ar fi explicat tot şi poate că aşa şi era.

Prietenia încă se cimenta când a apărut primul test adevărat.

Presiunea a venit pe neaşteptate, de sub tocul pantofilor roz aprins ai lui Gretchen Schoner.

Ierarhiile sociale trebuiau respectate până şi în Kiewarra, iar Gretchen era o fiinţă văzută cel mai adesea aruncându-şi pe spate părul auriu şi râzând înconjurată de adepţi. Aşa că Aaron şi Ellie rămăseseră cu gura căscată într-o seară, când Luke apăruse la Centenary Park cu braţul petrecut pe după umerii fetei.

Datorită unei creşteri bruşte, Luke era acum cu jumătate de cap mai înalt decât majoritatea colegilor de clasă, iar umerii şi pieptul i se împliniseră exact cum trebuie. În seara aceea, în parcul umbros, Aaron înţelesese pentru prima dată că prietenul lui, cu părul lui Gretchen căzându-i ca o cortină răvăşită peste mâneca jachetei şi cu pasul atât de ţanţoş, arăta într-adevăr a bărbat.

Când Luke a făcut prezentările, Gretchen era roşie în obraji şi chicotea. I-a surprins privirea lui Aaron pe deasupra capului şi i-a făcut cu ochiul, nu tocmai subtil. Aaron a salutat-o din cap, impresionat cum se cuvine. Gretchen Schoner putea să fie într-o mie de locuri într-o sâmbătă seara şi totuşi era acolo, alături de Luke.

Cum rar fusese invitat să stea de vorbă cu Gretchen în trecut, Aaron a fost plăcut surprins. Ea era fermecătoare şi neaşteptat de spirituală. Purta uşor discuţii şi, în doar câteva clipe, îl făcuse să râdă. Înţelegea de ce oamenii se înghesuiau în jurul ei. Radia o energie în care abia aşteptai să te scufunzi.

În spatele lui Aaron, Ellie şi-a dres încet glasul şi el a tresărit când şi-a dat seama că aproape uitase de ea. Când s-a întors spre aceasta, l-a întâmpinat o privire uşor dispreţuitoare, dar nu surprinsă, de parcă se aşteptase ca el şi Luke să pice testul. Ochii lui au sărit de la zâmbetul lui Gretchen la expresia rece a lui Ellie, dar steguleţele de avertizare apăruseră mult prea târziu. S-a uitat la Luke, aşteptându-se să vadă aceeaşi reacţie şi pe chipul lui. În schimb, Luke îi privea cu amuzament, curios. Preţ de o clipă tensionată, nimeni nu a zis nimic.

Deodată, Gretchen i-a afişat celeilalte fete un zâmbet conspirativ

şi a făcut un comentariu spectaculos de răutăcios despre una dintre fostele prietene ale lui Ellie. A urmat o pauză încărcată, apoi Ellie a izbucnit scurt în râs. Gretchen a dat lovitura de graţie oferindu-le ţigări. I-au făcut loc pe bancă în seara aceea şi în toate serile de sâmbătă din anul următor.

— Doamne, e echivalentul uman al unei băi cu spume, i-a şoptit Ellie lui Aaron într-o seară la scurt timp după aceea, dar fără să-şi poată ascunde un zâmbet mic în timp ce vorbea.

Râseseră cu toţii când Gretchen le povestise despre un băiat mai mare care o invitase la întâlnire decupând cuvinte prin lanurile tatălui său şi stricându-i astfel recolta. Acum, ea şi Luke erau prinşi într-o conversaţie cu capetele atât de apropiate, încât aproape că se atingeau. Gretchen a râs jucăuş şi şi-a coborât privirea când Luke i-a murmurat ceva ce Aaron nu a înţeles. S-a întors spre Ellie.

— Am putea să mergem în altă parte, dacă te deranjează că e ea aici, a zis Aaron. Nu suntem obligaţi să stăm cu ei.

Ellie l-a privit o clipă printr-un nor de fum, apoi a clătinat din cap.

— Nu, e de treabă, a zis ea. Cam aiurită. Dar e inofensivă.

— Cam aşa e.

Aaron a oftat în tăcere şi a acceptat ţigara pe care i-a întins-o ea. S-a întors să o aprindă şi l-a văzut pe Luke strecurându-şi un braţ pe după umerii lui Gretchen, apoi aplecându-se să o sărute rapid. Când Luke s-a îndreptat, a privit pe deasupra capului lui Gretchen în direcţia lor. Ellie, care examina vârful aprins al ţigării cu o privire distantă, nu a reacţionat.

Chiar dacă a durat numai o fracţiune de secundă, Aaron a zărit încruntarea de pe chipul prietenului său. S-a gândit că nu era singurul puţin derutat de faptul că fetele păreau să se înţeleagă aşa de bine.

Capitolul cincisprezece

Falk s-a sprijinit de copacul-stâncă, privind în jos spre râul prăfuit. Ferma Hadler şi maşina lui erau în jos, cum cobora pe cărare în stânga. În dreapta, urma unui drumeag uitat se îndepărta de râu şi se adâncea în tufişuri. Aproape că dispăruse în ultimii douăzeci de ani, dar pentru el era un tatuaj pe peisajul acela. Mersese pe el de o mie de ori. A rămas aşa, în picioare, multă vreme, tot certându-se cu sine. În cele din urmă, a luat-o în dreapta. De o mie de ori. Încă o dată nu avea ce să strice.

După doar câteva minute, a ajuns la capătul drumeagului, dar când Falk a ieşit dintre copaci, cerul era deja de un indigo profund. Dincolo de un câmp se vedea strălucind cenuşiu în amurg o casă de fermier. Falk a luat-o de-a dreptul pe câmp, aşa cum făcuse mereu. A încetinit pasul când a ajuns mai aproape, până când s-a oprit de tot cam la douăzeci de metri de clădire. S-a holbat la ceea ce fusese casa copilăriei lui.

Uşa verandei, care pe vremuri fusese galbenă, avea acum o nuanţă insipidă de albastru, a observat el cu o oarecare indignare. Pe unde se scorojea vopseaua, se vedeau urmele: fâşii de galben pe dedesubt, holbându-se ca nişte cicatrici grase. Treptele de lemn pe care stătea cu jucăriile şi cartonaşele de fotbal erau acum încovoiate de vechime. Dedesubt, o cutie de bere zăcea în iarba arsă de soare.

Şi-a reprimat impulsul de a o ridica şi a o arunca la gunoi. De a vopsi lemnul. De a repara treptele. În schimb, a rămas în acelaşi loc. Toate ferestrele erau scufundate în întuneric, mai puţin una, care strălucea albastru în lumina televizorului.

Falk a simţit o durere bruscă gândindu-se la ce ar fi putut să fie. L-a văzut pe tatăl său cum stătea seara în uşa de plasă, o siluetă înaltă înconjurată de strălucirea luminii ce răzbătea din casă, strigându-l să lase jocurile şi să intre. Hai la masă, Aaron. Baie,

culcare. Hai, intră, fiule. E vremea să vii acasă. Tatăl lui nu prea vorbea despre mama lui Aaron, dar, când era mai mic, Aaron se prefăcea că îi simte prezenţa în casă. Îşi trecea degetele peste lucruri pe care ştia că ea le-ar fi atins: robinetele de la bucătărie, instalaţiile din baie, perdelele – şi şi-o imagina şi pe ea în acelaşi loc.

Fuseseră fericiţi acolo odată, Falk ştia asta. Măcar el şi tatăl lui. Privind casa acum, i se părea ca o linie de demarcaţie în viaţa lui. Graniţa dintre înainte şi după. L-a cuprins un val de furie, îndreptat cel puţin parţial împotriva lui. Nu ştia de ce venise. A făcut un pas înapoi. Nu era decât încă o clădire care avea nevoie de reparaţii. Nu mai rămăsese nimic din el sau din tatăl lui acolo.

Tocmai se întorcea să plece când uşa de plasă s-a deschis cu un scârţâit. Din casă a ieşit o femeie, luminată din spate de strălucirea televizorului. Părul castaniu, şters, era prins într-o coadă subţire de cal, iar şoldurile i se revărsau de sub betelie. Avea faţa roşie a cuiva pentru care băutul nu mai era ceva ocazional, ci cât se poate de serios. Şi-a aprins o ţigară şi a tras adânc în piept, privindu-l rece şi în tăcere pe Falk.

— Te ajut cu ceva, prietene?

A expirat, mijindu-şi ochii în timp ce fumul îi plutea prin faţă.

— Nu, eu...

S-a oprit, dându-şi una în gândul lui. Ar fi trebuit să se gândească la ceva. La o scuză că bântuie prin faţa uşii unor străini la căderea nopţii. I-a studiat expresia. Avea o urmă de suspiciune, dar nu şi de recunoaştere. Nu ştia cine era el. Asta ajuta. A luat în calcul să-i spună adevărul, dar a respins ideea în aceeaşi clipă. Putea să-i arate insigna. Avea s-o facă, dacă era nevoit. Dar Falk poliţistul era stânjenit să se afle acolo.

— Scuze, a zis el. Îi cunoşteam pe oamenii care au locuit aici.

Femeia nu a zis nimic, a mai tras o dată din ţigară. Cu mâna liberă, şi-a tras gânditoare turul pantalonilor scurţi dintre fese. Nu şi-a luat nicio clipă ochii îngustaţi de pe Falk.

— Aici nu suntem decât io şi bărbatu-meu. De cinci ani. Şi casa a

fost a lu' maică-sa vreo cinşpe ani înainte de asta.

— Cam atât a trecut, a zis Falk. Oamenii dinaintea ei.

— Au plecat, a zis ea, cu tonul cuiva obligat să spună ceva evident.

Şi-a atins limba cu arătătorul şi degetul mare şi a scos o bucată de tutun.

— Ştiu.

— Şi atunci?

Era o întrebare bună. Falk nu era prea sigur ce să răspundă. Femeia s-a răsucit la auzul unui zgomot care venea din casă. A deschis uşa de plasă suficient de larg cât să-şi bage capul iar înăuntru.

— Da, iubire, a auzit-o Falk spunând. Rezolv acum. Nu-i nimic. Nimeni. Du-te înapoi. Nu, du-te înapoi, bine?

Femeia a aşteptat o clipă, apoi a revenit, roşie la faţă şi încruntată. S-a întors iar spre Falk şi a coborât de pe verandă spre el. S-a oprit la câţiva metri distanţă.

— Pleacă acum dacă ştii ce-i bine pentru tine!

Vorbea încet, dar cu ostilitate.

— A băut câteva sticle şi n-o să fie bucuros dacă trebuie să vină aici, bine? N-avem noi nicio treabă cu ce s-a întâmplat pe vremea aia. Înţelegi? N-am avut niciodată. Nici maică-sa. Aşa că ia-ţi legitimaţia de ziarist sau spray-ul cu vopsea sau punga cu rahat de câine sau ce ai tu acolo şi şterge-o, bine?

— Scuze.

Falk a făcut un pas mare înapoi, ridicându-şi palmele. Neamenințător.

— N-am vrut să vă supăr. Pe niciunul.

— Păi ne-ai supărat. Asta e casa noastră, ai înţeles? Cumpărată şi plătită. Şi naiba să mă ia dacă o să lăsăm pe careva să ne hărţuiască. Au trecut douăzeci de ani. Nu vă mai săturaţi odată, idioţilor?

— Uitaţi ce e, aveţi dreptate. O să plec...

Femeia a făcut un singur pas în faţă, a arătat spre casă cu o mână,

în timp ce în cealaltă ţinea telefonul mobil.

— Păi să pleci! Altfel chem poliţia! Îl chem pe ăsta dinăuntru şi alţi câţiva prieteni de-ai lui, care ar fi tare bucuroşi să-ţi transmită mesajul. Auzi? Dis-pari!

A inspirat adânc şi a vorbit mai tare.

— Şi poţi să zici asta şi altora. Nu avem nicio treabă cu ăia de au locuit aici. Nicio treabă cu ciudaţii ăia.

Cuvântul s-a auzit cu ecou, parcă, pe toată întinderea câmpurilor. Falk a rămas înmărmurit o clipă. Apoi, fără să răspundă, s-a întors şi a plecat.

Nu s-a uitat în urmă nici măcar o dată.

Capitolul şaisprezece

Părul blond al lui Gretchen s-a iţit prin mulţimea din cârciumă şi Falk s-a simţit brusc uşurat că nu cedase impulsului de a anula întâlnirea.

După ce plecase de la fosta lui casă cu o seară înainte, se dusese direct la maşină şi stătuse acolo vreme îndelungată, luptându-se cu tentaţia de a se întoarce la Melbourne. Urmaseră o noapte fără odihnă şi o zi întreagă petrecută ascuns în cameră, aplecat deasupra teancului de documente pe care le luase de la ferma Hadler. Rezultatele căutărilor lui fuseseră destul de sărace, dar el continuase să studieze metodic, făcând câte o notă ocazională când ceva îi atrăgea atenţia. Capul jos, fă-ţi treaba! Ieşise numai cât să-şi cumpere mâncare şi ignorase agitaţia de weekend de pe stradă, iar când sunase Gerry, îşi pusese telefonul pe silenţios după doar o scurtă ezitare. Falk avea să facă ce promisese. Nu însemna că era şi dispus să vorbească despre asta.

Acum, la parter, în cârciumă, pentru prima dată nu mai era aşa grăbit să plece de acolo. Gretchen l-a găsit aşezat la o masă dintr-un colţ, în spatele localului, cu pălăria trasă pe ochi. Ea era îmbrăcată tot în negru, dar de data aceasta purta o rochie. Era scurtă, cu un tiv care îi atingea în treacăt picioarele în timp ce mergea. Îi stătea mult mai bine decât în hainele de la înmormântare. Câteva capete de clienţi de sâmbătă seara s-au întors după ea. Nu erau la fel de multe ca pe vremea liceului, a observat Falk, dar erau totuşi destule.

— Arăţi bine, i-a zis el.

Gretchen a părut mulţumită şi l-a pupat pe obraz când el s-a ridicat să aducă băuturile. Mirosea bine. A ceva floral.

— Mersi. Şi tu la fel. Îmi place cămaşa. Ultimul răcnet în Kiewarra.

A arătat din cap spre ultima lui achiziţie, iar el a zâmbit. Ea s-a aşezat pe locul din colţ.

— Asta era singura masă rămasă liberă sau te ascundeai?

— Mă ascundeam. Oarecum.

Falk a zâmbit fără să vrea.

— M-am dus la fosta mea casă aseară.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Şi?

— Nu a fost chiar cum mă aşteptam.

— Niciodată nu e.

S-a dus la tejghea şi a aşteptat ca barmanul cel bărbos să-i toarne o bere şi un vin alb cam suspect. Când s-a întors, Gretchen a ridicat paharul.

— Noroc! Mai ţii minte când abia aşteptam să putem bea aici? Toate nopţile alea din parc, când turnam în noi orice găseam?

A făcut ochii mari de parcă nu-i venea să creadă unde se află şi a arătat în jurul ei.

— Şi acum uită-te la noi. E un vis devenit realitate.

Falk a râs şi privirile li s-au întâlnit în timp ce şi-au amintit de vremurile de demult. Falk ştia că, pentru Gretchen cea cu luciu de buze şi membre lungi, anii adolescenţei fuseseră o sursă mai profundă de bucurii tinereşti decât pentru majoritatea. Dar, privind-o acum în rochia aceea, i-a trecut prin minte că era posibil ca anii aceia, dinainte să moară Ellie şi să se schimbe totul, să fi fost cei mai fericiţi din viaţa ei. Spera că nu. Spera că avusese parte şi de alţii.

S-a încruntat fără voia lui, iar momentul s-a irosit.

Gretchen s-a aplecat spre el.

— Fii atent! Deja nu mai e un secret. Tot oraşul a aflat că îţi bagi nasul în povestea asta cu Hadlerii. Tu şi sergentul.

— Nu e nimic oficial.

— Şi crezi că asta contează?

Falk a încuviinţat. Avea dreptate.

— Care e impresia generală?

— Depinde pe cine întrebi. Unii abia aşteaptă să afle rezultatul. Alţii zic că tocmai tu te-ai găsit şi că ar trebui să-ţi vezi de treaba ta.

Apoi, mai încet:

— Şi toţi fac pe ei de frică la gândul că i-a omorât altcineva.

Falk s-a simţit vinovat din cauza şirului de apeluri pierdute de la Gerry Hadler, de pe telefonul său. S-a hotărât să-l sune a doua zi la prima oră.

— Tu ce crezi? a întrebat-o Falk, curios.

— Eu cred că ar trebui să fii precaut.

S-a jucat cu piciorul paharului de vin.

— Nu mă înţelege greşit, tare aş vrea să aflu că nu Luke a fost vinovat.

— Crezi că a fost?

Ea s-a încruntat. S-a gândit înainte de a răspunde.

— Nu ştiu. Când am auzit vestea, nu mi-a venit să cred. Dar era mai degrabă uimire că se putuse întâmpla aşa ceva. Din ce auzeam cu toţii, părea destul de clar. Nu prea am stat să mă gândesc dacă Luke a fost sau nu responsabil de asta, ştii?

— Nici alţii n-au stat. Nici eu.

Ea a zâmbit uşor, cu jumătate de gură.

— Îţi spun numai ţie: asta e şi din cauză că Luke a fost aşa un nesimţit.

Câmpurile de la picioarele lor străluceau argintii în lumina lunii, ici şi colo, câte o fermă ieşind în evidenţă ca o pată pe pământ. Cei patru stăteau pe marginea aflorimentului stâncos, bâţâind din picioare deasupra marginii. Luke sărise primul gardul, dărâmând cu piciorul indicatorul cu trecerea interzisă. Nu se bărbierise intenţionat de câteva zile, observase Aaron iritat, şi bărbia îi era umbrită de o barbă scurtă, ţepoasă. Era mai vizibilă în lumina lunii, cum stătea aproape de marginea stâncoasă, cu braţele larg întinse, supraveghind priveliştea.

Aaron simţise un gol în stomac la vederea denivelării nesemnalizate, dar sărise peste gard fără să se uite înspre ceilalţi. Ellie era chiar în spatele lui. Luke se dăduse în spectacol întinzând mâna ca să o ajute pe Gretchen. Ea nu avea nevoie de ajutor, dar acceptase zâmbind. Acum stăteau de

vorbă şi râdeau, încălziţi de sticla pe jumătate goală pe care şi-o tot treceau de la unul la altul. Numai Ellie clătina din cap când sticla ajungea în dreptul ei. Beau cu rândul, provocându-se unii pe alţii să se aplece în faţă şi să privească în prăpastie. Numai fanfaronadă şi cacealma. Înspăimântători, dar nu speriaţi.

Falk a ridicat din sprâncene o fracţiune de secundă, dar nu a contrazis-o.

— E mare diferenţă între nesimţit şi criminal, a zis el.

Gretchen a încuviinţat.

— Uite, nu zic că el a făcut-o. Dar era capabil s-o facă?

Gretchen s-a uitat în jur, de parcă Luke ar fi putut să se materializeze şi să o audă.

— Asta e o întrebare complet diferită.

Luke o ţinea pe Gretchen pe după talie, Aaron îi vedea cu coada ochiului. S-a aplecat să îi şoptească ceva şi Gretchen a privit în jos, ruşinoasă, iar genele ei au format umbre albastre pe obraji.

Aaron o simţea pe Ellie lângă el, dar nu s-a mişcat. Era prima dată când o vedea cum se cuvine de la primul lor sărut, din urmă cu o săptămână, de la copacul-stâncă, şi încă se simţea pe teren nesigur. Ea spusese că lucrase în fiecare seară. El cedase şi se dusese la magazin o singură dată. Ea îi făcuse cu mâna din spatele tejghelei, dar acela nu era locul potrivit să stea de vorbă.

Pe drumul spre punctul de belvedere, el rămăsese în urmă, sperând să facă rost de câteva minute singur cu ea, dar Luke stătuse tot timpul exasperant de aproape de el. Ellie nu dăduse niciun semn că s-ar gândi la ce se întâmplase la copac. Când ajunseseră la deal, Aaron deja începuse să creadă că îşi închipuise totul.

Urcaseră cu greu poteca, Aaron ascultând numai cu o ureche în timp ce Luke povestea tare ceva. Brusc, Ellie se uitase spre el şi îi surprinsese privirea peste capul lui Luke. Îşi dăduse ochii peste cap cu o suferinţă exagerată. Apoi îi zâmbise. Un zâmbet pur, complice, secret, numai pentru

el.

Încurajat acum de amintirea aceasta, Aaron s-a mişcat, încercând să se apropie de ea. S-a întors, dar s-a oprit brusc, înmărmurit înainte măcar să înceapă să se mişte. Lumina era slabă acolo sus, însă suficient de puternică pentru ca Aaron să vadă clar nişte lucruri. Printre acestea, ochii lui Ellie şi felul în care îl fixau pe Luke Hadler care îi şoptea ceva la ureche lui Gretchen.

— Luke putea să fie atât de egoist uneori, a zis Gretchen.

A trecut cu degetul prin urma lăsată de pahar pe masă, stricând cercul.

— Se punea pe el pe primul, al doilea şi al treilea loc şi nici măcar nu-şi dădea seama. Nu-i aşa? Mi s-a părut mie?

A părut mulţumită când Falk a încuviinţat.

— Scuze, a zis ea. Mi-e greu să-l separ pe Luke pe care îl ştiam eu de ce vorbeşte lumea. Pe Luke pe care credeam că-l cunosc, mă rog.

— Mereu mi s-a părut simplu de descifrat când eram mici, a zis Falk. Era foarte deschis, spunea ce gândea. Poate că nu-ţi plăcea întotdeauna chestia asta, dar măcar ştiai ce gândeşte despre tine.

— Şi acum?

— Nu ştiu. Fanfaronada lui mă scotea din minţi, dar, dincolo de ea, am simţit mereu că era unul dintre băieţii buni.

— Păi, să sperăm.

Gretchen şi-a dat ochii peste cap.

— N-aş vrea să cred că nu a meritat.

— Ce vrei să spui?

— Ei, nimic.

A părut stânjenită.

— O prostie. Mă refeream la faptul că m-am împrietenit cu el. Şi cu tine, şi cu Ellie. Asta a schimbat multe pentru mine. Puşti pe care n-aş fi dat doi bani au început să mă evite după ce a murit Ellie. De parcă, prin asociere, eram şi eu pătată. Dar erau nişte probleme stupide de adolescenţă, în comparaţie cu restul. Nu e ceva care să

merite atenţie.

Nu putea să-şi ascundă complet nuanţa nostalgică din voce. Falk s-a gândit la largile ei cercuri sociale care păruseră să se micşoreze când ea a devenit o membră stabilă a grupului lor de rău augur. Pentru prima dată, şi-a dat seama că, fără el şi fără Ellie, Gretchen cea cu părul auriu s-ar fi trezit, de fapt, singură. Nu se mai gândise la posibilitatea aceasta până atunci. Şi-a întins mâna şi a atins-o pe braţ.

— Îmi pare rău că nu am mai păstrat legătura. Nu-i vorba că nu mi-a păsat, doar că...

S-a oprit.

— Nu m-am gândit. Ar fi trebuit să fac efortul ăsta.

Gretchen i-a zâmbit uşor.

— Las-o baltă. Nici eu n-am fost mai brează. Dau vina pe vârstă şi pe hormoni. Eram cu toţii proşti pe vremea aia.

Luke s-a ridicat în picioare şi s-a întins exagerat.

— Mă duc să mă piş, a anunţat el.

Dinţii i-au strălucit alb în întuneric.

— Să nu intrări în belele în lipsa mea!

A dispărut în tufişuri, iar cei trei rămaşi au stat umăr lângă umăr. Aaron şi Gretchen şi-au trecut sticla de la unul la altul. O auzea fredonând aiurea pentru sine. De partea cealaltă, Ellie fixa linia orizontului cu o privire goală.

Liniştea a fost tulburată de o bufnitură puternică şi un ţipăt asurzitor. Ecoul s-a auzit în depărtare. Cei trei s-au uitat unul la altul, cu chipurile argintii şi şocate, apoi Aaron a sărit în picioare şi a alergat, abia simţindu-şi picioarele din cauza alcoolului, până la sursa sunetului. Fugea în faţa fetelor, auzind gâfâitul panicat al cuiva în urma lui. S-a oprit brusc la marginea unei prăpăstii. Tufişurile erau rupte şi culcate grosier la pământ. Aproape de margine, ramurile erau rupte de tot.

— Luke!

Gretchen a apărut lângă el şi a strigat în hău. Vocea ei a ricoşat,

strigându-i numele de mai multe ori. Niciun răspuns. Falk s-a lăsat în patru labe şi s-a târât până la marginea prăpastiei. S-a uitat în jos, temându-se de ceea ce ar fi putut să vadă. Până jos erau mai mult de o sută de metri. Fundul nici nu se vedea în întuneric.

— Luke! Luke! Mă auzi? a strigat el.

Gretchen plângea şi toată faţa îi era descompusă de lacrimi. Ellie a ajuns în spatele ei, făcându-şi loc uşor printre tufişuri. Mergea, nu alerga. Falk îşi auzea respiraţia ca pe un urlet asurzitor. Ellie şi-a plimbat privirea trează peste tufişurile culcate. S-a întors şi a scrutat tufişurile din spate, întârziind cu ochii asupra umbrei copacilor. Păşind spre marginea stâncii, a aruncat o singură privire spre prăpastie. Apoi s-a uitat direct la Aaron şi a ridicat încet din umeri.

— Cretinul se preface.

S-a răsucit şi a cules ceva invizibil de pe una dintre unghii.

— Chiar m-am întrebat dacă tu şi Luke o să rămâneţi împreună, a zis Falk. Era egoist, dar întotdeauna a avut o slăbiciune sinceră pentru tine.

Gretchen a pufnit într-un râs caustic.

— Şi să fiu tot timpul un personaj secundar pe lângă el? Nu, mersi.

A oftat. Vocea ei şi-a pierdut din duritate.

— E adevărat că am încercat vreo doi ani, după ce ai plecat. Atunci mi s-a părut ceva serios, dar, de fapt, era o joacă de copii. Cred că, în sinea noastră, încercam amândoi să păstrăm cumva grupul celor patru. Nu a durat, totuşi. Bineînţeles.

— S-a sfârşit prost?

— A, nu.

Şi-a ridicat privirea şi a zâmbit uşor.

— Nu neapărat. Nu mai rău ca de obicei, oricum. Pur şi simplu ne-am maturizat. El s-a însurat, eu l-am avut pe Lachie. Oricum, Luke nu a fost niciodată bun pentru mine. Ştiu asta acum.

A clipit şi a adăugat repede:

— Adică, încă dinainte să se întâmple toată povestea asta cu Karen şi Billy.

A urmat o pauză stânjenitoare.

— Deci Luke nu ţi-a zis niciodată nimic de mine? După ce ai plecat, adică.

Tonul nonşalant al lui Gretchen nu reuşea să-i ascundă curiozitatea.

Falk a ezitat.

— Nu prea discutam despre Kiewarra, încercam să evităm. Cumva, chiar ne propuneam asta. Sigur că întrebam de tine, iar el zicea că eşti bine, că te văzuse pe aici. Chestii de genul ăsta, dar...

A ezitat, ca să nu o facă să se simtă prost. Adevărul era că Luke nu o menţionase pe Gretchen decât întrebat. Falk era surprins acum să afle că cei doi continuaseră să se întâlnească mai mult de câteva luni după aceea. Luke dăduse mereu impresia că relaţia lor fusese abandonată în scurt timp.

— Am fost foarte surprinsă că Luke a rămas în Kiewarra până la urmă, a zis Gretchen. După ce ai plecat tu, o vreme numai despre asta vorbea: să plece de aici. Avea planuri să se ducă la Melbourne şi să studieze ingineria. Să lucreze la proiecte mari.

— Da?

Asta era o noutate pentru Falk. Luke nu-i spusese niciodată. Nu-i ceruse nici măcar o dată ajutorul, o referinţă pentru job sau un loc unde să doarmă în oraş.

— De ce nu a plecat?

Gretchen a ridicat din umeri.

— Cred că, în cele din urmă, a cunoscut-o pe Karen. Dar mereu a fost greu să-ţi dai seama ce voia Luke, de fapt.

A făcut o pauză. A schimbat poziţia paharului pe masă.

— Ştii, cred că dacă Ellie ar fi trăit, Luke ar fi ajuns să fie cu ea. Ea era genul lui mai mult decât eram eu. Probabil mai mult şi decât Karen.

Falk şi-a sorbit băutura şi s-a întrebat dacă era adevărat.

Gretchen era isterică. Se înroşise toată la faţă, iar părul ei blond era îmbibat de sudoare. Falk şi-a dat seama că era mai beată decât păruse. Şi lui i se învârtea capul. Continua să se târască până la marginea prăpastiei şi să privească în hău, strigându-l pe Luke.

— Nu te mai apropia atât! i-a strigat Ellie când Aaron aproape că şi-a pierdut echilibrul a treia oară. Dacă o să cazi, atunci chiar că o să avem de ce să ne facem griji.

Aaron îşi dorea să poată fi la fel de calm ca ea. La început, a simţit un licăr de speranţă că ea ar putea avea dreptate, că Luke se prefăcea. Însă pe măsură ce treceau minutele, devenea din ce în ce mai nesigur. Luke ştia bine locurile, dar stâncile acelea erau cunoscute ca deosebit de instabile. Li se tot spusese asta şi fuseseră avertizaţi să nu se ducă acolo. Nu numai o dată. Iar băutura pe care o împărţiseră i se agita deja în stomac. Poate Ellie avea dreptate, dar dacă...? În minte i-au apărut chipurile lui Gerry şi Barb şi nu a mai putut să-şi ducă gândul la capăt.

— Trebuie să... pentru Dumnezeu, Gretchen, taci din gură o clipă! Trebuie să mergem după ajutor, a zis el.

Ellie doar a ridicat din umeri. S-a dus până la stâncă şi şi-a aliniat vârfurile cizmelor chiar la margine. S-a uitat în jos îndelung, după care a făcut un pas înapoi. Şi-a ridicat uşor bărbia.

— Ai auzit, Luke? a strigat cu o voce clară care a făcut ecou şi a ricoşat din stâncă. Coborâm. Toţi fac pe ei de frică. Ultima şansă!

Lui Aaron i s-a părut că nimic nu se clinteşte cât timp şi-a ţinut respiraţia şi a aşteptat. Locul din jurul lor a rămas scufundat în linişte.

— Bine! a strigat Ellie.

Părea mai degrabă tristă decât furioasă.

— Ai ales. Sper că eşti fericit.

Tonul acuzator s-a rostogolit în valea de sub ei.

Aaron a privit-o lung, direct în ochii reci, apoi a luat-o pe Gretchen de mână şi a rupt-o la fugă pe cărare.

— Uneori, am impresia că tu eşti singura persoană faţă de care

Luke a fost loial, a zis Gretchen. Felul în care ţi-a luat apărarea după moartea lui Ellie. A avut o grămadă de probleme din cauza asta după ce ai plecat. Tot felul de oameni făceau presiuni asupra lui să-şi schimbe povestea, să te dea de gol.

Şi-a golit paharul de vin şi l-a privit pe Falk pe deasupra marginii.

— Niciodată nu a cedat.

Falk a inspirat adânc. Acum era momentul să-i spună. *Luke a minţit. Tu ai minţit.*

— Ştii, Gretch, în legătură cu asta...

— Ai avut mare noroc, l-a întrerupt ea.

Vocea îi coborâse puţin.

— Noroc că ai fost cu el, în primul rând. Dar la ce muştruluială a primit pe aici, ar fi fost mult mai uşor să se răsucească şi să-şi schimbe versiunea. Fără Luke, mă gândesc că poliţiştii din Clyde te-ar fi scos pe tine vinovat, cu siguranţă.

— Mda. Ştiu. Ascultă, Gretch...

Ea s-a uitat prin bar. Câteva chipuri care îi urmăreau s-au întors grăbite în altă parte.

— Uite, Luke a rămas ferm pe poziţii, de fapt, a rămas ferm de partea ta, timp de douăzeci de ani, a zis ea, mai încet de data aceasta. Ăsta e cam singurul lucru care stă între tine şi un munte de probleme pe aici. Aşa că, în locul tău, eu aş cânta mult şi tare de pe aceeaşi partitură.

Când au dat colţul la baza dealului, lui Aaron mai întâi nu i-a venit să creadă, apoi imediat şi-a revenit. Luke stătea întins bine mersi pe un bolovan, rânjind cu gura până la urechi şi cu o ţigară în mână.

— Hei! a râs el. Ce v-a luat aşa mult? Aţi...

Aaron s-a aruncat asupra lui.

— Doamne, Gretchen, asta fac! a zis Falk, încercând să păstreze un ton lejer.

Dar mesajul ei era clar. Nu întreba, nu spune.

— De ce n-aş face asta?

O vreme, s-au uitat lung unul la altul. După aceea, Gretchen s-a lăsat pe spate în scaun şi i-a zâmbit larg.

— Bine. Fără motiv. Vreau doar să mă asigur că eşti raţional. Paza bună trece primejdia rea.

Şi-a ridicat paharul, şi-a dat seama că era gol şi l-a pus la loc. Falk l-a golit pe al lui şi s-a dus la bar să mai ia două.

— Dacă toată lumea era aşa de sigură că eu am fost vinovatul, a zis el când s-a întors, mă mir că nu l-au gonit şi pe Luke din oraş.

Gretchen a luat paharul, zâmbetul pierindu-i de pe chip.

— Ştii, unii au încercat. La început, a zis ea. Destul de tare. Dar ştii cum era Luke, i-a înfruntat cu tupeu. Nu a şovăit, nu a dat înapoi. Până la urmă, au cam acceptat situaţia. N-au prea avut încotro.

S-a uitat din nou prin cârciumă. Acum îi priveau mai puţine feţe.

— Uite, dacă sunt sinceri cu ei înşişi, cei mai mulţi oameni ştiu că Ellie s-a sinucis. Era o fată de şaisprezece ani care avea nevoie de ajutor şi pe care, evident, nu l-a primit. Şi da, cu toţii ar trebui să ne simţim vinovaţi din cauza asta. Numai că, în general, oamenilor nu le place să se simtă vinovaţi şi, până la urmă, pe bilet era numele tău. Nu a existat niciodată o explicaţie pentru asta...

S-a oprit şi a ridicat uşor din sprâncene.

Falk a clătinat încet din cap. Nu putuse să explice pe vremuri, nu putea nici acum. Îşi tot frământase creierii de-a lungul anilor. Retrăise ultimele conversaţii cu Ellie, încercase să descifreze un mesaj sau un sens. Pentru ea, el fusese Aaron, nu Falk. Ce fusese în mintea ei când scrisese biletul? Uneori, nici nu mai era sigur ce îl deranja mai mult: necazurile pe care le stârnise bucata aceea de hârtie sau faptul că niciodată nu ştiuse motivul.

— Ei, a zis Gretchen, nu prea contează. Se gândea la tine în vreun fel aproape de momentul morţii şi, pentru toţi cei care căutau un ţap ispăşitor, asta a fost suficient. Că ne place sau nu, Luke a fost un

personaj principal, a fost implicat în comunitate. A devenit un fel de lider în oraşul ăsta şi noi nu aveam atât de mulţi încât să ne permitem să-i pierdem. Cred că, punând în balanţă una şi alta, oamenii au ales să nu se mai gândească la povestea asta.

A ridicat din umeri.

— Din acelaşi motiv, toţi de pe aici suportă dobitoci ca Dow şi Deacon. Suntem în Kiewarra. Viaţa e grea. Dar trebuie să-i facem faţă cu toţii. Tu ai plecat, Luke a rămas. Tu te-ai ales cu vina.

Aaron s-a năpustit asupra lui şi Luke a făcut un pas înapoi.

— Ai grijă! a zis el când Aaron l-a înşfăcat de umeri.

S-au poticnit şi au căzut pe spate. Au aterizat pe pământ cu o bufnitură şi ţigara lui Luke i-a căzut dintre degete. Ellie s-a dus şi a ridicat-o.

— Fii atent la scântei! Ai reuşit deja să-i sperii, încearcă să nu ne dai foc tuturor, totuşi!

Aaron, care îl ţintuia pe Luke la pământ cu propria greutate, l-a simţit crispându-se la tonul ei. Era cel pe care îl folosea cu animalele de la fermă.

— Doamne, Ellie, ce te-a apucat? Nu mai ştii de glumă?

Luke intenţionase să facă pe grozavul, cu un ton nonşalant, dar nu îi prea reuşise. Aaron simţea mirosul de alcool amestecat cu cel de sudoare.

— Nu ţi-a zis nimeni? l-a repezit Ellie. Glumele trebuie să fie amuzante.

— Cristoase, ce dracu' ai în ultima vreme? Nu-ţi place să bei, nu-ţi place să râzi. Abia dacă mai ieşi cu noi, tot timpul lucrezi la amărâta aia de cafenea. Eşti aşa de plictisitoare acum, Ellie! Poate că tu şi Aaron ar trebui să vă combinaţi şi să terminaţi odată cu asta. Vă potriviţi al naibii de bine!

Plictisitoare. La auzul cuvântului, Aaron s-a simţit de parcă Luke îl lovise. S-a holbat la prietenul lui, nevenindu-i să creadă, apoi l-a înşfăcat de reverele cămăşii şi l-a împins aşa de tare încât s-a auzit o pocnitură când Luke s-a lovit cu capul de pământ. S-a rostogolit de pe Luke gâfâind puternic, fără să îndrăznească să se uite spre el.

Ellie s-a uitat în jos spre Luke, aşa cum zăcea cu membrele răsfirate în praf, şi pe faţa ei se vedea ceva mai rău ca furia. Milă. De jur împrejur,

totul părea neclintit.

— Asta crezi tu? a şuierat ea, dominându-l prin înălţime. Crezi că prietenii tăi sunt plictisitori pentru că îşi fac griji pentru tine? Pentru că dau dovadă de o brumă de bun-simţ? Singura glumă de aici eşti tu, Luke. Faptul că ţi se pare că poţi să-i foloseşti pe oameni pentru propriul tău amuzament.

— Lasă-mă-n pace! Nu-i adevărat!

— Ba da! a continuat Ellie. Aşa ne tratezi pe toţi. Pe mine. Pe Aaron. Pe prietena ta. Crezi că e normal să-i sperii pe oamenii care ţin la tine? Să-i întorci unii împotriva celorlalţi?

A clătinat din cap.

— Şi pentru tine nu-i decât un joc. Ăsta e lucrul cel mai înspăimântător la tine.

Vreme îndelungată, nimeni nu a zis nimic. Cuvintele pluteau în aer printre ei ca o ceaţă şi cei patru evitau să se uite unii la alţii. Ellie a fost prima care s-a mişcat: s-a întors abrupt şi, fără o privire măcar, a plecat. Luke şi Aaron s-au uitat după ea de jos, apoi s-au ridicat cu greu în picioare. Aaron tot nu voia să se uite spre Luke.

— Nenorocita! l-a auzit pe Luke mormăind în urma lui Ellie.

— Hei! Nu-i spune aşa! a zis Aaron pe un ton ascuţit.

În faţa lor, Ellie nu dăduse niciun semn că i-ar fi auzit şi continua să meargă cu pas hotărât. Luke s-a întors şi şi-a deschis braţele spre Gretchen, ale cărei suspine fuseseră reduse brusc la tăcere.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat un pic, iubita. Ştii că voiam numai să mă amuz un pic, nu?

Şi-a înclinat capul şi şi-a lipit buzele de obrazul ei. Faţa îi strălucea de transpiraţie şi era roşie de furie.

— Dar recunosc, poate că lucrurile au mers puţin prea departe. Am zis câteva lucruri pe care n-ar fi trebuit să le zic. Poate că vă datorez scuze.

După ton, ai fi zis că era sincer.

— E clar că le datorezi ceva, s-a auzit iar vocea lui Ellie în aerul nopţii.

Niciunul dintre ei nu a mai adus vorba de ceartă după aceea, dar îi urmărea pe toţi la fel ca arşiţa. Ellie vorbea cu Luke numai când era

nevoită, şi de fiecare dată cu acelaşi ton politicos, dar distant. Aaron, jenat în preajma lui Ellie şi supărat pe Luke, era şi mai rezervat. Gretchen s-a trezit în rol de mediatoare, iar Luke pur şi simplu se comporta de parcă nici n-ar fi observat că totul se schimbase.

Probabil că o să treacă de la sine, îşi spunea Aaron, dar în realitate nu era sigur de asta. Fisurile ieşiseră la suprafaţă şi erau mai adânci decât crezuse el. Nu a mai aflat niciodată dacă avea dreptate sau nu. Ellie a mai trăit doar două săptămâni.

Gretchen s-a întins peste masa zgâriată şi l-a atins pe vârful degetelor. Zgomotul din cârciumă s-a domolit în fundal. Avea mâini de femeie care muncea din greu. Unghiile ei erau curate, fără ojă, iar vârfurile degetelor se simţeau aspre pe pielea lui albă, de funcţionar.

Ellie se înşelase în privinţa ei, Falk ştia asta. Gretchen nu fusese niciodată o aiurită. Era făcută din ceva mult mai puternic. Rămăsese acolo şi înfruntase consecinţele. Îşi construise o viaţă într-o comunitate care îi învinsese pe mulţi, inclusiv pe el şi posibil şi pe Luke Hadler. Gretchen era dură. Era o luptătoare. Şi îi zâmbea.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor să te întorci aici, dar chiar mă bucur că te văd, a zis ea. Tu ai fost mereu singurul raţional dintre noi. Ce bine era...

S-a oprit. A oftat. A ridicat un umăr bronzat, întinzând breteaua rochiei.

— Ce bine era dacă rămâneai aici. Poate că totul ar fi fost altfel acum.

S-au uitat unul la altul până când Falk şi-a simţit pieptul şi gâtul cuprinse de căldură. Şi-a dres vocea şi încă se gândea la un răspuns când o siluetă s-a postat în faţa lui.

Capitolul şaptesprezece

Grant Dow a trântit un pahar de bere pe jumătate gol pe masa dintre ei. Purta aceiaşi pantaloni scurţi şi acelaşi tricou cu reclama la bere din Bali ca în ziua dinainte. Falk a mârâit.

— Parcă aveai interdicţie să mai vii aici, a zis el, încercând să păstreze un ton cât mai neutru.

— În general, iau asta mai mult ca pe o sugestie aici.

Falk s-a uitat dincolo de Dow la barmanul care îi privea cu o expresie resemnată. Falk a ridicat din sprâncene, dar barmanul doar a ridicat din umeri. *Ce pot să fac?* Pe deasupra mesei, Gretchen a surprins privirea lui Falk. A clătinat imperceptibil din cap. Apoi a spus nonşalant:

— Ce-ţi trebuie, Grant?

— O să-ţi spun ce-ţi trebuie ţie, Gretch. Trebuie să fii mai atentă ce prieteni îţi alegi.

Dow avea ceva din aroganţa lui Mal Deacon, a observat Falk, dar în timp ce răutatea unchiului era rece ca sângele unei reptile, Dow cu siguranţă se înfierbânta uşor.

De aproape, chipul lui era o adunătură roşie de vene sparte şi presiune arterială mare.

— Fetele care se ţin cu ăsta tind să ajungă în pământ.

În spatele lui Dow, râsul batjocoritor al prietenilor lui a venit ca o reacţie uşor întârziată. Falk nu era sigur dacă era aceeaşi gaşcă cu care fusese Dow în seara precedentă. Erau uşor de confundat unii cu alţii. Barmanul se oprise din servit cât urmărea schimbul de replici.

— Mersi, Grant, dar sunt fată mare. Pot să hotărăsc singură, a zis Gretchen. Aşa că, dacă ai zis ce-ai avut de zis, ce-ar fi să-ţi vezi mai departe de seara ta şi să ne laşi pe noi să ne vedem de a noastră?

Dow a râs, lăsând la vedere două şiruri de dinţi neglijaţi. Falk i-a simţit răsuflarea duhnind a bere.

— Pun pariu că te ocupi tu de asta, Gretch, a zis el făcându-i cu ochiul. Arăţi tare gătită în seara asta, dacă-mi dai voie să spun. De obicei, nu prea te vedem împopoţonată aşa pe aici.

S-a uitat la Falk.

— Rochia asta trebuie să fie pentru tine, fraiere! Sper că apreciezi.

Gretchen s-a înroşit şi a evitat privirea lui Falk. Acesta s-a ridicat în picioare şi a făcut un singur pas spre Dow. Miza pe faptul că dorinţa lui Dow de a evita neplăcerea arestării avea să fie mai puternică decât tentaţia de a-i trage un pumn. Spera că are dreptate. Falk se ştia priceput, dar bătăile prin baruri nu se numărau printre talentele lui.

— Ce vrei, Grant? a întrebat el calm.

— Păi chiar voiam să-ţi spun, a zis Dow. Cred că noi doi am pornit pe picior greşit ieri. Aşa că am venit să-ţi dau o şansă să te revanşezi.

— Pentru ce?

— Ştii tu pentru ce.

S-au uitat unul la altul. Grant Dow fusese dintotdeauna nu doar mai mare decât el, ci şi mai solid şi mai puternic. Cum era tot timpul în pragul furiei, oamenii se grăbeau să se ferească din calea lui când îl vedeau pe stradă. Acum, mai bătrân, mai gras şi cu probleme cronice de sănătate întrevăzându-se la orizont, părea să emane amărăciune prin toţi porii.

— Asta-i tot? a zis Falk.

— Nu, nu e tot, ce dracu'! Ascultă ce-ţi zic eu! Ascultă ce-ţi zice unchiu-meu! Părerea mea. Pleacă!

Dow vorbea încet.

— Rahatul ăla de Hadler nu merită necazurile pe care o să le ai tu, fii atent la mine!

Dow le-a aruncat o privire peste umăr tovarăşilor lui. Prin fereastra cârciumii nu se vedea decât bezna nopţii. Falk ştia că, în afară de strada principală, restul oraşului era pustiu. *Aici, insignele alea înseamnă mai puţin decât ar trebui.* Poate că era adevărat, dar tot

mai însemnau ceva.

— O să plec când o să aflăm de ce au murit cei trei Hadler, a zis Falk. Nu mai înainte.

— Asta n-are nicio legătură cu tine!

— O familie împuşcată, într-un orăşel ca ăsta? Aş zice că asta are legătură cu toată lumea. Şi se pare că tu ai nişte opinii ferme în privinţa asta, aşa că poate începem cu tine. Să procedăm oficial. Ce părere ai?

Falk a băgat o mână într-un buzunar şi a scos un carneţel şi un creion. A scris „Anchetă Hadler" în partea de sus a paginii. Imediat dedesubt, a scris numele lui Dow cu majuscule, ca bărbatul să vadă.

— Bine, calmează-te, fraiere!

Era iritat, aşa cum se aşteptase Falk. Scrierea unui nume pe hârtie dădea impresia de „oficial".

— Îţi confirmi adresa?

— Nu-ţi dau adresa mea.

— Nicio problemă.

Falk nu a ezitat deloc.

— Din fericire, o ştiu.

A scris detaliile fermei lui Deacon. A privit dincolo de Dow la grupul de adepţi. Se îndepărtaseră puţin de cei doi.

— O să notez şi numele prietenilor tău. Dacă tot sunt aşa dornici să participe...

Grant s-a uitat în jur. Cei din gaşca lui îşi pierduseră expresiile distrate şi îl priveau furioşi.

— Încerci să-mi înscenezi mie chestia asta? a zis Dow. Ce, ţi-ai găsit un ţap ispăşitor?

— Grant, a zis Falk, rezistând impulsului de a-şi da ochii peste cap, tu ai venit la masa noastră.

Dow l-a măsurat din cap până în picioare, cu o expresie furibundă. Îşi încleştase pumnul drept. Părea să cântărească dacă merita să-l folosească. A privit peste umăr. Barmanul încă îi urmărea, cu mâinile sprijinite de tejghea. I-a aruncat lui Dow o

privire dură şi i-a făcut semn din cap spre uşă. În seara aceea, nu îi mai servea cu nimic.

Dow şi-a desfăcut pumnul şi s-a îndepărtat agale cu un pas, ca şi cum nu merita să se enerveze.

— Eşti la fel de plin de minciuni şi de rahat cum ai fost mereu, i-a zis el lui Falk. Da' nu-i rău. Poate aşa o să ai o şansă să supravieţuieşti aici.

Le-a făcut scurt semn cu capul tovarăşilor săi, care l-au urmat afară din cârciumă. Nivelul sonor general, care se redusese în timpul discuţiei lor, a revenit treptat la normal.

Falk s-a aşezat din nou la masă. Gretchen îl privea cu gura întredeschisă. El a zâmbit, dar după ce şi-a pus carneţelul în buzunar, şi-a mai ţinut mâna acolo până când a fost sigur că nu îi mai tremura.

Gretchen a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Doamne! Ce bun venit! Bravo ţie!

I-a făcut cu ochiul.

— Ţi-am zis că tu erai singurul raţional.

S-a dus şi a cumpărat următorul rând de băuturi.

Mai târziu, la închiderea cârciumii, Falk a condus-o la maşină. Strada era liniştită. În lumina felinarelor, părul lui Gretchen strălucea ca un halo. Au stat aşa, la distanţă de treizeci de centimetri unul de altul, privindu-se, cu gesturi ciudate şi prea calculate, până când, în cele din urmă, Gretchen a râs şi şi-a pus ambele mâini pe umerii lui. S-a apropiat şi l-a sărutat pe obraz, prinzându-i şi colţul gurii. El a cuprins-o cu braţele şi pentru o clipă s-au îmbrăţişat strâns, unindu-şi trupurile înfierbântate în aerul cald al nopţii.

Într-un final, oftând uşor, ea s-a desprins, a urcat în maşină şi, cu un zâmbet şi un salut din mână, a plecat. Falk a rămas singur sub cerul înstelat, gândindu-se, spre surprinderea lui, la Grant Dow. Omul spunea o grămadă de prostii, asta era sigur. Dar spusese un lucru pe care Falk îl reţinuse şi pe care acum îl tot analiza în minte, răsucindu-l pe toate părţile, ca pe o comoară descoperită.

Rochia asta trebuie să fie pentru tine, fraiere!

Pe tot drumul înapoi spre cârciumă, a zâmbit.

Falk era cu un picior pe scările care urcau spre camera sa, când s-a auzit strigat de barman.

— Ia vino aici, prietene! Dacă nu te superi.

Falk a oftat, cu mâna pe balustradă. A privit cu jind înspre scări. Un portret prost înrămat al reginei îl privea neînțelegător de sus, de pe palier. S-a întors şi şi-a târât picioarele înapoi către bar. Localul era gol acum. În aer se simțea mirosul acid de lămâie de la soluția de curăţat pe care o folosea barmanul ca să şteargă tejgheaua.

— Vrei ceva de băut?

— Credeam că ai închis.

Falk şi-a tras un scaun şi s-a aşezat.

— Am închis. Asta e din partea casei.

Barmanul a pus o bere în faţa lui Falk, apoi şi-a turnat şi lui una.

— În semn de mulţumire.

— Pentru ce?

— L-am văzut pe Grant Dow luându-se de mulţi oameni şi, de cele mai multe ori, eu rămân să şterg sângele cuiva. Cum nu a fost cazul în seara asta, pot să mă relaxez şi să beau o bere rece cu tine.

A întins o mână.

— David McMurdo.

— Noroc!

Falk a luat o gură de bere, surprins de cât de uşor îi aluneca pe gât. În săptămâna aceea băuse mai mult decât bea în mod normal într-o lună.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Ştiu că am zis că nu vor fi necazuri.

— Prietene, dacă toate necazurile de pe aici ar fi rezolvate aşa, aş fi un om fericit, a zis McMurdo, mângâindu-şi barba. Din păcate, oamenilor de prin locurile astea le sare cam repede ţandăra.

— De cât timp eşti în oraş?

— Aproape zece ani. Cu toate astea, mulţi dintre ei încă mă consideră un venetic. Ori eşti născut şi crescut aici, ori eşti un străin pe veci; aşa par să meargă lucrurile în Kiewarra.

— Nici dacă eşti născut şi crescut aici n-ai nicio garanţie, a zis Falk zâmbind amar. Dar cum de ai ajuns tocmai prin locurile astea?

McMurdo a tăcut. Şi-a trecut limba peste dinţi.

— Tu ce motiv dai pentru că ai plecat din Kiewarra?

— Oportunităţi profesionale, a zis Falk sec.

— Atunci, cred că zic şi eu la fel şi cu asta închei povestea.

McMurdo a arătat spre barul gol făcându-i cu ochiul.

— Totuşi, se pare că ţi-a prins bine. Prietenul tău Luke ar fi avut nevoie de nişte sfaturi de la tine ca să-i facă faţă lui Dow, ca să fiu sincer. Acum e prea târziu, bineînţeles.

— Aveau conflicte?

— Tot timpul, a zis McMurdo. De câte ori unul din ei era aici şi celălalt tocmai intra în bar, mi se punea un nod în gât. Erau nu ştiu, ca nişte magneţi. Gemeni siamezi. Foşti iubiţi geloşi. Ceva. Niciunul nu putea să-l lase pe celălalt în pace.

— De ce se certau?

McMurdo şi-a dat ochii peste cap.

— Dar de la ce nu se certau? De la orice. De la vreme, crichet, culoarea şosetelor, naiba să-i ia! Tot timpul se luau unul de altul. Orice era o scuză bună.

— Ce fel de certuri erau? Se băteau cu pumnii?

— Uneori, a zis McMurdo. A fost urât de câteva ori, dar în ultima vreme nu mai era chiar aşa. În ultimii ani, au fost mai mult încăierări uşoare şi discuţii aprinse. Nu mă înţelege greşit, nu se menajau deloc. Dar cred că amândoi simţeau ceva plăcere, într-un fel. Să se ia la ceartă. Să mai elibereze din tensiune.

— Niciodată n-am înţeles asta.

— Nici eu. Eu mai degrabă aş bea ceva. Dar probabil pentru unii funcţionează.

A şters tejgheaua ca unul care ştie că inspectorii sanitari nu sunt

atenţi.

— Ca să fiu corect faţă de Dow, probabil nu e uşor să aibă grijă de unchiul ăla al lui.

Falk şi-a amintit că Mal Deacon îl confundase cu tatăl lui.

— Ştii ce a păţit?

— E cam dus cu capul de ceva vreme. Nu ştiu dacă e de la băutură sau ceva medical. Dar orice ar fi, l-a redus la tăcere. Uneori trece pe aici şi se aşază la bar cu câte o băutură sau umblă prin oraş uitându-se urât la oameni, cu câinele ăla, dar cam atât.

— Grant Dow nu a părut niciodată genul Florence Nightingale. Are grijă de unchiul lui tot timpul?

McMurdo a rânjit.

— Vezi să nu! El e muncitor. Face tot felul de munci, instalaţii, ceva construcţii. Orice din care să scoată bani de bere. Dar e uimitor ce efect are promisiunea unei moşteniri, nu? Deacon îi lasă lui ferma sau, cel puţin, aşa se zice. Ar putea să valoreze destul, cu grupurile alea asiatice de investiţii care tot caută terenuri pe aici. Seceta nu o să dureze la nesfârşit. Se pare.

Falk a luat o gură de bere. Interesant. Ferma Hadler se învecina cu a lui Deacon. Habar nu avea care era preţul pieţei, dar două loturi erau întotdeauna mai valoroase, pentru cumpărătorul potrivit. Cu condiţia ca şi ferma Hadler să fie de vânzare, bineînţeles. Un scenariu mult mai puţin probabil cât Luke era în viaţă şi la cârmă, decât acum. Falk a pus gândul bine, deoparte, ca să-l analizeze pe îndelete mai târziu.

— Deci e adevărat ce se zice, că investighezi moartea celor trei? a întrebat McMurdo.

— Nu este oficial, a zis Falk, pentru a doua oară în seara aceea.

— Am înţeles, a răspuns McMurdo zâmbindu-i complice. Probabil asta e cea mai bună cale de a face ceva pe aici, oricum.

— Astea fiind spuse, s-a întâmplat ceva de care ar trebui să ştiu?

— Adică dacă Luke a avut vreo ceartă-monstru în noaptea dinainte să moară? Dacă Grant Dow a declarat în faţa întregii

cârciumi că o să-i omoare familia cu sânge rece?

— Asta ar fi de ajutor.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, prietene.

McMurdo şi-a afişat dinţii îngălbeniţi.

— Jamie Sullivan a zis că a fost aici cu Luke cu o seară înainte de crime, a spus Falk. Că au făcut planuri să împuşte iepuri.

— Cam aşa a fost.

— Era şi Dow aici?

— Mda, normal. E aici cam în fiecare seară, de asta nu-i convine să primească interdicţie. Nu că m-ar ajuta cu ceva. Asta e mai mult o neplăcere pentru el, atâta tot. Mie mi-e prea greu să o aplic, iar el ştie asta. De câte ori încerc, el şi tovarăşii lui se trântesc pe terasă, afară, cu un teanc de cutii de bere. Şi eu am parte de aceeaşi muncă, dar fără niciun venit, ştii? În fine.

McMurdo a clătinat din cap.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, Grant Dow a fost aici în ultima seară a lui Luke. La fel ca toată lumea, de fapt. Era meci de crichet la televizor, aşa că barul era plin ochi.

— L-ai văzut vorbind cu Luke? Au interacţionat vreun pic? S-au dat unul la altul?

— Din câte îmi amintesc, nu. Dar, după cum am spus, era o seară agitată. Am alergat de colo-colo.

McMurdo s-a gândit o clipă, în timp ce a scurs şi ultima gură de bere şi şi-a suprimat o mică râgâitură.

— Dar cine poate să fie sigur în cazul lor? Niciodată nu ştiai de la o seară la alta ce avea să se întâmple. Ştiu că Luke era prietenul tău şi că Dow e un tâmpit, dar în multe feluri, erau destul de asemănători. Amândoi radicali, expansivi, temperamentali. Două feţe ale aceleiaşi monede, ştii?

Falk a încuviinţat. Ştia. McMurdo a luat paharele goale, iar Falk a înţeles că era momentul să plece. S-a ridicat de pe scaun şi a spus noapte bună, lăsându-l pe barman să stingă luminile şi să scufunde parterul în beznă. În timp ce Falk pe jumătate îşi târa picioarele, iar

pe jumătate se clătina până la etaj, ecranul telefonului mobil i s-a aprins la sosirea unui mesaj vocal. A aşteptat până a încuiat uşa camerei şi s-a întins pe pat, apoi a apăsat stângaci pe butoane. A închis ochii în timp ce din căşti s-a auzit o voce familiară.

— Aaron, răspunde la telefon, te rog!

Cuvintele lui Gerry Hadler îi sunau presant în urechi.

— Uite, m-am gândit mult la ziua în care a murit Ellie.

O pauză lungă.

— Vino mâine la fermă, dacă poţi. E ceva ce ar trebui să ştii.

Falk a deschis ochii.

Capitolul optsprezece

Ferma Hadler i s-a părut diferită lui Falk, când a oprit maşina. Banda galbenă rufoasă care marca locul crimei fusese luată de la uşa de la intrare. De o parte şi de alta, perdelele şi jaluzelele erau ridicate şi fiecare fereastră întredeschisă.

Soarele din toiul dimineţii era deja înfiorător, aşa că Falk s-a întins să-şi ia pălăria când a ieşit din maşină. A îndesat cutia cu lucrurile lui Karen şi ale lui Billy sub un braţ şi a luat-o în sus pe alee. Uşa de la intrare era deschisă. Înăuntru, mirosul de înălbitor nu mai era aşa de puternic.

Falk a găsit-o pe Barb plângând în dormitorul matrimonial. Era cocoţată pe marginea patului în care dormiseră Luke şi Karen, cu conţinutul unui sertar răsturnat pe pătura verzuie. Şosete făcute ghem şi boxeri şifonaţi amestecaţi cu monede şi capace de pix rătăcite. Lacrimile căzeau de pe obrajii lui Barb pe o bucată de hârtie colorată din poală.

A tresărit când Falk a ciocănit încet, iar când acesta s-a apropiat de ea, a văzut că ţinea în mână o felicitare făcută manual pentru Ziua tatălui. Barb şi-a şters faţa cu mâneca şi a fluturat felicitarea spre Falk.

— Niciun secret nu e în siguranţă când se face curăţenie, nu-i aşa? Se pare că Billy scria la fel de greşit ca tatăl lui.

A încercat să râdă, dar glasul îi era gâtuit de emoţie. Umerii i s-au încovoiat când Falk s-a aşezat lângă ea şi a cuprins-o cu un braţ. În cameră era sufocant de cald. Prin ferestrele deschise intra un aer înăbuşitor. Falk nu a zis nimic. Orice ieşea din casă pe ferestrele acelea era mai important decât ce intra prin ele.

— Gerry mi-a zis să trec pe aici, a zis Falk când hohotele lui Barb s-au mai domolit.

Ea şi-a tras nasul.

— Da, dragule. Aşa a zis. Face curat în hambarul mare, cred.

— Ştii despre ce e vorba? a întrebat Falk, întrebându-se când va considera Gerry potrivit să i se confeseze soţiei sale, sau dacă se va întâmpla asta vreodată.

Barb a clătinat din cap.

— Nu. Poate vrea să-ţi dea ceva de la Luke. Nu ştiu. A fost ideea lui să facem curăţenia asta. Zice că e momentul să înfruntăm adevărul.

Ultima propoziţie aproape că nici nu s-a mai auzit, pentru că Barb a ridicat o pereche de şosete şi a izbucnit într-o repriză nouă de plâns.

— M-am tot gândit dacă lui Charlotte i-ar plăcea ceva de aici. Suferă aşa de tare!

Vocea lui Barb era înăbuşită de un şerveţel.

— Nimic din ce facem nu pare să o ajute. Am lăsat-o cu o bonă, dar Gerry chiar voia s-o luăm cu noi. Să vedem dacă se calmează în preajma lucrurilor ei. Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva, i-am zis. Nici nu mă gândesc să o aduc înapoi în casa asta după ce s-a întâmplat aici.

Falk a mângâiat-o consolator pe spate. În timp ce ea plângea, s-a uitat prin dormitor. În afară de un strat de praf, era curat şi ordonat. Karen încercase să ţină dezordinea sub control, însă erau destule detalii personalizate care îi dădeau camerei un aer plăcut.

Câteva poze înrămate cu bebeluşi erau puse pe un dulap cu sertare, care părea de bună calitate, dar probabil era de mâna a doua sau poate chiar a treia. Era evident că puţinii bani pentru decoraţiuni fuseseră folosiţi în camerele copiilor. Printr-o deschizătură a şifonierului, Falk a zărit rânduri de haine agăţate pe umeraşe din plastic. În stânga, nişte tricouri simple, mulate, de damă, stăteau alături de bluze, pantaloni de lucru, câte o rochie de vară. Blugii şi tricourile lui Luke erau îngrămădite mai neglijent în partea dreaptă.

Ambele părţi ale patului păreau folosite cu regularitate. Pe noptiera din partea lui Karen, erau un robot de jucărie, un tub cu

cremă de noapte şi o pereche de ochelari de citit, aşezaţi deasupra unui teanc de cărţi. Pe partea lui Luke, era un încărcător de telefon, băgat în priză, alături de o cană murdară de cafea, care fusese decorată manual cu cuvântul „Tati", scris cu litere subţiri. Pernele încă purtau semnele adânciturilor de pe ele. Orice ar fi făcut Luke Hadler în zilele dinaintea morţii lui şi a familiei lui, s-a gândit Falk, era clar că nu dormise pe canapea. În camera aceea se vedea că fuseseră doi oameni.

În minte i-a venit imaginea propriului său dormitor, în ultima vreme, dormea mai mult pe mijlocul patului. Lenjeria era tot de culoare albastru-închis, cum avusese şi în adolescenţă. Niciuna dintre femeile care o văzuseră în ultimii ani nu ajunsese să se simtă suficient de comod la el acasă încât să-i sugereze să o schimbe cu una mai puţin masculină. Femeia care îi făcea curăţenie de două ori pe lună se chinuia adesea să găsească destule de făcut, ştia şi el asta. Nu aduna lucrurile grămadă, nu păstra prea multe din motive sentimentale şi se descurca cu puţina mobilă care îi rămăsese în urmă cu trei ani, când apartamentul lui de două persoane devenise cămin numai pentru una.

„Eşti ca o carte închisă", îi spusese ea o ultimă dată, înainte să plece. Îi spusese asta de foarte multe ori în cei doi ani în care fuseseră împreună. Mai întâi intrigată, apoi îngrijorată, în cele din urmă acuzatoare. De ce nu putea să se deschidă în faţa ei? De ce nu *voia* să facă asta? Nu avea încredere în ea? Sau nu o iubea destul? Răspunsul lui la întrebarea aceasta nu fusese destul de rapid, şi-a dat el seama prea târziu. Tăcerea de o fracţiune de secundă fusese suficient de lungă pentru ca amândoi să presimtă sfârşitul. De atunci, noptiera lui Falk nu avusese pe ea decât cărţi, un ceas deşteptător şi, ocazional, o cutie de prezervative care se învechea.

Barb şi-a tras nasul zgomotos, readucându-l în cameră. Falk a luat felicitarea de Ziua tatălui din poala ei şi s-a uitat degeaba în jur după un loc unde s-o aşeze.

— Vezi, exact asta e problema! a zis Barb urmărindu-l cu ochii

roşii. Ce Dumnezeu să fac acum cu toate lucrurile lor? Sunt aşa de multe şi nu am unde să pun nimic. Nu pot să le bag pe toate în casa noastră, dar nici nu-mi vine să le dau pe toate de pomană, de parcă nici n-ar conta...

Vorbea cu voce subţire şi începuse să înşface diverse obiecte de lângă ea şi să le strângă la piept. Chiloţi de pe pat, robotul de jucărie, ochelarii lui Karen. A luat cărţile de pe noptieră şi a înjurat tare.

— Of, la naiba, şi astea sunt de la bibliotecă. Cât de întârziate o să fie?

S-a întors spre Falk, cu faţa roşie şi furioasă.

— Nu-ţi spune nimeni că aşa o să fie, nu? Da, sigur, tuturor le pare rău şi-ţi transmit condoleanţe, toţi trec pe la tine şi bârfesc când se întâmplă asta, dar nimeni nu zice că trebuie să iei la puricat sertarele fiului tău şi să înapoiezi cărţi la bibliotecă, nu-i aşa? Nimeni nu-ţi spune cum să faci faţă la asta.

O clipă, Falk s-a simţit vinovat la gândul că lăsase cutia cu lucrurile lui Karen şi ale lui Billy în faţa uşii de la dormitor. A smuls cărţile din mâinile lui Barb, le-a pus sub braţ şi a condus-o hotărât afară din dormitor.

— Pot să mă ocup eu de asta în locul tău. Hai...

A condus-o direct pe lângă camera lui Billy şi a ieşit uşurat în bucătăria luminoasă. A aşezat-o pe Barb pe un scaun.

— Hai să-ţi fac o ceaşcă de ceai, a zis el în cele din urmă, deschizând cele mai apropiate dulapuri.

Habar nu avea ce urma să găsească acolo, dar până şi bucătăriile de la locul unei crime aveau căni, de obicei.

Barb l-a privit un minut, apoi şi-a suflat nasul şi s-a dat jos de pe scaun. L-a bătut uşor pe braţ.

— Lasă-mă pe mine, ştiu unde sunt toate.

Până la urmă, au fost nevoiţi să se mulţumească cu cafea instant, simplă. Frigiderul nu mai fusese golit de peste două săptămâni.

— N-am apucat să-ţi mulţumesc, Aaron, a zis Barb în timp ce

aşteptau să fiarbă apa. Că ne ajuţi. Că ai deschis o anchetă în legătură cu ce s-a întâmplat.

— Barb, nici vorbă de aşa ceva, a zis Falk. Înţelegi că ce facem eu şi sergentul Raco nu este oficial, nu? Doar punem nişte întrebări. Nimic oficial.

— A, da, sigur, înţeleg complet, a zis ea pe aşa un ton încât el şi-a dat seama că, de fapt, nu era adevărat. Dar i-ai făcut pe oameni să-şi pună întrebări. Asta contează. Lucrurile s-au pus puţin în mişcare.

Lui Falk i-a venit în minte imaginea lui Ellie şi a sperat că Barb nu avea să regrete asta.

— Luke era mereu aşa de recunoscător că erai prietenul lui! a zis ea în timp ce turna apa fiartă în trei căni.

— Mulţumesc, a zis el simplu, dar ceva din tonul lui a făcut-o pe Barb să-şi ridice privirea spre el.

— Chiar era! a insistat ea. Ştiu că nu prea spunea lucruri de genul ăsta, dar avea nevoie de cineva ca tine în viaţa lui. Cineva calm, cu capul pe umeri. Mereu m-am gândit că, parţial, asta l-a atras pe Luke la Karen. A văzut aceleaşi calităţi în ea.

A deschis automat sertarul din dreapta şi a găsit o lingură.

— Ai cunoscut-o pe Karen?

Falk a clătinat din cap.

— Ce păcat! Sunt sigură că ţi-ar fi plăcut. Îmi aminteşte... amintea de tine din mai multe puncte de vedere. Cred că uneori se temea că era un pic... nu ştiu, plictisitoare, poate. Că doar ea îl împiedica pe Luke să-şi pună în practică marile idei. Dar nu era adevărat. Era constantă şi foarte deşteaptă fata aia. Şi era exact ce îi trebuia lui. Îl ţinea pe fiul meu cu picioarele pe pământ. Amândoi făceaţi asta.

Barb l-a privit îndelung pe Falk, cu capul înclinat într-o parte şi un aer uşor trist.

— Ar fi trebuit să vii la nunta lor. Sau altă dată. Ne-a fost dor de tine.

— Eu...

Începuse să spună că fusese nevoit să lucreze, dar ceva din

expresia ei l-a făcut să-şi înghită cuvintele.

— Sincer, nu am crezut că o să fiu bine primit aici.

Barb Hadler a făcut doi paşi mari, traversând bucătăria care fusese odată a ei, şi-a întins braţele şi l-a îmbrăţişat pe Falk. L-a strâns tare până când el a simţit cum tensiunea îngropată adânc în sinea lui începe să se clatine.

— Aaron, tu eşti mereu bine-venit în familia mea, a zis Barb. Să nu crezi vreodată altceva!

S-a retras şi, preţ de o clipă, a fost din nou Barb de pe vremuri. I-a dat să ţină două căni de cafea aburinde, i-a pus cărţile de la bibliotecă sub braţ şi i-a făcut semn din cap spre uşa din spate, cu o licărire matriarhală în ochi.

— Hai să-i ducem astea soţului meu ca să pot să-i spun că, dacă vrea curăţenie în casa asta, atunci să nu se mai ascundă în hambar şi să treacă la treabă.

Falk a urmat-o pe Barb prin uşa din spate şi a ieşit în soarele orbitor. A evitat în ultima clipă să-şi verse cafea pe încheietură când a păşit pe lângă o bâtă de crichet de jucărie, abandonată pe jos.

Aşa ar fi putut să fie şi viaţa lui? s-a întrebat brusc Falk. Bâte de crichet ale copiilor şi cafea în bucătăria fermei? A încercat să-şi imagineze cum ar fi lucrat alături de tatăl lui în aer liber, aşteptând momentul când acesta avea să-i strângă mâna şi să-i predea ştafeta; cum şi-ar fi petrecut serile de sâmbătă la Fleece, împreună cu Luke, măsurând din priviri cam aceleaşi figuri atrăgătoare până când, într-o zi, nu s-ar mai fi uitat deloc la ele. O nuntă scurtă, dar frumoasă, ca la ţară, primul copil după nouă luni. Al doilea la un an după aceea. Rolul de tată nu i-ar fi venit complet natural, ştia asta, dar ar fi făcut un efort. Se spune că e altfel când e copilul tău.

Inevitabil, copiii lui ar fi fost prieteni cu copiii lui Luke. Toţi ar fi trebuit să-şi încerce norocul la şcoala aceea haotică de ţară, da, dar ar fi avut acces şi la acri întregi de pământ pe care ar fi putut să-şi întindă picioarele.

Zilele în care ar fi lucrat pământul ar fi fost lungi, bineînţeles, dar nopţile petrecute acasă ar fi fost călduroase, pline de gălăgie şi de haos şi de râsete. De dragoste. Întotdeauna l-ar fi aşteptat cineva cu lumina aprinsă. Cine ar fi putut să fie? s-a gândit el. Ellie?

Imediat, imaginea a început să se înceţoşeze şi să dispară. Dacă ea ar fi trăit. Dacă el ar fi rămas. Dacă totul ar fi fost diferit. Ideea în sine era o fantezie absolută. Erau prea multe şanse pierdute pentru ca viziunea aceea să fi putut deveni realitate.

Falk îşi alesese viaţa din Melbourne. Şi era fericit aşa, s-a gândit el. Îi plăcea că putea să se plimbe pe stradă înconjurat de oameni şi să nu-l recunoască nici măcar un singur suflet. Îi plăcea munca lui, care îi solicita creierul mai mult decât spinarea.

Viaţa însemna compromisuri. Poate că în apartamentul lui gol nu-l aştepta decât liniştea la sfârşitul fiecărei zile, dar nu era privit de ochi curioşi care ştiau absolut totul despre el. Vecinii lui nu îl judecau, nici nu-l hărţuiau şi nu împrăştiau zvonuri despre familia lui. Nu îi puneau animale moarte în prag. Îl lăsau în pace.

Ştia că avea obiceiul să ţină oamenii la distanţă, să adune cunoştinţe mai degrabă decât prieteni. Dar cu atât mai bine, în cazul în care, încă o dată, vreunul dintre ei ar fi apărut umflat şi frânt la suprafaţa apei, la o aruncătură de piatră de casa familială. Şi da, se lupta zilnic cu naveta la serviciu şi îşi petrecea multe zile în lumina fluorescentă a biroului, dar măcar traiul lui nu atârna de capriciul vremii. Măcar nu era împins la atâta frică şi disperare de cerul gol încât să existe vreun risc, oricât de mic, să considere că răspunsul stă într-o armă.

Poate că pe Luke Hadler îl aştepta o lumină când se întorcea seara acasă, dar altceva din această comunitate nefericită, disperată, se strecurase pe uşa de la intrare în căminul lui. Şi fusese ceva suficient de negru, de dens şi de putred încât să stingă lumina aceea pentru totdeauna.

Falk nu era prea vesel când au ajuns la Gerry, care se sprijinea de

o măturătură în faţa unuia dintre hambare. În timp ce se apropiau de el, acesta şi-a ridicat privirea surprinsă şi s-a uitat agitat spre soţia lui.

— Nu ştiam că ai ajuns, a zis el când Falk i-a întins una dintre căni.

— A fost în casă, m-a ajutat pe mine, a spus Barb.

— Aha. Mersi.

Gerry nu părea prea sigur.

— Mai sunt o grămadă de făcut, când termini să-ţi faci de cap pe aici.

Barb i-a zâmbit uşor soţului ei.

— Se pare că ai avansat şi mai puţin decât mine.

— Ştiu. Îmi pare rău. Să fiu iar aici mi se pare mai greu decât credeam.

Gerry s-a întors spre Falk.

— M-am gândit că e momentul să venim şi să ne confruntăm cu realitatea.

S-a întors spre casă.

— Auzi, ai vrea ceva de acolo? Poze sau ceva? Ţi le dăm cu plăcere.

Lui Falk nici nu-i trecea prin minte să ia în viaţa lui nici măcar un singur suvenir din casa aceea groaznică. A clătinat din cap.

— Nu, mersi, Gerry.

A luat o gură mare de cafea, înghiţind atât de repede că era cât pe ce să se înece. Era disperat să plece de acolo. Ar fi vrut ca Barb să plece, ca să poată vorbi cu Gerry singur.

În schimb, au băut toţi în tăcere, uitându-se la linia orizontului. În depărtare, Falk distingea ferma lui Mal Deacon, ghemuită şi urâtă pe coasta dealului. Şi-a amintit comentariul barmanului despre ferma lui Deacon care îi rămânea nepotului său.

— Ce o să faceţi cu locul ăsta? a întrebat Falk.

Gerry şi Barb s-au uitat unul la altul.

— Încă nu ne-am hotărât, a zis Gerry. Va trebui să-l vindem, bănuiesc. Dacă putem. Să punem banii într-un cont, pentru

Charlotte. S-ar putea totuşi să fim nevoiţi să dărâmăm casa şi să vindem numai terenul.

Barb a scos un ţâţâit încet şi Gerry s-a uitat la ea.

— Da, iubire, ştiu.

În voce i se strecurase o notă de resemnare.

— Dar nu văd pe nimeni de pe aici dorindu-şi să locuiască în casa asta după tot ce s-a întâmplat, nu? Şi străinii nu se prea înghesuie să se mute prin părţile astea.

— Deacon sau Dow au spus vreodată că ar vrea să vă uniţi forţele? a zis Falk. Să parcelaţi amândouă proprietăţile pentru investitorii asiatici?

Barb s-a întors spre el cu chipul plin de dezgust.

— Ălora doi nu le-am vinde nicio bancnotă de cinci dolari pentru una de zece, cu atât mai puţin să facem echipă cu ei! Nu-i aşa, Gerry?

Soţul ei a clătinat din cap, dar Falk bănuia că el avea o viziune mai realistă asupra situaţiei pieţii imobiliare din Kiewarra.

— Din partea aia a gardului am avut parte numai de durere timp de treizeci de ani, a continuat Barb, vorbind puţin mai tare. Doar nu o să-l ajutăm acum. Mal obişnuia să se strecoare noaptea nevăzut şi să mute graniţele, ştiai asta? De parcă noi eram prea proşti să ne dăm seama. Îşi lua singur tot ce găsea şi nu era bătut în cuie. Ştiu că el a trecut cu maşina peste câinele lui Luke acum mulţi ani, chiar dacă a negat. Îţi aduci aminte?

Falk a încuviinţat. Luke iubise câinele ăla. Avea paisprezece ani pe atunci, dar plânsese ca un copil mic în timp ce îl legăna în braţe, pe marginea drumului.

— Şi mereu a avut casa plină de indivizi din oraş care îşi făceau veacul pe acolo, când era mai tânăr, nu-i aşa, Gerry? Beau şi băteau drumurile în sus şi în jos cu camionetele. Dădeau muzica tare, deşi el ştia că noi trebuia să ne trezim în zori ca să ţinem ferma pe picioare.

— Asta a fost demult, iubire, a zis Gerry, iar Barb s-a luat de el.

— Îl aperi acum?

— Nu, Doamne, nu. Pur şi simplu zic care-i realitatea. Nu prea a mai fost în stare de nimic în ultima vreme, nu? Ştii doar.

Falk s-a gândit la întâlnirea ciudată dintre el şi Deacon, în bar.

— Se pare că are un fel de demenţă.

Barb a pufnit.

— Aşa-i zice? O viaţă întreagă de răutăţi care se răzbună pe nenorocitul ăla beţiv, eu aşa i-aş zice.

A sorbit din cafea şi s-a uitat la terenurile lui Deacon. Când a vorbit din nou, în voce i se simţea regretul.

— De Ellie îmi părea cel mai rău. Măcar noi puteam să-i închidem uşa în nas când îl vedeam, dar biata fată trebuia să trăiască cu el în casă. Cred că, în felul lui, el chiar ţinea la ea, dar era aşa de defensiv. Mai ţii minte câmpul de sus, Gerry?

— Nu am putut să dovedim că el a fost vinovatul.

— Nu, dar a fost. Cine altcineva ar fi putut să fie?

Barb s-a întors spre Falk.

— S-a întâmplat când voi aveaţi vreo unsprezece ani, nu la mult timp după ce mama lui Ellie a fugit. Nu că o învinuiesc. Fetiţa era lăsată de izbelişte, nu-i aşa, Gerry? Era aşa de slabă, nu mânca cum trebuie. Şi avea privirea aceea în ochi. De parcă era sfârşitul lumii. Până la urmă, m-am dus să-i spun lui Mal că fetei nu-i era bine şi că trebuia să facă ceva dacă nu voia ca aia mică să se îmbolnăvească de atâta grijă.

— Şi el ce a zis?

— Păi m-a dat afară înainte să termin ce aveam de spus, după cum te-ai aştepta. Dar după o săptămână, câmpul nostru de sus s-a uscat. Fără vreun avertisment, fără nimic. Am făcut nişte teste şi aciditatea solului era complet greşită.

Gerry a oftat.

— Mda, se poate întâmpla, dar...

— Dar e mult mai uşor să se întâmple dacă vecinul tău aruncă nişte chimicale pe el, a zis Barb. Ne-a costat câteva mii anul ăla.

Abia am ieşit la liman. Şi nu şi-a revenit niciodată cum trebuie.

Falk îşi amintea câmpul, la fel şi discuţiile tensionate de la masa familiei Hadler din anul acela.

— De ce scapă mereu nepedepsit? a întrebat el.

— Nu a fost nicio dovadă că el fusese vinovatul, a spus Gerry din nou. Dar...

A ridicat o mână când Barb a vrut să-l întrerupă.

— Dar ştii cum stau treburile pe aici. E nevoie să fie dispuşi mulţi oameni să se ridice şi să clatine barca. Şi atunci era la fel ca acum. Toţi aveam nevoie unii de alţii ca să ne descurcăm. Mal Deacon făcea afaceri cu mulţi dintre noi şi noi făceam afaceri cu el. Şi el aduna favoruri, mai trecea cu vederea câte o plată, aşa că îi avea pe oameni la mână. Dacă te certai cu Deacon, nu te certai numai cu el. Deodată, era mult mai greu să-ţi vezi de afacerea ta şi să bei liniştit o bere în propriul oraş. Iar viaţa era destul de grea şi aşa.

Barb l-a privit îndelung.

— Fata aia era atât de nefericită încât s-a sinucis, Gerry.

A adunat cănile goale ciocnindu-le una de alta.

— Lăsând la o parte afacerile şi berea, trebuia să facem ceva, cu toţii. Ne vedem înăuntru. Când eşti gata, sunt o mie de lucruri de făcut.

S-a întors şi a pornit-o spre casă, ştergându-şi faţa cu mâneca, din mers.

— Are dreptate, a zis Gerry uitându-se în urma ei. Indiferent care-i adevărul despre ce s-a întâmplat atunci, Ellie merita o soartă mai bună.

S-a întors spre Falk, cu ochii secătuiţi de orice emoţie. De parcă în ultimele săptămâni epuizase rezerva pe o viaţă.

— Mersi că ai rămas în oraş. Am auzit că ai tot pus întrebări despre Luke.

— Am început.

— Pot să te întreb ce crezi? Luke a fost cel care i-a omorât pe Karen şi Billy?

— Cred, a zis Falk cu grijă, că există o posibilitate să nu fi fost el.
— Doamne, eşti sigur?
— Nu. Am zis o posibilitate.
— Dar crezi că ar putea fi implicat altcineva.
— Poate, da.
— Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat cu Ellie?
— Sincer, nu ştiu, Gerry.
— Dar se poate?
— Se poate.
Tăcere.
— Dumnezeule, ascultă, e ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun de la început.

Lui Gerry Hadler îi era foarte cald, dar asta nu îl deranja. Bătea uşor ritmul pe volan, fluierând pentru sine. Conducea pe drumul liber, iar soarele ce se apropia de apus îi încălzea braţul prin parbriz. Avuseseră ploi abundente în anul acela şi îi plăcea ce vedea la fermă în ultima vreme.

Gerry a aruncat o privire către sticla de vin spumos de pe locul din dreapta şoferului. Trăsese o fugă până în oraş ca să cumpere nişte provizii şi, spontan, intrase şi în magazinul de băuturi alcoolice. Îi ducea sticla lui Barb, să o surprindă, şi spera că în timpul acela ea gătea deja faimoasa ei tocană de miel, ca în fiecare vineri seara. A pornit radioul. Era un cântec pe care nu îl recunoştea, dar avea un ritm de jazz care îi plăcea. Dând din cap pe ritmul melodiei, a apăsat pe frână la apropierea de o intersecţie.

— Ştiam că tu şi Luke aţi minţit în legătură cu alibiurile voastre pentru ziua în care a murit Ellie Deacon.
Vocea lui Gerry era acum aşa de înceată, încât Falk trebuia să facă eforturi să o audă.
— Chestia e că eu cred că mai ştia cineva.

Gerry era încă la douăzeci de metri de intersecţie când o figură familiară a traversat strada pe bicicletă. Fiul lui ţinea capul aplecat şi pedala furios.

De la distanţa aceea, părul lui Luke părea lins pe spate şi strălucitor în lumina ştearsă a soarelui. Era diferit faţă de stilul lui de obicei neglijent, a observat Gerry vag. Nu prea îi stătea bine.

Luke a gonit prin intersecţie fără să se uite la dreapta sau stânga. Gerry a ţâţâit încet. Va trebui să aibă o discuţie cu băiatul ăla. Era drept că de cele mai multe ori drumurile erau goale, dar asta nu însemna automat că erau şi sigure. Comportamentul ăsta putea să-i aducă moartea.

— Venea dinspre sud, din direcţia râului. Nici vorbă să fi fost pe câmpul unde aţi zis voi că aţi fost. Tu nu erai cu el. Nu avea puşca la el.

— În sud nu e numai râul, a zis Falk. Mai sunt şi ferme, de exemplu. Şi pistele de biciclete.

Gerry a clătinat din cap.

— Luke nu fusese pe nicio pistă de bicicletă. Purta tricoul ăla gri care îi plăcea lui pe vremea aia. Ştii tu, ăla îngrozitor, cu nasturi strălucitori la guler, pe care îl ţinea de bun. Mie mi s-a părut că arăta destul de elegant în după-amiaza aia. De parcă se îmbrăcase pentru o întâlnire sau ceva. Avea părul lins şi dat pe spate. Atunci am crezut că încerca un stil nou.

Gerry şi-a pus mâna peste ochi şi a ţinut-o aşa îndelung.

— Dar mereu am ştiut că avea părul ud.

Luke trecuse de intersecţie când Gerry a oprit maşina. Ca pentru a demonstra cum se face, Gerry a oprit camioneta de tot şi s-a uitat în ambele direcţii. În dreapta, silueta neclară a fiului său devenea tot mai mică. În stânga, vedea numai până la o curbă a drumului. Nu venea nimic. Gerry a apăsat pedala de acceleraţie şi a înaintat. După ce a trecut de intersecţie şi şi-a continuat drumul înainte, şi-a aruncat privirea în oglinda retrovizoare.

Imaginea reflectată a dispărut în mai puţin de o secundă. A dispărut aproape de îndată ce a văzut-o: o camionetă albă care traversa în viteză intersecţia. Din stânga. Ducându-se în direcţia în care o luase şi fiul lui.

Falk a tăcut multă vreme.

— Nu ai văzut cine conducea?

L-a privit cu atenţie pe Gerry.

— Nu. Nu mi-am dat seama. Nu eram atent şi a trecut aşa de repede pe lângă mine că n-am văzut. Dar oricine a fost, pun pariu că l-a văzut pe Luke.

Gerry nu voia să se uite la Falk.

— După trei zile, au scos cadavrul fetei ăleia din râu şi a fost cea mai rea zi din viaţa mea.

A pufnit într-un râset scurt, ciudat.

— Mă rog, până recent. Poza ei era peste tot, mai ştii?

Falk a încuviinţat. Fotografia lui Ellie din paginile ziarelor, pixelată şi cu privirea goală, se holbase la el zile întregi. Unele magazine o afişaseră ca pe un substitut de poster şi adunaseră bani pentru cheltuielile de înmormântare.

— Douăzeci de ani am trăit cu teama că şoferul ăla o să iasă din umbră. Că o să bată la uşa secţiei de poliţie şi o să spună că l-a văzut pe Luke în ziua aia, a spus Gerry.

— Poate chiar nu l-a văzut.

— Poate.

Gerry s-a uitat la casa fiului său.

— Sau poate că, atunci când, în sfârşit, s-a hotărât să bată la uşă, nu s-a dus la uşa secţiei de poliţie.

Capitolul nouăsprezece

Falk stătea în maşină, pe marginea drumului, gândindu-se la ceea ce îi povestise Gerry. Camionetele albe erau foarte ieftine în Kiewarra pe vremuri, la fel ca acum. Asta ar putea să nu însemne nimic. Dacă cineva l-a văzut pe Luke venind dinspre râu în ziua aceea, s-a gândit Falk, de ce nu a spus nimic atunci? Cine avea de câştigat dacă păstra secretul atâţia ani?

Un gând nu-i dădea pace deloc. Dacă şoferul camionetei îl văzuse pe Luke, nu era posibil ca şi Luke să-l fi văzut pe şofer? Poate că – ideea a luat amploare, solicitându-i atenţia – poate că a fost invers, de fapt. Poate că Luke păstrase secretul altcuiva. Şi poate că, din cine ştie ce motiv, Luke se săturase, în cele din urmă.

Falk a răsucit ideea în minte pe toate părţile, uitându-se în gol spre peisajul deprimant. Într-un final, a oftat şi şi-a scos telefonul. Când a răspuns Raco, în fundal se auzea foşnet de hârtii.

— Eşti la secţie? a întrebat Falk.

Vremea era frumoasă în duminica aceea. S-a întrebat ce părere avea soţia lui Raco despre faptul că el muncea într-o asemenea zi.

— Mda.

Un oftat.

— Mă uit pe nişte hârtii de-ale lui Hadler. Nu că ar ajuta la mare lucru. Tu?

Falk i-a povestit ce îi spusese Gerry.

— Aha.

Raco a expirat zgomotos.

— Ce părere ai?

— Nu ştiu. Ar putea fi ceva acolo. Ar putea şi să nu fie nimic. Mai stai puţin la secţie?

— Din păcate, o să mai stau mult la secţie.

— Vin şi eu.

Abia a închis Falk telefonul că a bâzâit din nou. Era un mesaj şi,

când a văzut de la cine era, încruntarea i s-a transformat într-un zâmbet mic.

Eşti ocupat? scrisese Gretchen. *Ţi-e foame? Eu iau prânzul cu Lachie în Centenary Park.*

Falk s-a gândit la Raco, dărâmat printre rapoarte la secţie, şi la cafeaua care i se agita în stomac de când plecase de la ferma Hadler. S-a gândit la zâmbetul lui Gretchen când îl lăsase în faţa cârciumii, sub cerul plin de stele. *Rochia aia trebuie să fie pentru tine, fraiere!*

Vin acum, a răspuns el. S-a gândit o clipă. *Dar nu pot să stau prea mult.* Asta nu prea i-a atenuat senzaţia de vină. În realitate, nu îi păsa.

Centenary Park era primul loc din Kiewarra care arăta ca şi cum ar fi investit cineva în el. Straturile de pământ erau proaspăt şi atent plantate cu cactuşi rezistenţi la secetă, dând parcului o aparenţă luxuriantă pe care Falk nu o mai văzuse de săptămâni.

Banca pe care îşi petrecuseră atâtea seri de sâmbătă dispăruse, a observat el cu părere de rău. În locul ei, strălucea un loc de joacă elaborat, vopsit în culorile primare. Era plin de copii şi toate mesele de picnic de pe margine erau ocupate. Cărucioarele se înghesuiau cu lăzile frigorifice, în timp ce părinţii stăteau de vorbă, întrerupându-se numai ca să-şi certe pe rând copiii sau să le dea să mănânce.

Falk a zărit-o pe Gretchen înainte ca ea să îl vadă pe el şi s-a oprit s-o privească o clipă. Stătea singură la o masă din capăt, aşezată pe o bancă de picnic, cu picioarele ei lungi întinse în faţă şi cu coatele sprijinite pe tăblia mesei din spate. Îşi prinsese neglijent părul într-un coc deasupra capului, şi-şi pusese ochelarii de soare deasupra. Se uita cu un aer amuzat la activitatea de la locul de joacă. Falk a simţit fiorul familiarităţii. În lumina soarelui, de la distanţă, aproape că ar fi putut avea din nou şaisprezece ani.

Probabil că Gretchen s-a simţit privită, pentru că brusc şi-a ridicat capul. A zâmbit şi i-a făcut cu mâna în timp ce el se ducea spre ea.

L-a întâmpinat cu un sărut pe obraz şi cu o caserolă deschisă.

— Ia un sendviş. Lachie nu o să le termine niciodată pe toate.

El a ales unul cu şuncă şi s-a aşezat lângă ea pe bancă. Ea şi-a întins iar picioarele, iar o coapsă caldă s-a atins de coapsa lui. Avea şlapi în picioare şi unghiile făcute cu ojă roz lucioasă.

— Nu seamănă deloc cu ce-mi aduceam eu aminte. E nemaipomenit, a zis Falk, uitându-se la copiii care se căţărau pe echipament. De unde au venit banii pentru toate astea?

— Ştiu. A fost un proiect de donaţii rurale. Am avut noroc acum vreo doi ani cu un fond de caritate al unor bogătani. N-ar trebui să fac mişto, chiar e minunat. E cel mai drăguţ loc din oraş acum. Şi e tot timpul aglomerat. Copiii îl adoră. Chiar dacă am suferit că vechea noastră bancă a dispărut.

A zâmbit şi amândoi s-au uitat la un copil mic care îşi îngropa prietenul în nisip.

— Dar e bine pentru cei mici. Dumnezeu ştie că altceva pentru ei nu prea e pe aici.

Falk a revăzut în minte vopseaua scorojită şi coşul singuratic de baschet de pe terenul şcolii.

— Se compensează cu starea în care se află şcoala, bănuiesc. E şi mai dărăpănată decât îmi aduceam eu aminte.

— Mda. Şi pentru asta tot seceta e vinovată.

Gretchen a deschis o sticlă de apă şi a luat o gură. A înclinat-o spre el în acelaşi fel în care pe vremuri îi oferea votcă. Era uşor să revină la intimitatea de altădată. Falk a luat sticla.

— Consiliul local nu are bani, a zis ea. Tot ce primeşte oraşul de la stat se duce către subvenţiile agricole, aşa că nu mai rămâne nimic pentru copii. Dar avem noroc că Scott e director acolo. Măcar lui pare să-i pese. Numai că, dacă ai contul gol, nu prea poţi face multe. Iar părinţilor nici vorbă să le mai cerem.

— Nu-i mai puteţi tapa iar de bani pe bogătani?

Ea a zâmbit trist.

— Am încercat. Credeam că ne aşteaptă o pleaşcă anul ăsta. Erau

alţii, totuşi, nu cei care au finanţat locul de joacă. Un grup privat, Crossley Educational Trust. Ai auzit de ei?

— Nu cred.

— Genul de oameni sentimentali, păreau exact ce ne trebuia nouă. Dau bani şcolilor rurale în dificultate, dar se pare că există alte şcoli mai rurale sau mai în dificultate decât a noastră, dacă-ţi vine să crezi. Dumnezeu să le ajute! Am ajuns pe lista scurtă, dar zarurile n-au fost de partea noastră de data asta. O să mai căutăm, mai încercăm şi la anul, bănuiesc. Dar până atunci, cine ştie? În fine...

S-a întrerupt să-i facă cu mâna fiului ei, care stătea în picioare sus pe tobogan şi încerca să le atragă atenţia. Şi-a dat drumul să alunece în timp ce ei îl urmăreau cu privirea.

— Lachie e fericit acolo deocamdată, deci, măcar atât.

Băieţelul a alergat spre ei şi Gretchen a apucat caserola. I-a întins un sendviş, dar fiul ei a ignorat-o şi, în schimb, l-a fixat cu ochii pe Falk.

— Salut! i-a întins mâna Falk. Eu sunt Aaron. Ne-am întâlnit zilele trecute, mai ţii minte? Eu şi mama ta am fost prieteni când eram mai tineri.

Lachie a dat noroc cu el, zâmbind la noutatea acestei acţiuni.

— M-ai văzut pe tobogan?

— Te-am văzut, a spus Gretchen, dar întrebarea nu-i era adresată ei.

Falk a încuviinţat din cap.

— Ai fost foarte curajos, a zis el. Pare tare înalt.

— Pot să mă dau din nou. Uite!

Lachie a luat-o la goană. Gretchen s-a uitat după el cu o expresie ciudată pe faţă. Puştiul a aşteptat până când Falk i-a acordat toată atenţia lui, apoi s-a dat pe tobogan. A alergat imediat să se dea din nou. Falk a ridicat degetul mare, în semn de apreciere.

— Mersi, i-a zis Gretchen. E obsedat de bărbaţi, mai nou. Cred că începe să-i vadă pe ceilalţi copii cu taţii lor şi... na, îţi dai seama.

A ridicat din umeri. Nu l-a privit pe Falk în ochi.

— Ei, asta înseamnă să fii mamă, nu? Optsprezece ani de vină năucitoare.

— Tatăl lui nu se implică deloc?

Falk a detectat urma de curiozitate din propria voce.

Şi Gretchen a simţit-o şi a zâmbit cu înţeles.

— Nu. Şi e în regulă, poţi să întrebi. Tatăl lui s-a dus. Nu-l cunoşteai. Nu era de pe aici, doar un muncitor aflat în trecere prin Kiewarra. Nu ştiu prea multe despre el, numai că m-a lăsat cu puştiul ăsta incredibil. Şi da, îmi dau seama cum sună.

— Nu sună în niciun fel. Lachie e norocos să te aibă ca mamă, a zis Falk, dar în timp ce îl privea pe puşti urcându-se atletic pe scară, s-a trezit întrebându-se cum o fi arătat tatăl lui.

— Mersi. Nu mă simt aşa. Uneori, mă întreb dacă n-ar trebui să fac un efort ca să cunosc pe careva. Pentru amândoi, să încerc să-i ofer lui Lachie o familie. Să-i arăt cum e să ai o mamă care nu este stresată şi epuizată tot timpul, cum o mai fi şi asta. Dar nu ştiu...

A lăsat cuvintele să atârne în aer, iar Falk s-a temut că se simţea stânjenită, însă ea i-a zâmbit.

— E al dracu' de greu să găseşti cu cine să ieşi la o întâlnire în Kiewarra! E o pepinieră săracă.

Falk a râs.

— Deci nu te-ai măritat niciodată? a zis el şi Gretchen a clătinat din cap.

— Nu. Niciodată.

— Nici eu.

— Da, ştiu, a zis Gretchen cu o privire amuzată.

Falk nu era sigur cum, dar femeile mereu păreau să ştie. Se priveau cu subînţeles şi îşi zâmbeau. Falk şi i-a imaginat pe Gretchen şi Lachie locuind singuri pe proprietatea imensă pe care o cumpărase ea de la familia Kellerman şi şi-a amintit izolarea bizară a fermei Hadler. Până şi Falk, care aprecia intimitatea mai mult decât majoritatea oamenilor, începea să-şi dorească un pic de

companie după câteva ore petrecute singur pe câmp.

— Probabil te simţi singură la fermă, a zis el şi imediat i-a venit să-şi muşte limba. Scuze, chiar era o întrebare sinceră, nu o replică îngrozitoare de agăţat.

Gretchen a râs.

— Ştiu. Cu replici ca asta, te-ai încadra în peisajul de aici mai bine decât crezi.

Chipul i s-a întunecat.

— Dar mda, poate fi o problemă. Nu mă deranjează neapărat lipsa companiei, ci senzaţia de izolare. Nu am conexiune bună la internet şi până şi semnalul de telefon e răzleţ. Nu că m-ar suna prea mulţi oameni, oricum.

A tăcut, strângând din buze.

— Ştii că nu am aflat ce s-a întâmplat cu Luke decât a doua zi dimineaţă?

— Serios? a întrebat Falk şocat.

— Da. Nimeni nu s-a gândit să mă sune şi pe mine. Nici Gerry sau Barb, nimeni. Deşi am trecut prin atâtea împreună, cred că eu – a ridicat uşor din umeri – nu eram o prioritate. În după-amiaza în care s-a întâmplat, l-am luat pe Lachie de la şcoală, ne-am dus acasă, am mâncat. El s-a culcat, eu m-am uitat la un DVD. A fost o seară aşa banală şi plictisitoare, dar parcă a fost ultima normală, ştii? Nu a avut nimic special, dar aş da orice să mă întorc la starea de atunci. Abia a doua zi dimineaţă, când am ajuns la şcoală, *toată lumea* vorbea despre asta. Parcă ei toţi ştiau şi...

De-a lungul nasului i s-a scurs o singură lacrimă.

— Şi nimeni nu se sinchisise să mă sune şi pe mine. Nu mi-a venit să cred. Adică, chiar nu puteam să cred ce auzeam. Am trecut cu maşina pe lângă ferma lui, dar nu am putut să mă apropii. Drumul era blocat şi peste tot erau poliţişti. Aşa că m-am dus acasă. Între timp, apăruse ştirea şi la televizor, bineînţeles. Atunci nu mai aveam cum s-o ratez.

— Îmi pare tare rău, Gretch, a zis Falk punându-şi o mână pe

umărul ei. Dacă te ajută cu ceva, nici pe mine nu m-a sunat nimeni. Am aflat când i-am văzut faţa pe un site de ştiri.

Falk îşi amintea şocul la vederea acelor trăsături familiare asociate cu titlul acela îngrozitor.

Gretchen a încuviinţat şi, brusc, privirea i s-a fixat pe ceva dincolo de umărul lui. S-a întunecat la faţă şi s-a şters repede la ochi.

— Of, Doamne, fii atent! a zis ea. Vine Mandy Vaser. Ţi-o aduci aminte? O chema Mandy Mantel pe vremuri. Fir-ar, n-am chef de aşa ceva acum.

Falk s-a întors. Fata roşcată cu faţa ascuţită pe care şi-o amintea el drept Mandy Mantel se metamorfozase într-o femeie micuţă, îngrijită, cu părul roşu, strălucitor, tuns bob. La piept, purta un bebeluş într-un fel de eşarfă legată complicat, care părea făcută din fibre naturale şi promovată drept „organică". Venea spre ei pe iarba îngălbenită cu aceeaşi faţă ascuţită.

— S-a măritat cu Tim Vaser. Era cu un an sau doi mai mare decât noi, i-a şoptit Gretchen în timp ce se apropia de ei. Are doi copii la şcoală. Şi s-a autodesemnat purtătoarea de cuvânt a grupului mamelor stresate, ceea ce-i ocupă mare parte din timp.

Mandy s-a oprit în faţa lor. S-a uitat de la Falk la sendvişul cu şuncă pe care acesta îl ţinea în mână şi înapoi, cu buza răsfrântă a dispreţ.

— Bună, Mandy, a zis el.

Ea l-a ignorat ostentativ şi doar şi-a pus o mână protectoare pe ceafa copilului, ca pentru a-l apăra de acest salut.

— Gretchen, îmi pare rău că te întrerup.

Nu arăta deloc ca şi cum i-ar fi părut rău.

— Ai putea să vii la masa noastră o clipă? Vrem doar să vorbim ceva cu tine.

Privirea ei s-a oprit scurt asupra lui Falk, după care s-a întors în altă parte.

— Mandy, a zis Gretchen fără entuziasm. Ţi-l aduci aminte pe

Aaron? De pe vremuri? Lucrează la Poliţia Federală acum.

A subliniat ultimele cuvinte.

Falk şi-a amintit că se sărutase odată cu Mandy. Într-o seară de discotecă pentru elevi, din câte ţinea el minte. Fusese surprins să simtă limba fetei de paisprezece ani băgându-se adânc în gura lui. Simţise gustul puternic de limonadă ieftină, în timp ce luminile de atmosferă se proiectau pe pereţii sălii de sport şi un casetofon urla într-un colţ. S-a întrebat dacă ea îşi mai aducea aminte. Din felul în care îşi încrunta sprâncenele şi evita să-l privească în ochi, Falk era sigur că da.

— Îmi pare bine să te revăd, i-a întins Falk mâna, nu pentru că voia în mod deosebit să dea mâna cu ea, ci pentru că ştia că asta ar fi stânjenit-o.

Mandy s-a holbat la ea, făcând un efort vizibil de a rezista impulsului de a răspunde politicos. A reuşit şi l-a lăsat cu mâna întinsă. Falk aproape că a respectat-o un pic pentru asta.

— Gretchen!

Mandy îşi pierdea răbdarea.

— Putem să vorbim cu tine?

Gretchen a privit-o direct în ochi. Nu a schiţat niciun gest pentru a se ridica.

— Cu cât spui mai repede, Mandy, cu atât mai repede pot să-ţi spun şi eu să-ţi vezi de treaba ta şi pe urmă putem să ne vedem fiecare de duminica noastră.

Mandy s-a crispat. A aruncat o privire peste umăr, la grupul de mame cu coafuri asemănătoare, care îi priveau din spatele ochelarilor de soare.

— Foarte bine! Dacă aşa vrei... Eu, adică *noi* nu ne simţim confortabil cu Aar... cu *prietenul tău* atât de aproape de copiii noştri.

S-a uitat direct la Falk.

— Vrem să pleci de aici.

— Am reţinut, a zis Gretchen.

— Deci o să plece?

— Nu, au zis Falk şi Gretchen la unison.

De fapt, Falk se gândea că ar cam fi timpul să plece la secţie, unde îl aştepta Raco, dar nu voia să se lase intimidat de afurisita de Mandy Martel. Mandy şi-a mijit ochii. S-a aplecat spre ei.

— Ascultă, a zis ea. Deocamdată, eu şi mamele te rugăm politicos. Dar ar putea foarte bine să vină taţii, care să nu fie la fel de politicoşi, dacă înţelegi mai uşor mesajul lor.

— Mandy, ce Dumnezeu? a explodat Gretchen. Lucrează la poliţie. Tu auzi ce-ţi spun?

— Mda, şi toţi am auzit ce i-a făcut lui Ellie Deacon.

Pe locul de joacă, părinţii se uitau spre ei.

— Pe bune, Gretchen, doar nu eşti aşa de disperată, nu? Să-ţi expui *propriul fiu* în felul ăsta? Eşti mamă acum. Poartă-te ca atare!

Falk şi-a amintit că, pe vremuri, bărbatul care, în cele din urmă, devenise soţul lui Mandy scrisese şi recitase public o poezie pentru Gretchen de Ziua îndrăgostiţilor. Nu era deci de mirare că femeia savura faptul că, de data aceasta, era într-o poziţie avantajoasă.

— Dacă ai de gând să petreci timp cu... persoana asta, Gretchen, a continuat Mandy, să ştii că mă gândesc să anunţ asistenţa socială. De dragul lui Lachie.

— Hei, a zis Falk, dar Gretchen a vorbit peste el.

— Mandy Vaser, a zis ea încet, dar cu o voce fermă. Crezi că le ştii pe toate? Atunci fă ceva deştept o dată în viaţă. Întoarce-te şi pleacă de aici.

Femeia şi-a îndreptat spatele, nevrând să cedeze.

— Şi, Mandy? Ai grijă! Dacă din cauza ta fiul meu pierde vreun minut de somn sau varsă vreo lacrimă...

Falk n-o mai auzise niciodată pe Gretchen vorbind cu tonul acela ca de gheaţă. Aceasta nu şi-a mai terminat fraza, a lăsat-o să plutească în aer.

Mandy a privit-o cu ochii măriţi.

— Mă ameninţi? Ăsta e limbaj agresiv. Consider că m-ai ameninţat. Nu-mi vine să cred. După toate nenorocirile prin care a

trecut oraşul ăsta...

— Tu mă ameninţi pe mine! Asistenţa socială, auzi la ea!

— Încerc să păstrez Kiewarra sigură pentru copiii noştri. Cer prea mult? Nu a fost destul de rău până acum? Ştiu că nu îţi prea plăcea Karen, dar ai putea măcar să dovedeşti puţin respect, Gretchen.

— Ajunge, Mandy! a zis Falk sever. Pentru Dumnezeu, taci din gură şi lasă-ne în pace!

Mandy a arătat cu degetul spre Falk.

— Nu! Tu să pleci!

S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat cu paşi hotărâţi.

— Îl sun pe soţul meu!

Cuvintele au plutit pe deasupra locului de joacă în urma ei.

Gretchen avea obrajii roşii. Când a luat o gură de apă, Falk a observat că îi tremurau mâinile. A întins mâna s-o atingă pe umăr, dar pe urmă s-a oprit, ştiind că erau priviţi. Nu voia să înrăutăţească situaţia.

— Îmi pare rău, a zis el. N-ar fi trebuit să mă întâlnesc cu tine aici.

— Nu e vina ta, a zis ea. Tensiunea e mare. Iar cu căldura asta, e şi mai rău.

A inspirat adânc şi i-a zâmbit cam cu jumătate de gură.

— În plus, Mandy a fost întotdeauna o javră.

El a încuviinţat.

— Asta aşa e.

— Şi ca să se ştie, nu-i adevărat că nu mi-a plăcut Karen. Doar că nu eram apropiate. Sunt o mulţime de mame la şcoală. Nu poţi să fii prietenă cu toate. Evident.

A arătat din cap spre spatele lui Mandy.

Falk tocmai deschidea gura să răspundă când i-a bâzâit telefonul. L-a ignorat. Gretchen a zâmbit.

— E OK. Răspunde.

Cerându-şi scuze cu o grimasă, a deschis mesajul. Nici nu l-a terminat bine de citit că s-a şi ridicat în picioare.

Şase cuvinte de la Raco: *Jamie Sullivan a minţit. Vino acum!*

Capitolul douăzeci

— E acolo.

Falk s-a uitat prin geamul gros de sticlă al uşii în singura cameră de audiere din secţia de poliţie. Jamie Sullivan stătea la masă, amestecând amărât într-un pahar de hârtie. Cumva, fermierul părea mai mic acum decât când fuseseră la el în sufragerie.

Falk se simţise vinovat că o lasă pe Gretchen în parc. Ezitase când ea îl privise în ochi şi îi spusese că era în regulă. Nu o crezuse, aşa că ea îi zâmbise şi îl împinsese uşor spre maşină.

— Du-te. E OK. Sună-mă.

Plecase.

— Ce ai aflat? l-a întrebat pe Raco.

Sergentul i-a povestit, iar Falk a încuviinţat, impresionat.

— A fost chiar sub nasul nostru, încă de la început, a zis Raco. Doar că, la câte s-au întâmplat în ziua aia, a trecut neobservat.

— Mda, păi, a fost o zi plină. Mai ales pentru Jamie Sullivan, se pare.

Când au intrat, Sullivan a ridicat brusc capul. Ţinea paharul strâns între degete.

— Bine, Jamie. Vreau să-ţi fie clar că nu eşti arestat, a zis Raco abrupt. Dar trebuie să clarificăm câteva lucruri despre care am vorbit data trecută. Îl ştii pe agentul federal Falk. Am vrea să asiste la discuţie, dacă eşti de acord.

Sullivan a înghiţit. S-a uitat de la unul la altul, nesigur de răspunsul corect.

— Cred că da. Lucrează pentru Gerry şi Barb, nu-i aşa?

— Neoficial, a zis Raco.

— Am nevoie de avocat?

— Dacă vrei.

A urmat un moment de linişte. Avocatul lui Sullivan, în cazul în care avea unul, probabil că cincizeci de săptămâni pe an se ocupa de

dispute pentru proprietăţi şi de contracte privind animalele de la ferme, s-a gândit Falk. Acesta ar fi putut fi un teritoriu nou pentru el. Lăsând la o parte tariful pe oră. Şi Sullivan părea să ajungă la aceeaşi concluzie.

— Nu sunt arestat?

— Nu.

— Bine atunci, a zis Sullivan. Întreabă-mă odată! Tre' să mă întorc acasă.

— Bun. Jamie, am venit la tine acum două zile, a început Raco. Voiam să vorbim cu tine despre ziua în care au murit Luke, Karen şi Billy Hadler.

— Da.

Buza de sus a lui Sullivan s-a acoperit cu o peliculă fină de sudoare.

— În timpul vizitei noastre, ne-ai spus că, după ce Luke Hadler a plecat de pe proprietatea ta pe la 16:30, tu ai rămas acolo. Ai zis...

Şi-a consultat notiţele.

— „Am rămas la fermă. Am muncit pe afară. Am mâncat cu bunica."

Sullivan nu a răspuns nimic.

— Vrei să ne spui ceva despre asta acum?

Sullivan s-a uitat de la Falk la Raco şi invers. A clătinat din cap.

— Bine, a spus Raco şi a împins o bucată de hârtie pe birou, înspre el. Ştii ce e asta?

Sullivan şi-a umezit buzele uscate cu limba. De două ori.

— E un raport al pompierilor, a zis el.

— Aşa e. Vezi aici pe ştampila cu data că e din aceeaşi zi în care au murit cei trei. De fiecare dată când sunt chemaţi pompierii, fac un raport ca ăsta. În cazul de faţă, au răspuns la o alertă de urgenţă. Se vede aici.

Raco i-a arătat nişte rânduri dactilografiate pe raport.

— Iar mai jos, adresa la care au fost chemaţi. Recunoşti adresa?

— Normal.

O pauză lungă.

— E ferma mea.

— Conform sintezei – Raco a ridicat raportul şi a citit – echipajul de pompieri a fost chemat la ferma ta la 17:47. Au fost alertaţi automat când bunica ta a activat butonul de panică. Când au ajuns, bunica era singură acasă, cu aragazul în flăcări. Aici scrie că au stins focul şi au calmat-o. Au încercat să te sune, nu ai răspuns, dar apoi ai ajuns acasă. Conform raportului, era ora 18:05.

— Eram pe câmp.

— Nu erai. L-am sunat pe tipul care a scris raportul. Îşi aduce aminte că ai venit dinspre şoseaua principală.

S-au uitat îndelung unii la alţii. Sullivan a cedat primul, coborându-şi privirea spre masă, de parcă de acolo putea să apară vreun răspuns. O muscă singuratică le dădea târcoale cu un bâzâit uşor.

— La început, după ce a plecat Luke, m-am dus pe câmp, dar pe urmă am plecat puţin cu maşina, a zis Sullivan.

— Unde?

— Nicăieri anume. Pe ici, pe colo.

— Fii exact, a spus Falk.

— La punctul de belvedere. Nu am fost pe lângă ferma Hadler, să ştiţi. Aveam nevoie să mă duc undeva să mă gândesc.

Falk s-a uitat la el. Sullivan a încercat să-i susţină privirea.

— Cât de mare e ferma ta? a întrebat Falk.

Sullivan a ezitat, simţind că i se întinde o capcană.

— Vreo două sute de acri.

— Destul de mare, deci.

— Destul.

— Ia zi-mi atunci, de ce un om care îşi petrece douăsprezece sau paisprezece ore pe zi pe două sute de acri de câmp mai are nevoie de un loc unde să se gândească?

Sullivan şi-a ferit privirea.

— Deci zici că te-ai dus să te plimbi cu maşina. Singur. Ce scuză

ai că nu ne-ai spus asta la început? a întrebat Raco.

Sullivan s-a uitat în tavan, gândindu-se la un răspuns şi respingându-l imediat. Apoi şi-a ridicat palmele şi, pentru prima dată, s-a uitat în ochii lor cum trebuie.

— Ştiam cum o să pară şi nu voiam bătăi de cap. Ca să fiu sincer, speram să nu aflaţi.

Pentru prima dată, Falk a simţit că spunea adevărul. Ştia din dosar că Sullivan avea douăzeci şi cinci de ani şi se mutase în Kiewarra cu zece ani înainte, împreună cu tatăl lui, acum răposat, şi cu bunica. La mai mult de zece ani de când se înecase Ellie. Şi totuşi.

— Numele Ellie Deacon îţi spune ceva? a întrebat el.

Când Sullivan şi-a ridicat privirea spre el, pe faţă i-a trecut o expresie prea rapidă ca Falk s-o poată identifica.

— Ştiu că a murit. Acum mulţi ani. Şi ştiu...

A arătat din cap spre Falk.

— Ştiu că tu şi Luke eraţi prieteni cu ea. Cam asta e.

— Luke vorbea vreodată despre ea?

Sullivan a clătinat din cap.

— Mie nu mi-a zis nimic. A menţionat-o o dată sau de două ori, a zis că a avut o prietenă care s-a înecat, dar nu vorbea prea mult despre trecut.

Falk a dat paginile din dosar până când a găsit fotografia pe care o căuta şi i-a întins-o peste masă. Era interiorul platformei de marfă de la camioneta lui Luke, văzut de aproape şi cu accent pe cele patru linii orizontale de lângă cadavrul lui.

— Ai vreo idee de la ce sunt astea? a zis Falk, iar Sullivan s-a uitat îndelung la ele.

Patru linii. În două coloane de câte două, pe partea interioară a platformei, la distanţă de vreun metru una de alta. Sullivan nu a atins fotografia. Şi-a trecut privirea peste ea, de parcă încerca să ghicească ceva.

— Rugină? a încercat el.

Nu era nici convins, nici convingător.

— OK.

Falk a luat fotografia înapoi.

— Uite ce-i, nu i-am omorât eu, a zis Sullivan cu vocea subţiată. Luke era prietenul meu. Mi-a fost prieten bun.

— Atunci ajută-ne, a spus Raco. Ajută-l pe Luke. Nu ne face să pierdem timp suspectându-ne pe tine, dacă ar trebui să căutăm în altă parte.

Sub mânecile cămăşii albastre ale lui Sullivan se formaseră cercuri ude. Mirosul de transpiraţie plutea pe deasupra mesei. Liniştea s-a prelungit.

Falk a riscat.

— Jamie. N-o să-i spunem soţului ei.

Sullivan s-a uitat la el şi, preţ de o secundă, pe chip i-a apărut urma unui rânjet.

— Crezi că i-o trag nevestei vreunuia?

— Cred că, dacă există cineva care poate să confirme unde ai fost, ar trebui să ne spui acum.

Sullivan a rămas neclintit. Cei doi au aşteptat. Apoi, fermierul a clătinat uşor din cap.

— Nu există.

Nu prea am avut dreptate, deci, s-a gândit Falk. Dar, în acelaşi timp, a avut senzaţia că nici nu se înşelase cu totul.

— Ce e mai rău decât să ţi se ia amprente pentru triplă omucidere? a întrebat Falk după jumătate de oră, în timp ce se uitau după Sullivan, care se urca în maşină şi pleca.

La audiere, se tot învârtiseră în jurul cozii, până când Sullivan îşi încrucişase braţele. Refuzase să mai spună vreun cuvânt şi doar insista că trebuia să vadă ce face bunica lui sau să roage pe altcineva să treacă pe la fermă s-o vadă.

— Mda, îi e frică de ceva, a zis Raco. Dar de ce anume, asta e întrebarea.

— O să stăm cu ochii pe el, a zis Falk. Mă întorc la cârciumă o

vreme, vreau să mă uit şi prin restul documentelor familiei Hadler.

Când ai îndoieli, îi spusese mereu un instructor lui Falk, ia urma banilor. Fusese un sfat bun. Raco a aprins o ţigară şi l-a condus la maşină, parcată pe o porţiune de pământ din spatele secţiei. După ce au dat colţul, Falk s-a oprit brusc. A rămas acolo, în picioare, holbându-se, aşteptând ca creierul să proceseze ce îi vedeau ochii.

De-a lungul uşilor şi al capotei, cineva zgâriase de mai multe ori vopseaua cu un mesaj. Literele străluceau argintiu în soare.

O SĂ TE JUPUIM, CRIMINAL NENOROCIT

Capitolul douăzeci şi unu

Gretchen s-a oprit din vorbit, rămânând cu gura căscată în mijlocul cuvântului în timp ce Falk intra în parcarea cârciumii. Stătea de vorbă cu Scott Whitlam pe trotuar, iar Lachie se juca pe la picioarele ei. Falk i-a zărit în oglindă când a parcat.

— Fir-ar! a zis el în barbă.

De la secţia de poliţie până la cârciumă erau numai câteva sute de metri, dar drumul prin centrul oraşului i se păruse o călătorie lungă. A coborât din maşină şi a trântit portiera, având senzaţia că zgârieturile argintii din vopsea îi făceau cu ochiul.

— O, Doamne! Ce s-a întâmplat?

Gretchen a alergat la el urmată îndeaproape de Lachie. Băieţelul i-a făcut cu mâna lui Falk înainte să-şi îndrepte atenţia, cu ochii măriţi, spre maşină. A întins un deget grăsuliu să urmeze literele inscripţionate şi, spre spaima lui Falk, a început să citească pe litere primele cuvinte înainte ca Gretchen să-l tragă repede de acolo. L-a trimis să se joace în partea cealaltă a parcării, iar el s-a aplecat fără prea mare tragere de inimă să arunce cu diverse într-un canal de scurgere.

— Cine a făcut asta? a întrebat ea întorcându-se spre Falk.

— Nu ştiu, a răspuns el.

Whitlam a fluierat încet, compătimitor, dând raită maşinii.

— Cineva chiar a luat-o razna! Ce au folosit? Cuţit sau şurubelniţă sau ce?

— Mda, chiar nu ştiu.

— Ce nenorociţi! a zis Whitlam. Locul ăsta... uneori, e mai rău ca la oraş aici.

— Tu eşti OK? l-a atins Gretchen pe cot.

— Mda, a zis Falk. În orice caz, mai bine ca maşina.

A simţit un acces de furie. Avea maşina aceea de peste şase ani. Nu era prea arătoasă, dar nu-i făcuse niciodată probleme. Nu merita

să fie distrusă de vreun ţărănoi idiot.

O SĂ TE JUPUIM

Falk s-a întors spre Whitlam.

— E ceva din trecut. Aveam o prietenă...

— E în regulă, a dat Whitlam din cap. Am auzit povestea.

Gretchen a trecut cu degetul peste urmele lăsate pe maşină.

— Aaron, ascultă, trebuie să fii atent.

— N-o să păţesc nimic. E neplăcut, dar...

— Nu. E mai rău de atât.

— Mda, ei. Ce pot să-mi facă mai mult de atât? Să mă jupoaie?

Ea a tăcut.

— Nu ştiu. Uită-te la Hadler.

— Acolo a fost altceva.

— Eşti sigur? Adică, n-ai de unde să ştii.

Falk s-a uitat la Whitlam pentru susţinere, dar directorul a ridicat din umeri.

— Locul ăsta e ca o oală sub presiune, prietene. Ţânţarii devin armăsari mai repede decât te-ai aştepta. Ar trebui să ştii asta. N-ar strica să fii puţin atent. Mai ales că amândouă lucrurile s-au întâmplat în aceeaşi zi.

Falk s-a holbat la el.

— Care amândouă?

Whitlam i-a aruncat o privire lui Gretchen, care s-a foit stânjenită.

— Scuze, am crezut că le-ai văzut până acum.

— Ce?

Whitlam a luat o bucată de hârtie din buzunarul de la spate şi i-a întins-o. Falk a desfăşurat-o. Un vânt fierbinte a foşnit frunzele moarte de la picioarele lor.

— Cine a văzut asta?

Niciunul nu a răspuns. Falk şi-a ridicat privirea spre ei.

— Deci?

— Toată lumea. Sunt în tot oraşul.

La Fleece era plin, dar Falk a auzit accentul nazal, celtic, al lui McMurdo pe deasupra vacarmului. S-a oprit în pragul uşii, în spatele lui Whitlam.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, prietene, zicea McMurdo din spatele barului. Uită-te în jur! Asta e o cârciumă. Nu e democraţie aici.

Strângea un teanc de fluturaşi mototoliţi în pumnul lui mare. Erau precum ca cel care ardea o gaură în buzunarul lui Falk şi acesta a trebuit să reziste tentaţiei de a-l scoate şi a se uita din nou la el. Era o reproducere grosolană, probabil fotocopiată de cinci sute de ori la mica bibliotecă a oraşului.

În partea de sus, cu litere mari, groase, erau cuvintele: ODIHNEŞTE-TE ÎN PACE, ELLIE DEACON, 16 ANI. Dedesubt, era o fotografie cu tatăl lui Falk la patruzeci şi ceva de ani. Alături, o poză cu Falk, care părea să fi fost făcută în grabă când ieşea din cârciumă. Era surprins din profil, cu o grimasă întipărită pe faţă. Sub fotografii, cu caractere mai mici, erau cuvintele: *Aceşti bărbaţi au fost audiaţi în legătură cu înecul lui Ellie Deacon. Sunt necesare mai multe informaţii. Protejaţi-ne oraşul! Păstraţi Kiewarra în siguranţă!*

Mai devreme, în parcare, Gretchen îl îmbrăţişase.

— O adunătură de cretini, îi şoptise ea în ureche. Dar, oricum, ai grijă de tine!

Îl ridicase în braţe pe Lachie, în pofida protestelor lui, şi plecase. Whitlam îl condusese pe Falk la cârciumă, fără să ţină cont de obiecţiile acestuia.

— Ăştia de aici sunt ca nişte rechini, prietene, îi zisese Whitlam. La primul semn că ar fi rost de sânge, sar la bătaie. Cel mai bine e să stai acolo cu mine şi să bei o bere. Aşa cum e dreptul nostru de la Dumnezeu, ca bărbaţi născuţi sub Crucea Sudului.

Acum, rămăseseră amândoi la intrare. Un bărbat solid, roşu la faţă, care – îşi amintea Falk – îi întorsese odată spatele lui Erik Falk pe stradă, se certa cu McMurdo pe deasupra tejghelei. Bărbatul arăta emfatic cu degetul spre fluturaşi şi spunea ceva ce Falk nu a

înţeles, iar barmanul clătina din cap.

— Nu ştiu ce să-ţi sugerez, prietene, a zis McMurdo. Dacă vrei să protestezi în legătură cu ceva, ia-ţi un stilou şi o foaie de hârtie şi scrie parlamentarului responsabil. Dar asta nu poţi s-o faci aici.

A făcut un gest să arunce fluturaşii la gunoi şi, în timpul ăsta, i-a surprins privirea lui Falk în partea cealaltă a camerei. A clătinat uşor din cap.

— Hai să mergem, i-a zis Falk lui Whitlam şi s-a retras din uşă. Mersi, oricum, dar nu e o idee bună.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate. Din păcate. Dumnezeule, uneori, aici zici că-i ca-n filmul ăla cu John Voigt, *Eliberarea,* a zis Whitlam. Ce o să faci acum?

— Mă duc sus, în cameră, bănuiesc. Mă mai uit pe nişte acte. Sper să treacă de la sine toate astea.

— Las-o baltă! Vino să bei ceva la mine.

— Nu, mersi, totuşi. E mai bine dacă mă dau la fund.

— Nu, nu pare deloc mai bine. Haide! Dar să luăm maşina mea, da?

Whitlam s-a scotocit după chei cu un zâmbet larg pe faţă.

— S-ar putea să-i prindă bine soţiei mele să te vadă. S-ar linişti un pic.

Zâmbetul i-a pălit o clipă, apoi şi-a revenit.

— Şi oricum voiam să-ţi arăt ceva.

Whitlam i-a trimis soţiei un mesaj din maşină, apoi a condus în tăcere restul drumului prin oraş.

— Nu-ţi faci griji că o să fiu văzut la tine acasă? a zis Falk în cele din urmă.

Şi-a amintit incidentul din parc.

— Mamele de la şcoală nu vor fi impresionate.

— Dă-le încolo! a zis Whitlam cu ochii la drum. Poate că aşa le dau o lecţie. „Nu judeca, ca să nu fii judecat la rândul tău de o gaşcă de nebune încuiate", sau cum se zice. Aşa deci! Cine crezi că a trimis

scrisorile alea de la fani?

— Probabil Mal Deacon. Sau nepotul lui, Grant.

Whitlam s-a încruntat.

— Mai degrabă Grant. Se pare că Deacon nu are toate ţiglele pe casă de ceva vreme. Mintal, adică. Nu prea ştiu, nu am eu treabă cu ăştia doi. N-am nevoie de bătaie de cap.

— Cred că ai dreptate.

Falk s-a uitat posomorât pe geam. S-a gândit la maşina lui, la cuvintele argintii zgâriate în vopsea.

— Dar niciunul nu ar ezita să-şi murdărească mâinile.

Whitlam s-a uitat le el, cântărindu-i răspunsul. Apoi a ridicat din umeri. Ieşise de pe strada principală şi traversa cartierul Kiewarrei care semăna cel mai mult cu o zonă rezidenţială suburbană. Casele păreau bine construite, aranjate după modelul reşedinţelor vaste de la ferme, iar unele peluze chiar erau verzi. Cea mai uşoară reclamă la gazon fals, s-a gândit Falk. Whitlam a tras maşina într-o curte pavată din faţa unei case elegante.

— Frumoasă casă, a zis Falk.

Whitlam s-a strâmbat.

— Zonă suburbană la ţară. Ce e mai rău şi de la oraş, şi de la sat. Jumătate dintre locurile învecinate sunt goale, ceea ce e o bătaie de cap. Risc de securitate, ştii? Vin pe aici o grămadă de puşti care fac prostii. Dar toţi fermierii trăiesc de pe urma pământului, iar oraşul nu e prea atrăgător pentru ceilalţi.

A ridicat din umeri.

— Oricum, noi doar am închiriat aici. Mai vedem.

L-a condus pe Falk într-o bucătărie răcoroasă şi strălucitoare, unde soţia lui făcea o cafea cu o aromă bogată, profundă, la o maşină complicată. Sandra Whitlam era o femeie suplă, palidă, cu ochi mari, verzi, care îi dădeau un aer permanent speriat. Whitlam a făcut prezentările, iar ea i-a strâns mâna lui Falk cu o expresie vagă de suspiciune, dar i-a arătat un scaun confortabil din bucătărie.

— Vrei o bere, prietene? i-a strigat Whitlam deschizând

frigiderul.

Sandra, care tocmai punea trei ceşti pe masă, s-a oprit.

— Nu veniţi de la bar?

A întrebat pe un ton nonşalant, dar nu s-a uitat spre soţul ei când a vorbit.

— Mda, păi, nu am mai intrat până la urmă, a zis Whitlam făcându-i cu ochiul lui Falk.

Sandra a strâns din buze, formând o linie subţire cu acestea.

— Cafea ar fi numai bine, mersi, Sandra, a spus Falk. Miroase frumos.

Ea i-a zâmbit forţat, iar Whitlam a ridicat din umeri şi a închis frigiderul. Le-a turnat amândurora câte o ceaşcă şi s-a foit de colo-colo prin bucătărie în tăcere, aşezând diverse combinaţii de brânză şi sărăţele pe o farfurie. Falk şi-a sorbit cafeaua şi s-a uitat la o fotografie de familie sprijinită lângă cotul lui. În ea erau cei doi alături de o fetiţă cu părul de culoarea nisipului.

— Fiica voastră? a întrebat el ca să spargă liniştea.

— Danielle.

Whitlam a ridicat fotografia înrămată.

— E şi ea pe aici, pe undeva.

S-a uitat spre soţia lui, care s-a oprit din treabă la chiuvetă când a auzit numele fetiţei.

— Se uită la televizor în camera din spate, a zis Sandra.

— E OK?

Sandra doar a ridicat din umeri, iar Whitlam s-a întors spre Falk.

— Ca să fiu sincer, Danielle e cam confuză, a spus el. Ţi-am zis că era prietenă cu Billy Hadler. Dar nu prea înţelege ce s-a întâmplat.

— Slavă Domnului! a zis Sandra, împăturind prosopul din mâinile ei într-un pătrat mic, cu gesturi furioase. Sper să nu trebuiască niciodată să înţeleagă ceva atât de îngrozitor. De câte ori mă gândesc la asta, mi se face rău. La ce le-a făcut nenorocitul ăla nevestei şi copilului... iadul e prea bun pentru el.

S-a dus la blat şi a început să taie o felie subţire de brânză,

apăsând tare cu cuţitul prin bucata de brânză până când a lovit placa de dedesubt cu un pocnet puternic.

Whitlam şi-a dres uşor glasul.

— Aaron a locuit aici, în oraş, pe vremuri. A fost prieten cu Luke Hadler mai demult.

— Ei, poate că era altfel pe vremea aia.

Sandra era de neînduplecat. A ridicat din sprâncene la Falk.

— Deci ai crescut aici, în Kiewarra? Probabil anii au trecut tare greu.

— Au fost şi momente bune. Să înţeleg că nu-ţi place aici?

Sandra a râs scurt.

— Nu a fost chiar un nou început, aşa cum ne doream, a zis ea repezit. Pentru Danielle. Sau pentru oricare dintre noi.

— Nu. Dar eu nu sunt cea mai bună persoană care să ia apărarea oraşului ăsta, a zis Falk. Numai că ce s-a întâmplat cu familia Hadler a fost un incident care se întâmplă o dată în viaţă. Dacă se întâmplă şi atunci.

— Poate că aşa e, a zis Sandra, dar ce nu înţeleg eu e atitudinea de aici. Îi aud pe unii vorbind aproape *înţelegător* despre Luke Hadler. Despre cât de greu trebuie să-i fi fost. Îmi vine să-i iau şi să-i scutur. Adică, cât de prost să fii? Ce contează cât de greu o ducea Luke? Cui îi pasă de asta? Poţi să-ţi închipui cum au fost ultimele clipe pentru Billy şi Karen? Şi totuşi există aşa, nu ştiu, o milă parohială faţă de el. Şi – a arătat cu o unghie îngrijită spre Falk – nu-mi pasă dacă apoi s-a sinucis. Să-ţi omori nevasta şi copilul este cel mai rău abuz domestic. Nici mai mult, nici mai puţin.

Vreme îndelungată, singurul sunet din bucătărie a fost filtrul de cafea care scotea aburi pe blatul imaculat.

— E OK, draga mea. Nu eşti singura persoană de părerea asta, a zis Whitlam.

S-a întins peste blat şi şi-a pus mâna peste mâna soţiei sale. Aceasta a clipit mărunt, iar rimelul i s-a întins în jurul ochilor. Şi-a ţinut mâna acolo o clipă, apoi şi-a retras-o ca să ia un şerveţel.

Whitlam s-a întors spre Falk.

— A fost îngrozitor pentru toţi. Eu am pierdut un elev. Danielle şi-a pierdut micul prieten. Sandra o deplânge pe Karen, bineînţeles.

Sandra a scos un sunet discret din gât.

— Ai spus că, în după-amiaza în care a murit, Billy trebuia să vină să se joace aici, a zis Falk amintindu-şi conversaţia de la şcoală.

— Da.

Sandra şi-a suflat nasul şi şi-a făcut de lucru turnând cafea, în timp ce îşi revenea vizibil.

— Venea des pe aici. Şi invers, Danielle se ducea la ei acasă. Se împăcau tare bine, erau ca fraţii, tare drăguţi. Lui Danielle îi e foarte dor de el. Nu înţelege de ce nu se întoarce.

— Deci vizita lui era ceva regulat? a întrebat Falk.

— Nu regulat, dar cu siguranţă nu neobişnuit, a zis Sandra. Nu organizasem nimic cu Karen pentru săptămâna aceea, dar apoi Danielle a găsit un set de badminton pentru copii, pe care i l-am luat cadou de ziua ei anul trecut. Ea şi Billy nu se pricepeau deloc să joace, dar le plăcea la nebunie să se prostească aşa. Nu îl mai folosise de ceva vreme şi, brusc, a făcut o fixaţie pentru el, ştii cum sunt copiii, şi a vrut să vină Billy cât mai curând posibil ca să joace împreună badminton.

— Deci când ai vorbit cu Karen ca să aranjaţi? a întrebat Falk.

— Cu o zi înainte, cred, nu?

Sandra s-a uitat la soţul ei, care a ridicat din umeri.

— Păi, aşa cred. Pentru că, mai ştii, Danielle te tot bătea la cap să pui plasa de badminton în grădină? În fine, am sunat-o pe Karen în seara aia şi am întrebat-o dacă Billy voia să vină să se joace cu Danielle a doua zi. A spus, da, bine, şi asta a fost tot.

— Cum ţi s-a părut?

Sandra s-a încruntat de parcă dădea un test.

— Bine, aşa mi s-a părut, a zis ea. E greu să-mi amintesc. Poate uşor... distrasă. A fost o conversaţie scurtă, totuşi. Şi era destul de târziu, aşa că nu ne-am întins la taclale. Eu am făcut invitaţia, ea a

acceptat şi asta a fost.

— Până când?

— Până când am primit un telefon de la ea a doua zi. Chiar după prânz.

— Sandra Whitlam.

— Sandra, bună, Karen la telefon.

— A, bună, ce faci?

A urmat o pauză scurtă şi apoi un zgomot uşor, poate un râset.

— Da, bună întrebare. Sandra, îmi pare rău, dar până la urmă, Billy nu mai poate să vină la voi azi după-amiază.

— A, ce păcat! a zis Sandra, suprimându-şi un mârâit.

Asta însemna că ea sau Scott, posibil amândoi, erau nevoiţi să joace cel puţin două ture de badminton pentru copii în seara aceea. A făcut repede o listă în mintea ei cu posibili înlocuitori de ultim moment.

— E totul în regulă? a întrebat ea, cu o fracţiune de secundă cam târziu.

— Da, doar că...

La telefon nu s-a mai auzit nimic şi, o clipă, Sandra a crezut că s-a întrerupt convorbirea.

— Nu prea s-a simţit bine în ultima vreme. Cred că ar fi mai bine să vină direct acasă azi. Îmi pare rău. Sper că Danielle nu o să fie prea dezamăgită.

Sandra s-a simţit puţin vinovată.

— Nu, fii serioasă! N-ai ce să faci dacă nu e în formă. Probabil e mai bine aşa, având în vedere ce şi-a pus Danielle în minte. Putem s-o lăsăm pe altă dată.

Altă tăcere. Sandra a aruncat o privire la ceasul de pe perete. Dedesubt, lista ei cu lucruri de făcut flutura pe panoul de plută.

— Da, a zis Karen în cele din urmă. Da, poate.

Sandra tocmai se pregătea să încheie conversaţia cu câteva amabilităţi, când a auzit-o pe Karen oftând. A ezitat. Dacă o mamă cu copii de vârsta şcolii nu ofta zilnic însemna că avea dădacă. Până la urmă, curiozitatea a

învins.

— Karen, e totul în regulă?

Tăcere.

— Da.

O pauză lungă.

— Tu eşti bine?

Sandra Whitlam şi-a dat ochii peste cap şi s-a uitat din nou la ceas. Dacă pleca în oraş chiar atunci, putea să se întoarcă la timp ca să scoată rufele de la spălat şi să dea telefoane ca să găsească un înlocuitor pentru Billy înainte ca Danielle să iasă de la şcoală.

— Bine, Karen. Mersi că mi-ai zis de Billy. Sper să-şi revină în curând. Vorbim mai târziu.

— Mă simt vinovată din cauza telefonului ăla în absolut fiecare zi, a zis Sandra umplând iar ceştile de cafea, de parcă era un tic nervos. Cum am repezit-o aşa la telefon. Poate avea nevoie să vorbească cu cineva, iar eu...

I-au dat lacrimile înainte să îşi termine fraza.

— Nu e vina ta, iubire. De unde era să ştii ce o să se întâmple?

Whitlam s-a ridicat şi a luat-o în braţe. Sandra a stat cam ţeapănă, uitându-se stânjenită la Falk în timp ce se ştergea la ochi cu un şervеţel.

— Scuze, a zis ea. Numai că era o persoană aşa de drăguţă! A fost unul dintre oamenii datorită cărora mi s-a părut suportabil să locuiesc aici. Toată lumea o iubea. Toate mamele de la şcoală. Probabil şi unii dintre taţii de la şcoală.

A început să chicotească, dar şi-a oprit râsetul brusc, în gât.

— O, Doamne, n-am vrut să zic că... Karen n-ar face niciodată... Voiam numai să zic că era populară.

Falk a aprobat din cap.

— E în regulă. Înţeleg. Evident, lumea o plăcea.

— Da, exact.

A urmat un moment de linişte. Falk şi-a terminat cafeaua dintr-o

înghiţitură şi s-a ridicat.

— Probabil e timpul s-o iau şi eu din loc, să vă las liniştiţi.

Whitlam a înghiţit ultima gură din cafeaua lui.

— Stai puţin, prietene! Te duc eu înapoi imediat, dar mai întâi vreau să-ţi arăt ceva. O să-ţi placă. Hai să vezi!

Falk şi-a luat la revedere de la Sandra, care încă plângea, şi l-a urmat pe Whitlam într-un birou confortabil. De undeva mai departe pe hol, se auzea un sunet înăbuşit de desene animate. Biroul părea mai masculin decât ce văzuse el în restul casei, cu mobilă ponosită, dar iubită. De-a lungul pereţilor erau rafturi de la podea până în tavan, pline cu cărţi despre sporturi.

— Ai jumătate de bibliotecă orăşenească aici, a zis Falk, trecând în revistă conţinutul rafturilor, care cuprindeau o gamă variată de sporturi, de la crichet la derby de trap, de la biografii la almanahuri. Se vede că eşti fan.

Whitlam şi-a aplecat capul prefăcându-se ruşinat.

— Am un master în istorie modernă, dar, ca să fiu sincer, toată documentarea mea s-a concentrat pe istoria sporturilor. Curse, box, originile practicii de aranjare a meciurilor şi aşa mai departe. Deci toate chestiile distractive. Dar îmi place să cred că încă mă pricep la documente prăfuite şi şterse de trecerea timpului.

Falk a zâmbit.

— Trebuie să recunosc, nu m-aş fi gândit că eşti genul care studiază documente prăfuite.

— O greşeală obişnuită, dar, când vine vorba de căutat prin arhive, nu mă întrece nimeni. Apropo de asta...

A scos un plic mare din sertarul biroului şi i l-a întins lui Falk.

— M-am gândit că o să ţi se pară interesant.

Falk l-a deschis şi a scos o copie a unei fotografii alb-negru cu o echipă sportivă. Unsprezece tineri din prima echipă de crichet din Kiewarra, din 1948, îşi îmbrăcaseră cele mai bune haine albe şi se aliniaseră în faţa aparatului de fotografiat. Chipurile lor mărunte erau decolorate şi neclare, dar în mijlocul rândului din faţă, Falk a

recunoscut cu uşurinţă o figură familiară. Bunicul lui. Falk şi-a simţit inima tresărind de bucurie când, dedesubt, în lista membrilor, i-a zărit numele scris îngrijit: *Căpitan Falk*.

— Extraordinar! Unde ai găsit-o?

— La bibliotecă. Datorită talentelor mele inegalabile de a scotoci prin arhivă.

Whitlam a zâmbit.

— M-am documentat un pic despre istoria sporturilor din Kiewarra. Pentru interesul propriu, de fapt. Aşa am dat peste asta. M-am gândit că ţi-ar plăcea.

— E minunat. Mulţumesc.

— Păstreaz-o. E doar o copie. Dacă vrei, într-o zi pot să-ţi arăt unde să găseşti originalul. Probabil mai sunt şi alte poze cam din aceeaşi perioadă. E posibil să fie şi el în câteva.

— Mersi, Scott, serios. Ce descoperire frumoasă!

Whitlam s-a sprijinit de birou. A scos din buzunarul de la spate unul dintre fluturaşii şifonaţi anti-Falk şi l-a mototolit. L-a aruncat la gunoi. A nimerit direct în coş.

— Îmi cer scuze pentru Sandra, a zis el. Şi-aşa îi era greu să se adapteze la viaţa de aici. Ideea de a fugi undeva la ţară, ca să ne relaxăm, nu a ieşit exact cum voiam noi. Iar povestea asta îngrozitoare cu familia Hadler a înrăutăţit lucrurile. Am crezut că ne mutăm aici ca să scăpăm de chestiile de genul ăsta. Pare că am sărit din lac în puţ.

— Totuşi, ce s-a întâmplat cu Hadler este ceva foarte rar, a zis Falk.

— Ştiu, dar...

Whitlam a aruncat o privire spre uşă. Holul era gol. A vorbit mai încet.

— Sandra e hipersensibilă la orice fel de violenţă. Să nu mai spui nimănui, dar când locuiam în Melbourne am fost jefuit şi... nu s-a terminat bine.

S-a uitat iar spre uşă, însă, odată ce începuse, părea că avea

nevoie să se descarce.

— Fusesem la aniversarea de patruzeci de ani a unui prieten, în Footscray, şi am luat o scurtătură pe o străduţă spre gară, ştii, cum face toată lumea. Numai că de data asta erau patru tipi acolo. Puştani, de fapt, dar aveau cuţite. Au blocat drumul, iar eu şi încă un bărbat (nu-l cunoşteam, un alt amărât care o luase pe scurtătură) am fost prinşi acolo. A urmat scenariul obişnuit: ne-au cerut portofelele şi telefoanele, dar ceva undeva nu a mers cum a trebuit. Tipii s-au speriat şi şi-au pierdut controlul. Eu am fost bătut, lovit cu picioarele, am avut coaste fracturate, tot tacâmul. Tipul celălalt a încasat un cuţit în stomac şi a sângerat pe tot trotuarul.

Whitlam a înghiţit.

— A trebuit să-l las acolo ca să chem ajutoare, pentru că nenorociţii îmi furaseră telefonul. Când am ajuns înapoi, ambulanţa sosise, dar era prea târziu. Paramedicii au zis că era deja mort.

Whitlam a privit în pământ şi şi-a făcut de lucru cu o agrafă multă vreme. A clătinat din cap ca pentru a-şi alunga gândul.

— În fine, deci asta a fost atunci, după care s-a întâmplat asta. Aşa că înţelegi de ce nu e fericită Sandra.

A zâmbit timid.

— Dar probabil ai putea zice acelaşi lucru despre oricine din oraşul ăsta acum.

Falk a încercat să se gândească la o excepţie măcar. Nu i-a venit nimic în minte.

Capitolul douăzeci şi doi

Ajuns înapoi în camera lui, Falk a rămas în picioare lângă fereastră şi a privit strada goală de dedesubt. Whitlam îl condusese înapoi la cârciumă şi îl salutase prietenos din mână chiar în faţa trecătorilor. Falk îl petrecuse cu privirea, apoi se dusese în parcarea cârciumii, ca să vadă dacă vopseaua maşinii arăta la fel de rău pe cât îşi amintea el. Era şi mai rău. Cuvintele zgâriate străluceau în lumina din ce în ce mai slabă a soarelui, iar cineva îndesase şi câţiva fluturaşi din aceia sub ştergător, aşa, să fie.

Falk se strecurase neobservat pe scări până sus, în camera lui, şi îşi petrecuse restul serii întins pe pat şi cercetând ultimele dosare ale familiei Hadler. Îl usturau ochii. Era târziu, dar se simţea încă agitat de la ceaşca de cafea interminabilă a Sandrei Whitlam. De la fereastră, s-a uitat la o maşină singuratică ce a trecut prin faţa cârciumii cu farurile aprinse şi la un oposum de mărimea unei pisicuţe, care, cu puiul în spate, se grăbea de-a lungul unui cablu electric. După aceea, pe stradă s-a aşternut liniştea din nou. O linişte ca la ţară.

Ăsta era unul dintre lucrurile care îi luau prin surprindere pe orăşenii ca Whitlam, s-a gândit Falk. Liniştea. Înţelegea de ce aceştia căutau viaţa idilică de la ţară; mulţi oameni făceau asta. Ideea avea o strălucire benefică, ademenitoare, când era cântărită din maşină, în aglomeraţia din trafic, sau dintr-un apartament înghesuit, fără grădină. Toţi aveau aceeaşi viziune în care respirau aer curat, proaspăt, se cunoşteau cu vecinii, copiii mâncau legume din grădină şi învăţau valoarea unei zile de muncă cinstită.

Când soseau, în timp ce camionul cu care îşi mutaseră lucrurile, gol acum, dispărea din vedere, se uitau în jurul lor şi, de fiecare dată, erau surprinşi de enormitatea apăsătoare a pământului care îi înconjura. Spaţiul era primul lucru care îi uimea. Era atât de mult! Destul cât să te îneci în el. Să priveşti în jur şi să nu mai vezi niciun

alt suflet între tine şi linia orizontului putea să fie ciudat şi îngrijorător.

În curând, descopereau că legumele nu creşteau la fel de uşor ca în jardiniera de la oraş. Că fiecare lăstar verde trebuia păcălit şi obţinut cu dificultate din solul reticent, iar vecinii erau prea ocupaţi să facă acelaşi lucru, dar la scară industrială, ca să-i salute prieteneşte. Nu făceau zilnic naveta bară la bară, dar nici nu prea mai aveau unde să se ducă cu maşina.

Falk nu-i învinovăţea pe soţii Whitlam. Mai văzuse aşa ceva de multe ori în copilărie. Nou-sosiţii se uitau la pustietatea, la vastitatea şi la pământul al dracului de dur din jurul lor şi, în scurt timp, chipurile lor spuneau toate acelaşi lucru. *Nu ştiam că aşa o să fie.*

S-a întors cu spatele, amintindu-şi cum realitatea dură a vieţii locale se infiltrase şi în desenele copiilor de la şcoală. Figuri triste şi peisaje maronii. Desenele lui Billy Hadler fuseseră mai vesele, s-a gândit Falk. Le văzuse răspândite prin toată casa, colorate şi întărite de la acuarelele uscate. Avioane cu chipuri zâmbitoare la geamuri. Maşini de toate felurile. Cel puţin, Billy nu fusese trist, ca o parte dintre ceilalţi copii, s-a gândit Falk. Aproape că a râs tare la acest gând absurd. Billy era mort, dar măcar nu fusese trist. Până la sfârşit. La sfârşit, probabil că a fost îngrozit.

Falk a încercat pentru a mia oară să şi-l imagineze pe Luke fugărindu-şi propriul fiu. Îşi putea închipui scena, dar era înceţoşată şi neclară. Şi-a amintit ultima lui întâlnire cu Luke. În urmă cu cinci ani, într-o zi banală, în Melbourne. Pe vremea când ploaia era încă o pacoste, nu o binecuvântare. Până atunci, din multe puncte de vedere, simţise că abia îl cunoştea pe Luke, a fost nevoit Falk să recunoască în sinea lui.

Falk l-a zărit imediat pe Luke în partea cealaltă a barului din Federation Square. Obosit, ud şi venit direct de la muncă, Falk era doar un alt tip banal la costum. Luke, deşi recent eliberat de la o lungă convenţie a

furnizorilor, avea încă o energie pe care era greu să n-o observi. Acum stătea sprijinit de un stâlp, cu o bere în mână şi un zâmbet amuzat pe faţă, şi observa mulţimea adunată în bar la începutul serii: turişti britanici şi tineri plictisiţi îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare.

L-a salutat pe Falk cu o bere şi cu o bătaie pe umăr.

— N-aş avea încredere în ăla nici să tundă o oaie, cu o tunsoare ca aia, a zis Luke tare arătând cu mâna în care ţinea băutura spre un tip tânăr, slab, cu o tunsoare (ras pe laterale şi cu creastă) care trebuie să-l fi costat o avere.

Falk i-a zâmbit, la rândul lui, dar s-a întrebat de ce trebuia Luke să bage la înaintare comentarii de ţăran de fiecare dată când se întâlneau. Avea afaceri în agricultură care-i aduceau venituri cu şase cifre în Kiewarra, dar de fiecare dată făcea pe şoricelul de la ţară ajuns la oraş.

Totuşi, aceasta era o scuză banală pentru distanţa dintre ei, care părea să fie tot mai greu de parcurs cu fiecare nouă întâlnire. Falk a cumpărat bere pentru amândoi şi l-a întrebat de Barb, Gerry, Gretchen. Toţi făceau bine, se pare. Nimic de povestit.

Luke l-a întrebat cum se descurcă după moartea tatălui său, care avusese loc cu un an înainte. Bine, a răspuns Falk, surprins, dar şi recunoscător că prietenul său îşi amintise să întrebe. Şi fata aia cu care se vedea Falk? Din nou, surpriză. Bine, mersi, tocmai se mutau împreună. Luke a zâmbit răutăcios. „Doamne, ai grijă! După ce-şi instalează perniţele pe canapeaua ta, nu mai poţi să le scoţi de acolo." Râseseră, gheaţa se spărsese.

Fiul lui Luke, Billy, avea un an şi creştea repede. Luke i-a arătat poze cu el pe telefon. O mulţime. Falk a trecut prin ele, una câte una, cu răbdarea politicoasă a unuia care nu are copii. Luke a turuit anecdote despre colegii furnizori de la conferinţă, oameni pe care Falk nu-i întâlnise niciodată. În schimb, Luke s-a prefăcut interesat când Falk i-a povestit despre serviciul lui, trecând repede peste munca de birou şi exagerând părţile mai amuzante.

— Bravo ţie! spunea Luke mereu. Fă-i praf pe hoţii ăia nemernici!

Dar o spunea într-un fel care sugera, foarte discret, că urmărirea

oamenilor la costum nu era muncă adevărată de poliţist.

Însă de data aceasta, Luke era mai interesat. Nu erau doar nişte oameni la costum acum. Soţia unui fotbalist fusese găsită moartă, iar lângă patul ei erau două valize pline cu câteva mii de dolari. Falk fusese chemat ca să ajute la depistarea sursei bancnotelor. Era un caz ciudat. Femeia fusese găsită în cadă. Înecată.

Cuvântul i-a scăpat înainte să-l poată opri şi a rămas suspendat în aer, între ei. Falk şi-a dres vocea.

— Ai avut necazuri în Kiewarra în ultima vreme?

Nu era nevoie să specifice ce fel de necazuri. Luke a clătinat ferm din cap.

— Nu, prietene. De ani de zile nu mai am. Ţi-am zis şi data trecută.

Falk a simţit cum pe buze i se formează automat cuvântul „Mulţumesc", dar dintr-un motiv oarecare, n-a reuşit să-l rostească. Nu încă o dată. În schimb, a tăcut şi şi-a privit prietenul uitându-se dincolo de el.

Nu era sigur de ce simţea nevoia să insiste, însă de data aceasta ceva l-a deranjat. Poate era doar irascibil de la muncă. Era flămând, obosit şi abia aştepta să ajungă acasă. Sau poate se săturase să trebuiască să se simtă tot timpul recunoscător. Să simtă că, indiferent de cărţile de pe masă, Luke o să aibă cea mai bună mână.

— Ai de gând să-mi spui vreodată unde ai fost, de fapt, în ziua aia? a spus Falk.

Luke şi-a întors încet privirea spre el.

— Ţi-am spus, a zis el. De o mie de ori. Împuşcam iepuri.

— Mda, sigur.

Falk s-a abţinut să-şi dea ochii peste cap. Ăsta fusese răspunsul de fiecare dată, încă de când întrebase pentru prima oară, în urmă cu câţiva ani. Niciodată nu păruse un răspuns complet sincer. Luke nu se ducea singur să vâneze iepuri decât foarte rar. Şi Falk încă îşi amintea faţa lui Luke la fereastra camerei lui, din urmă cu atâţia ani. Amintirea lui din noaptea respectivă era colorată de frică şi uşurare, era adevărat, dar povestea i se păruse mereu cusută cu aţă albă. Luke îl privea cu atenţie.

— Poate că ar trebui să te întreb eu pe tine unde ai fost, a zis Luke, forţat nonşalant. Dacă o luăm de la capăt cu subiectul ăsta.

Falk l-a fixat cu privirea.

— Ştii unde am fost. La pescuit.

— La râu.

— În sus, da.

— Dar singur.

Falk nu a răspuns.

— Deci se pare că trebuie să te cred pe cuvânt, a zis Luke şi a sorbit din bere, fără să-şi ia ochii de la Falk. Din fericire, cuvântul tău e suficient pentru mine, prietene. Dar cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă am rămâne la povestea cu iepurii, nu crezi?

Cei doi bărbaţi s-au privit în timp ce zgomotul din bar a crescut şi s-a atenuat în jurul lor. Falk şi-a cântărit opţiunile. Apoi a băut din bere şi şi-a ţinut gura.

După aceea, au invocat scuzele obligatorii: trebuiau să prindă trenul, să se trezească devreme. În timp ce au dat noroc pentru ceea ce avea să fie ultima oară, Falk s-a trezit că încerca să-şi amintească, încă o dată, de ce mai erau prieteni.

Falk s-a urcat în pat şi a închis lumina. A rămas nemişcat multă vreme. Păianjenul reapăruse în timpul serii şi silueta lui obscură atârna acum deasupra uşii de la baie. Afară, noaptea era de o linişte mormântală. Falk ştia că trebuia să doarmă, dar gândurile îi fugeau la fragmente din conversaţii mai vechi sau mai noi. Urmele de cafeină care îi treceau ca glonţul prin organism îi ajutau să-şi ţină ochii deschişi.

S-a întors pe o parte şi a aprins veioza de pe noptieră. Cărţile de la bibliotecă pe care le luase de la Barb mai devreme zăceau pe un scaun, acoperite cu pălăria lui. Avea să le înapoieze a doua zi. A ridicat-o pe prima. Un ghid practic pentru a cultiva o grădină ecologică şi suculentă. A căscat numai citind titlul. Cu asta avea să adoarmă sigur, dar pur şi simplu nu era în stare de aşa ceva.

Cealaltă carte era un roman poliţist cam rufos. O femeie, o figură necunoscută pândind din umbră, cadavre. Chestiile banale. Nu era prea pe gustul lui, dar nu ar fi făcut meseria asta dacă nu i-ar fi plăcut un roman bun de suspans. S-a sprijinit de pernă şi a început să citească.

Era o intrigă evidentă, nu avea nimic special, iar după primele treizeci de pagini, Falk a început să-şi simtă pleoapele grele. A hotărât să închidă cartea la sfârşitul capitolului şi, când a dat pagina, o bucată subţire de hârtie a alunecat fluturând şi i-a aterizat pe faţă.

A luat-o şi şi-a mijit ochii la ea. Era o chitanţă de la bibliotecă, pe care scria că romanul îi fusese împrumutat lui Karen Hadler luni, 19 februarie. Cu patru zile înainte să moară, s-a gândit Falk. Karen folosise chitanţa ca semn de carte şi, la gândul că era posibil ca acest roman mediocru să fi fost ultima chestie citită de Karen, Falk s-a simţit profund deprimat. Începuse să mototolească chitanţa, când a observat nişte notiţe făcute cu stiloul pe verso.

Curios, a netezit foaia şi a întors-o. Se aştepta să vadă o listă de cumpărături. În schimb, inima a început să-i bubuie. A întins cu mai mare atenţie hârtia şi a băgat-o sub lumina veiozei, pentru a desluşi mai uşor scrisul citeţ, cu bucle, al lui Karen.

La un moment dat, în cele patru zile de când împrumutase cartea de la bibliotecă şi momentul în care fusese împuşcată în pragul casei, Karen Hadler notase două rânduri pe spatele chitanţei. Primul rând era, de fapt, un singur cuvânt, cam mâzgălit, scris în grabă şi subliniat de trei ori.

Grant??

Falk a încercat să se concentreze, dar privirea i-a fost atrasă de numărul de telefon din zece cifre scris dedesubt. S-a holbat la el până când i-au lăcrimat ochii, iar cifrele s-au amestecat şi s-au înceţoşat. Sângele i-a pulsat în cap cu un urlet dureros, asurzitor. A clipit tare, încă o dată, dar cifrele rămâneau hotărâte în aceeaşi ordine.

Falk nu a irosit niciun moment să se întrebe al cui era numărul de telefon. Nu era nevoie. Îl cunoştea bine. Era al lui.

Capitolul douăzeci şi trei

A doua zi dimineaţă, l-au găsit pe Grant Dow în patru labe sub chiuveta unei femei. Avea o cheie de piuliţe în mână şi fundul grăsun la vedere.

— Auzi, da' se întoarce să repare scurgerea aia? a întrebat femeia în timp ce Dow era tras în picioare.

— Nu m-aş baza pe asta, a răspuns Raco.

Copiii femeii au privit cu ochii mari de bucurie cum Dow era dus la maşina marcată de poliţie. Expresiile lor oglindeau expresia lui Raco din urmă cu câteva ore, când Falk îi arătase chitanţa. Raco se plimbase de colo-colo prin secţie, sărind pe vârfuri, cu adrenalina pompându-i sângele.

— Numărul *tău?* repeta el întruna. De ce voia Karen Hadler să vorbească cu tine? Despre Grant?

Falk, care rămăsese treaz aproape toată noaptea întrebându-se acelaşi lucru, doar a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Dacă a încercat să sune, în mod sigur nu a lăsat mesaj. Am verificat toate apelurile ratate. Numerele lui Karen de acasă, de la muncă sau de mobil nu au apărut deloc. Şi ştiu că nu am vorbit niciodată cu ea. Nu numai recent. Niciodată. Nici măcar o dată în toată viaţa ei.

— Dar probabil ştia cine eşti, nu? Luke încă vorbea despre tine. Barb şi Gerry te-au văzut la televizor acum o lună. Totuşi, de ce voia să vorbească cu tine?

Raco a ridicat receptorul şi a sunat la cele zece cifre. În timp ce ţinea receptorul la ureche, s-a uitat la Falk. Mobilul lui Falk i-a ţârâit tare în mână. Nu a auzit mesajul robotului telefonic, dar ştia ce spune. Îşi ascultase propria voce de suficient de multe ori în timpul nopţii, când, nevenindu-i să creadă, sunase la numărul acela de pe telefonul din cameră.

Înregistrarea era scurtă şi la obiect: „Aţi sunat la agentul federal

Aaron Falk. Vă rog să lăsaţi un mesaj”.

Raco a închis şi l-a fixat cu privirea.

— Gândeşte-te!

— M-am gândit.

— Gândeşte-te mai bine! Grant Dow şi Luke nu se înţelegeau, asta ştim. Dar dacă Karen avea probleme cu el, de ce nu a sunat la secţia de aici?

— Eşti sigur că nu a încercat?

— Nu s-au dat apeluri către poliţie sau serviciile de urgenţă de la niciunul dintre numerele de telefon ale familiei Hadler în săptămâna dinainte de moartea lor, a recitat Raco. Am verificat istoricul apelurilor în ziua în care au fost găsite cadavrele.

A luat romanul şi l-a întors cu spatele, să se uite la a doua copertă. A răsfoit iar paginile. Nu mai era nimic ascuns între ele.

— Despre ce e cartea?

— O detectivă care anchetează un sir de decese ale unor studente de la o facultate americană, a zis Falk, care toată noaptea citise pe repede-înainte până la sfârşit. Detectiva crede că un tip nemulţumit din oraş e cel care i-a luat în vizor pe copii.

— Pare o porcărie. El e vinovatul?

— Ă, păi, nu. Nu e ceea ce pare. Până la urmă, se dovedeşte că vinovata fusese mama uneia dintre fetele de la asociaţia de studente.

— Mama cui? Doamne, dă-mi putere!

Raco şi-a ciupit baza nasului. A închis romanul cu o plesnitură zgomotoasă.

— Deci care-i treaba? Porcăria asta de carte înseamnă ceva sau nu?

— Nu ştiu. Nu cred că Karen a ajuns până la sfârşit, dacă asta ajută cu ceva. Şi am întrebat la bibliotecă de îndată ce a deschis. Mi-au zis că împrumuta multe cărţi de genul ăsta.

Raco s-a aşezat, s-a holbat la chitanţă o clipă, apoi s-a ridicat din nou.

— Eşti sigur că nu te-a sunat niciodată?

— Sută la sută.

— Bine. Hai, atunci!

Şi-a luat cheile de la maşină de pe birou.

— Tu nu poţi să ne zici, Karen nu poate să ne zică, Luke nu poate să ne zică. Aşa că hai să ridicăm singura persoană rămasă care ar putea să explice de ce dracu' îi apare numele pe o bucată de hârtie din dormitorul unei femei moarte.

L-au lăsat pe Dow să fiarbă în camera de audiere mai mult de o oră.

— Am sunat la Clyde, a zis Raco, mai calm acum. Le-am zis că a venit un idiot de anchetator financiar din Melbourne ca să examineze actele de la ferma Hadler. Am zis că ai nişte întrebări despre un document găsit pe proprietate şi dacă vor să vină să te ţină de mână cât timp îţi pui întrebările. Au zis că nu, ceea ce nu a fost o surpriză. Aşa că putem să ne vedem de treabă.

— Ah, bravo! a zis Falk surprins.

Lui nici nu-i trecuse prin cap să sune la Clyde de data asta.

— Deci ce facem acum?

— Amprentele lui Dow nu au fost găsite nicăieri la fermă.

— Asta nu înseamnă nimic. Există mănuşi pentru aşa ceva. Ce alibi are pentru crime?

Raco a clătinat din cap.

— Unul bun şi superficial în acelaşi timp. Săpa un şanţ la mama dracului cu doi tovarăşi de-ai lui. Bineînţeles că o să verificăm, dar toţi o să jure că a fost acolo, cu ei.

— Bine, hai să vedem ce zice.

Dow stătea sprijinit de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate şi privirea aţintită drept înainte. Abia dacă s-a mişcat când au intrat ei în cameră.

— Era şi timpul, a zis el. Unii dintre noi trebuie să mai şi muncim.

— Vrei să-ţi chemi avocatul, Grant? a zis Raco în timp ce şi-a tras un scaun. Poţi.

Dow s-a încruntat. Avocatul lui, ca şi al lui Sullivan, probabil că ar fi fost de la aceeaşi firmă teoretică, s-a gândit Falk. Proprietăţi şi animale de fermă, cincizeci de săptămâni pe an. Dow a clătinat din cap.

— N-am nimic de ascuns. Daţi-i drumul!

Dow era mai degrabă furios decât agitat, a observat Falk cu interes, deschizându-şi dosarul pe masă şi făcând o scurtă pauză.

— Descrie-ţi relaţia cu Karen Hadler.

— Mă masturbam cu gândul la ea.

— Altceva? Având în vedere că a fost găsită moartă.

Dow a ridicat din umeri, neafectat.

— Nu.

— Dar o considerai atrăgătoare, a zis Falk.

— Ai văzut-o cum arăta? Înainte s-o mierlească, bineînţeles.

Falk şi Raco nu au răspuns nimic, aşa că Dow şi-a dat ochii peste cap.

— Uite ce-i! Era de treabă, bănuiesc. Pentru locurile astea, cel puţin, a zis el.

— Când ai vorbit ultima dată cu ea?

Dow a ridicat din umeri.

— Nu-mi aduc aminte.

— Dar în lunea dinainte să moară? Pe nouăsprezece februarie. Sau în următoarele două zile?

— Serios, n-aş putea să vă spun.

Dow s-a foit pe scaun şi acesta a scârţâit sub greutatea lui.

— Auziţi, chiar trebuie să fiu aici? E legal? Am o grămadă de treabă de făcut.

— Atunci să n-o mai lungim, a intervenit Falk. Poate ne spui tu de ce numele tău, Grant, a fost scris de Karen Hadler pe o chitanţă în săptămâna în care a fost ucisă.

A aşezat pe masă o fotocopie a chitanţei.

Singurul sunet din cameră cât timp Dow s-a uitat lung la ea a fost bâzâitul neonului. Fără vreun avertisment, a bătut puternic cu palma în masă.

Amândoi au tresărit.

— Nu-mi puneţi voi mie asta în cârcă! a spus Dow împroşcând uşor cu salivă pe masă.

— Ce să-ţi punem în cârcă, Grant? a întrebat Raco intenţionat pe un ton neutru.

— Familia aia nenorocită! Dacă Luke se apucă să-şi împuşte nevasta şi copilul, e treaba lui.

A arătat spre amândoi cu un deget gros.

— Dar asta n-are nicio legătură cu mine, mă auziţi?

— Unde erai în după-amiaza în care au fost omorâţi? a întrebat Falk.

Dow a clătinat din cap, continuând să-l privească pe Falk în ochi. Gulerul cămăşii lui era îmbibat de sudoare.

— Prietene, poţi s-o încurci. Ai făcut destul rău cu Ellie. N-o să mă tragi în jos şi pe mine sau pe unchiu-meu. Asta e o vânătoare de vrăjitoare.

Raco şi-a dres glasul înainte ca Falk să poată răspunde ceva.

— Bine, Grant.

Vocea lui era calmă.

— Noi doar încercăm să obţinem nişte răspunsuri. Aşa că hai să facem treaba asta cât mai uşoară. Le-ai spus poliţiştilor din Clyde că săpai un şanţ pe lângă Eastway, cu doi tovarăşi pe care i-ai numit aici. Susţii afirmaţia asta?

— Mda, am fost. Toată ziua.

— Şi ei o să confirme, da?

— Păi ar face bine să confirme! Doar e adevărat.

Dow a reuşit să-i privească în ochi când a spus asta. Tăcerea s-a prelungit apoi, doar o muscă mai bâzâia în cercuri pe deasupra capetelor lor.

— Spune-mi Grant, ce o să faci cu ferma după ce moare unchiul

tău? a întrebat Falk.

Dow a părut nedumerit de schimbarea subiectului.

— Ce?

— Am auzit că tu o să moşteneşti tot.

— Şi ce? Mi-am câştigat dreptul ăsta, a replicat el tăios.

— Cum? Lăsându-ţi unchiul să trăiască pe proprietatea lui cât e bătrân şi bolnav? Cred că ai un suflet mare.

În realitate, Falk nu vedea vreun motiv să nu fie Dow moştenitorul, dar se părea că acest comentariu atinsese un punct sensibil.

— E un pic mai mult decât asta, deşteptule!

Dow a deschis gura să mai spună ceva, apoi s-a răzgândit. A închis-o înainte să vorbească iar.

— Şi de ce nu, mă rog? Eu sunt familia lui.

— Tot ce a mai rămas din ea de când a murit Ellie, nu-i aşa? a insistat Falk, iar Dow a icnit revoltat. Deci o să vinzi proprietatea când o să poţi?

— Bineînţeles că o s-o vând! Doar n-o să încerc să fac eu pe fermierul, nu? Nu sunt prost. Nu cu atâţia chinezi care se dau peste capul lor galben să cumpere pământ aici. Chiar dacă e un pământ de rahat, ca al nostru.

— Şi ca al familiei Hadler?

Dow a tăcut un moment.

— Bănuiesc.

— Charlotte cea mică probabil e şi mai puţin dornică decât tine să care saci cu îngrăşământ. Am auzit că pământul lor o să fie scos la vânzare, mai devreme sau mai târziu. Două proprietăţi, una lângă alta.

Falk a ridicat din umeri.

— Sunt mult mai atrăgătoare aşa pentru investitorii străini. Ăsta e un lucru interesant. Cu atât mai mult cu cât proprietarul uneia dintre ele a fost împuşcat în cap.

De data asta, Dow nu a mai deschis gura să răspundă şi Falk a

înţeles că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Hai să ne întoarcem la Karen.

Falk a profitat de ocazie să schimbe macazul.

— Te-ai dat vreodată la ea?

— Ce?

— Romantic? Sexual?

Dow a pufnit.

— Vezi să nu! O înţepată cu nasul pe sus. Nu mi-aş fi pierdut timpul cu ea.

— Crezi că te-ar fi pus la punct, a zis Falk. Probabil că te-a deranjat chestia asta.

— Am parte de cât îmi trebuie, mersi, prietene, nu-ţi face tu griji pentru mine. După cum umbli cu limba scoasă prin oraş după Gretchen, ai destule motive să-ţi faci griji pentru tine.

Falk a ignorat comentariul.

— Karen ţi-a rănit vreodată orgoliul? Te-ai certat cu ea din vreun motiv? Lucrurile au scăpat de sub control?

— Ce? Nu.

Dow a aruncat priviri în dreapta şi în stânga.

— Dar te-ai certat cu bărbatul ei. Des, din câte am auzit, a spus Raco.

— Şi ce-i cu asta? Erau numai nimicuri mereu. Doar că Luke era nesimţit. N-avea nicio legătură cu nevastă-sa.

A urmat o pauză. După aceea, Falk a spus încet:

— Grant, o să verificăm pe unde ai fost şi ce ai făcut în ziua aia şi poate că tovarăşii tăi o să te susţină. Problema e că unele alibiuri sunt ca rigipsul ăla cu care lucrezi tu. La început ţin, dar dacă pui nişte presiune pe ele, se prăbuşesc al naibii de repede.

Dow a privit în jos o clipă. Când şi-a ridicat capul, avea altă atitudine. A zâmbit. Un rânjet calculat, îndrăzneţ, care i s-a reflectat în ochi.

— Ca alibiul tău, adică? Atunci de ce dracu' vară-mea a scris numele tău înainte să moară?

A urmat o liniştе încordată, în timp ce trei perechi de ochi fixau chitanţa fotocopiată de pe masă. Falk fusese mult mai tulburat când numele lui fusese descoperit printre lucrurile lui Ellie decât era Dow acum. Se întreba ce însemna asta când Dow a izbucnit într-un râs puternic.

— Noroc că hambarul meu e construit din cărămizi rezistente, nu-i aşa? N-ai decât să-l încerci, prietene, eşti invitatul meu. Nu mă înţelege greşit, nu îmi plăceau ăia din familia Hadler. Şi da, o să vând ferma lui unchiu-meu cu prima ocazie. Dar nu i-am omorât eu. Nu am fost la ferma lor şi, dacă vreţi să pară că am fost acolo, va trebui să-mi înscenaţi toată treaba. Şi mai ştiţi ceva?

A bătut cu pumnul în masă. Sunetul a fost ca o împuşcătură.

— Nu sunt sigur că aveţi tupeu.

— Dacă ai fost acolo, Grant, o s-o dovedim.

El a zâmbit dispreţuitor.

— Numai să încercaţi!

Capitolul douăzeci şi patru

— Aveţi noroc că mai avem înregistrarea. De obicei se şterge după o lună.

Scott Whitlam a derulat fişierele din computer până când a găsit ce căuta. Directorul şcolii s-a lăsat pe spate pentru ca Falk şi Raco să vadă ecranul. Erau în biroul lui, iar prin uşă pătrundea larma elevilor de luni după-amiază.

— Bun, fiţi atenţi! Asta e ceea ce se vede de la camera de luat vederi montată la intrarea principală, a zis Whitlam.

A dat clic şi pe ecran a pornit înregistrarea video cu circuit închis. Camera de luat vederi părea să fie instalată deasupra uşilor mari ale şcolii şi orientată în jos, spre scări, pentru a surprinde orice vizitator.

— Scuze, calitatea nu e cine ştie ce.

— Nu-i nicio problemă. E mai bună decât cea de la ferma Hadler, a zis Raco.

— Oricum, ideea cu camerele video e să surprindă ceva util, a zis Falk. Ce mai ai?

Whitlam a dat clic din nou şi imaginea s-a schimbat.

— Cealaltă cameră e deasupra parcării personalului. Plasată tot la înălţime, a doua cameră surprindea un şir neclar de maşini.

— Astea sunt singurele camere de luat vederi din şcoală? a întrebat Raco.

— Mda, din păcate.

Whitlam şi-a frecat degetul mare de arătător formând simbolul universal pentru bani.

— Am avea mai multe dacă ne-am permite.

— Putem s-o găsim pe Karen în ultima ei zi? a întrebat Falk, deşi nu ea era principalul lor punct de interes. Grant Dow era. Aşa cum promiseseră, Falk şi Raco îşi petrecuseră câteva ore luându-i la bani mărunţi pe tovarăşii lui Dow în legătură cu alibiul acestuia. Toţi îl

susţinuseră, fără excepţie. Falk se aştepta la asta, dar tot se enervase.

Whitlam a mărit imaginea cu parcarea pe tot ecranul.

— Karen venea cu maşina, de obicei, aşa că probabil o să apară aici.

A găsit înregistrarea corespunzătoare şi a derulat-o până la sfârşitul orelor. Toţi trei au urmărit în linişte ecranul, pe care se vedeau elevi trecând câte doi sau câte trei, chicotind şi sporovăind, eliberaţi pentru încă o zi. În cadru a intrat un bărbat subţire, chel. S-a dus la una dintre maşini şi a deschis capota. A scotocit câteva clipe până când a găsit o geantă voluminoasă. Şi-a ridicat-o pe umăr şi a ieşit de pe ecran în direcţia din care venise.

— Omul de serviciu, a zis Whitlam.

— Ce are în geantă?

Whitlam a clătinat din cap.

— Ştiu că are uneltele lui. Bănuiesc că asta avea acolo.

— Lucrează de mult aici? a întrebat Falk.

— De vreo cinci ani, cred. Dacă ajută cu ceva, mie mi se pare un tip de treabă.

Falk nu a răspuns. Au mai urmărit înregistrarea vreo zece minute până când şirul de elevi s-a împuţinat şi apoi s-a terminat de tot, iar parcarea a rămas goală. Chiar când Falk îşi pierdea speranţa, a apărut şi Karen.

Lui Falk i s-a tăiat respiraţia. Femeia asta moartă fusese frumoasă cât trăise. A urmărit-o pe ecran cum mergea spre maşină, cu părul blond răscolit de vânt. Din cauza calităţii proaste a imaginii, nu i se putea citi expresia. Nu era înaltă, dar avea postura unei dansatoare, aşa cum mergea cu pas rapid prin parcare, împingând-o pe Charlotte într-un cărucior din direcţia creşei.

Cu trei paşi în spate, a intrat în peisaj şi Billy. Falk a simţit un fior pe şira spinării la vederea copilului solid, cu păr închis la culoare, care semăna atât de bine cu tatăl lui. Lângă el, Raco s-a foit pe scaun şi şi-a dres vocea. Raco văzuse cu ochii lui ce orori îl aşteptau pe băiat.

Billy mergea alene, absorbit cum era de o jucărie pe care o ţinea strâns în mână. Karen s-a întors şi l-a strigat încet peste umăr, iar el a alergat ca s-o prindă din urmă. Karen a urcat amândoi copiii în maşină, le-a legat centurile şi a închis portierele. Se mişca repede, eficient. Se grăbea? Falk nu era sigur.

Pe ecran, Karen s-a îndreptat şi a rămas complet nemişcată o clipă, cu o mână pe maşină şi cu spatele la camera de luat vederi. Şi-a aplecat uşor capul pentru o fracţiune de secundă şi şi-a dus o mână la faţă. A făcut o mişcare mică cu degetele. Apoi încă una.

— O, Doamne, plânge? a zis Falk. Derulează, repede!

Cât timp au privit din nou scena, nu a vorbit nimeni.

Au derulat-o şi a treia oară, şi a patra. Capul jos, două mişcări bruşte ale mâinii.

— Nu-mi dau seama, a zis Raco. Aşa pare. Dar la fel de bine ar putea să se scarpine la nas.

De data aceasta, au lăsat înregistrarea să meargă. Karen şi-a ridicat capul, a inspirat adânc – sau aşa părea –, apoi a deschis portiera şoferului şi a urcat în maşină. A ieşit cu spatele din parcare şi a plecat. Parcarea a rămas iarăşi goală. Ora indicată pe înregistrare arăta că ea şi fiul ei mai aveau de trăit mai puţin de optzeci de minute.

Au continuat să se uite la înregistrare, sărind peste bucăţile lungi în care nu venea şi nu pleca nimeni. Recepţionera şcolii a apărut la zece minute după Karen, apoi nu s-a mai întâmplat nimic aproximativ patruzeci de minute. În cele din urmă, profesorii au început să se îndrepte spre maşini unul câte unul. Whitlam i-a identificat pe rând. S-a întors apoi omul de serviciu, care şi-a pus geanta în portbagaj şi a plecat la scurt timp după ora 16:30.

Singura maşină rămasă în parcare era cea a lui Whitlam. Au derulat înregistrarea înainte. Imediat după ora 19:00, pe ecran a apărut chiar Whitlam. Mergea încet, cu capul în jos şi cu umerii săi largi aplecaţi în faţă. Pe scaunul de lângă Falk, profesorul a oftat. Privea înregistrarea cu fălcile încleştate.

— E greu să mă uit la asta, a zis el. Aici, deja mă sunaseră poliţiştii din Clyde să-mi spună că Billy şi Karen sunt morţi.

Au continuat să privească înregistrarea, în care Whitlam se urca încet în maşină şi, după câteva ratări, a reuşit să dea cu spatele şi să plece. Au lăsat filmul să meargă alte zece minute. Grant Dow nu se vedea nicăieri.

— Am plecat, a strigat Deborah de la recepţie, strângându-şi poşeta peste umăr.

A aşteptat o clipă, dar nu a primit decât un mormăit vag ca răspuns. Falk şi-a ridicat privirea şi i-a zâmbit. Comportamentul ei faţă de el se mai îmblânzise în ultimele zile şi Falk a simţit că depăşiseră momentele dificile atunci când ea i-a adus şi lui o cafea, nu numai celorlalţi. Bănuia că Raco vorbise cu ea.

Raco şi agentul Barnes abia dacă au reacţionat când uşa secţiei s-a trântit în urma ei. Fiecare dintre cei trei era la biroul său, holbându-se la ecranul computerului, pe care se derulau imagini gri. Luaseră toate înregistrările disponibile de la ambele camere de luat vederi de la şcoală, apoi plecaseră în oraş.

Pe strada principală din Kiewarra erau trei camere de luat vederi cu circuit închis, îi spusese Raco lui Falk. Una lângă cârciumă, una lângă sediul consiliului şi una deasupra uşii de la depozitul farmaciei. Luaseră înregistrările de la toate trei.

Barnes a căscat şi s-a întins, cu braţele vânjoase ridicate spre tavan. Falk era pregătit pentru mormăitul lui, dar Barnes pur şi simplu s-a întors spre ecran fără să se plângă. Barnes nu îi cunoscuse nici pe Luke, nici pe Karen, îi mărturisise el lui Falk mai devreme, dar vorbise la clasa lui Billy despre siguranţa pe stradă cu vreo două săptămâni înainte de moartea lui. Mai avea încă pe birou felicitarea de mulţumire din partea clasei, inclusiv semnătura lui Billy, făcută cu creionul.

Falk şi-a înăbuşit un căscat, la rândul lui. Lucrau de patru ore. Falk se concentra pe înregistrările luate de la şcoală. Văzuse unul

sau două lucruri interesante în tot acest timp: un elev care făcea pipi în secret pe roţile din faţă ale maşinii directorului; o profesoară care zgâriase maşina unei colege cu propria maşină, apoi plecase în grabă. Niciun semn de Grant Dow.

În schimb, Falk se trezise că tot privea în reluare înregistrarea cu Karen. Sosise şi plecase de trei ori săptămâna aceea, în fiecare zi, mai puţin marţi, când avea liber, şi vineri, când era deja moartă. Fiecare zi era cam la fel cu celelalte. Ajungea la şcoală pe la 8:30. Scotea copiii din maşină, lua ghiozdanele şi pălăriile de soare şi dispărea din vizorul camerei de luat vederi în direcţia şcolii. La scurt timp după 15:30, procesul era inversat.

Falk i-a studiat mişcările. Felul în care se apleca să vorbească cu Billy, cu o mână pe umărul băieţelului. Nu-i putea vedea faţa, dar şi-o imagina zâmbindu-i fiului ei. S-a uitat la felul în care o ţinea în braţe pe Charlotte când îşi transfera fetiţa din scaunul de maşină în cărucior. Karen Hadler fusese o femeie drăguţă înainte ca cineva să o împuşte în stomac. Bună şi cu amândoi copiii ei, şi la contabilitate. Falk era sigur că Barb avea dreptate. I-ar fi plăcut de ea.

A derulat obsesiv înregistrarea de joi, ziua în care Karen şi fiul ei fuseseră ucişi. A privit filmarea iar şi iar, analizând fiecare cadru. A zărit cumva o uşoară ezitare a paşilor când se apropia de maşină? Îi fusese cumva privirea atrasă de ceva din stufăriş? Strângea mâna copilului mai tare decât de obicei? Falk bănuia că se agaţă de orice detaliu, dar a continuat să se uite la aceleaşi scene la nesfârşit. A privit îndelung imaginea cu soţia blondă a prietenului său, îndemnând-o în tăcere să ridice telefonul mobil şi să sune la numărul pe care îl notase în grabă pe chitanţă. S-a îndemnat pe el din trecut să răspundă. Nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Scenariul a rămas neschimbat.

Falk se gândea dacă să-şi încheie munca pe ziua aceea, când Barnes a scăpat din mână stiloul cu care se tot jucase şi s-a ridicat de pe scaun.

— Hei, ia uitaţi-vă la asta!

Barnes a apăsat pe mouse ca să deruleze filmul pixelat. El se uitase la înregistrările făcute de camera de luat vederi de deasupra farmaciei, care era orientată spre o alee liniştită din spatele clădirii şi spre uşa depozitului de medicamente.

— Ce e? Dow? a întrebat Falk.

El şi Raco s-au îngrămădit în jurul ecranului.

— Nu chiar, a zis Barnes pornind înregistrarea.

Ora de pe ecran era 16:41, joi. Cu puţin peste o oră înainte ca Billy şi Karen Hadler să fie găsiţi morţi.

Câteva secunde, filmul a părut o imagine fixă, nu arăta decât aleea goală. Deodată, pe ecran s-a văzut o maşină trecând în goană. A apărut şi a dispărut în mai puţin de o secundă.

Barnes a derulat înregistrarea şi a încetinit-o. Când a apărut maşina, a oprit filmul. Imaginea era neclară şi surprinsă dintr-un unghi ciudat, dar nu conta. Faţa şoferului se vedea bine. Prin parbriz, îi privea Jamie Sullivan.

Când Falk şi Raco au ajuns pe aleea cu pricina, se însera deja, dar nu erau prea multe de văzut acolo. Îl lăsaseră pe Barnes să plece acasă după aşa o treabă bună. Falk s-a dus sub camera de luat vederi şi s-a uitat în jur. Drumul era îngust şi paralel cu strada principală din Kiewarra. Pe o parte a lui, erau agenţia imobiliară, un salon de coafură, cabinetul medical şi farmacia. Pe cealaltă parte, nişte parcele de teren viran fuseseră convertite în parcări improvizate. Era complet pustiu.

Falk şi Raco au parcurs toată lungimea aleii. Nu le-a luat mult timp. Se putea intra pe ea cu maşina din ambele capete şi comunica cu drumurile care ieşeau din oraş prin est şi vest. La ora de vârf, era scurtătura perfectă pentru a traversa oraşul fără a trece prin aglomeraţia de pe strada principală. Numai că, fiind vorba despre Kiewarra, s-a gândit Falk, nu prea exista o oră de vârf.

— Deci de ce a vrut prietenul Sullivan să nu fie văzut în oraş cu douăzeci de minute înainte de moartea celor trei Hadler? a întrebat

Falk şi vocea lui a format ecou în zidăria de cărămidă.

— Îmi trec mai multe motive prin cap. Niciunul nu e bun, a răspuns Raco.

Falk s-a uitat în sus, la obiectivul camerei de luat vederi.

— Măcar acum ştim cam pe unde a fost, a zis Falk. Ar fi putut să ajungă de aici la ferma Hadler la timp, nu?

— Da, fără probleme.

Falk s-a sprijinit de perete şi şi-a dat capul pe spate. Cărămizile se impregnaseră de căldura zilei. Se simţea epuizat. Ochii îl usturau când i-a închis.

— Deci Jamie Sullivan, care se dă mare prieten cu Luke, a minţit când ne-a zis unde a fost şi a fost surprins pe cameră ascunzându-se, cu o oră înainte ca prietenul lui să fie omorât, a zis Raco. Apoi mai e Grant Dow, care recunoaşte că nu putea să-l sufere pe Luke, înarmat până în dinţi cu un alibi solid, dar în acelaşi timp, numele lui apare pe o hârtie, scris de femeia moartă.

Falk a deschis un ochi şi s-a uitat la Raco.

— Nu uita de şoferul camionetei albe misterioase, care e posibil să-l fi văzut pe Luke plecând cu bicicleta de la râu, la intersecţie, acum douăzeci de ani, a zis el.

— Şi asta, da.

Au rămas în tăcere vreme îndelungată, uitându-se în sus pe drum, de parcă răspunsul ar fi putut fi scris acolo, cu graffiti.

— Dă-o naibii! a zis Falk, ridicându-se anevoie de pe zid şi stând drept. Hai s-o luăm metodic. Mai întâi, îl târâm iar pe Sullivan la secţie şi îl întrebăm ce dracu' făcea pe aleea asta ascunsă. M-am săturat până peste cap ca tipul ăsta să-şi bată joc de noi.

— Acum?

Raco avea ochii roşii. Părea la fel de obosit ca Falk.

— Mâine.

În timp ce treceau printr-un pasaj îngust ca să ajungă înapoi în strada principală, lui Raco i-a sunat telefonul.

S-a oprit pe trotuar şi a scotocit după el.

— E nevastă-mea, scuze, trebuie să răspund.

A dus telefonul la ureche.

— Bună, frumoasa mea!

Se opriseră în faţa cafenelei. Falk a schiţat semn din cap spre el şi a făcut gestul de a bea. Raco a încuviinţat recunoscător.

Înăuntru, era răcoare şi linişte. Practic, era aceeaşi cafenea în care lucrase Ellie, introducând seară de seară preţul laptelui şi al ţigărilor în casa de marcat. După ce îi fusese găsit cadavrul, în vitrină fuseseră puse afişe cu chipul ei, pentru colecta de înmormântare.

De atunci, interiorul se schimbase atât de mult, încât era aproape de nerecunoscut. Însă Falk încă îşi amintea cum, pe vremuri, venea să stea de vorbă cu ea în spatele tejghelei, oricât de des putea să găsească un pretext, şi cum îşi cheltuia banii pe nimicuri pe care nu le voia sau de care nu avea nevoie.

Frigiderele vechi fuseseră înlocuite la un moment dat cu vitrine frigorifice, iar acum Falk rămăsese lângă ele, simţind cum i se mai evaporă căldura din piele. Pe dinăuntru, însă, se simţea o fierbinţeală neconfortabilă, ca atunci când febra se încăpăţânează să persiste. În cele din urmă, a ales două sticle cu apă şi, drept cină, un sendviş cu brânză şi şuncă, deşi nu părea prea proaspăt, şi o brioşă în ambalaj de plastic.

Falk s-a întors să ducă cumpărăturile la casă şi a mârâit încet când a recunoscut persoana din spatele tejghelei. Nu-l mai văzuse pe proprietar de când fuseseră amândoi obligaţi să stea în bănci în clasa înăbuşitoare.

Tipul avea mai puţin păr acum, dar trăsăturile lui aspre îi erau încă familiare. Fusese unul dintre copiii aceia grei de cap şi iute la mânie, şi-a amintit Falk în timp ce îi căuta disperat numele în memorie. A bănuit cu o urmă de vinovăţie că băiatul fusese din când în când ţinta glumelor lui Luke, iar el nu se obosise niciodată să intervină. Mergând acum spre tejghea şi aşezând produsele pe aceasta, s-a forţat să zâmbească.

— Cum îţi merge, Ian? a zis el, reuşind în ultima clipă să smulgă numele tipului din memorie în timp ce-şi scotea portofelul. Ian Ceva. Willis.

Willis s-a holbat la produse de parcă uitase ce are de făcut.

— Doar astea, prietene, a zis Falk.

Celălalt bărbat nu a zis nimic, dar şi-a ridicat capul şi a privit peste umărul lui Falk.

— Următorul! a zis tare.

Falk s-a uitat în jur. Nu mai era nimeni în magazin. S-a întors spre tejghea. Willis continua să privească încăpăţânat undeva, dincolo de el. Falk a avut o senzaţie bruscă de iritare. Şi de altceva. Aproape ruşine.

— Uite ce-i, prietene. Nu încerc să-ţi fac vreo problemă. Vreau doar să cumpăr astea şi plec de aici, a încercat Falk din nou, împingându-şi cina mai aproape de el pe tejghea. Şi n-o să zic nimănui că m-ai servit, pe cuvânt de cercetaş.

Bărbatul a continuat să privească dincolo de el.

— Următorul!

— Serios? Falk şi-a auzit furia din voce. Oraşul ăsta moare cu zile şi tu-ţi permiţi să refuzi o vânzare?

Vânzătorul nu s-a uitat spre el şi şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Falk se gândea să-şi ia produsele şi să lase banii pe tejghea, când Willis a deschis gura.

— Am auzit că te-ai întors. Mandy Vaser zice că ai deranjat copiii în parc.

A încercat să sune scârbit, dar nu a putut să-şi ascundă bucuria maliţioasă din voce.

— Glumeşti! a zis Falk.

Fostul lui coleg de clasă a clătinat din cap şi iar s-a uitat dincolo de el.

— Aşa că nu mă interesează să te servesc. Nici azi, nici altă dată.

Falk s-a holbat la el. Probabil că tipul aşteptase douăzeci de ani să se simtă superior cuiva şi n-avea de gând să rateze şansa asta, şi-a

dat seama Falk. A deschis gura să răspundă, dar s-a oprit. Îşi irosea energia.

— Las-o baltă! a zis şi a lăsat produsele pe tejghea. Baftă, Ian! O să ai nevoie pe aici.

A ieşit afară în căldură şi clopoţelul uşii a sunat în urma lui.

Raco îşi pusese telefonul la loc şi acum se uita de la mâinile goale ale lui Falk la expresia de pe faţa lui.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am răzgândit.

Raco a aruncat o privire către magazin, apoi către Falk, şi a înţeles.

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— Nu, lasă. Mersi, oricum. Ne vedem mâine. Să vedem cum facem cu Sullivan.

Falk s-a întors, simţindu-se mai nervos decât voia să recunoască din cauza discuţiei din magazin. Brusc, a simţit nevoia să scape de acolo, chiar dacă nu-l aştepta decât o seară lungă în cămăruţa lui de deasupra cârciumii. Raco s-a uitat încă o dată la magazin, tentat să intervină, apoi s-a uitat din nou la Falk.

— Uite, vino la noi acasă la cină, a zis Raco. Nevastă-mea mă tot bate la cap de câteva zile să te invit.

— Nu, serios, e în regulă...

— Prietene, ori mă cert cu tine acum, ori mă cert cu ea mai târziu. Cu tine, am măcar o şansă să câştig.

Capitolul douăzeci şi cinci

După patruzeci de minute, Rita Raco aşeza o farfurie cu paste în faţa lui Falk. S-a îndepărtat lăsându-i pe umăr o atingere uşoară ca o pană şi a revenit după o clipă cu o sticlă de vin. Stăteau afară, în jurul unei mese mici din lemn de pin, acoperită cu o faţă de masă colorată. Cerul devenise indigo. Familia Raco locuia într-un fost magazin transformat în casă, aflat la capătul îndepărtat al străzii principale. De la ei se ajungea uşor pe jos la secţia de poliţie. În grădina din spate erau un arbust de lavandă şi un lămâi, iar luminiţele întinse de-a lungul gardului dădeau scenei un aer festiv.

Ferestrele de la bucătărie erau inundate de lumină şi Falk o urmărea pe Rita când dispărea înăuntru ca să aducă una şi alta. A încercat să ajute, dar ea i-a făcut semn zâmbind să stea jos. O femeie micuţă şi solidă, cu un halo de păr castaniu, strălucitor, care îi cădea peste umeri, aceasta îşi trecea inconştient mâna peste pântecul proeminent. În ciuda sarcinii, părea să dispună de o cantitate enormă de energie şi se mişca uşor, cu eficienţă maximă, pentru a face numeroase treburi.

Când zâmbea, ceea ce se întâmpla des, în obrazul stâng îi apărea o gropiţă adâncă şi, până să-i aducă farfuria lui Falk, acesta înţelesese deja cu uşurinţă de ce Raco era îndrăgostit de ea. În momentul în care au început să mănânce – un amestec savuros de roşii, vinete şi cârnaţi picanţi, alături de un vin Shiraz decent – până şi el se simţea puţin îndrăgostit de ea.

Aerul nopţii era cald, dar întunericul părea să absoarbă o parte din fierbinţeala zilei. Rita sorbea apă minerală şi se uita cu jind, dar veselă, la Shiraz.

— Ah, ce n-aş da! De când n-am mai băut... a zis ea şi a râs când soţul ei a privit-o dezaprobator.

S-a întins şi l-a mângâiat pe ceafă până când acesta a zâmbit.

— Îşi face atâtea griji pentru copil, i-a zis ea lui Falk. E excesiv de

protector şi nici măcar nu l-am născut încă.

— Când trebuie să naşti? a întrebat Falk.

Pentru ochiul lui necunoscător, părea deja să fi ajuns la termen.

— Peste patru săptămâni.

A surprins privirea soţului ei şi a zâmbit.

— Mai sunt patru săptămâni lungi, enorme.

La o masă bună, discuţia se închega uşor. Au vorbit despre politică, religie, fotbal. Orice altceva decât ce se întâmpla în Kiewarra. Orice altceva decât familia Hadler. Abia când Raco a strâns masa şi a dispărut în casă cu farfuriile, a întrebat şi Rita:

— Spune-mi! i-a zis ea lui Falk. Dar fii sincer, te rog! O să fie totul în regulă?

S-a uitat spre uşa de la bucătărie şi Falk şi-a dat seama că nu se referea numai la cazul Hadler.

— Ştii, niciodată nu e uşor să fii poliţist într-o comunitate mică, a răspuns el. Din multe puncte de vedere, e ca şi cum ai alerga după cai verzi pe pereţi. E vorba de interese, prea mulţi oameni care ştiu prea multe unii despre alţii. Dar soţul tău face o treabă excelentă. E deştept. E sincer dedicat. Cei de sus recunosc calităţile de genul ăsta. O să ajungă departe.

— Ei!

Rita a făcut un gest cu mâna ca şi cum nu asta ar fi fost important.

— Nu îl interesează prea mult asta. Tatăl lui a fost toată viaţa poliţist într-o comunitate mică. Într-un punct minuscul de pe hartă, undeva pe lângă graniţa Australiei de Sud. Nu cred că ai auzit de locul ăla. Nimeni nu a auzit.

Privirea i-a alunecat din nou spre pragul gol.

— Totuşi, era foarte respectat, din câte am înţeles. Conducea oraşul ca un patriarh ferm, dar corect, iar oamenii l-au iubit din cauza asta. Până când a ieşit la pensie şi mult timp după aceea.

S-a oprit. A întins mâna şi a împărţit restul de vin între paharul lui Falk şi propriul pahar.

— Şşşşt! a zis ea şi a dus un deget la buze în timp ce a ridicat paharul.

Falk a zâmbit.

— Acolo v-aţi cunoscut? În Australia de Sud?

— Da, dar nu în oraşul ăla. Nimeni nu s-ar duce vreodată acolo, a zis ea pe un ton neafectat. Ne-am cunoscut în restaurantul părinţilor mei, în Adelaide. El lucra în apropiere. Era primul lui post în poliţie şi era atât de *corect.* Atât de dornic să-l facă pe tatăl lui mândru de el.

A zâmbit când şi-a adus aminte şi şi-a terminat puţinul vin din pahar.

— Dar se simţea singur şi obişnuia să vină tot timpul la restaurant, până când mi s-a făcut milă de el şi l-am lăsat să mă invite să bem ceva.

Şi-a trecut o mână peste abdomen.

— A aşteptat până când mi-am terminat masteratul şi pe urmă ne-am căsătorit imediat. Asta se întâmpla acum doi ani.

— Ce fel de masterat?

— Farmacologie.

Falk a ezitat. Nu ştia cum să-şi formuleze întrebarea. Rita l-a salvat.

— Ştiu, a zis ea zâmbind. Ce caut atunci desculţă şi însărcinată la dracu-n praznic, când aş putea să-mi folosesc diploma aia în altă parte?

A ridicat din umeri.

— Am venit pentru soţul meu şi nu o să rămânem aici toată viaţa. Ştii, ambiţiile lui nu sunt ca ale altora. Îşi venerează tatăl şi e cel mai tânăr dintre cei trei băieţi, aşa că bănuiesc că el crede (greşit, după părerea mea) că tot timpul trebuie să se lupte ca să-i câştige atenţia. Prin urmare, ne-am mutat în orăşelul ăsta mic de provincie şi el avea aşa nişte speranţe mari că o să fie cum a fost pentru tatăl lui, dar aproape imediat totul a devenit aşa de...

A ezitat.

— Greşit. Tot timpul îl apasă ceva. El a găsit cadavrul băieţelului, ţi-a povestit?

Falk a încuviinţat.

Rita s-a scuturat de un fior, în ciuda căldurii.

— Eu îi zic, mereu îi zic: ce se întâmplă în locul ăsta nu e vina ta. Locul ăsta e altfel. Nu e ca în oraşul în care a trăit tatăl tău.

Rita a ridicat din sprâncene la Falk şi el a aprobat. Ea a clătinat din cap şi a arătat o jumătate de gropiţă.

— Dar ce pot eu să fac? E prea complex pentru logică, nu-i aşa? Relaţia dintre un bărbat şi tatăl lui?

În timp ce ea vorbea, Raco a reapărut în prag. Ducea în mâini trei căni de cafea.

— Am pus oalele la înmuiat. Despre ce vorbiţi?

— Spuneam că te supui unei presiuni prea mari, ca să te ridici la înălţimea standardelor impuse de tatăl tău, a zis Rita şi a întins o mână ca să-l mângâie pe părul cârlionţat.

Gropiţa din obraz i-a apărut din nou.

— Partenerul tău e de acord cu mine.

Falk, care nu-şi dăduse cu părerea în niciun sens, a hotărât că Rita avea probabil dreptate. Raco s-a înroşit puţin, dar şi-a înclinat capul ca să ajungă la mâna ei.

— Nu e chiar aşa.

— Lasă, iubire! El înţelege.

Rita a luat o gură de cafea şi s-a uitat peste marginea cănii la Falk.

— Nu-i aşa? Adică, ăsta e unul dintre motivele pentru care eşti şi tu aici, nu? Pentru tatăl tău.

A urmat o linişte plină de uimire.

— Tatăl meu a murit.

— O, îmi pare foarte rău!

Rita l-a privit cu compasiune.

— Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat, nu-i aşa? Rareori se întâmplă ca moartea să schimbe ceea ce simţim pentru cineva. Ba dimpotrivă, accentuează sentimentele.

— Iubire, despre ce Dumnezeu tot vorbeşti? a zis Raco împingând-o prieteneşte cu umărul, în timp ce lua sticla goală de vin. Ştiam eu că nu trebuie să bei deloc.

Rita s-a încruntat puţin, ezitând. S-a uitat de la Falk la soţul ei şi înapoi.

— Îmi cer scuze, poate n-am înţeles eu bine. Doar că am auzit zvonurile, bineînţeles, despre prietena ta tânără, care a murit. Se spune că tatăl tău a suferit, chiar a fost acuzat, a trebuit să te ia de aici, să-şi lase casa. Asta probabil a provocat nişte... neînţelegeri. Chiar şi acum, fluturaşii ăia îngrozitori care au fost împrăştiaţi prin oraş, cu fotografia lui...

S-a oprit.

— Iartă-mă. Te rog să mă ignori. Mereu interpretez prea mult.

Vreme îndelungată, nimeni nu a mai zis nimic.

— Nu, Rita, a spus Falk. De fapt, cred că ai interpretat corect.

Camioneta lui Mal Deacon s-a reflectat în oglinda retrovizoare peste o sută de kilometri pe drumul care ieşea din Kiewarra. Tatăl lui Aaron, Erik, a condus cu un ochi la oglindă şi cu mâinile încleştate pe volan.

Aaron a stat în tăcere pe locul pasagerului, încă ameţit după despărţirea grăbită de Luke şi Gretchen. Lucrurile familiei Falk hodorogeau şi se mişcau în spate. Ce reuşiseră şi ei să îndese în maşină. La mare distanţă în urma lor, ferma rămăsese încuiată şi asigurată pe cât posibil. Oile fuseseră împărţite vecinilor dispuşi să le ia. Lui Aaron îi era frică să întrebe cu voce tare dacă plecarea lor era temporară sau definitivă.

Numai o dată, pe la începutul călătoriei, Erik încetinise ca să-l încurajeze pe Deacon să-l depăşească. De parcă ar fi fost o călătorie normală într-o zi normală. Însă camioneta albă murdară avansase constant până când lovise brusc bara din spate, propulsându-l pe Aaron cu capul înainte. Erik nu a mai încetinit după aceea.

Trecuse aproape o oră când Deacon a început deodată să claxoneze într-un urlet continuu. S-a apropiat destul cât maşina lui să se ivească imensă în oglinda de pe partea lui Aaron, făcând un zgomot asurzitor şi sărind pe

drumul gol. Aaron simţea sunetul presându-i capul şi s-a sprijinit cu palmele de torpedou, pregătindu-se pentru lovitura inevitabilă din spate. Alături, tatăl lui stătea cu fălcile încleştate. Secundele i se păreau interminabile, iar când Aaron credea că nu mai suportă, zgomotul a încetat. Liniştea bruscă i-a ţiuit în urechi.

În reflexie, l-a văzut pe Deacon coborând geamul, întinzând încet un braţ şi apoi degetul din mijloc. L-a ţinut aşa o veşnicie, înfruntând vântul. Apoi, în sfârşit, slavă Domnului, a devenit din ce în ce mai mic în oglindă, până când a dispărut din vedere.

— Tata a urât Melbourne, a zis Falk. Niciodată nu s-a simţit acolo ca acasă. A găsit o muncă de birou (se ocupa de lanţul de aprovizionare la o firmă agricolă), dar i-a luat orice bucurie de a trăi.

La rândul lui, Falk fusese trimis la cel mai apropiat liceu ca să-şi termine ultimul an. Distras şi consternat, abia dacă îşi aducea aminte că ţinea stiloul în mână, nicidecum că mai ridica şi mâna. Şi-a dat examenul final şi a obţinut note bune, dar nu remarcabile.

— Eu am reuşit să mă adaptez un pic mai bine decât tata. El s-a simţit tare singur acolo, a spus el. Totuşi, n-am vorbit niciodată despre asta. Amândoi ne-am închis în noi şi ne-am văzut de treabă. Asta nu a ajutat.

Rita şi Raco l-au privit din partea cealaltă a mesei. Rita a întins o mână şi a aşezat-o peste mâna lui Falk.

— Sunt sigură că, indiferent ce sacrificii a făcut pentru tine, a considerat că merită.

Falk şi-a înclinat capul o secundă.

— Mulţumesc că spui asta, dar nu sunt sigur că el ar fi de acord.

Aaron a continuat să se uite în oglinda retrovizoare în timp ce mergeau în tăcere. Deacon nu a mai apărut. După o oră în care nu s-a mai întâmplat nimic, tatăl lui a frânat abrupt, făcându-l pe Aaron să se oprească în centura de siguranţă, şi a tras camioneta pe marginea

drumului pustiu, cu scrâşnet de cauciucuri.

Aaron a tresărit când Erik Falk a lovit puternic volanul cu mâna. Tatăl lui arăta mai palid ca de obicei şi pe frunte avea o peliculă de sudoare. Erik s-a răsucit pe scaun şi, dintr-o mişcare rapidă, s-a întins şi l-a prins pe fiul său de cămaşă. Aaron a icnit când mâinile care nu fuseseră ridicate niciodată la el în momente de furie strângeau acum materialul cămăşii şi îl trăgeau mai aproape.

— O să te întreb o singură dată, aşa că zi-mi adevărul!

Aaron nu-l mai auzise niciodată pe tatăl lui vorbind pe tonul acela. Părea scârbit.

— Tu ai făcut-o?

Şocul de a fi întrebat aşa ceva i-a sfâşiat pieptul ca o forţă fizică şi a simţit că se sufocă. Aaron s-a forţat să respire, dar plămânii nu răspundeau. O clipă, nu a fost în stare să vorbească.

— Ce? Tată...

— Zi-mi!

— Nu!

— Ai avut ceva de-a face cu moartea fetei ăleia?

— Nu! Tată, nu! Bineînţeles că nu, ce naiba?

Aaron îşi simţea inima bătând cu putere sub strânsoarea tatălui său. S-a gândit la cele mai bune lucruri ale lor care se loveau unele de altele şi scârţâiau într-un morman în spatele camionetei, la graba cu care îşi luase rămas-bun de la Luke şi Gretchen. La Ellie, pe care nu avea să o mai vadă niciodată, şi la Deacon, după care şi acum se uita prin luneta maşinii. A simţit un acces de furie şi a încercat să smulgă mâna tatălui de pe el.

— N-am avut nicio legătură. Doamne, cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

Tatăl lui Aaron nu şi-a slăbit strânsoarea.

— Ştii câţi oameni m-au întrebat de biletul pe care l-a scris fata aia moartă? Prieteni de-ai mei. Oameni pe care îi cunosc de ani de zile. Ani! Care au ajuns să traverseze strada când mă vedeau. Şi toate astea din cauza unui bilet.

A strâns şi mai tare.

— Aşa că-mi eşti dator să-mi spui. De ce era numele tău pe el?

Aaron Falk s-a aplecat spre el. Tată şi fiu, faţă în faţă. A deschis gura.

— De ce era numele tău?

— Pe urmă, n-am mai fost niciodată la fel, a zis Falk. Am încercat de câteva ori de-a lungul anilor. Probabil şi el a încercat, în felul lui. Dar nu am putut să reparăm nimic. Nu am mai vorbit despre asta, nu am mai pomenit niciodată de Kiewarra. Ne-am prefăcut că nici nu există, că nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată. El a suportat Melbourne, m-a suportat pe mine, apoi a murit. Şi asta a fost tot.

— Cum îndrăzneşti?

Tatăl lui l-a fulgerat cu privirea şi expresia lui avea ceva indefinit.

— Mama ta e înmormântată în oraşul ăla. Ferma aia a fost construită de bunicii tăi, pentru Dumnezeu! Prietenii mei şi viaţa mea sunt acolo. Să nu îndrăzneşti să arunci vina asupra mea!

Aaron a simţit cum i se urcă sângele la cap. Prietenii lui. Mama lui. Şi el lăsase aproape la fel de multe în urmă.

— Atunci de ce fugim?

L-a apucat pe tatăl lui de încheietură şi i-a smuls mâna de pe cămaşă. De data aceasta, s-a desprins.

— De ce ne pui să fugim cu cozile între picioare? Asta ne face să părem vinovaţi.

— Nu, biletul ăla ne face să părem vinovaţi.

Erik l-a privit aspru pe Aaron.

— Spune-mi adevărul. Chiar ai fost cu Luke?

Aaron s-a forţat să-şi privească tatăl în ochi.

— Da.

Erik Falk a deschis gura. Apoi a închis-o. S-a uitat la fiul lui într-un fel în care nu se mai uitase niciodată înainte. Atmosfera din maşină se transformase în ceva tangibil şi putred. A clătinat din cap o dată, s-a întors spre volan şi a pornit motorul.

Au parcurs restul drumului fără să schimbe un singur cuvânt. Aaron,

arzând de furie şi de ruşine şi de încă o mie de alte lucruri, s-a holbat în oglinda retrovizoare toată călătoria.

Într-un fel, era dezamăgit că Mal Deacon nu a mai apărut.

Capitolul douăzeci şi şase

Când s-a întors de la Raco, Falk a simţit nevoia să se spele. Trecutul îl acoperea ca un strat de murdărie. Fusese o zi lungă şi i se părea mai târziu decât era, de fapt. Când s-a târât pe lângă mulţimea din bar şi în sus pe scări, seara era încă în toi.

La duş, a observat pe corp urmele expunerii la soarele din Kiewarra. Pielea de pe antebraţe, de pe ceafă, de pe gât şi mai jos, cât lăsase descoperită gulerul cămăşilor, tot ce fusese palid era acum de un roşu-violent.

Din cauza zgomotului făcut de duş, aproape că nici nu a auzit primele lovituri în uşă. Falk a închis robinetele şi a rămas gol, ascultând. S-a auzit încă o rafală de bătăi în uşă, de data asta mai tare.

— Falk! Repede!

Vocea înăbuşită era însoţită de încă o serie de lovituri.

— Eşti acolo?

A înşfăcat un prosop şi aproape că a alunecat pe podeaua udă. A deschis uşa larg şi a dat peste McMurdo, care, rămas fără suflu, stătea cu pumnul în aer gata să bată din nou.

— Jos!

Barmanul gâfâi.

— Repede!

A plecat coborând treptele câte două. Falk şi-a tras pe el o pereche de pantaloni scurţi, un tricou şi bascheţi fără să se mai sinchisească să se usuce şi a trântit uşa în urma lui.

În bar era haos. Scaunele fuseseră răsturnate, iar podeaua strălucea de cioburi. Cineva stătea încovoiat într-un colţ, cu mâinile deasupra nasului, pline de sânge. McMurdo era în genunchi şi încerca să despartă doi bărbaţi încleştaţi pe podea. În jurul lor, se formase un semicerc de băutori, care au renunţat încet la zâmbetul arogant de pe faţă şi au făcut loc când Falk a înaintat doi paşi spre

centrul sălii.

Scăderea bruscă a volumului i-a distras pe cei doi bărbaţi de pe jos şi McMurdo a reuşit să-şi strecoare un braţ între ei. I-a tras unul de pe altul şi aceştia au rămas întinşi, fiecare în colţul lui, răsuflând greu.

Ochiul lui Jamie Sullivan se umfla deja; era deformat, luase forma unui bulb. Buza de jos era crăpată şi pe obraz avea urme de zgârieturi.

În partea opusă, Grant Dow a rânjit, după care s-a crispat de durere în falcă. Părea să fi ieşit învingător şi ştia asta.

— Gata! Tu şi tu, Falk a arătat spre doi dintre privitorii care păreau cel mai puţin beţi. Duceţi-l pe Sullivan la baie şi ajutaţi-l să-şi şteargă sângele de pe faţă. Apoi aduceţi-l aici. Aţi înţeles?

Cei doi l-au ajutat pe Sullivan să se ridice. Falk s-a întors spre Dow.

— Tu! Stai jos acolo şi aşteaptă şi... nu! Taci din gură! E în interesul tău ca măcar o dată să-ţi ţii fleanca! Ai auzit?

Falk s-a întors spre McMurdo.

— O cârpă curată, te rog, şi pahare mari de apă pentru toată lumea. Pahare de plastic.

Falk i-a dus cârpa bărbatului din colţ, care stătea aplecat, cu mâinile la nas.

— Stai drept, prietene! i-a zis Falk. Aşa. Uite aici. Pune-ţi asta la nas.

Bărbatul s-a ridicat şi şi-a dat mâinile la o parte. Falk a clipit, nevenindu-i să creadă, când a văzut faţa lui Scott Whitlam.

— Dumnezeule, cum de te-ai amestecat în aşa ceva?

Whitlam a încercat să ridice din umeri, dar s-a crispat de durere.

— Logul nebotrivit, momentul nebotrivit, a zis el, apăsându-şi cârpa pe nas.

Falk s-a întors şi i-a fixat cu privirea pe cei din jur.

— Voi, restul, ar fi bine să dispăreţi rapid! a zis el.

Raco şi-a făcut cu greu loc înăuntru în timp ce barul se golea.

Purta acelaşi tricou pe care îl avusese pe el mai devreme, la cină, dar părul cârlionţat îi stătea ridicat într-o parte şi avea ochii injectaţi.

— M-a sunat McMurdo. Dormeam. Avem nevoie de ambulanţă? Doctorul Leigh aşteaptă să-i spunem dacă e cazul să vină.

Falk s-a uitat în jur. Sullivan se întorsese de la baie şi, la menţionarea doctorului, şi-a ridicat privirea, cu o expresie îngrijorată pe faţă. Ceilalţi doi stăteau aplecaţi pe câte un scaun.

— Nu, nu cred că e cazul, a spus el. Doar dacă ţi-e teamă că doi dintre ei ar putea fi în moarte cerebrală. Care-i povestea? s-a întors spre McMurdo.

Barmanul şi-a dat ochii peste cap.

— Prietenul nostru, domnul Dow, de acolo, pare să creadă că singurul motiv pentru care a fost luat în vizor pentru moartea Hadlerilor este că Jamie Sullivan nu are coaie să mărturisească. A hotărât că acum era o ocazie bună să-l încurajeze în acest sens.

Falk s-a dus la Dow.

— Ce s-a întâmplat aici?

— O neînţelegere.

Falk s-a apropiat atât de tare încât gura lui a ajuns chiar lângă urechea lui Dow. Simţea mirosul de băutură intrat adânc în porii lui.

— Dacă te deranjăm, Grant, nu trebuie decât să ne dai un motiv rezonabil pentru care Karen a scris numele tău.

Dow a râs amar. Respiraţia îi mirosea urât.

— Ce tupeu, tocmai tu să spui asta! Adică un motiv rezonabil, aşa cum tu n-ai dat niciodată, pentru biletul lăsat de Ellie? Nu!

A clătinat din cap.

— Aş putea să-ţi dau o mie de motive, prietene, şi tot n-ai pleca de aici. N-o să fii fericit până când nu dai vina pentru Hadleri pe mine sau pe unchiu-meu.

Falk s-a retras.

— Ai grijă! Dacă mai vorbeşti aşa o să fii interogat oficial şi o să te trezeşti într-un mare rahat, înţelegi?

A întins o mână.

— Cheile!

Grant a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Nici nu mă gândesc.

— Poţi să le iei mâine de la secţie.

— Sunt peste cinci kilometri până la mine acasă, a protestat Grant, ţinând cheile cu grijă în palmă.

— Nasol! Plimbare plăcută pe jos! a zis Falk smulgând cheile din palma lui şi băgându-le în buzunar. Acum şterge-o!

Şi-a întors atenţia spre Sullivan şi Whitlam, care erau îngrijiţi fără prea mare pricepere de McMurdo şi Raco.

— Vrei să ne zici ce s-a întâmplat, Jamie? a întrebat Falk.

Sullivan se uita fix la podea cu ochiul cel bun.

— Aşa cum a zis şi el. O neînţelegere.

— Nu mă refer la seara asta.

Niciun răspuns. Falk a lăsat tăcerea să continue o vreme, apoi a spus:

— Cu cât te afunzi mai mult, cu atât mai rău o să fie.

Nimic.

— Bine, a spus Falk.

Era lipicios, ud de la duş şi se săturase.

— Mâine dimineaţă la zece să fii la secţie! Oricum voiam să vorbim cu tine. Şi îţi dau un avertisment cinstit, prietene: în locul tău, m-aş gândi bine unde am fost în ziua aia.

Sullivan s-a posomorât brusc. Arăta de parcă mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Falk a schimbat o privire cu Raco.

— Te duc eu acasă, Jamie, a spus Raco. Hai, sus!

Sullivan l-a lăsat pe Raco să-l ajute să iasă din bar. Nu s-a uitat la nimeni. În cele din urmă, Falk s-a întors spre Whitlam, care părea stânjenit în colţul lui, ascuns în spatele cârpei pe care o ţinea la nas.

— Cred că nu mai sângerează, a zis el, apăsând uşor pe nas.

— Stai să văd.

Falk s-a uitat şi a încercat să-şi amintească cum se dă primul

ajutor.

— Ei, dacă nu trebuie să faci curând fotografii pentru şcoală, probabil că o să supravieţuieşti.

— Noroc!

— Nu-i nevoie să te aducem şi pe tine la secţie mâine, nu-i aşa?

— Pe mine nu, şefu'! a zis Whitlam ridicând amândouă mâinile. Sunt un martor nevinovat. Tocmai ieşeam de la toaletă şi ei au intrat în mine. Nici măcar nu i-am văzut, ca să mă feresc. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am lovit cu faţa de un scaun.

— Bine, a zis Falk ajutându-l să se ridice.

Bărbatul nu se ţinea prea bine pe picioare.

— Dar nu sunt sigur că ar trebui să conduci în starea asta.

— Sunt pe două roţi.

— Cu motocicleta?

— Isuse! Sunt profesor. Cu bicicleta.

— A, OK. Hai, atunci!

Au reuşit cu greu să urce bicicleta în portbagajul maşinii lui Falk, răsucind ghidonul. Cea mai mare parte din drum au parcurs-o în linişte pe străzile pustii.

— Aţi avut noroc cu înregistrările de la camerele de luat vederi? a întrebat Whitlam în cele din urmă, tuşind din cauză că încercase să respire pe nas.

— Încă lucrăm la ele, a zis Falk. Mersi că ne-ai ajutat cu asta.

— N-ai pentru ce.

Faţa lui umflată se reflecta deformată în geam, în timp ce el se uita la pustiul de afară.

— Doamne, sper că toate astea se termină în curând. Locul ăsta e ca un coşmar.

— O să fie mai bine, a minţit Falk automat.

— Oare? a zis Whitlam.

Stătea pleoştit pe scaun, atingându-şi uşor nasul.

— Eu nu sunt sigur. Îmi aduc aminte când îmi făceam griji

pentru lucruri normale. Scorul la fotbal, *reality shows*. Mi se pare incredibil. Acum îmi fac griji pentru şcoală, pentru lipsa de fonduri, tot timpul încerc să fac rost de bani. Şi mor copii mici, ce Dumnezeu!

Whitlam a continuat să se uite afară pe geam până când au ajuns în faţa casei lui. Pe verandă strălucea o lumină primitoare. Chipul său umflat a fost străbătut de uşurare. Acasă.

Falk, epuizat şi simţindu-se neconfortabil în hainele lui lipicioase, a simţit un dor nebun pentru propriul lui apartament.

— Mersi că m-ai condus. Vrei să intri să bei ceva? l-a întrebat Whitlam când au coborât din maşină, dar Falk a clătinat din cap.

— Rămâne pe altă dată, mersi. Mi-a ajuns pentru o zi.

Falk a deschis portbagajul şi a tras de bicicletă, răsucind ghidonul, până când aceasta a ieşit.

— Scuze pentru deranj, a zis Whitlam uitându-se la tapiţerie pe întuneric.

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Te descurci de aici? Cu nasul şi restul?

Whitlam a întors bicicleta. A încercat să zâmbească.

— Da, o să supravieţuiesc. Scuze că-s morocănos. E din cauza paracetamolului fără reţetă.

— N-o să fie mereu aşa. Doar că ai avut ghinion să fii prins la mijloc.

— Dar tocmai asta e, nu? Nimeni nu poate să controleze efectul în lanţ al unui eveniment ca ăsta.

Vocea lui Whitlam părea apăsătoare. Falk nu îşi dădea seama dacă era doar din cauza nasului.

— E aproape comic. Eu stau aici şi-mi plâng de milă, dar apoi mă gândesc la bietul Billy. Că tot vorbeam despre cum e să fii prins la mijloc. Îţi zic eu, indiferent ce s-a întâmplat în casa aia, cu Luke, cu seceta, cu ferma... indiferent de motiv, băieţelul ăla nu ar fi trebuit să fie afectat.

În capătul aleii, uşa de la intrare s-a deschis şi Sandra a apărut

încadrată de lumină. Le-a făcut semn din mână. Whitlam şi-a luat la revedere şi Falk l-a urmărit din ochi cum mergea pe lângă bicicletă pe alee. Încă părea cam nesigur pe picioare. Când Falk s-a urcat din nou în maşină, telefonul a scos un bip scurt. Era un mesaj de la Raco. Falk a citit cuvintele şi a lovit volanul încântat.

Vrei să ştii de ce era Jamie Sullivan pe drumul ăla? Sună-mă imediat!

Capitolul douăzeci şi şapte

Bărbatul aştepta deja răbdător în faţa staţiei când Falk şi Raco au ajuns devreme, a doua zi dimineaţă.

— Doctorul Leigh, a făcut Raco prezentările. Mulţumim că ai venit.

— N-aveţi pentru ce. Dar nu pot să stau mult, dacă nu vă supăraţi. Am o intervenţie lungă astăzi şi sunt de gardă mai târziu.

Raco nu a spus nimic, doar a zâmbit politicos şi a descuiat uşa secţiei. Falk l-a privit curios pe doctor. Nu-l mai văzuse pe doctorul din oraş, dar recunoscuse numele din raportul cu privire la crimele de la ferma Hadler. Fusese primul reprezentant medical care sosise la locul faptei. Avea vreo patruzeci şi ceva de ani, părul mare şi aerul sănătos al cuiva care pune teoria în practică.

— Am adus notiţele despre Hadler.

Doctorul Leigh a pus un dosar pe masa din camera de audieri.

— Despre asta e vorba, nu? Aţi făcut vreun progres?

S-a aşezat pe unul dintre scaunele oferite şi şi-a încrucişat picioarele, relaxat. Avea coloana dreaptă şi o postură excelentă.

— Oarecum.

Zâmbetul lui Raco nu s-a extins şi la ochi de data aceasta.

— Doctore, ne poţi spune, te rugăm, unde erai pe douăzeci şi doi februarie, după-amiaza?

Jamie Sullivan stătea singur pe câmp şi se uita la camioneta lui Luke Hadler care dispărea în depărtare. Când aceasta nu s-a mai văzut, a luat telefonul şi a trimis un sms. A aşteptat. Peste două minute, telefonul a bâzâit când a intrat un răspuns. Sullivan şi-a înclinat uşor capul şi s-a îndreptat spre maşină.

Chipul doctorului a fost traversat rapid de un aer surprins, urmat de un zâmbet confuz.

— Ştii unde am fost în după-amiaza aceea. Am fost cu tine, la ferma Hadler, unde au avut loc crimele.

— Şi în cele două ore dinainte?

Pauză.

— Am fost la cabinet.

— Cu pacienţi?

— O vreme, da. Apoi m-am odihnit în apartamentul de deasupra cabinetului vreo două ore.

— De ce?

— Cum adică? E ceva normal când am programul fragmentat. Este epuizant să fiu de gardă devreme şi târziu. După cum ştii şi tu, cu siguranţă.

Raco nu a reacţionat la încercarea doctorului de a stabili un teritoriu comun.

— Poate cineva să confirme asta?

Sullivan a parcurs cu maşina distanţa scurtă până în oraş. Nu s-a întâlnit cu nimeni pe drumurile de ţară şi doar cu câteva maşini când a ajuns aproape de centru. Înainte să intre pe strada principală, a virat brusc la dreapta şi a intrat pe o alee mică din spatele unui rând de magazine. Era excesiv de precaut, ştia asta. Nimeni nu avea să acorde atenţie faptului că maşina lui era parcată în oraş, dar pentru el, a păstra un secret devenise un fel de a doua natură şi acum îi era imposibil să o ignore. Pe un zid, deasupra lui, o cameră de luat vederi cu circuit închis, aflată în faţa farmaciei, a clipit când Sullivan a trecut prin dreptul ei.

Doctorul Leigh s-a aplecat în faţă, încruntat. Cu degetele lungi tot atingea colţul dosarului Hadler, nesigur dacă să-l deschidă.

— Serios, despre ce naiba e vorba?

— Te rog să răspunzi, a zis Raco. Ai fost singur în apartamentul de deasupra cabinetului în după-amiaza aceea?

Leigh s-a uitat de la Raco la Falk şi invers.

— E cazul să-mi sun avocata? E nevoie să fie prezentă?

Tonul lui avea ceva provocator.

— Ar fi prudent, a spus Raco.

Doctorul Leigh s-a retras brusc de la masă, de parcă ceva l-ar fi ars.

Sullivan a parcat în garajul care întotdeauna îl aştepta gol şi descuiat. A coborât din maşină şi a tras în jos uşa de tip rulou, ca să nu-i vadă nimeni vehiculul acolo, crispându-se la auzul sunetului metalic. A aşteptat o clipă. Nicio reacţie, de nicăieri. Aleea era pustie.

Sullivan s-a dus la uşa banală de lângă intrarea în depozitul cabinetului medical şi a sunat. S-a uitat în stânga şi în dreapta. După o secundă, s-a deschis uşa. Doctorul Leigh i-a zâmbit. Au aşteptat până au intrat amândoi şi au închis bine uşa în urma lor, după care s-au sărutat.

Leigh a închis ochii şi şi-a frecat degetul arătător de baza nasului. Postura lui excelentă se încovoiase o fracţiune de secundă.

— Bine. Înţeleg din toate astea că vi s-a spus care e situaţia, a zis el. În cazul ăsta, da, e adevărat, nu am fost singur în apartament în după-amiaza aceea. Am fost cu Jamie Sullivan.

Raco a scos un sunet pe jumătate de frustrare, pe jumătate de satisfacţie şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. A clătinat din cap nevenindu-i să creadă.

— Era şi momentul! Ştii câte ore ne-a luat, câte ore am *irosit*, să investigăm ce ne povestise Sullivan?

— Ştiu, serios. Îmi pare rău.

Doctorul părea sincer.

— Îţi pare rău? Au murit trei oameni, prietene! Ai fost acolo cu mine. Ai văzut cadavrele. Bietul puşti! Avea şase ani şi capul zburat de pe umeri. Cum ai putut să ne laşi să ne învârtim în jurul cozii? Cine ştie care vor fi consecinţele?

Doctorul s-a legănat puţin pe scaun, de parcă l-ar fi lovit ceva.

— Ai dreptate, a zis Leigh.

Şi-a muşcat degetul mare şi aproape că a izbucnit în lacrimi.

— Nu crezi că am vrut să zic ceva imediat? De îndată ce am aflat că aţi fost acasă la Jamie şi l-aţi luat la întrebări? Sigur, ar fi trebuit să-ţi spună el atunci. Ar fi trebuit să-ţi spun eu atunci. Dar cred că ne-am panicat. Nu am spus nimic imediat şi apoi a trecut timpul şi eu... noi... n-am mai ştiut cum să spunem.

— Ei, sper că întârzierea asta a meritat ca Jamie să se aleagă cu faţa spartă aseară, a zis Raco.

Leigh şi-a ridicat capul, şocat.

— A, nu ştiai? a continuat Raco. Mda, a fost implicat într-o bătaie în bar. E singurul motiv pentru care mi-a zis ce se întâmplă. Capul i-a fost zdruncinat, nu conştiinţa. Aţi fi putut să ne scutiţi de toate problemele astea acum câteva zile. Să vă fie ruşine şi ţie, şi lui!

Doctorul şi-a acoperit ochii cu mâna şi a rămas aşa un minut întreg. Falk s-a ridicat să-i aducă un pahar cu apă, iar el a băut-o recunoscător. Au aşteptat.

— Deci atunci ai crezut că nu poţi să ne spui. E momentul să ne spui acum, a zis Falk nu fără bunăvoinţă.

Leigh a încuviinţat.

— De vreo optsprezece luni, eu şi Jamie avem o relaţie. Romantică. Dar, evident, am ţinut-o secretă, a zis el. A început când a fost nevoit să o aducă mai des pe bunica lui la cabinet. Ea se simţea tot mai rău, iar el se chinuia singur. Avea nevoie de sprijin, de cineva cu care să stea de vorbă. De acolo, lucrurile au evoluat. Adică, bănuisem dintotdeauna că ar putea să fie homosexual, dar prin locurile astea...

Leigh s-a întrerupt şi a clătinat din cap.

— În fine, îmi pare rău, nimic din toate astea nu contează. În ziua cu crimele de la ferma Hadler, am făcut o operaţie deschisă până la ora patru şi apoi o pauză. Jamie mi-a trimis un mesaj şi i-am zis să vină la mine. Era un aranjament destul de obişnuit. A venit, am stat de vorbă o vreme. Am băut ceva rece. Apoi ne-am băgat în pat.

Sullivan era în baia minusculă, unde se usca după duş, când a sunat

telefonul din apartament care anunţa urgenţele. L-a auzit pe Leigh răspunzând. Conversaţia înfundată a fost scurtă şi părea presantă. De după uşa băii s-a ivit capul doctorului, posomorât şi îngrijorat.

— Trebuie să plec. A avut loc un accident cu împuşcături.

— Drace! Serios?

— Mda. Jamie... ar trebui să ştii. S-a întâmplat acasă la Luke Hadler.

— Glumeşti! Tocmai ce m-am văzut cu el. A păţit ceva?

— Nu ştiu detalii. Te sun. Încui tu când pleci, da? Te iubesc!

— Şi eu!

Şi a plecat.

Sullivan s-a îmbrăcat cu mâinile tremurânde şi s-a dus acasă. Mai văzuse odată un accident cu împuşcături. Un prieten al unui prieten al tatălui său. Duhoarea ca de aramă coclită a sângelui i se strecurase în adâncul nărilor şi îi rămăsese acolo luni întregi, după cum i se păruse lui. Aproape că simpla amintire era de ajuns să invoce din nou mirosul încins, bolnăvicios, şi Jamie îşi sufla nasul când a ajuns acasă şi a găsit două maşini de pompieri afară. A luat-o la goană spre uşă, dar l-a întâmpinat un pompier în echipament de protecţie.

— E în regulă, prietene, bunica e teafără. Din păcate, cu peretele din bucătărie e o altă poveste.

— După ce v-aţi dus acasă la Jamie şi aţi pus întrebări, s-a speriat şi m-a sunat, a zis Leigh. A spus că l-aţi luat pe nepregătite şi că v-a minţit în legătură cu unde fusese.

Leigh i-a privit pe amândoi în ochi.

— Nu are nicio scuză. Şi eu ştiu asta, şi el. Dar vă rog să nu ne judecaţi prea aspru. Când minţi în legătură cu ceva atâta vreme, devine o a doua natură.

— Nu te judec pentru că eşti homosexual, prietene, ci pentru că ne-ai irosit timpul când o familie zace moartă, a spus Raco.

Doctorul a fost de acord.

— Ştiu. Dacă aş putea să mă întorc în timp şi să procedez altfel, aş face-o. Bineînţeles că aş face-o. Nu mi-e ruşine că sunt

homosexual, a spus el. Iar Jamie... o să ajungă şi el să gândească aşa. Dar în Kiewarra sunt o grămadă de oameni care s-ar gândi de două ori dacă să se lase trataţi, ei sau copiii lor, de un poponar. Sau dacă să stea lângă unul în cârciumă.

Leigh s-a uitat la Falk.

— Ai văzut pe pielea ta ce se întâmplă când ieşi în evidenţă aici. Asta am vrut noi să evităm.

L-au lăsat pe doctor să plece. Falk s-a gândit puţin, apoi a alergat afară din secţie să-l prindă din urmă.

— Stai, înainte să pleci vreau să te întreb despre Mal Deacon. Cât de avansată e demenţa lui?

Leigh nu a răspuns imediat.

— Nu pot să discut despre asta cu tine.

— Încă un subiect pe listă, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, ţi-aş spune, dar chiar nu pot. Mi-e pacient.

— Nu-ţi cer să-mi dai detalii. Ajung câteva observaţii generale. Ce fel de lucruri poate să-şi amintească? Ce s-a întâmplat acum zece minute, dar nu şi ce s-a întâmplat în urmă cu zece ani? Sau invers?

Leigh a ezitat şi s-a uitat înapoi spre secţie.

— La modul foarte general, a zis el, pacienţii în vârstă de şaptezeci de ani cu simptome similare cu ale lui Mal au tendinţa să sufere de o deteriorare destul de rapidă a memoriei. Trecutul îndepărtat poate să fie mai clar decât evenimentele mai recente, dar adesea amintirile se amestecă şi devin înceţoşate. Nu sunt de încredere, dacă asta întrebi. Asta la modul general, adică.

— O să moară din cauza asta? Ultima întrebare, promit.

Leigh avea o expresie îndurerată. S-a uitat în jur. Strada era practic pustie. A spus încet:

— Nu direct. Dar asta îi complică mult starea de sănătate. Îngrijirea personală elementară, hrănirea, toate astea devin compromise. Bănuiesc că un pacient în această stare ar mai avea de trăit cam un an. Poate mai mult. Poate mai puţin. Nu ajută dacă pacientul a băut câteva pahare zi de zi toată viaţa de adult. În

general vorbind, bineînţeles.

Şi-a înclinat scurt capul, ca şi cum ar fi pus punct conversaţiei, apoi s-a întors cu spatele. Falk l-a lăsat să plece.

— Amândoi ar trebui acuzaţi. Şi el, şi Sullivan, a zis Raco după ce Falk s-a întors în secţie.

— Mda, ar trebui.

Amândoi ştiau că aşa ceva nu avea să se întâmple.

Raco s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a pus amândouă mâinile peste faţă. A oftat adânc.

— Isuse! Ce dracu' facem acum?

Ca să se amăgească singur că nu ajunseseră într-o nouă fundătură, Falk a sunat la Melbourne. După o oră, a primit o listă cu toate camionetele de culoare deschisă înregistrate în Kiewarra în anul în care murise Ellie Deacon. Erau 109 în total.

— În plus, oricine din afara oraşului ar fi putut să treacă cu maşina pe aici, a zis Raco amărât.

Falk a parcurs lista. Erau o mulţime de nume familiare. Foşti vecini. Părinţi ai unor foşti colegi de clasă. Mal Deacon era şi el acolo. Falk s-a holbat la numele acela vreme îndelungată. Dar în listă erau prezenţi cu toţii. Gerry Hadler, părinţii lui Gretchen, chiar şi tatăl lui Falk. Gerry ar fi putut să vadă jumătate din oraş în intersecţie în ziua aceea. Sătul, Falk a închis dosarul.

— Eu ies puţin.

Raco a mormăit. Falk s-a bucurat că nu l-a întrebat unde se duce.

Capitolul douăzeci şi opt

Cimitirul se afla la mică distanţă de oraş, pe un teren întins umbrit de eucalipţi uriaşi. Pe drum, Falk a trecut pe lângă indicatorul care avertiza că exista un risc de incendiu, crescut acum la nivel extrem. Se pornise vântul.

Înmormântarea fusese privată, aşa că el nu se dusese la mormintele celor trei Hadler, dar acestea erau uşor de găsit. Nounouţe şi lucioase, pietrele de mormânt păreau nişte piese de mobilier lăsate din greşeală afară, printre vecinele lor deteriorate de vreme. Mormintele erau acoperite până la glezne de celofan, jucării de pluş şi flori ofilite. Mirosul înţepător al florilor în putrefacţie era copleşitor chiar şi de la câţiva metri distanţă.

Pe mormântul lui Karen şi pe cel al lui Billy, ofrandele formau mormane înalte, în timp ce sub piatra de mormânt a lui Luke erau doar câteva. Falk se întreba dacă, atunci când cadourile treceau graniţa dintre tribut şi gunoi, responsabilitatea de a curăţa mormintele le revenea lui Gerry şi Barb. Lui Barb îi fusese destul de greu şi la fermă, dar să mai stea în genunchi, cu un coş de gunoi alături, ca să aleagă buchetele ofilite şi să încerce să hotărască ce să păstreze şi ce să arunce... Nici vorbă! Falk şi-a făcut o notă mentală să întrebe.

O vreme, a stat pe pământul uscat de lângă morminte, ignorând praful care i se depusese pe pantalonii de la costum. Şi-a trecut o mână peste literele gravate pe piatra de mormânt a lui Luke, încercând să scape de senzaţia ireală care îl sâcâise încă de la înmormântare. *Luke Hadler este în sicriul ăla,* şi-a repetat el în minte. *Luke Hadler este aici, sub pământ.*

Unde fusese Luke în după-amiaza în care murise Ellie? Întrebarea a ieşit din nou la suprafaţă, ca o pată. Falk ar fi trebuit să-l preseze atunci când avusese ocazia. Dar chiar crezuse că minciuna lui Luke fusese în avantajul său. Dacă ar fi ştiut ce avea să se

întâmple...

A pus brusc capăt gândului. Era un ţipăt care se auzise de pe prea multe buze de când se întorsese în Kiewarra. *Dacă aş fi ştiut, aş fi procedat altfel.* Acum era prea târziu pentru asta. Cu unele lucruri trebuia să trăieşti pe conştiinţă.

Falk s-a ridicat şi s-a întors cu spatele la mormintele celor trei Hadler. A pătruns mai adânc în cimitir, până când a găsit rândul pe care îl căuta. Pietrele de mormânt din partea aceea a cimitirului îşi pierduseră luciul cu ani în urmă, dar multe dintre ele îi erau la fel de familiare ca nişte prieteni vechi. Şi-a trecut mâna cu afecţiune peste câteva când a trecut pe lângă ele, apoi s-a oprit în faţa unei pietre anume, decolorată de soare. Nu erau flori pe mormântul acela şi, pentru prima dată, i-a trecut prin cap că ar fi trebuit să aducă el. Asta ar fi făcut un fiu bun. I-ar fi adus flori mamei lui.

În schimb, s-a oprit şi, cu un şerveţel, a şters praful şi murdăria de pe numele gravat în piatră. Apoi, a făcut la fel cu data morţii. Niciodată nu avusese nevoie să i se amintească data aceea. Ştiuse dintotdeauna că murise în ziua în care se născuse el. *Complicaţii şi hemoragie,* îi spusese ursuz tatăl lui când Falk fusese suficient de mare ca să-l întrebe, apoi se uitase la fiul lui într-un fel care-l făcuse pe acesta să simtă că aproape merita, dar nu chiar, un asemenea preţ.

Când era copil, începuse să se ducă singur cu bicicleta la cimitir, la început stând în picioare, solemn, făcând penitenţă la mormântul mamei sale. În cele din urmă, şi-a dat seama că nimănui nu-i păsa dacă el stătea sau nu acolo, iar relaţia lor alunecase spre o prietenie unilaterală. S-a străduit să simtă un fel de dragoste filială, dar chiar şi atunci i se păruse o emoţie artificială. Pur şi simplu nu putea să aprindă o scânteie pentru o femeie pe care nici nu o cunoscuse. Se simţea vinovat că, în sinea lui, simţea mai mult pentru Barb Hadler.

Dar îi plăcuse să-şi viziteze mama, care era o ascultătoare a naibii de bună. Începuse să-şi aducă o gustare, cărţi sau temele, se tolănea în iarbă, lângă piatra de mormânt, şi pălăvrăgea într-un monolog

liber despre ziua respectivă şi despre viaţa lui.

Înainte să-şi dea seama pe deplin, Falk s-a trezit că face la fel şi acum şi că se întinde pe spate în iarba scurtă şi îndesată, de-a lungul mormântului. Umbra copacilor a mai domolit căldura. Cu ochii la cer şi vocea doar un murmur, i-a povestit despre familia Hadler şi despre întoarcerea lui acasă. Despre reîntâlnirea cu Gretchen. Despre greutatea din piept când o văzuse pe Mandy în parc şi pe Ian în magazin. I-a vorbit despre teama lui că nu va afla niciodată adevărul despre Luke.

Când a rămas fără cuvinte, a închis ochii şi a stat nemişcat lângă mama lui, protejat de căldura pământului de sub el şi de aerul din jur.

Când s-a trezit, soarele îşi schimbase poziţia pe cer. A căscat şi s-a ridicat în picioare, întinzându-şi articulaţiile înţepenite. Nu era sigur cât timp stătuse întins acolo. S-a scuturat şi a pornit-o prin cimitir spre poarta principală. La jumătatea drumului, s-a oprit. Mai era un mormânt pe care voia să-l viziteze.

Pe acesta i-a luat mult mai mult timp să-l găsească. Îl văzuse numai o dată, la înmormântare, înainte să plece de tot din Kiewarra. În cele din urmă, s-a împiedicat de el aproape întâmplător: o piatră mică, anonimă, înghesuită printre alte monumente comemorative mai împodobite.

Era acoperită de iarbă îngălbenită. Sub piatra de mormânt era un singur mănunchi de lujeri uscaţi, înfăşuraţi în celofan zdrenţuit. Falk a scos şerveţelul şi s-a întins ca să şteargă murdăria de pe numele inscripţionat. Eleanor Deacon.

— Nu-l atinge, corcitură!

Vocea s-a auzit din spatele lui şi Falk a tresărit. S-a întors şi l-a văzut pe Mal Deacon la umbră, sub un înger imens sculptat de pe rândul din spate. În mână avea o sticlă de bere, iar la picioare dormea câinele lui maro şi gras. Când Deacon s-a ridicat în picioare, câinele s-a trezit şi a căscat, arătându-şi limba de culoarea cărnii crude. Deacon a lăsat sticla de bere la baza îngerului.

— Ia-ţi mâinile de pe ea înainte să ţi le tai!

— Nu e nevoie, Deacon, plec.

Falk s-a îndepărtat.

Deacon l-a privit cu ochii mijiţi.

— Tu eşti băiatu', nu-i aşa?

— Ce? '

— Eşti băiatul lui Falk, nu tatăl.

Falk s-a uitat la faţa bătrânului. Avea fălcile încleştate agresiv, iar privirea îi părea mai lucidă decât ultima dată.

— Mda, sunt băiatul.

Falk a simţit o urmă de tristeţe când a spus asta. A început să meargă.

— Aşa! Sper că o ştergi de-a binelea de data asta.

Deacon a pornit în urma lui, cam nesigur pe picioare. A tras strâns de lesa câinelui şi animalul a scheunat.

— Încă nu. Ai grijă la animal.

Falk nu şi-a schimbat ritmul de mers. Îl auzea pe Deacon încercând să-l urmărească. Zgomotul paşilor lui era inconstant şi lent pe pământul aspru.

— Nici acum nu poţi s-o laşi în pace, ai? Oi fi tu băiatu', da' eşti exact ca taică'tău. Scârbos!

Falk s-a întors.

Din curte se auzeau două voci diferite. Una nervoasă, una mai calmă. Aaron de doisprezece ani şi-a aruncat ghiozdanul pe masa din bucătărie şi s-a dus la fereastră. Tatăl lui stătea în picioare, cu braţele încrucişate şi o privire sătulă, în timp ce Mal Deacon dădea din deget spre el.

— Şase lipsesc! zicea Deacon. Două oi, patru miei. Câteva din alea la care te uitai săptămâna trecută.

Erik Falk a oftat.

— Ţi-am zis că nu-s aici, prietene. Dacă vrei să-ţi pierzi timpul mergând până acolo să verifici, n-ai decât!

— Deci e o coincidenţă, nu?

— Mai degrabă un semn că gardul tău e prost, cred eu. Dacă îţi voiam oile, le cumpăram. Da' mie nu mi s-au părut cum trebuie.

— N-au nimica. Da' de ce să le cumperi când poţi să mi le şparleşti? Nu-i aşa? a zis Deacon ridicând vocea. N-ar fi prima dată când ţi-ai luat singur ceva de la mine.

Erik Falk l-a fixat cu privirea o clipă, apoi a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— E timpul să pleci, Mal.

A dat să se întoarcă, dar Deacon l-a prins cu forţă de umăr.

— A sunat din Sydney să spună că nu se mai întoarce, ştii. Eşti fericit acum? Te simţi important, nu-i aşa? Că ai convins-o să-şi ia catrafusele?

— N-am convins-o pe nevastă-ta să facă nimic, a zis Erik dându-i mâna la o parte. Io aş zice că tu singur ai convins-o cu băutura şi cu bătăile, prietene! Singura surpriză e că a stat şi atât cu tine.

— A, da, mare cavaler mai eşti! Mereu dispus să-ţi plângă pe umăr, să-i torni otravă în urechi. O convingi să plece şi, dacă tot ai început, o convingi şi să se culce cu tine, nu?

Erik Falk a ridicat din sprâncene şi a râs. Erau nişte hohote sincere de râs.

— Mal, nu i-am tras-o lu' nevastă-ta, dacă de asta îţi făceai griji.

— Pe dracu' nu!

— Nu, prietene. Ăsta e adevărul. E drept că trecea pe la mine să bea o ceaşcă de ceai şi să plângă puţin când se sătura. Avea nevoie să stea o vreme departe de tine. Dar asta era tot. Era destul de drăguţă, nu mă înţelege greşit, dar era aproape la fel de înnebunită după băutură ca tine. Poate dacă aveai mai multă grijă şi de oile tale, şi de nevasta ta, nu şi-ar fi luat-o cu toatele în cap.

Erik Falk a clătinat din cap.

— Sincer, nu-mi pasă de tine sau de nevastă-ta. De fata ta îmi pare rău.

Pumnul lui Mal Deacon s-a năpustit asupra lui ca un câine scăpat din cuşcă şi l-a nimerit pe Erik cu o lovitură norocoasă deasupra ochiului stâng. Acesta s-a clătinat pe picioare şi a căzut pe spate, scoţând un pârâit puternic la aterizarea cu capul de pământ.

Aaron a alergat ţipând afară şi s-a aplecat deasupra tatălui său, care se uita fix la cer cu o expresie uimită. Dintr-o tăietură din frunte îi curgea sânge. Aaron l-a auzit pe Deacon râzând şi s-a aruncat asupra bărbatului, lovindu-l cu pumnii în piept. Deacon a fost obligat să facă un pas în spate, dar statura lui solidă îl ajuta să rămână ferm pe picioare. Peste o clipă, Deacon s-a întins şi l-a apucat pe Aaron de braţ într-o strânsoare ca de fier, ciupindu-l de piele în timp ce i-l răsucea şi trăgându-i faţa aproape de a lui.

— Ia ascultă aici! Când se ridică bătrânul tău de pe jos, zi-i că asta o să i se pară o simplă mângâiere faţă de ce îl aşteaptă dacă vă găsesc, pe el sau pe tine, umblând cu ce-i al meu.

L-a împins pe Aaron pe jos, apoi s-a întors şi a traversat curtea cu paşi mari, fluierând printre dinţi.

— M-a implorat, ştii? a zis Deacon. Tatăl tău. După ce ai făcut ce i-ai făcut lui Ellie a mea. A venit la mine. Nu încerca să-mi spună că nu eşti tu vinovatul. Că n-ai fi putut să faci tu aşa ceva. Nimic de genul ăsta. Voia să zic tuturor din oraş să te lase în pace până când ajungea poliţia la o concluzie. De parcă mie mi-ar fi păsat cât negru sub unghie de el.

Falk a inspirat adânc şi s-a obligat să se întoarcă şi să înceapă să se îndepărteze.

— Ştiai asta, nu-i aşa? Cuvintele lui Deacon au plutit în urma lui. Că el credea că poate tu erai vinovatul? Propriul tău tată. Sigur că ştiai. Trebuie să fie îngrozitor ca tatăl tău să aibă o părere aşa de proastă despre tine.

Falk s-a oprit. Aproape că nu-l mai auzea. *Continuă să mergi,* şi-a zis el. În schimb, s-a uitat în urmă. Gura lui Deacon i se strâmbase într-un rânjet.

— Ce? a strigat Deacon. Doar nu vrei să zici că a crezut gogoşile alea pe care le-aţi inventat tu şi băiatul lui Hadler. O fi fost taică-tău un fraier şi un laş, dar nu era prost. Ai reuşit vreodată să te împaci cu el? Sau te-a bănuit până în ziua în care a murit?

Falk nu a răspuns.

— Aşa mă gândeam şi eu, a rânjit Deacon.

Nu, îi venea lui Falk să strige la el, niciodată nu se împăcaseră. S-a uitat îndelung la bătrân, apoi, făcând un efort fizic, s-a forţat să se întoarcă şi să plece. Pas cu pas, cotind printre pietrele de mormânt îndelung uitate, în urma lui, l-a auzit pe Mal Deacon râzând, în timp ce stătea cu picioarele bine înfipte pe mormântul fiicei lui.

Capitolul douăzeci şi nouă

Împuşcătura a răsunat pe câmpul îndepărtat, ecoul sfâşiind aerul fierbinte. Înainte să se aştearnă liniştea, a mai bubuit încă una. Falk a înţepenit pe aleea care ducea la ferma lui Gretchen, cu o mână rămasă în aer în timp ce se pregătea să trântească portiera maşinii.

Gândurile i-au fugit la holul dezgolit şi frecat bine din casa Hadler, la covorul pătat. Şi-a imaginat o femeie blondă zăcând însângerată pe jos, numai că de data aceasta nu era Karen, ci Gretchen.

S-a auzit încă o bubuitură şi Falk a luat-o la goană peste câmp, spre sursa zgomotului. A încercat să urmeze sunetul, dar acesta ricoşa din pământul tare şi făcea ecou, lăsându-l dezorientat. A scanat disperat orizontul, cu ochii lăcrimându-i din cauza luminii orbitoare a soarelui, uitându-se peste tot şi nevăzând nimic.

În cele din urmă, a zărit-o, cu pantalonii ei scurţi kaki şi tricoul galben aproape invizibile pe fundalul câmpurilor decolorate. S-a oprit brusc, simţind mai întâi un val de uşurare, urmat imediat de unul de stânjeneală. Gretchen a întors capul şi l-a fixat o clipă cu privirea, apoi şi-a sprijinit puşca pe umăr şi l-a salutat cu o mână.

Falk spera că nu îl văzuse alergând. Gretchen a pornit-o pe câmp înspre el.

— Hei, ai ajuns repede, i-a strigat ea.

În jurul gâtului îi atârna o pereche de căşti de protecţie pentru urechi.

— Sper că nu deranjez.

O sunase din faţa cimitirului.

— Simţeam nevoia să văd o faţă prietenoasă.

— Nu mă deranjezi. Mă bucur să te văd. Am o oră până când trebuie să-l iau pe Lachie de la şcoală.

Falk s-a uitat în jur, trăgând de timp ca să i se liniştească respiraţia.

— Ai o casă drăguţă.

— Mersi. Şi iepurilor pare să le placă.

A făcut semn din cap peste umăr.

— Trebuie să mai nimeresc câţiva înainte să mă opresc pe ziua de azi. Hai, ajută-mă să-i văd.

Falk a urmat-o pe câmp, unde îşi lăsase geanta cu cele de trebuinţă. A scotocit prin ea şi a scos încă o pereche de căşti. A mai băgat mâna o dată şi a scos o cutie cu gloanţe. Winchester. Nu Remington, precum cele găsite în cadavrele celor trei Hadler, s-a gândit Falk automat. S-a simţit uşurat, apoi imediat vinovat pentru că observase. Gretchen a deschis ţeava puştii şi a încărcat-o.

— Vizuina e acolo, a arătat ea mijindu-şi ochii în soare. Arată-mi când vezi unul.

Falk şi-a pus căştile şi toate sunetele au devenit înfundate, ca atunci când eşti sub apă. Vedea eucalipţii mişcându-se tăcuţi în vânt. Sunetele din capul lui s-au amplificat: sângele care-i circula prin vene, atingerea uşoară a dinţilor.

S-a holbat la zona din jurul vizuinii. Multă vreme nu s-a mişcat nimic, după care peisajul a tresărit. Tocmai voia să-i facă semn lui Gretchen, când ea şi-a pus puşca pe umăr şi şi-a închis un ochi. A centrat puşca, luând iepurele în vizor cu un arc uşor. S-a auzit o bubuitură înfundată şi un stol de papagali cacadu s-au ridicat la unison dintr-un copac din apropiere.

— Bun, cred că l-am nimerit, a zis ea scoţându-şi căştile.

A păşit hotărât pe câmp şi s-a aplecat, întinzându-şi pentru o clipă pantalonii scurţi, kaki. S-a ridicat victorioasă, cu trupul inert al unui iepure atârnându-i din mână.

— Bravo! a zis el.

— Vrei să încerci?

Falk nu ţinea neapărat. Nu mai împuşcase iepuri din adolescenţă. Dar ea deja îi întindea puşca, aşa că a ridicat din umeri.

— Bine.

Puşca era caldă când a luat-o din mâinile ei.

— Ştii cum se face, i-a zis Gretchen.

Apoi s-a întins şi i-a pus căştile la loc pe urechi. Pe Falk l-a gâdilat gâtul acolo unde degetele ei îl atinseseră în treacăt. Şi-a mijit ochii spre vizuină. Pământul acolo era îmbibat cu sânge. Şi-a amintit de urma lăsată de sângele lui Billy Hadler şi, la gândul acesta, a simţit un fior pe şira spinării. Brusc, nu a mai vrut să tragă. În faţa lui s-a mişcat ceva.

Gretchen l-a bătut pe umăr şi i-a arătat ceva cu degetul. El nu a reacţionat. Ea l-a bătut din nou pe braţ.

— Ce s-a întâmplat? a văzut-o el mai degrabă decât s-o audă zicând. E chiar acolo.

Falk a lăsat puşca în jos şi şi-a scos căştile.

— Scuze, a zis el. Cred că a trecut prea mult timp.

Ea l-a fixat o clipă cu privirea, apoi a încuviinţat.

— Corect.

L-a bătut uşor pe braţ când i-a luat arma din mână.

— Ştii că oricum va trebui să-l împuşc, nu? Nu pot să las iepuri pe câmp.

A ridicat puşca, a luat ţinta în vizor şi apoi a tras.

Falk a ştiut că nimerise chiar dinainte de a merge să verifice.

Când au intrat în casă, Gretchen a adunat hârtiile care fuseseră întinse frumos pe masa din bucătărie.

— Simte-te ca acasă! Încearcă să ignori deranjul, a zis ea punând o carafă cu apă cu gheaţă pe un loc gol de pe masă. Am scris cereri pentru consiliul şcolii ca să mai obţină finanţări. De la societăţi de binefacere şi chestii de astea. Mă gândeam să încercăm iar la Crossley Trust, chiar dacă Scott crede că ne pierdem timpul cu ei. Să vedem dacă trecem de lista scurtă anul ăsta. Problema e că, înainte să-ţi dea vreun ban, vor să ştie tot.

— Pare multă hârţogărie.

— E un coşmar şi nici nu e punctul meu forte, recunosc fără ruşine. Înainte nu trebuia să facem noi asta, în consiliu.

S-a oprit.

— De asta n-ar trebui să mă plâng. De fapt, Karen se ocupa de acte. Aşa că, îţi dai seama...

Nu şi-a mai încheiat fraza.

Falk s-a uitat prin bucătăria lui Gretchen când a ajutat-o să strângă hârtiile pe bufet. Nu era sigur la ce se aşteptase, dar arăta mai sărăcăcios decât îşi închipuise el. Bucătăria era curată, dar mobilierul şi aparatura avuseseră cu siguranţă şi zile mai bune.

Printre ornamente, la loc de cinste, stătea o fotografie înrămată a fiului lui Gretchen, Lachie. Falk a ridicat-o şi şi-a trecut un deget peste zâmbetul larg al puştiului. S-a gândit la Billy, care abia îşi târa picioarele prin parcare în spatele lui Karen, aşa cum văzuse în înregistrarea de pe camera de luat vederi. Atunci mai avea de trăit doar optzeci de minute din viaţa lui scurtă. A pus fotografia jos.

— O întrebare ciudată, dar Karen a zis vreodată ceva de mine? a întrebat el, iar Gretchen şi-a ridicat privirea surprinsă.

— De tine? Nu cred. Dar noi nu prea stăteam de vorbă. De ce? Te cunoştea măcar?

Falk a ridicat din umeri. S-a întrebat pentru a mia oară de ce Karen scrisese cu creionul numărul lui de telefon.

— Nu, nu cred. Mă întrebam numai dacă a venit vreodată vorba de numele meu.

Gretchen l-a privit atent, cu ochii ei luminoşi, fără să clipească.

— Din câte ştiu eu, nu. Dar, ţi-am zis, eu nu o cunoşteam pe Karen aşa de bine.

A ridicat uşor din umeri. Un semn de punctuaţie care să indice sfârşitul subiectului. A urmat o pauză puţin stânjenitoare, întreruptă numai de clinchetul cuburilor de gheaţă în timp ce ea turna apă în pahare.

— Noroc! a zis ea ridicându-şi-l pe al ei. Nu prea des, dar uneori, asta e mai bună decât vinul.

Falk a privit muşchii subţiri din gâtul ei în timp ce bea pe îndelete.

— Cum mai merge ancheta? a întrebat Gretchen când a terminat.

— Se pare că Jamie Sullivan are mâinile curate.

— Serios? Asta e bine, nu?

— E bine pentru el. Nu sunt sigur că pe noi ne ajută prea mult.

Gretchen şi-a înclinat capul într-o parte ca o pasăre.

— Dar mai rămâi până când rezolvaţi cazul?

Falk a ridicat din umeri.

— În ritmul ăsta, mă îndoiesc. Săptămâna viitoare trebuie să mă întorc la muncă.

A făcut o pauză.

— M-am întâlnit cu Mal Deacon mai devreme.

I-a povestit despre întâlnirea din cimitir.

— Nu pune la suflet ce zice el! Omul ăla nu e în toate minţile.

Gretchen s-a întins peste masă şi l-a atins uşor cu degetele pe mâna stângă.

— După douăzeci de ani, încă încearcă să dea vina pe tine pentru ce s-a întâmplat cu Ellie. Niciodată nu a putut să accepte că tu şi Luke aţi fost împreună în ziua aia.

— Gretchen, ştii...

— Dacă e cineva de vină, atunci chiar Deacon e ăla, a continuat ea. E vina lui că fiică-sa a fost atât de nefericită încât să se înece. De ani de zile tot caută pe altcineva pe care să-l arate cu degetul.

— Tu nu te-ai îndoit niciodată că a fost vorba de sinucidere?

— Nu.

A părut surprinsă.

— Sigur că nu. De ce aş face-o?

— Întrebam şi eu. Ştiu că Ellie se purta cam ciudat spre sfârşit, era foarte retrasă cea mai mare parte din timp. Şi trebuie să fi fost un coşmar să locuiască cu Deacon. Dar nu m-am gândit niciodată că se simţea aşa disperată. Cu siguranţă nu în aşa hal încât să se sinucidă.

Gretchen a râs sec.

— Doamne, voi, băieţii, eraţi orbi! Ellie Deacon era nefericită.

Ellie şi-a aruncat manualul de matematică în rucsac la sfârşitul orei. Începuse automat să copieze de pe tablă ce avea ca temă, dar s-a oprit cu stiloul în aer. Ce rost avea? Se gândise iniţial să chiulească de la ore azi, dar până la urmă se hotărâse fără prea mare tragere de inimă să se ducă totuşi. Altfel, ar fi atras atenţia asupra ei. Şi nu avea nevoie de aşa ceva. Era mai bine să facă ce făcuse mereu. Să-şi ţină capul jos şi să spere – ei bine, dacă nu la ce era mai bun, măcar să nu fie cel mai rău.

Afară, pe holul aglomerat, un grup de băieţi se înghesuia în jurul unui radio portabil ca să asculte meciul de crichet. Jucau Australia şi Africa de Sud. La lovitura de şase puncte, toţi au izbucnit în urale. Era vineri după-amiază şi totul era bine. Deja aveau strălucirea aceea de weekend.

Oare de cât timp nu se mai simţise ea aşa? s-a întrebat Ellie. Sincer, nu-şi aducea aminte. Dacă în zilele săptămânii era destul de rău, în weekenduri era şi mai rău. Acestea erau interminabile, iar sfârşitul lor părea să fie mereu chiar dincolo de orizont.

Nu şi în weekendul acela, totuşi. S-a agăţat de gândul cu pricina în timp ce şi-a făcut loc printre elevii de pe hol. După weekendul acela, totul avea să fie diferit. Weekendul acela avea un sfârşit clar.

Încă adâncită în gânduri, Ellie a tresărit când cineva a apucat-o de braţ. Îi atinsese o vânătaie mică şi ea s-a crispat de durere.

— Hei, unde arde? a întrebat-o Luke Hadler.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Falk privind-o atent.

— Ştii ce vreau să spun, Aaron, a zis ea. Ai fost şi tu acolo. Ai văzut şi tu exact aceleaşi lucruri ca mine. Cât de ciudată era în ultimele săptămâni. Asta când petrecea totuşi timp cu noi. Abia dacă mai venea. Tot timpul se ducea la munca aia amărâtă sau mai ştiu eu ce. Oricum, nu stătea cu noi. Şi nu mai bea deloc, mai ţii minte? A zis că voia să slăbească, dar, privind acum în urmă, asta mi se pare o prostie.

Falk a încuviinţat încet. Chiar îşi aducea aminte asta. Se mirase pentru că ei îi plăcuse băutura probabil mai mult ca celorlalţi. Ceea

ce nu era o surpriză, având în vederea familia din care provenea.

— Tu de ce crezi că n-a mai băut?

Gretchen a ridicat din umeri, tristă.

— Nu ştiu. Poate că nu avea încredere în ea când bea. Nu era sigură de ce ar putea să facă. Şi, nu-mi place să zic asta, dar Luke avea dreptate în noaptea aia când ne-am certat rău la punctul de belvedere.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu vreau să zic că avea dreptate să ne păcălească, a precizat ea imediat. Asta a fost o idee îngrozitoare. Dar ce a zis el că Ellie nu mai ştia de glumă... nu ar fi trebuit să zică asta, dar era adevărat. Chiar nu mai ştia de glumă. Nu era nevoie să râdă la gluma aia stupidă, bineînţeles, dar deja nu mai râdea la nimic. Era tot timpul trează şi serioasă şi dispărea de una singură. Îţi aduci aminte.

Falk a rămas tăcut. Îşi aducea aminte.

— Şi cred...

Gretchen s-a oprit.

— Ce crezi?

— Cred că, dacă eşti sincer cu tine, bănuiai deja de mult timp că Ellie Deacon era abuzată.

Ellie şi-a tras braţul din strânsoarea lui Luke şi şi-a frecat urma de pe el. Luke nu a părut să observe.

— Unde fugi aşa? Vrei să mergem în oraş să bem o Cola sau ceva?

Vocea lui Luke era excesiv de nonşalantă. Ellie nici nu mai ţinea socoteala de câte ori încercase el să aranjeze să petreacă timp singur cu ea de când se certaseră la punctul de belvedere. Până atunci, îl repezise de fiecare dată. S-a gândit că poate Luke încerca să-şi ceară scuze, dar nu avea nici energie, nici interes să afle. Aşa era Luke, s-a gândit ea. Trebuia să faci tot tu eforturi ca să primeşti scuze de la el. Oricum, chiar dacă n-ar fi fost încă supărată pe el, aceea n-ar fi fost ziua lui norocoasă.

— Nu pot. Nu acum.

Intenţionat nu i-a zis că-i pare rău. E adevărat că, pentru o fracţiune de

secundă, s-a întrebat dacă n-ar trebui să îngroape securea, de dragul vremurilor de odinioară. Se ştiau de ani de zile. Aveau o istorie împreună. Apoi, faţa lui s-a întunecat şi, după felul posomorât în care a privit-o, Ellie a ştiut că nu merita efortul. Avea destui bărbaţi în viaţa ei care voiau de la ea mai mult decât îi ofereau, la rândul lor. Nu mai avea nevoie de încă unul. S-a întors cu spatele la el. Mai bine s-o lase baltă. Luke Hadler era aşa cum era şi asta nu avea să se schimbe niciodată.

Falk şi-a coborât privirea pe măsură ce pieptul îi era invadat de vină şi regret. Gretchen s-a întins şi l-a atins.

— Ştiu că nu e uşor să recunoşti asta, a zis ea. Dar semnele existau. Doar că noi eram prea tineri şi egoişti ca să le observăm.

— De ce nu ne-a zis? a întrebat Falk.

— Poate îi era frică. Sau se simţea puţin stânjenită, chiar.

— Sau poate simţea că nimănui nu-i pasă.

Gretchen s-a uitat la el.

— Ştia că ţie îţi pasă, Aaron. De asta era atrasă de tine şi nu de Luke.

Falk a clătinat din cap, dar Gretchen l-a contrazis tot cu o mişcare a capului.

— E adevărat. Tu erai aşa de stabil! Cineva pe care se putea baza. Tu ai fi ascultat dacă ar fi încercat să vorbească. Da, bine, Luke atrăgea mai mult atenţia şi era mai şmecher, dar ăsta nu este mereu un lucru bun. Luke era vedeta, însă celor mai mulţi oameni nu le place să fie pe locul doi în propria lor viaţă. Cu tine nu e aşa. Ţie ţi-a păsat mereu mai mult de alţi oameni decât de tine. Altfel, nu ai mai fi încă aici, în Kiewarra.

— *Salut, Ellie!*

Era deja la jumătatea holului şi simţea privirea lui Luke în ceafă, când a auzit o voce dintr-o clasă goală. Înăuntru, Aaron Falk aşeza ghivece de flori, cu etichete pe ele, într-o cutie mare de carton. Ellie a zâmbit şi a intrat în clasă.

— Cum a fost prezentarea? Iar ai luat nota cea mai mare? a zis ea încolăcind în jurul unui deget un lujer de ferigă ieşit în afară şi îndesându-l înapoi în cutie.

Aaron a ridicat modest din umeri.

— Nu ştiu. Bine. Nu prea mă pricep la plante.

Nu voia să zică, Ellie ştia asta, dar probabil luase un zece. Când venea vorba de şcoală, Aaron abia dacă avea nevoie să ridice un deget. Nici ea nu prea ridicase un deget tot anul care trecuse, dar cu rezultate complet diferite. Profesorii renunţaseră în urmă cu ceva vreme să o mai bată la cap din cauza asta.

Aaron a închis cutia şi a ridicat-o, balansând-o ciudat în braţele lui lungi.

— O să fie nasol s-o car până acasă. Mă ajuţi? Îţi dau o Cola, dacă vrei.

Şi vocea lui a sunat la fel de nonşalant ca a lui Luke mai devreme, dar s-a înroşit uşor şi a evitat s-o privească în ochi. Fusese cam ciudat de când se sărutaseră la copacul-stâncă. Cearta de la punctul de belvedere nu ajutase. Ellie a simţit nevoia să explice, dar nu-şi găsea cuvintele. În schimb, îi venea să-i cuprindă faţa cu mâinile, să-l sărute din nou şi să-i spună că făcuse tot ce putuse el.

El încă aştepta, iar ea ezita. Ar fi putut să se ducă cu el. Nu ar fi durat mult. Dar nu, şi-a zis ferm. Luase o hotărâre. Trebuia să fie în altă parte.

— Nu pot. Îmi pare rău, a zis ea fără prefăcătorie.

— Nu-i nimic.

Zâmbetul lui era sincer şi Ellie a simţit un regret profund. Aaron era un băiat bun. Mereu o făcea să se simtă în siguranţă.

Ar trebui să-i spui.

Ideea i-a venit în minte pe neaşteptate. Ea a clătinat din cap. Nu. Nu putea să-i spună. Era o prostie. Era prea târziu. Acum n-ar fi făcut decât să încerce s-o oprească. Numai că, atunci când s-a uitat la faţa lui ingenuă, singurătatea din pieptul ei a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva exact asta şi voia.

— Biata Ellie! a zis Falk. Doamne, noi cică eram prietenii ei, dar

am dezamăgit-o cu toţii.

Gretchen şi-a privit mâinile.

— Ştiu. Şi eu mă simt vinovată. Dar încearcă să nu te simţi prea prost din cauza asta. Or mai fi fost şi alţii care au bănuit şi s-au făcut că nu ştiu. Tu erai un puşti. Ai făcut tot ce ai putut. Şi mereu ai fost bun cu ea.

— Nu destul de bun, totuşi. Indiferent ce i se întâmpla, se întâmpla chiar sub nasurile noastre, iar noi nici n-am observat.

Bucătăria era confortabilă şi liniştită şi Falk simţea că nu va avea niciodată energia să-şi târască picioarele grele ca să se ridice şi să plece. Gretchen a ridicat uşor din umeri şi şi-a pus o mână peste mâna lui. Avea palma caldă.

— E o lecţie pe care am fost nevoiţi cu toţii s-o învăţăm într-un mod dureros. Se întâmplau multe pe vremea aia. Nu era vorba numai despre Luke.

Ellie şi-a ridicat privirea către Aaron, iar el i-a zâmbit. Spune-i, îi şoptea vocea din mintea ei, dar ea a redus-o la tăcere. Gata! Hotărârea era luată. Nu avea să spună nimănui.

— Trebuie să plec.

Ellie a început să plece, apoi s-a oprit. La gândul celor ce urmau, s-a simţit copleşită de senzaţia de nesăbuinţă. Înainte să-şi dea seama ce face, a intrat înapoi în clasă, s-a aplecat peste cutia de plante şi l-a sărutat pe Aaron pe buze. Erau uscate şi calde. A făcut un pas înapoi, în graba ei lovindu-se dureros cu un şold de o bancă.

— Bine. Ne vedem.

Vocea i s-a părut falsă până şi ei şi nu a mai aşteptat răspunsul lui Aaron.

Când s-a întors spre uşa clasei, aproape că a tresărit de spaimă. Luke Hadler stătea sprijinit de tocul uşii, privindu-i fără să scoată un sunet. Chipul lui era lipsit de orice expresie. Ellie a inspirat adânc şi s-a străduit să zâmbească.

— Ne vedem, Luke, a zis ea când a trecut pe lângă el.

El nu i-a zâmbit.

Capitolul treizeci

Falk s-a aşezat pe pat, cu vreo douăsprezece foi de hârtie împrăştiate în faţă. Dedesubt, în cârciumă, era linişte. Ultimii clienţi obişnuiţi plecaseră în urmă cu câteva ore. Falk s-a holbat la notiţele lui despre caz. A tot mâzgălit conexiuni între ele până când s-a trezit cu o pânză încâlcită de păianjen şi cu o grămadă de fire care nu duceau nicăieri. A luat o foaie goală şi a încercat din nou. Acelaşi rezultat. A pus mâna pe telefonul mobil şi a format un număr.

— Cred că Ellie Deacon era abuzată de tatăl ei, a spus el când a răspuns Raco.

— Ce-ai zis? Stai aşa!

Vocea de la capătul celălalt era somnoroasă. Falk a auzit o conversaţie înăbuşită în fundal. Raco vorbea cu Rita, a bănuit Falk. S-a uitat la ceas. Era mai târziu decât i se păruse lui.

Vocea lui Raco s-a auzit din nou în telefon după un minut.

— Mai eşti acolo?

— Scuze, n-am observat cât e ceasul.

— Nu-i nimic. Ce ziceai despre Ellie?

— Doar ceva ce vorbeam cu Gretchen mai devreme. Că Ellie era nefericită. Nu doar nefericită, ci nenorocită. Sunt sigur că Mal Deacon o abuza.

— Fizic? Sexual?

— Nu ştiu. Poate amândouă.

— Aha, a zis Raco, apoi a tăcut.

— Deacon nu are un alibi pentru după-amiaza în care au fost omorâţi cei trei Hadler.

Raco a oftat adânc în telefon.

— Prietene, are şaptezeci şi ceva de ani şi probleme mintale. O fi el un nenorocit, dar e un moş ramolit.

— Şi ce dacă? Tot poate să ţină o puşcă în mână.

— Şi ce dacă? l-a repezit Raco. Eu cred că părerea ta despre

Deacon este influenţată de faptul că nu-l suporţi din cauza a ce s-a întâmplat între voi acum peste douăzeci de ani.

Falk nu a răspuns.

— Scuze, a zis Raco şi a căscat. Sunt obosit. Vorbim mâine.

După o pauză, a adăugat:

— Te salută şi Rita.

— O salut şi eu. Şi scuze. Noapte bună!

În telefon s-a auzit tonul.

Lui Falk i s-a părut că telefonul fix l-a trezit cu un ţârâit strident după doar câteva minute. A deschis cu greutate un ochi. Era abia şapte. A stat culcat cu un braţ peste faţă, chinuindu-se să se ridice şi să răspundă. Îşi tot studiase notiţele până când adormise – avusese un somn agitat, care-i provocase o transpiraţie rece – iar acum capul protesta pulsându-i dureros. Neputând să suporte zgomotul, şi-a adunat energia de a se întinde şi a ridica receptorul.

— În sfârşit! a zis McMurdo. Te-am trezit.

— Da.

— Nu contează, prietene. Auzi, trebuie să cobori imediat!

— Nu sunt îmbrăcat...

— Crede-mă! a zis McMurdo. Ne vedem în spate. O să te ajut cât pot.

Maşina lui Falk era acoperită de rahat. Caroseria era mânjită cu dâre şi pete, iar în jurul roţilor şi sub ştergătoare erau adunate mormane. Mizeria se uscase deja în soarele dimineţii şi pătrunsese în cuvintele zgâriate pe maşină. O SĂ TE JUPUIM apăreau acum scrise cu rahat, nu zgâriate în vopseaua argintie.

Falk a alergat spre ea. Înainte chiar să se apropie, a fost obligat să-şi acopere nasul cu cămaşa. Aproape că simţea mirosul ca pe ceva solid în gură. Muştele zburau frenetic şi el le alunga scârbit când i se aşezau pe faţă şi pe păr.

Înăuntru era şi mai rău. Prin mica deschizătură a geamului

şoferului, pe care Falk îl lăsa puţin coborât peste noapte ca să iasă căldura, fusese strecurat un tub sau un furtun. Mâzga revoltătoare era împroşcată pe volan şi pe radio şi se adunase în băltoace întunecoase pe scaune şi în spaţiul pentru picioare. Nicio altă maşină din parcare nu fusese atinsă. McMurdo stătea într-o parte, cu braţul apăsat peste gură şi nas. A clătinat din cap.

— Drăcia dracului! Îmi pare tare rău, prietene! Ieşisem să scot sticlele goale când am văzut-o. Probabil au venit azi-noapte.

McMurdo a tăcut o vreme.

— Măcar e de animale. În cea mai mare parte. Cred.

Încă ţinându-şi cămaşa la nas, Falk a dat ocol maşinii în tăcere. Biata lui maşină! Mai întâi zgâriată, acum distrusă. A simţit cum îl cuprinde furia. S-a uitat prin geamurile mânjite, ţinându-şi răsuflarea. Atent să nu se apropie prea mult. Prin mizerie, a văzut că mai era ceva în maşină. A făcut un pas înapoi, neavând curaj să vorbească.

Scaunele erau înţesate cu sute de fluturaşi murdăriţi cu rahat şi puturoşi, în care se cereau informaţii despre moartea lui Ellie Deacon.

La secţie, atmosfera era mohorâtă.

— O să le zic vreo două lui Dow şi lui unchiu'su, prietene. Le dau avertisment, i-a zis Raco lui Falk înainte să ridice telefonul. Ştii cât valorează maşina? Pentru despăgubire...

Falk a ridicat distras din umeri. Stătea la un birou şi se uita în gol la dosarele Hadler. În partea cealaltă a camerei, Raco a închis telefonul şi şi-a lăsat capul în mâini pentru o clipă.

— Se pare că Deacon atacă primul, i-a strigat el lui Falk. A depus plângere. Împotriva ta.

— Serios!

Falk şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat afară pe geam.

— Şi totuşi eu am maşina acoperită de rahat.

— Zice că l-ai hărţuit. Că ai umblat la mormântul fiicei lui sau

ceva? Vine cu o avocată.

— Aha!

Falk nu şi-a mutat privirea.

— E nevoie să te întreb?

— N-am umblat, dar nu sunt martori. Aşa că o să fie cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Şi am ceva de împărţit cu el, aşa că...

Falk a ridicat din umeri.

— Nu te deranjează chestia asta? E treabă serioasă, prietene! Eu o să înregistrez plângerea, dar o s-o analizeze cineva independent. Ar putea să-ţi afecteze cariera.

Falk s-a uitat la el.

— Sigur că mă deranjează. Dar aşa e Deacon, nu?

Falk vorbea atât de încet, încât Raco a fost nevoit să se aplece în faţă ca să-l audă.

— Lasă o urmă de distrugere şi nefericire. Înainte îşi bătea nevasta, probabil şi-a bătut şi fiica. Avea influenţă în oraşul ăsta şi a folosit-o ca să ne alunge pe mine şi pe tata. Nepotul lui a făcut Dumnezeu ştie ce de a determinat-o pe Karen Hadler să-i scrie numele cu câteva zile înainte de a muri. Ăştia doi sunt murdari. Şi nimeni nu le cere socoteală.

— Ce sugerezi?

— Nu ştiu ce să sugerez. Doar zic că Deacon merită să fie spânzurat de ouă. O acuzaţie de vandalism ar fi prea blândă pentru el. E cât se poate de vinovat pentru ceva mai grav. Pentru familia Hadler, pentru fiica lui. Pentru ceva. Ştiu asta.

Dinspre recepţie, s-a auzit uşa de la intrare trântindu-se. Sosiseră Deacon şi avocata lui.

— Prietene, ascultă-mă! a zis Raco. Nu ştii asta. Dacă eşti prins zicând chestii din astea în afara secţiei, o să existe dovezi pentru acuzaţia aia de hărţuire, aşa că ai grijă ce spui! Nu există nimic care să-l lege pe Deacon de crimele de la ferma Hadler, indiferent cât ai vrea tu să existe.

— Întreabă-l!

— E periculos să ai ochelari de cal.

— Tu întreabă-l!

Avocata era tânără şi însufleţită de o pasiune profundă pentru drepturile clientului ei. Raco a ascultat-o cu răbdare în timp ce i-a condus pe amândoi în sala de audieri. Falk i-a urmărit cu privirea, apoi s-a lăsat pe spate în scaun, frustrat. Deborah a ieşit din spatele biroului de la recepţie şi i-a întins o sticlă cu apă rece.

— Tu eşti obligat să stai aici în timp ce Mal Deacon e acolo. Nu e cea mai fericită situaţie, a zis ea.

— Mda.

Falk a oftat.

— Aşa-i procedura. Funcţionează în favoarea ta până când nu mai e cazul.

— Ştii ce trebuie să faci? Fă-te util cât timp aştepţi.

A arătat din cap spre hol.

— Depozitul ar avea nevoie de organizare.

Falk s-a uitat la ea.

— Nu cred că...

Deborah l-a privit pe deasupra ochelarilor.

— Vino după mine!

A descuiat uşa şi i-a făcut semn să intre. Camera cu iz de mucegai avea rafturi cu documente şi furnituri de birou de jur împrejur. Deborah şi-a dus un deget la buze, apoi şi-a atins o ureche. Printr-o conductă de aerisire de deasupra rafturilor, Falk a auzit voci. Înfundate, dar descifrabile.

— În scopul înregistrării, eu sunt sergentul Raco, este prezent şi agentul Barnes. Vă rog să vă declaraţi numele.

— Cecilia Targus.

Vocea avocatei se auzea veselă şi proaspătă prin aerisire.

— Malcom Deacon.

În depozit, Falk a privit-o lung pe Deborah.

— Trebuie reparat, a şoptit el, iar ea i-a făcut imperceptibil cu ochiul.

— Ştiu. Dar n-o să fie reparat azi.

A tras uşa în urma ei, iar Falk s-a aşezat pe o cutie să asculte.

Avocata lui Deacon a încercat să înceapă discuţia.

— Clientul meu – a început ea şi s-a oprit.

Falk şi l-a închipuit pe Raco ridicând o mână ca s-o întrerupă.

— Ne-aţi dat o copie a plângerii scrise împotriva agentului federal Falk, mulţumesc, vocea lui Raco a plutit prin aerisire. După cum ştiţi, acesta nu este oficial în exerciţiul funcţiunii şi nu este angajat al poliţiei noastre, aşa că plângerea dumneavoastră va fi înaintată superiorului său.

— Clientul meu ar dori asigurări că va fi lăsat în pace şi...

— Mă tem că nu pot să vă dau astfel de asigurări.

— De ce nu?

— Pentru că clientul dumneavoastră este cel mai apropiat vecin al unei case în care au fost omorâţi trei oameni şi încă nu are un alibi, a zis Raco. De asemenea, este suspect de vandalizarea unei maşini, care a avut loc azi noapte. O să ajungem şi la asta mai târziu.

A urmat un moment de linişte.

— În ceea ce priveşte moartea celor trei membri ai familiei Hadler, domnul Deacon nu are nimic de adăugat la...

De data aceasta, avocata a fost întreruptă de Deacon.

— N-am avut nicio legătură cu împuşcăturile alea şi poţi să treci asta în raportul ăla al tău! a zis el brusc.

A fost întrerupt de vocea stridentă a Ceciliei Targus.

— Domnule Deacon, vă sfătuiesc...

— Drăguţă, taci din gură, bine?

Dispreţul lui Deacon era usturător.

— Habar n-ai cum merg treburile pe aici. Ăştia de aici mi-ar pune crima în cârcă într-o clipită, dacă ar avea ocazia, şi n-am nevoie să mă înfunzi tu!

— Dar nepotul dumneavoastră m-a rugat să vă consiliez...

— Ce-ai? Ţâţele alea te fac şi surdă, şi proastă?

A urmat o tăcere lungă. Falk, stând singur, a zâmbit fără voia lui.

Nimic nu întrece tradiţionalul misoginism când e vorba ca un ignorant să refuze un sfat bun. Ei bine, Deacon nu putea să spună că nu a fost avertizat.

— Poate ne povesteşti din nou cum a fost în ziua aia, Mal. Te rog.

Vocea lui Raco era calmă, dar fermă. Pe sergent îl aştepta o carieră frumoasă, s-a gândit Falk, dacă entuziasmul lui nu se stingea înainte să înceapă, odată cu cazul ăsta.

— N-am nimic de povestit. Eram într-o parte a casei, reparam gardul ăla, şi am văzut camioneta lui Luke trăgând pe aleea lui.

Deacon părea mai atent decât îl auzise Falk vreodată, dar cuvintele lui sunau ca şi cum povestea aceea ar fi fost memorată, nu amintită atunci.

— Hadler tot timpul venea şi pleca, aşa că nu i-am dat nicio atenţie, a continuat Deacon. Apoi am auzit o împuşcătură dinspre ferma lor. Am intrat în casă. La scurt timp, încă o împuşcătură.

— Ai făcut ceva?

— Ce să fac? E o fermă, ce dracu! În fiecare zi se trage în ceva. De unde era să ştiu că atunci erau femeia şi copilul?

Falk şi l-a închipuit pe Deacon ridicând din umeri.

— Mă rog, ţi-am mai zis şi înainte, nu prea eram atent, fin'că vorbeam la telefon.

A urmat o tăcere plină de uimire.

— Ce?

În tonul lui Raco, Falk a auzit propria confuzie. În declaraţia lui Deacon nu se menţionase niciun telefon. Falk ştia. O citise de destule ori.

— Ce? a zis Deacon, părând să nu-şi dea seama.

— Ai răspuns la telefon? În timpul împuşcăturilor?

— Mda, a zis Deacon. Ţi-am spus.

Dar vocea i se schimbase. Nu mai părea la fel de sigur.

— Nu, nu mi-ai spus, a răspuns Raco. Ai zis că ai intrat în casă şi că acolo ai auzit a doua împuşcătură.

— Mda, am intrat în casă *pentru că* suna telefonul, a zis Deacon,

dar pe un ton ezitant.

Vorbea mai rar acum şi la ultimul cuvânt se poticnise puţin.

— Era puicuţa de la farmacie, care m-a sunat să-mi spună că e gata reţeta.

— Vorbeai la telefon cu o femeie de la farmacie când ai auzit a doua împuşcătură? a întrebat Raco cu mirare evidentă în voce.

— Mda, a zis Deacon, nepărând deloc sigur. Aşa cred. Fin'că m-a întrebat ce era bufnitura aia şi io i-am zis că nimic, că aşa-i la fermă.

— Vorbeai la telefonul mobil?

— Nu. Pe fix. E prost tare semnalul la mobil acolo.

A mai urmat un moment de tăcere.

— De ce nu ne-ai zis asta mai devreme? a întrebat Raco.

Linişte. După mult timp, când a vorbit din nou, Deacon a părut un băieţel.

— Nu ştiu de ce.

Falk ştia. Demenţă. În depozit, şi-a sprijinit fruntea de peretele rece. În sinea lui ţipa de frustrare. Prin ventilaţie, a auzit o tuse discretă. Când a vorbit, avocata părea mulţumită.

— Cred că am terminat aici.

Capitolul treizeci şi unu

Raco l-a ţinut pe Deacon în sala de audieri încă douăzeci de minute şi i-a pus întrebări despre vandalizarea maşinii lui Falk, dar fără vreun rezultat. În cele din urmă, l-a lăsat pe bătrân să plece dându-i un avertisment.

Falk a luat cheile de la maşina de poliţie şi a aşteptat în spatele secţiei până când Deacon a demarat. A mai stat cinci minute, apoi a pornit şi el cu viteză mică spre ferma lui Deacon. Pe drum, indicatorul de incendiu îl informa că pericolul era încă extrem.

La un indicator şters care arăta către ceea ce se numea ambiţios Moşia Deacon, Falk a cotit şi a intrat hurducăindu-se pe un drum forestier. Câteva oi amărâte şi-au ridicat capetele cu speranţă la vederea maşinii.

Proprietatea era situată sus pe un deal, cu o privelişte asupra zonei rurale din împrejurimi care îţi lua răsuflarea. În dreapta lui Falk, se vedea clar casa Hadler la ceva distanţă dedesubt, în valea puţin adâncă. Sârmele de rufe se întindeau ca o pânză de păianjen pe un băţ, iar băncile de grădină păreau mobilă pentru păpuşi. În urmă cu douăzeci de ani, când o vizita pe Ellie, iubise priveliştea aceea. Acum nici nu suporta să se uite la ea.

Falk a oprit în faţa unui hambar dărăpănat, în timp ce Deacon încerca să-şi încuie maşina. Bătrânului îi tremurau mâinile şi a scăpat cheile pe jos, în praf. Falk şi-a încrucişat braţele şi l-a privit pe Deacon cum se apleca încet să le ridice. Câinele lui Deacon s-a dus la picioarele stăpânului său şi a mârâit spre Falk. Bătrânul şi-a ridicat privirea. De data aceasta, agresiunea de pe chipul lui a fost înlocuită de altceva. Părea doar epuizat şi confuz.

— Abia ce am plecat de la secţie, a zis Deacon, dar nu părea sigur.

— Mda, aşa e.

— Atunci ce mai vrei? a întrebat Deacon îndreptându-şi spatele

cât de bine a putut. Vrei să iei la bătaie un bătrân când nu te vede nimeni? Eşti un laş!

— N-am de gând să irosesc pe tine un pumn care mi-ar putea termina cariera, a zis Falk.

— Atunci ce vrei?

Era o întrebare bună. Falk s-a uita la Deacon. Timp de două decenii, imaginea lui i se păruse mai ameninţătoare decât orice altceva. Fusese omul negru, fantoma de la petrecere, monstrul de sub pat. Stând acum în faţa lui, Falk îşi simţea încă mânia în gâtlej, însă era diluată cu altceva. Nu milă, în mod clar nu milă.

În schimb, Falk se simţea înşelat. Aşteptase prea mult timp să reteze capul bestiei şi, odată cu trecerea anilor, aceasta se ofilise şi se împuţinase până când nu ar mai fi fost o luptă dreaptă. Falk a făcut un pas în faţă şi, preţ de o secundă, în ochii lui Deacon s-a văzut frica. A fost străbătut de o senzaţie de ruşine. Falk s-a oprit brusc. Ce făcea el aici?

L-a privit pe Deacon în ochi.

— Nu am avut nicio legătură cu moartea fetei tale.

— Pe dracu'! în biletul ăla era numele tău. Alibiul tău era o scorneală...

Şi de data aceasta cuvintele păreau învăţate prin repetiţie. Falk l-a întrerupt.

— De unde ştii? Deacon? Spune-mi! De ce ai fost mereu aşa de sigur că eu şi Luke nu am fost împreună în ziua în care a murit Ellie? Pentru că pare că ştii mult mai multe despre ziua aia decât ai lăsat să se vadă.

Când Mal Deacon a intrat în casă, nu se simţea deloc mirosul cinei şi asta l-a enervat. În camera de zi, nepotul lui zăcea pe vechea canapea maronie, cu ochii închişi şi o doză de bere sprijinită pe burtă. De la radio se auzeau tare comentariile la meciul de crichet. Echipa Australiei ataca în terenul Africii de Sud.

Deacon l-a lovit pe nepotul lui cu piciorul în cizme, ca să şi le dea jos de

pe canapea, iar acesta a deschis un ochi.

— Încă nu aţi pus naibii de ceai? a zis Deacon.

— Ellie nu s-a întors de la şcoală.

— Şi tu nu puteai să te apuci, loază ce eşti? Toată ziua am trudit cu oile alea, mi-a ajuns până peste cap.

Grant a ridicat din umeri.

— E treaba lui Ellie.

Deacon a mârâit, dar nepotul lui avea dreptate. Era treaba ei. A scos o bere din pachetul aflat lângă Grant şi s-a dus în fundul casei.

Camera fiicei lui era curată ca un spital. Aşa liniştită, părea aproape distanţată de haosul din restul casei. Deacon a rămas în prag şi a luat o înghiţitură din doză. Ochii lui au cutreierat toată camera, ca nişte cărăbuşi, dar el a ezitat să păşească înăuntru. Stând nehotărât în pragul camerei imaculate, a avut o senzaţie că ceva nu era cum trebuie. Că-i scăpa ceva. Că undeva era o fisură. Părea perfect, dar nu era.

Privirea i-a fost atrasă de unul dintre stâlpii albi ai patului şi Deacon s-a încruntat. Lemnul avea o scobitură mică, circulară, iar vopseaua de pe aceasta se crăpase şi se exfoliase. Covorul roz de dedesubtul stâlpului fusese frecat într-un cerc mic, imperfect, care acum era mai închis cu o nuanţă, poate două, decât restul. Abia dacă se observa, însă era acolo.

Deacon a simţit cum i se strânge stomacul, de parcă avea o minge mică în el. S-a holbat la camera scufundată în linişte, la scobitură şi la pata de pe covor în timp ce alcoolul îi purta primele semne ale furiei prin vene. Fiica lui trebuia să fie acolo şi nu era. A strâns doza de bere în palmă şi a aşteptat ca greutatea ei rece să-l calmeze.

Mai târziu, avea să declare poliţiei că acela a fost momentul în care şi-a dat seama că se întâmplase ceva grav.

Falk l-a privit cu atenţie pe tatăl lui Ellie.

— Poate că, în ceea ce priveşte familia Hadler, poţi să zici că ai mâinile curate, a spus Falk, dar tu ştii ceva despre ceea ce s-a întâmplat cu fata ta.

— Tacă-ţi fleanca!

Vocea lui Deacon era reţinută şi încordată, ca un arc întins.

— De asta ai fost mereu aşa chitit să-mi pui mie în cârcă moartea lui Ellie? Dacă nu există niciun suspect, oamenii încep să caute unul. Cine ştie ce ar descoperi dacă s-ar uita prea atent la tine? Neglijare? Abuz?

Bătrânul s-a repezit la Falk cu o forţă nebănuită, luându-l prin surprindere şi doborându-l la pământ. Mâna butucănoasă a lui Deacon îi strivea faţa. Câinele le dădea târcoale, lătrând frenetic.

— O să-ţi iau gâtul! îi striga Deacon acum. Dacă te mai aud vorbind aşa, îţi iau gâtul ca unui animal. Am iubit-o! Mă auzi? Am iubit-o pe fata aia!

Luke Hadler îşi simţea inima în gât. S-a oprit cu o mână pe radio, în timp ce echipa Africii de Sud aproape a încasat o lovitură. După ce jucătorii şi-au reluat poziţiile şi panica a luat sfârşit, Luke a închis aparatul.

S-a dat cu spray pe pieptul dezgolit şi a deschis dulapul de haine. Automat, a întins mâna după tricoul gri pe care îl admirase ea odată. În timp ce se încheia la nasturi, s-a admirat în oglindă, zâmbind larg. I-a plăcut ce a văzut, dar ştia din experienţă că asta nu însemna nimic. De cele mai multe ori, era nevoie de un cititor de gânduri ca să-şi dea seama ce-i trecea fetei ăleia prin cap.

Chiar mai devreme, de exemplu. I-a venit în minte imaginea lui Ellie care îşi lipea gura frumoasă şi răutăcioasă de gura lui Aaron în clasă şi reflexia lui din oglindă s-a încruntat. Oare atunci se întâmplase prima oară? Cumva, era sigur că nu. Luke a simţit ceva intens care semăna a gelozie şi a scuturat tare din cap. Ce-i păsa lui? Nu dădea nici doi bani pe asta. Numai că, Doamne, ce ticăloasă mică putea să fie Ellie Deacon uneori! Îl ignora pe el şi apoi fugea la Aaron. Nu că asta l-ar fi deranjat, numai că era de ajuns să te uiţi la imaginea aia ca să-ţi dai seama că ceva era foarte în neregulă.

Degetele lungi ale lui Deacon apăsau dureros pe obrajii lui Falk şi

Falk l-a înşfăcat de încheietură, reuşind să-i dea mâna la o parte. L-a împins pe Deacon pe spate şi s-a ridicat, după care s-a îndepărtat. Totul s-a terminat în câteva secunde, dar amândoi bărbaţii gâfâiau, cu nivelul adrenalinei crescut la maximum. Deacon şi-a ridicat privirea spre Falk. În colţurile gurii se adunaseră pete albe de salivă.

Falk s-a aplecat deasupra lui, ignorând câinele care îşi arăta colţii la el. A stat deasupra unui om bolnav căzut la pământ. Mai târziu, avea să se urască pentru asta. În momentul acela, nu i-a păsat.

Când a ajuns acasă, pe Aaron îl dureau braţele din cauza cutiei cu plante, dar zâmbetul nu îi părăsise chipul. Buna lui dispoziţie era temperată numai de o senzaţie uşoară de regret. Poate că ar fi trebuit să se ducă după Ellie când a plecat din clasă. Luke aşa ar fi făcut, s-a gândit el. Ar fi continuat cumva conversaţia, ar fi convins-o că, de fapt, voia Cola aia.

S-a încruntat şi a lăsat cutia pe verandă. Ellie îi zâmbise lui Luke când plecase din clasă, asta era sigur. Abia dacă vorbeau unul cu altul în ultima vreme, dar ea reuşise să-i zâmbească?

După plecarea lui Ellie, Aaron se pregătise pentru un comentariu obraznic şi un zâmbet răutăcios din partea prietenului său, dar Luke doar ridicase din sprâncene.

— Ai grijă cu asta!

Atât îi spusese.

Aaron îi sugerase să iasă pe strada principală, să stea împreună pe acolo o vreme, dar Luke clătinase din cap.

— Îmi pare rău, prietene, tre' să mă duc undeva.

Şi Ellie spusese că era ocupată. Ce avea de făcut? s-a întrebat Aaron. Dacă trebuia să se ducă la serviciu, ar fi spus, nu? S-a forţat să nu se gândească prea mult la ce făceau amândoi prietenii lui fără el.

În schimb, ca să aibă ceva de făcut, şi-a luat undiţele. Avea să se ducă la râu. În sus, unde trăseseră peştii. Sau, s-a gândit el brusc, ar putea să se ducă la copacul-stâncă, în caz că Ellie era acolo. A cântărit cele două variante. Dacă ar fi vrut să-l vadă, Ellie i-ar fi zis. Dar era o fată aşa de

greu de citit. Poate că, dacă ar fi petrecut mai mult timp împreună în doi, şi-ar da şi ea seama. El ar fi bun pentru ea. Dacă nici măcar nu putea s-o facă să înţeleagă asta, atunci chiar era grav.

— Crezi că am omorât-o pe fata ta în ziua aia? a întrebat Falk privind în jos la Deacon. Crezi că i-am ţinut corpul sub apă până când s-a înecat, apoi am minţit pe toată lumea, pe propriul meu tată, toţi anii ăştia?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat în ziua aia.

— Eu cred că ştii.

— Am iubit-o.

— Când a oprit vreodată dragostea pe cineva să facă rău? a întrebat Falk.

— Atunci dă-mi naibii un indiciu! Pe o scară de la unu la închisoare, cât rahat ai răscolit?

Raco ţipa la telefon. Falk şi-a dat seama că nu îl mai auzise niciodată furios până atunci.

— Deloc. Uite, totul e în regulă. Las-o aşa! a zis Falk.

Stătea în maşina de poliţie la distanţă de un kilometru de casa lui Deacon. Avusese opt apeluri pierdute de la Raco pe mobil.

— Deloc? a zis Raco. Crezi că am aterizat acum din lună, prietene? S-a făcut o plângere împotriva ta. Crezi că nu pot să bănuiesc unde eşti acum? Crezi că sunt un sticlete prost de la ţară, care n-are habar pe ce lume trăieşte?

— Ce? a zis Falk. Nu, Raco, bineînţeles că nu.

Era tulburat de propria lipsă de control. I se părea ceva greşit, de parcă ar fi purtat o costumaţie.

— Ai şters-o de aici în clipa în care s-a terminat audierea (apropo, ştiu că ai tras cu urechea) şi îmi dau seama din vocea ta că ai făcut tu ceva cu Deacon. *Într-o maşină a poliţiei.* Aşa că nu e în regulă, nu-i aşa? Din câte ştiu, tot eu sunt şeful pe aici şi, dacă ai hărţuit pe cineva care deja a depus o plângere, atunci, fir-ar al dracu', avem o

problemă serioasă, prietene!

A urmat o tăcere îndelungată. Falk şi-l imagina pe Raco făcând paşi mari prin secţie, iar pe Deborah şi pe Barnes trăgând cu urechea. Falk a inspirat adânc de câteva ori. Inima încă îi bătea cu putere, dar raţiunea începea să-i revină.

— Nu avem o problemă, a zis Falk. Îmi pare rău. Mi-am pierdut controlul o clipă. Dacă o să fie vreo urmare, o să mi-o asum eu, nu tu. Promit.

Din telefon s-a auzit doar liniştea, aşa de mult timp, încât Falk nu mai era sigur dacă Raco mai era acolo.

— Fii atent, prietene! a zis Raco mai încet. Cred că toată povestea asta e prea mult pentru tine. Având în vedere trecutul tău.

Falk a clătinat din cap, deşi nu era nimeni acolo care să-l vadă.

— Nu, ţi-am zis. A fost un moment de nebunie. Nu s-a întâmplat nimic rău.

În orice caz, nimic altceva.

— Uite ce e, ai făcut tot ce ţi se putea cere. Mai mult, zicea Raco. Am ajuns mai departe decât aş fi ajuns vreodată singur. Ştiu foarte bine asta. Dar poate că e momentul să ne oprim aici. Să anunţăm la Clyde. Îmi asum vina pentru asta, ar fi trebuit s-o fac acum mult timp. Nu e responsabilitatea ta. Nu a fost niciodată.

— Raco, prietene...

— Şi eşti obsedat de Deacon şi Dow. Eşti obsedat să-i arăţi cu degetul. E ca şi cum ai nevoie să-i acuzi pentru Hadler ca să compensezi ce s-a întâmplat cu Ellie...

— Nu e vorba de asta! Numele lui Dow era scris de Karen!

— Ştiu, dar nu mai sunt alte dovezi! Au un alibi. Amândoi acum.

Raco a oftat la telefon.

— Apelul lui Deacon din momentul împuşcăturilor pare să se confirme. Barnes tocmai verifică apelurile telefonice acum, dar fata de la farmacie a confirmat. Îşi aduce aminte când s-a întâmplat.

— Rahat!

Falk şi-a trecut mâna peste cap.

— De ce n-a zis nimic până acum?

— N-a întrebat-o nimeni.

A urmat o pauză.

— Nu a fost Deacon, a zis Raco. Nu el i-a împuşcat pe Hadler. Trebuie să deschizi ochii, şi încă repede. Te uiţi aşa de mult la trecut, că te orbeşte.

Capitolul treizeci şi doi

Falk a simţit cum tensiunea din umeri începe, în sfârşit, să scadă abia cam pe când Gretchen a turnat al treilea pahar de vin roşu. Greutatea care îi apăsa pe piept de atât de mult timp încât aproape că nici nu o mai observa se ridica uşor. Muşchii gâtului i se relaxau. A luat o gură de vin şi a savurat senzaţia în timp ce talmeş-balmeşul din mintea lui lăsa loc unui tip mai plăcut de ceaţă.

Bucătăria era întunecată acum, iar resturile cinei strânse de pe masă. Stufat de miel. Propriu, spusese ea. Animalul, nu reţeta. Spălaseră vasele împreună, ea cu mâinile până la coate în apa cu săpun, el cu prosopul. Lucraseră amândoi în tandem, delectându-se sfioşi cu viaţa casnică.

În cele din urmă, se mutaseră în camera de zi, unde el, ghiftuit, se adâncise într-o canapea veche şi moale, cu un pahar în mână. O privise pe Gretchen mişcându-se încet prin cameră, aprinzând lumini difuze pe măsuţe, creând o strălucire aurie profundă. A apăsat pe un comutator invizibil şi camera s-a umplut de sunete discrete de jazz. Ceva lent şi nedesluşit. Draperiile maronii erau deschise şi se umflau în briza nopţii. Dincolo de ferestre, pământul era nemişcat.

Mai devreme, Gretchen îl luase cu maşina de la cârciumă.

— Ce s-a întâmplat cu a ta? întrebase ea.

El îi povestise despre vandalizare. Ea insistase să vadă şi se duseseră împreună până în parcare, unde ea ridicase delicat prelata. Maşina fusese spălată cu furtunul la exterior, dar interiorul încă era distrus. Ea îl compătimise şi râsese uşor în timp ce îl atingea pe umăr. Datorită ei, acum lui Falk nu i se mai părea aşa de grav.

Pe drumurile lăturalnice spre casa ei, Gretchen îi spusese că Lachie dormea la bonă în noaptea aceea. Fără explicaţii suplimentare. Părul ei strălucise în lumina lunii.

Acum, stătea alături de el pe canapea. Aceeaşi canapea, la celălalt

capăt. O distanţă pe care el trebuia să o reducă. Întotdeauna i se păruse cam greu să facă asta. Să sesizeze semnalele. Să le înţeleagă corect. Dacă era prea devreme, jignea; dacă era prea târziu, la fel. Ea i-a zâmbit. Poate că în seara asta nu avea să fie prea greu, s-a gândit el.

— Încă reuşeşti să rezişti la chemarea Melbourne-ului, deci, a zis ea şi a luat o înghiţitură.

Vinul avea aceeaşi culoare ca buzele ei.

— În unele zile mi-e mai uşor, în altele mai greu, a zis Falk, zâmbindu-i la rândul lui.

Simţea o căldură în piept, în abdomen. Mai jos.

— Vreun semn că vă apropiaţi de sfârşit?

— Sincer, e greu de zis, a răspuns el vag.

Nu voia să vorbească despre caz. Ea a dat din cap înţelegător şi au alunecat într-o tăcere confortabilă. Acordurile triste de jazz erau înghiţite de căldură.

— Hei, a zis ea, vreau să-ţi arăt ceva.

S-a răsucit şi s-a întins spre biblioteca din spatele canapelei. Mişcarea aceasta a adus-o mai aproape de el şi a lăsat la vedere o porţiune fină de piele pe spate. Gretchen s-a lăsat cu zgomot pe canapea, în timp ce în mâini ţinea două albume de fotografii. Cărţi mari cu coperte groase. A deschis prima pagină a unuia, apoi l-a lăsat deoparte. L-a deschis pe celălalt. S-a aşezat mai aproape de Falk.

Distanţa se redusese. Deja. El nici măcar nu îşi terminase paharul.

— Uite ce am găsit zilele trecute, a spus ea.

El a aruncat o privire spre album. Simţea braţul ei gol pe al lui. Şi-a amintit de ziua în care o revăzuse prima dată după atâta vreme. Afară, la înmormântare. Nu. Nu voia să se gândească acum la asta. Nu la familia Hadler. Nu la Luke.

S-a uitat în jos când ea a deschis albumul. Avea trei sau patru fotografii pe o pagină lipicioasă, acoperită cu o folie de plastic. Primele câteva fotografii erau cu Gretchen copil; imagini luminoase,

cu tonurile de roşu şi galben din camera obscură a unui chimist. Ea a dat paginile mai departe.

— Unde e... ah! Uite! Aici! a zis ea, înclinând pagina spre el şi arătându-i cu degetul.

Falk s-a aplecat. Era o poză cu el. Şi cu ea. O poză pe care nu o mai văzuse până atunci. În urmă cu treizeci de ani, el cu picioarele goale, în pantaloni scurţi, ea cu o uniformă şcolară prea mare. Stăteau unul lângă altul într-un grup de copii în uniformă. Toţi ceilalţi zâmbeau, numai el şi Gretchen îşi mijeau ochii cu suspiciune spre aparatul de fotografiat. Părul blond din copilărie – al ei cu reflexii aurii, al lui cu reflexii albe. Poza constrâns de instrucţiunile persoanei din spatele aparatului de fotografiat, bănuia Falk, luându-se după expresia lui răzvrătită.

— Prima zi de şcoală, cred.

Gretchen s-a uitat pieziş şi a ridicat o sprânceană.

— Aşadar, se pare că noi doi am fost prieteni înainte de toţi ceilalţi.

El a râs şi s-a apropiat puţin, în timp ce ea îşi trecea un deget peste imaginea din trecut. Ea şi-a ridicat privirea spre el, cel din prezent, şi buzele roşii i s-au despărţit, formând un zâmbet peste dinţii albi. Apoi s-au sărutat. Cu braţul întins în spatele ei, Falk a tras-o mai aproape. Gura ei era fierbinte peste a lui, nasul lui era lipit de obrazul ei, cealaltă mână în părul ei. Îi simţea pielea fină a pieptului şi era foarte conştient de fusta ei de blugi lipită de coapsele lui.

S-au desprins din îmbrăţişare, cu un râset stânjenit, trăgând adânc aer în piept. În lumina difuză, ochii ei păreau aproape bleumarin. El i-a înlăturat o şuviţă de păr de pe frunte, apoi ea s-a apropiat din nou, tot mai mult, sărutându-l, cu parfumul şamponului şi gustul de vin roşu în fiecare răsuflare.

Falk nu a auzit când a sunat telefonul. Abia când nu s-a mai mişcat ea a observat şi el lucrurile din jur, altceva decât ei doi. A încercat să îl ignore, dar ea şi-a lipit un deget de buzele lui. El l-a

sărutat.

— Şşşş! a chicotit ea. E al tău sau... Nu, e al meu. Scuze.

— Lasă-l! a zis el, dar Gretchen se ridica deja de pe canapea şi se îndepărta.

— Nu pot. Îmi pare rău. Ar putea să fie bona.

I-a zâmbit, un zâmbet mic, magic, care i-a stârnit furnicături pe piele, acolo unde îl atinsese ea. Încă o simţea. Gretchen s-a uitat la ecran.

— Ea e. Mă întorc imediat. Fă-te comod!

Chiar i-a făcut cu ochiul. Un semn jucăuş, ironic, a ce avea să urmeze. A ieşit din cameră, lăsându-l cu un zâmbet larg pe faţă.

— Bună, Andrea, e totul în regulă? a auzit-o el spunând.

A expirat profund, cu obrajii umflaţi, şi s-a şters la ochi cu articulaţiile degetelor. A scuturat din cap, a luat o gură mare de vin, s-a aşezat mai drept pe canapea. Trezindu-se un pic, dar nu prea mult, încercând să nu risipească magia, anticipându-i întoarcerea.

Vocea lui Gretchen era un murmur imperceptibil în camera alăturată. Falk şi-a lăsat capul pe spate şi a ascultat sunetele neclare. Auzea ritmul, intonaţia ascendentă şi descendentă, tonul de alinare. Aproape că se putea obişnui cu asta. Nu în Kiewarra, în altă parte. Undeva cu iarbă multă şi spaţii deschise, unde ploua. Ştia cum să se poarte în spaţiile largi, deschise. Melbourne şi viaţa lui adevărată păreau la cinci ore şi un milion de kilometri distanţă. Poate că oraşul îi intrase pe sub piele, dar acum, pentru prima dată, se întreba ce era ascuns în miezul lui.

S-a foit pe canapea şi şi-a trecut mâna peste copertele reci ale albumelor foto. În camera cealaltă, vocea lui Gretchen era un murmur monoton. Tonul ei nu avea nimic presant, era răbdătoare, ca şi cum ar fi explicat ceva. Falk a tras albumul în poală şi l-a deschis cam cu jumătate de inimă, clipind ca să alunge senzaţia de greutate a pleoapelor dată de vin.

Căuta poza cu ei doi, dar imediat şi-a dat seama că a luat albumul greşit. În loc de fotografiile din copilărie de pe prima

pagină, în acesta a văzut o Gretchen mai mare, de nouăsprezece, poate douăzeci de ani. Falk a început să-l închidă, apoi s-a oprit. S-a uitat cu interes la poze. Nu o văzuse la vârsta aceea. O văzuse mai tânără şi acum mai în vârstă. Dar nu şi între timp. Gretchen încă se uita oarecum suspicios la aparat, dar reticenţa de a poza îi dispăruse. Fusta era mai scurtă, iar expresia ei mai puţin timidă.

A dat pagina şi a tresărit când a dat nas în nas cu Gretchen şi Luke, imortalizaţi într-o fotografie color, lucioasă. Amândoi la vreo douăzeci şi ceva de ani, intimi şi râzând, cu capetele apropiate, cu zâmbete asemănătoare. Ce spusese ea?

Am fost împreună un an sau doi. Nimic serios. S-a destrămat, bineînţeles.

Următoarele două pagini duble erau înţesate cu fotografii similare. Excursii, vacanţe pe plajă, o petrecere de Crăciun. Apoi, brusc, s-au oprit. Când figura lui Luke se schimba din cea a unui tip de douăzeci şi ceva de ani într-una de bărbat care se apropia de treizeci de ani. Cam când a întâlnit-o pe Karen, Luke a dispărut din albumul lui Gretchen. Era OK, şi-a spus Falk. Era în regulă. Era logic.

A dat şi paginile următoare în timp ce vocea înfundată a lui Gretchen plutea înspre el din camera cealaltă. Tocmai voia să închidă albumul când mâna i-a înţepenit.

Chiar pe ultima pagină, sub folia de protecţie din plastic, era o fotografie cu Luke Hadler. Privea în jos, nu spre aparat, şi avea un zâmbet senin pe faţă. Fotografia era decupată, dar Luke părea să fie într-un salon de spital, cocoţat pe marginea unui pat. În braţe, ţinea un nou-născut.

Dintre pliurile unei pături albastre, se ivea o faţă micuţă şi roz, un păr negru şi o încheietură grăsuţă. Luke ţinea copilul confortabil, aproape. Patern.

Billy, s-a gândit Falk automat. Văzuse o mie de poze asemănătoare la ferma Hadler. Numele i-a sunat fals în secunda în care s-a gândit la el. Falk s-a apropiat de albumul lui Gretchen,

frecându-se la ochi şi deschizându-i larg acum. Fotografia nu era prea bună – era făcută într-o cameră întunecată, cu flash puternic. Însă era bine focalizată. Falk a dus albumul sub veioza de pe măsuţă şi, sub lumina ambientală, imaginea a devenit mai clară. În jurul încheieturii grăsane a bebeluşului, sprijinită de pătura albastră, era o brăţară albă de plastic. Pe ea era scris cu litere mari, de tipar, numele copilului.

LACHLAN SCHONER

Capitolul treizeci şi trei

În ferestrele întunecate, Falk şi-a surprins reflexia încovoindu-se şi mişcându-se. Dinspre hol se auzea vocea lui Gretchen. Brusc, i s-a părut diferită. A luat celălalt album şi l-a răsfoit. În fotografii era Gretchen singură, Gretchen cu mama ei, Gretchen în oraş, în Sidney, cu sora ei mai mare.

Luke nu apărea deloc. Până când – aproape că a trecut peste el. A dat pagina înapoi. Era altă poză nereuşită, care nu prea merita pusă într-un album. Fusese făcută la vreun eveniment local. Gretchen era în plan secund. Lângă ea se afla Karen Hadler. Iar lângă Karen era Luke.

Pe deasupra capului soţiei, Luke Hadler se uita direct la Gretchen. Ea îl privea, la rândul ei, cu acelaşi zâmbet discret, magic, pe care tocmai i-l arătase lui Falk. S-a întors la fotografia cu Luke şi băieţelul lui Gretchen. Băieţelul care, cu părul lui brunet, ochii căprui şi nasul ascuţit, ajunsese să nu semene deloc cu mama lui.

Falk a tresărit când Gretchen a vorbit din spatele lui.

— Nu era nimic grav, a zis ea.

Falk s-a întors brusc spre ea. Ea i-a zâmbit, a pus jos mobilul şi şi-a luat paharul de vin.

— Lachie voia numai să-mi audă vocea...

Zâmbetul i-a pierit când a observat expresia de pe chipul lui şi albumul foto deschis. L-a privit iar, dar faţa îi devenise o mască.

— Gerry şi Barb Hadler ştiu despre asta?

Falk şi-a dat seama că pusese întrebarea pe un ton tăios şi nu i-a plăcut asta.

— Karen ştia?

Ea s-a zbârlit, brusc defensivă.

— Nu e nimic de ştiut.

— Gretchen...

— Ţi-am zis. Tatăl lui Lachie nu e în zonă. Luke era un prieten

vechi. Aşa că m-a vizitat. Mai petrecea câteva ore cu Lachie din când în când. Şi ce dacă? Ce e rău în asta? Era un model masculin pentru copil. Nu se întâmpla nimic.

Gretchen trăncănea. S-a oprit. A inspirat adânc. S-a uitat la Falk.

— Nu e Luke tatăl.

Falk nu a zis nimic.

— Nu e! s-a răstit ea.

— Pe certificatul de naştere al lui Lachie ce scrie?

— Numele tatălui a rămas necompletat. Nu că asta ar fi treaba ta.

— Ai măcar vreo poză cu tatăl lui Lachie? O poză pe care să mi-o arăţi?

Gretchen nu a răspuns la întrebare.

— Ai? a repetat el.

— Nu sunt obligată să-ţi arăt nimic.

— Probabil că nu ţi-a fost uşor. Când Luke a cunoscut-o pe Karen.

Falk nu îşi recunoştea propriul ton. Părea distant şi rece.

— Pentru Dumnezeu, Aaron, nu e el tatăl lui Lachie.

Faţa şi gâtul lui Gretchen se înroşiseră. A luat o gură de vin. În vocea ei se strecurase un ton rugător.

— Nu ne mai culcaserăm împreună de... Doamne, de câţiva ani!

— Ce s-a întâmplat? Luke nu voia să se aşeze la casa lui cu tine, îl mâncau tălpile să plece. Apoi a cunoscut-o pe Karen şi...

— Da, şi ce? l-a întrerupt ea.

Vinul s-a lovit de marginea paharului. Gretchen a clipit să-şi alunge lacrimile şi tandreţea de mai devreme a dispărut.

— Da, bine, m-a enervat cumplit când a ales-o pe ea. M-a durut. Luke m-a făcut să sufăr. Dar aşa e viaţa, nu? Aşa e dragostea.

S-a oprit. Şi-a muşcat vârful limbii cu dinţii din faţă.

— Mă întrebam de ce nu-ţi plăcea Karen, a zis Falk. Dar ăsta e un motiv foarte bun, nu-i aşa?

— Şi? Nu era nevoie să fiu prietena ei cea mai bună...

— Ea avea tot ce-ţi doreai tu. Pe Luke, siguranţă, bani, atâţia câţi

erau. Tu erai pe cont propriu aici. Tatăl copilului tău îşi văzuse mai departe de viaţă. Se presupunea că a plecat din oraş. Sau, de fapt, era la câteva case mai încolo, tată şi soţ pentru alţii?

Gretchen s-a răstit la el, de data aceasta cu lacrimile curgându-i şiroaie.

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Dacă am avut o aventură cu Luke când era însurat? Dacă e tatăl copilului meu?

Falk a privit-o fix. Ea fusese întotdeauna cea mai frumoasă dintre ei. Aproape diafană. Apoi şi-a amintit pata din camera lui Billy Hadler. Şi-a amintit-o pe Gretchen ridicând puşca şi nimerind iepurii.

— Întreb pentru că trebuie să întreb.

— Doamne, ce-i cu tine?

Chipul i se împietrise. Avea dinţii pătaţi de vin.

— Eşti gelos? Pentru că, o vreme, l-am ales pe Luke şi el m-a ales pe mine? Probabil ăsta e unul dintre motivele pentru care eşti acum aici, nu? Ai crezut că acum, când Luke nu mai e, poţi să-l întreci, în sfârşit.

— Nu fi proastă, a zis el.

— Eu sunt proastă? Doamne, uită-te la tine! a zis ea, mai tare de data asta. Mereu te ţineai după el ca un câine, când eram mici. Şi acum, *chiar şi acum*, te învârţi prin oraşul ăsta pe care îl urăşti tot din cauza lui. E jalnic. Ce fel de putere are asupra ta? Parcă ai fi obsedat.

Falk aproape simţea cum ochii prietenului său mort îi urmăreau din album.

— Isuse, Gretchen, sunt aici pentru că au fost omorâţi trei oameni. Bine? Aşa că, de dragul fiului tău, sper că cel mai grav lucru pe care l-ai făcut familiei ăleia a fost să minţi în legătură cu relaţia dintre tine şi Luke.

Ea a trecut furioasă pe lângă el, răsturnându-i paharul de vin de pe masă. Lichidul s-a scurs pe covor, formând o pată asemănătoare cu sângele. Gretchen a deschis larg uşa de la intrare şi o pală de vânt fierbinte a suflat înăuntru un vârtej de frunze.

— Ieşi afară!

Ochii ei păreau nişte umbre. Faţa era de un roşu urât. În prag, a inspirat de parcă voia să mai zică ceva, apoi s-a oprit. Gura i s-a strâmbat într-un mic zâmbet rece.

— Aaron! Stai! Înainte să faci ceva nesăbuit, trebuie să-ţi spun ceva.

Vocea ei era aproape o şoaptă.

— *Ştiu.*

— Ce ştii?

S-a aplecat spre el astfel încât buzele aproape că-i atingeau urechea. Falk simţea mirosul de vin în răsuflarea ei.

— Ştiu că alibiul tău pentru ziua în care a murit Ellie Deacon a fost o minciună. Pentru că ştiu unde a fost Luke. Şi n-a fost cu tine.

— Gretchen, stai puţin...

Ea l-a împins.

— Se pare că toţi avem secrete, Aaron.

Uşa s-a trântit.

Capitolul treizeci şi patru

Era mult de mers până înapoi în oraş. Falk îşi simţea fiecare pas ricoşând din tălpile pantofilor până în cap, care îi pulsa. Gândurile i se amestecau frenetic, ca muştele. A reluat în minte diverse conversaţii purtate cu Gretchen, privindu-le într-o lumină nouă, severă, examinându-le, căutând defectele. L-a sunat pe Raco. Niciun răspuns. Poate că încă era supărat pe el. Falk i-a lăsat un mesaj şi l-a rugat să-l sune înapoi.

Când a ajuns la Fleece, era aproape ora închiderii. Scott Whitlam era pe treptele cârciumii, îşi potrivea casca de bicicletă. Nasul rănit arăta mai bine decât în seara precedentă. Whitlam a aruncat o privire spre faţa lui Falk şi s-a oprit.

— Ai păţit ceva, prietene?

— Am avut o seară grea.

— Se vede.

Whitlam şi-a dat casca jos.

— Hai! Îţi fac cinste cu o bere, repede.

Falk nu voia decât să se târască în sus pe scări, în pat, dar nu avea energie să se împotrivească. Barul era aproape gol, iar McMurdo ştergea tejgheaua. Când au intrat ei, s-a oprit şi s-a întins după două pahare de bere fără ca ei să-i ceară. Whitlam şi-a pus casca pe tejghea.

— Plătesc eu. Mi le treci în cont, prietene? i-a zis el lui McMurdo.

Barmanul s-a încruntat.

— Fără cont.

— Ei, haide! Pentru un client obişnuit?

— Nu mă pune să repet, prietene!

— Bine, bine.

Whitlam şi-a scos portofelul şi a scotocit prin el.

— Cred că sunt cam... cred că trebuie să scot cardul...

— Plătesc eu, l-a întrerupt Falk şi a pus o bancnotă de douăzeci

pe tejghea, ignorând cu mâna protestele lui Whitlam. E în regulă, nu-ţi face griji! Noroc!

Falk a luat o înghiţitură mare. Cu cât se îmbăta mai repede, cu atât mai curând putea să plece.

— Ei, ce s-a întâmplat? l-a întrebat Whitlam.

— Nimic. Doar că m-am săturat ca de moarte de locul ăsta.

M-a durut. Luke m-a făcut să sufăr.

— Vreun progres cu ancheta?

O clipă, Falk a luat în calcul să-i povestească. McMurdo se oprise din curăţat şi asculta din spatele barului. În cele din urmă, Falk a ridicat din umeri.

— O să mă bucur când o să plec de aici.

Indiferent de ce se întâmpla, luni trebuia să fie înapoi în Melbourne. Mai devreme, dacă Raco îşi impunea voinţa.

Whitlam a încuviinţat.

— Norocul tău! Deşi...

A ridicat o mână şi şi-a încrucişat degetele.

— S-ar putea să-ţi urmez exemplul mai devreme decât credeam.

— Pleci din Kiewarra?

— Sper. Trebuie să fac ceva pentru Sandra, cât mai curând. S-a săturat aici. Am căutat o casă nouă, o şcoală, poate sus în nord. Mai schimbăm puţin.

— E mai cald în nord.

— Măcar acolo plouă, a zis Whitlam. Aici e vorba de lipsa asta de apă. A înnebunit tot oraşul.

— Beau pentru asta! a zis Falk, golindu-şi paharul.

Îşi simţea capul greu. Vin, bere, emoţii.

Whitlam a înţeles aluzia şi a făcut la fel.

— Bine, tre' să mă duc şi eu. Mâine am şcoală, totuşi.

I-a întins mâna.

— Sper să te văd înainte să plec, dar dacă nu, noroc!

Falk i-a strâns mâna.

— Mersi. Şi ţie. În nord.

Whitlam a plecat făcându-i vesel din mână şi Falk i-a întins paharele goale lui McMurdo.

— Am auzit bine că pleci în curând?

— Probabil, a răspuns Falk.

— Ei, dacă-ţi vine să crezi, o să-mi pară rău când o să pleci, a zis McMurdo. Eşti singurul în care pot să am încredere că plăteşte. Apropo...

A deschis casa de marcat şi i-a dat înapoi lui Falk bancnota de douăzeci de dolari.

— Am pus băuturile în contul camerei tale. M-am gândit că ar fi mai uşor să le decontezi sau ce faceţi voi, poliţiştii.

Falk a luat bancnota surprins.

— A, da, mersi. Parcă ziceai că nu se poate cu cont.

— Am zis numai aşa, pentru Whitlam. Dar în tine am încredere.

Falk s-a încruntat.

— Şi în Whitlam nu? Probabil îl cunoşti destul de bine. McMurdo a râs scurt.

— O, da! Îl cunosc destul de bine. De asta ştiu şi unde îşi ţine banii.

A dat din cap spre maşinile de poker cu luminiţe aprinse din camera din spate.

— Whitlam joacă la păcănele? a întrebat Falk.

McMurdo a încuviinţat.

— Şi la celelalte. Curse de cai, de câini. Mereu e cu un ochi la canalul de curse şi cu celălalt pe aplicaţiile de pe telefon.

— Glumeşti!

Falk a rămas cu gura căscată şi totuşi nu era surprins. S-a gândit la cărţile de sport din casa lui Whitlam. Avusese de-a face cu mulţi jucători de noroc de-a lungul carierei. Nu exista un tip universal. Singurele lucruri pe care le aveau cu toţii în comun erau iluziile şi nefericirea.

— E discret, dar din spatele barului vezi tot felul de lucruri, a zis McMurdo. Mai ales când e vorba de plătit pentru băuturi. Şi nu cred

că păcănelele îi plac prea mult.

— Nu?

— Nţ, am impresia că sunt mărunţişuri pentru el. Cu toate astea, bagă la monede în ele cât greutatea lui de fiecare dată când vine pe aici. Asta făcea şi când a încasat-o din greşeală în seara aia. Când s-au bătut Jamie şi Grant.

— Serios?

— În fine, n-ar trebui să umblu cu bârfa, a zis McMurdo. Nu e ilegal să te pişi pe banii tăi. Slavă Domnului! Altfel, aş rămâne fără pâine.

— Şi n-ai fi singurul, a reuşit Falk să zâmbească.

— Împătimiţii ăştia de jocuri de noroc sunt nişte fraieri, totuşi. Tot timpul caută strategii şi portiţe. La urma urmei, asta merge numai dacă pariezi pe calul potrivit.

Parcă niciodată până atunci Falk nu se mai simţise în cameră ca într-o celulă. S-a spălat pe dinţi fără să aprindă lumina şi s-a prăbuşit pe pat. În ciuda haosului din mintea lui, se simţea copleşit de oboseală. Somnul era aproape.

Afară, pe stradă, o conservă metalică s-a rostogolit, spărgând liniştea cu zdrăngănitul ei. În somnolenţa lui, Falk şi-a adus aminte de zăngănitul artificial al păcănelelor. A închis ochii. McMurdo avea dreptate în legătură cu jocurile de noroc. Erau asemănătoare cu cazul lui. Uneori, nici toate strategiile din lume nu te pot ajuta.

Asta merge numai dacă pariezi pe calul potrivit.

În mintea lui Falk s-a răsucit o rotiţă. Leneş, pentru că era fixată bine. Cu rugină pe deasupra şi greu de mişcat. S-a mai rotit şovăielnic încă un pic, apoi s-a oprit, înţepenită.

Falk a deschis ochii încet. Era prea întuneric ca să vadă ceva, dar s-a uitat în camera neagră ca smoala, gândindu-se.

Şi-a închipuit Kiewarra aşezată pe trei dimensiuni. S-a văzut pe sine urcând poate sus, la punctul de belvedere, cu peisajul de sub el devenind din ce în ce mai mic pe măsură ce el urca din ce în ce mai mult. Când a ajuns în vârf, a privit în jos. Deasupra oraşului, seceta,

familia Hadler. Observa pentru prima dată cum arătau lucrurile văzute dintr-o perspectivă foarte diferită.

Falk s-a gândit la asta cu ochii deschişi, holbându-se la nimic minute lungi. Testându-şi rotiţa în poziţia nouă. În cele din urmă, s-a ridicat în fund, complet conştient de data aceasta. Şi-a tras un tricou pe el şi s-a încălţat cu tenişii. Şi-a luat lanterna şi un ziar vechi şi s-a strecurat la parter, apoi în parcare.

Maşina lui era acolo unde o lăsase. Din cauza duhorii de rahat, îi lăcrimau ochii, dar abia dacă observa. A dat la o parte prelata şi, folosind lanterna şi o mănuşă improvizată, a deschis portbagajul. Era separat de corpul maşinii prin scaunele din spate şi fusese protejat de furtuna de rahat.

Falk a aprins lanterna şi a luminat interiorul portbagajului. A stat acolo multă vreme, apoi şi-a scos mobilul şi a făcut o poză.

Înapoi în cameră, s-a chinuit mult timp să adoarmă, în zori, s-a trezit şi s-a îmbrăcat devreme, apoi a aşteptat nerăbdător. În clipa în care ceasul a bătut ora nouă, Falk a ridicat receptorul şi a dat un singur telefon.

Lui Luke Hadler îi transpirau palmele pe volan. Aerul condiţionat era dat la maximum, dar abia dacă răcorise vreun pic maşina de când plecase de la ferma lui Jamie Sullivan. Avea gâtul uscat şi ar fi vrut să aibă la îndemână o sticlă cu apă. S-a forţat să se concentreze la drumul din faţă. Era aproape acasă. Voia doar să ajungă odată.

Tocmai virase pe ultima porţiune când, în faţa lui, a zărit o siluetă. Stând singură pe marginea drumului. Făcându-i cu mâna.

Capitolul treizeci şi cinci

Falk s-a năpustit cu zgomot în secţie, gâfâind. Închisese telefonul şi alergase tot drumul de la cârciumă.

— A fost praf în ochi.

Raco şi-a ridicat privirea de la birou. Avea ochii injectaţi şi încă i se vedeau urmele somnului în colţul unuia.

— Ce anume?

— Toată povestea asta, prietene. N-a avut nicio legătură cu Luke.

— Minunat! a mormăit Luke când s-a apropiat cu maşina, strângându-i-se inima când a identificat persoana care îi făcea cu mâna.

O clipă, s-a întrebat dacă ar putea să-şi continue drumul, dar era o zi caniculară. Probabil se făcuseră deja patruzeci de grade, s-a gândit el.

A mai ezitat o clipă, apoi a apăsat frâna şi a oprit camioneta. A dat geamul în jos şi s-a aplecat în afară.

Falk a deschis dosarul crimelor de la ferma Hadler cu degete tremurânde, şi entuziasmat, dar şi învinuindu-se.

— Ne-am dat de ceasul morţii să găsim legături cu Luke. Ce ascundea? Cine îl voia mort? Şi ce am obţinut? Nimic. Ei, nimic important. O grămadă de motive minore, dar nu suficiente. Şi ai avut dreptate.

— Am avut?

— E adevărat că eu am avut ochelari de cal. Dar şi tu la fel. Am pariat tot timpul pe calul nepotrivit.

— Se pare că ai necazuri aici?

Luke s-a aplecat în afară. A dat din cap spre obiectul care zăcea la picioarele persoanei.

— Mersi. Aşa cred. Ai scule la tine?

Luke a oprit motorul şi a coborât din maşină. S-a lăsat pe vine ca să se

uite mai îndeaproape.

— Care-i buba?

Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de Luke înainte ca un obiect greu să-i zdrobească ceafa. Au urmat o bufnitură umedă şi o liniţte bruscă, uimită, căci toate păsările din copacii din jur au rămas mute din cauza şocului.

Gâfâind puternic, aplecat deasupra formei încovoiate a lui Luke Hadler, Scott Whitlam a privit în jos la ce făcuse.

Falk a scotocit prin dosar şi a scos o fotocopie a chitanţei primite de Karen Hadler de la bibliotecă. Cuvântul *Grant??* ieşea în evidenţă peste numărul de telefon al lui Falk. A împins pagina pe biroul lui Raco şi a împuns-o cu degetul.

— *Grant.* Fir-ar să fie! Nu e un nume.

Karen a închis uşa de la biroul directorului în urma ei, făcând ca sunetele tipice pentru agitaţia de miercuri după-amiază să se audă înfundate. Purta o rochie cu imprimeuri sub formă de mere, în alb şi roşu, şi părea îngrijorată. A ales scaunul cel mai apropiat de biroul lui Scott Whitlam şi s-a aşezat cu spatele drept şi picioarele încrucişate strâns la glezne.

— Scott, a început ea. Nu eram sigură dacă să vin să vorbesc cu tine despre asta, dar există o problemă. Şi nu pot să mă fac că n-o văd.

S-a aplecat în faţă, prudentă, chiar stânjenită, şi i-a întins o foaie de hârtie. În antet, logoul Crossley Educational Trust ieşea în evidenţă pe fundalul alb. Karen şi-a ridicat privirea de sub bretonul ei blond, căutând un singur lucru: asigurări că totul era în ordine.

Undeva, în partea cea mai adâncă a creierului lui Scott Whitlam, unde se dădea bătălia între fugă şi luptă, o uşă ascunsă s-a deschis şi, pentru o fracţiune de secundă, i-a arătat cât de departe era dispus el să meargă pentru a o opri.

— Grant, a zis Falk arătând cuvântul cu degetul. Cunoscut şi ca

bursă, fond, subvenţie, cadou financiar. Precum cel solicitat de şcoala primară din Kiewarra de la Crossley Educational Trust anul trecut. Şi solicitarea lor a fost respinsă. Numai că, ghici!

Raco a clipit, nevenindu-i să creadă.

— Glumeşti!

— Nu. Dimineaţă am vorbit la telefon cu directorul fondului şi şcoala primară din Kiewarra a primit un grant de cincizeci de mii de dolari anul ăsta.

Privind în urmă, Whitlam putea să identifice singurul moment în care o dăduse în bară. Ridicase foaia de hârtie, marcată cu antetul care îl dădea de gol, şi o analizase. Era un sondaj trimis automat destinatarilor grantului pentru a cere feedback despre procesul de solicitare.

Nu reprezenta cine ştie ce dovadă, ceea ce însemna că probabil mai existau şi alte documente. Alte lucruri pe care i le ascunsese ea. Karen îi dădea o şansă să explice sau să mărturisească. Whitlam îşi dădea seama din felul în care se uita la el, cu ochii ăia albaştri, care îl implorau să-i dea un răspuns rezonabil.

Ar fi trebuit să zică: „Da, ciudat, o să cercetez ce s-a întâmplat. Poate că, până la urmă, am fost norocoşi". Doamne, ar fi trebuit să-i mulţumească. Asta ar fi trebuit să facă. În schimb, se panicase. Respinsese scrisoarea fără să-şi acorde suficient timp ca s-o citească.

Nu fusese din start un joc pe care să-l câştige uşor, dar acela fusese momentul în care îl pierduse. Eşec total. N-a fost gata, l-a luat cu lopata.

— N-o să fie nimic, zisese Whitlam, pecetluindu-şi soarta cu aceste cuvinte. O greşeală. Ignor-o!

Dar greşeala era a lui. Îşi dăduse seama din felul în care Karen îşi încordase spatele şi îşi coborâse privirea. Distanţându-se. Dacă nu fusese sigură când intrase în biroul lui, era sigură acum, când ieşea.

Salutul lui Karen Hadler la plecare fusese la fel de uscat ca vremea.

— Scott Whitlam, a zis Raco. Rahat! *Rahat!* Se verifică?

— Mda, se verifică. Are o problemă cu jocurile de noroc, am aflat

aseară.

Falk i-a povestit ce îi spusese McMurdo.

— Atunci mi-a venit ideea. Ceva din ce mi-a zis McMurdo m-a făcut să-mi dau seama că tot timpul am privit în direcţia greşită.

— Deci despre ce vorbim aici? Furt de bani din fondurile şcolii pentru ce? Datorii la cămătari? a zis Raco.

— E posibil. Whitlam a apărut anul trecut de la oraş. Nu are nicio legătură cu locul ăsta. A rămas pe aici chiar dacă e clar că urăşte Kiewarra. Mi-a spus o poveste despre un jaf din Melbourne care s-a terminat urât, cu un străin care a fost înjunghiat. Nu m-ar mira ca povestea să fie mai lungă decât mi-a zis-o el.

Au tăcut amândoi o vreme.

— Doamne, biata Karen, a zis Raco.

— Suntem nişte idioţi! a spus Falk. Am scos-o mult prea repede din calcul. Pe ea şi pe Billy. Am crezut că au fost victime colaterale. Luke era mereu în rolul principal, mereu atrăgea atenţia. Încă de când eram copii. A fost acoperirea perfectă. Cum să aibă ceva, orice, legătură cu plicticoasa de nevastă-sa când putea să aibă legătură cu Luke?

— Doamne!

Raco a închis ochii şi a rememorat cazul, aşa cum îl ştia el. Clătina din cap când piesele se potriveau.

— Karen nu era hărţuită de Grant Dow. Nu îi era frică de soţul ei.

— Dimpotrivă, probabil că Luke era îngrijorat din cauza a ce descoperise ea la şcoală.

— Crezi că i-a spus?

— Eu aşa cred, a zis Falk. Altfel, de ce ar fi avut numărul meu de telefon?

Din biroul lui Whitlam, Karen s-a dus direct la toaleta fetelor. S-a încuiat într-o cabină şi şi-a sprijinit fruntea de uşă, abia apoi a dat voie lacrimilor furioase să curgă. Până la întâlnirea aceea, încă mai existase o licărire de speranţă. Ar fi vrut ca Whitlam să se uite la scrisoare şi să râdă.

Ar fi vrut ca el să zică: „Îmi dau seama exact ce s-a întâmplat" şi apoi să explice într-un fel care să pară extrem de logic.

Îşi dorise cu disperare reacţia asta, dar nu fusese aşa. Karen s-a şters la ochi cu mâna tremurândă. Şi acum ce avea să se întâmple? O parte din ea tot nu putea să creadă că Scott furase banii aceia, chiar dacă acum ştia că era adevărat. Dacă era sinceră cu ea însăşi, ştiuse încă dinainte. Verificase chiar ea conturile. Erorile care apăruseră fuseseră ale lui, nu ale ei. O urmă de firmituri care îi demascau înşelăciunea. Hoţia. A spus cuvântul cu voce tare. Părea aşa greşit!

Karen era de părere că suspiciunea nu era acelaşi lucru cu siguranţa, dar soţul ei avusese întotdeauna o viziune mai degrabă în alb şi negru asupra lumii.

— Iubito, dacă tu crezi că nenorocitul a şterpelit banii, atunci sună poliţia şi denunţă-l. Îl denunţ eu dacă tu nu vrei, îi spusese Luke cu două seri în urmă.

Karen stătea în pat, ţinând deschisă în poală o carte recent luată de la bibliotecă. Nu prea avansa cu lectura. S-a uitat la soţul ei în timp ce se dezbrăca şi îşi arunca hainele într-un morman pe un scaun. A rămas acolo aşa gol, arcuindu-şi spatele lat în timp ce căsca. I-a aruncat un zâmbet somnoros, iar Karen a fost surprinsă de cât de minunat arăta în lumina difuză. Vorbeau în şoaptă ca să nu se audă în camerele copiilor.

— Nu, Luke, spusese ea. Nu te amesteca. Te rog. Pot s-o fac eu, dar vreau să fiu sigură. Abia pe urmă o să-l denunţ.

O parte din ea ştia că era excesiv de prudentă. Dar directorul şcolii făcea parte din temelia comunităţii. Karen îşi imagina cum aveau să reacţioneze părinţii. Spiritele erau aşa de agitate încât, în sinea ei, se temea că aceştia ar fi putut să-l rănească. Nu putea să facă o acuzaţie de asemenea amploare fără să aibă dovezi clare. Kiewarra era destul de fragilă şi aşa. Trebuia să procedeze corect. Apoi, mai era şi slujba ei de luat în calcul. Dacă se înşela, avea să şi-o piardă într-o fracţiune de secundă.

— Ar trebui să vorbesc cu Scott mai întâi, a spus Karen când soţul ei s-a urcat în pat lângă ea şi şi-a pus o mână caldă pe coapsa ei. Să-i dau o şansă să explice.

— Mai degrabă, o şansă să ascundă tot. Karen, iubito, lasă poliţia să se ocupe de asta.

Ea a tăcut, încăpăţânată. Luke a oftat.

— Bine. Dacă nu vrei să-l denunţi, măcar cere sfaturi să vezi ce fel de probă îţi trebuie.

Luke s-a rostogolit şi s-a întins după mobilul lui. A căutat în agendă până când a găsit o persoană de contact şi i-a dat telefonul lui Karen.

— Sună-l pe tipul ăsta! E prietenul ăla al meu care e poliţist. Lucrează pentru Poliţia Federală în Melbourne, ceva în legătură cu banii. E un tip de treabă. Foarte deştept, în plus, îmi e cumva dator. Poţi să ai încredere în el. O să te ajute.

Karen Hadler nu a zis nimic. Îi spusese lui Luke că avea să rezolve ea şi asta urma să facă. Dar era târziu şi era mai uşor să nu se certe. A găsit un stilou în dezordinea de pe noptieră şi a luat prima bucată de hârtie pe care a văzut-o la îndemână: chitanţa de la bibliotecă, pe care o folosea ca semn de carte. Era bună şi aia. A întors-o pe partea cealaltă şi a scris un singur cuvânt, ca să ştie despre ce e vorba, înainte să copieze numărul de telefon al lui Aaron Falk. Apoi, pentru că soţul ei continua să o privească, a aşezat-o cu grijă în cartea pe care o citea şi a pus-o lângă pat.

— Ca să nu se piardă, a zis ea stingând veioza şi lăsându-se pe pernă.

— Sună-l! a zis Luke cuprinzându-şi soţia cu braţul în noaptea liniştită. Aaron o să ştie ce e de făcut.

Capitolul treizeci şi şase

După nouăzeci de minute, Falk şi Raco stăteau în maşina nemarcată a poliţiei, de unde urmăreau şcoala. Parcaseră sus, pe un deal, pe o stradă laterală, de unde aveau o vedere rezonabilă asupra clădirii principale şi terenului de joacă din faţa acesteia.

Portiera din spate s-a deschis şi în maşină a urcat agentul Barnes. Alergase până sus, pe deal, şi rămăsese fără suflu. S-a aplecat prin despărţitura dintre locurile din faţă şi a întins o palmă, arătând mândru două cartuşe Remington nou-nouţe.

Raco a luat muniţia şi a inspectat marca. A încuviinţat din cap. Era aceeaşi cu marca găsită în trupurile lui Luke, Karen şi Billy Hadler. Probabil că experţii criminalişti puteau să facă o analiză mai detaliată, dar, deocamdată, era de ajuns.

— Erau încuiate în magazia îngrijitorului, aşa cum ai spus.

Barnes aproape că sărea pe banchetă.

— Ai intrat greu? l-a întrebat Falk.

Barnes a încercat să pară modest, dar nu i-a reuşit.

— M-am dus direct la îngrijitor. I-am servit vechea poveste cu „inspecţia de rutină". Autorizaţii, prostiile alea cu siguranţa. M-a lăsat imediat să intru. Prea uşor. Am găsit destule nereguli acolo cât să-l determine să-şi ţină gura. I-am zis că o să mă fac că nu văd dacă rezolvă tot înainte de următoarea mea vizită. N-o să spună nimănui.

— Bravo! a zis Raco. O să meargă bine dacă, măcar câteva ore, nu-i zice nimic lui Whitlam. Întăririle de la Clyde ajung în patruzeci de minute.

— Nu înţeleg de ce nu dăm pur şi simplu buzna acolo să-l ridicăm pe nenorocit, a mormăit Barnes de pe bancheta din spate. Clyde nu a făcut nimic ca să-şi asume meritul.

Raco s-a uitat la el.

— O să ni se recunoască meritul, când va fi cazul, prietene, nu-ţi face griji! Clyde n-o să se umple de glorie doar pentru că asigură

perimetrul şi pune mâna pe extrasele lui de cont.

— Atunci mai bine s-ar grăbi, a zis Barnes.

— Mda, şi eu vreau asta, a zis Falk.

Toţi trei şi-au întors privirea spre clădirea din depărtare. S-a auzit soneria şi porţile şcolii s-au deschis. Din clădire a început să iasă un cârd de copii, unii formând grupuri, alţii alergându-se pe acolo, bucurându-se de libertatea temporară. În urma lor, Falk a distins o figură care se sprijinea de pragul uşii de la intrare. Cu pălăria pe cap, o cană de cafea în mână, o bucată de cravată roşie vizibilă pe fundalul cămăşii. Scott Whitlam. Falk l-a simţit pe Barnes foindu-se în spate.

— Cincizeci de mii! Nu merită să omori trei oameni pentru aşa o amărâtă de sumă, a zis Barnes.

— Are mai puţină legătură cu banii decât crezi, a spus Falk. Împătimiţii de joc, aşa ca el, întotdeauna caută altceva. Am văzut cazuri în care deveneau disperaţi destul de repede. Au impresia că fiecare aruncare cu zarurile este o a doua şansă. Întrebarea e: ce căuta Whitlam?

— Nu contează ce căuta. Nu poate să justifice aşa ceva, a răspuns Barnes.

— Nu, dar când sunt bani în joc, a spus Falk, poate să devină al naibii de dezgustător.

Whitlam stătea în pragul şcolii, ţinând cana cu ambele mâini. Se pornise vântul din nou. Simţea cum i se lipea praful de pielea transpirată. Copiii ţipau şi alergau pe terenul de joacă din faţa lui, iar el se întreba dacă va putea să respire din nou. Peste câteva zile, Falk avea să plece, poate chiar mai repede, dacă avea noroc. Atunci avea să respire, a hotărât el. Nu înainte.

Mai avea câteva luni. Dacă îşi ţinea capul plecat şi norocul continua să-i surâdă, putea să dispară în nord, la slujba aceea. Într-un fel, nici nu-i venea să creadă că scăpase până atunci. Aproape făcuse infarct când îi spusese Raco că aveau înregistrări video de la

ferma Hadler. Habar nu avea că la fermă era o cameră de luat vederi şi stătuse între cei doi poliţişti, cu sudoarea curgându-i rece pe frunte, dându-şi seama cât de puţin lipsise să fie descoperit.

Trebuia să plece de acolo. Trebuia să o convingă pe Sandra să-i mai acorde o ultimă şansă. S-o mai ia o dată de la zero şi, de data aceasta, chiar avea să renunţe la jocurile de noroc. Îi promisese. Rostise cuvintele cu o seară înainte şi, printre lacrimi, simţise că, pentru prima dată, chiar era sincer. Ea îl privise în tăcere. Mai auzise cuvintele acelea şi înainte. Chiar înainte să se mute în Kiewarra şi de cel puţin două ori înainte de asta. Dar acum trebuia s-o convingă. Trebuia să renunţe. Pentru că, de data aceasta, avea mult mai multe de pierdut decât ar fi suportat el.

I se strângea stomacul numai gândindu-se la asta. Sandra era atât de îngrijorată şi totuşi habar nu avea ce pericol plutea deasupra capetelor lor. Pentru ea, cea mai mare problemă era că aveau contul bancar tot timpul pe minus. Ruşinea secretă de a fi nevoită să cumpere alimentele săptămânale de pe cardurile de credit. Faptul că era obligată să păstreze aparenţele, deşi stăteau în case închiriate şi foloseau aparate de cafea cumpărate în rate. Credea că problemele erau cele de zi cu zi, dar atât. Nu ştia despre şirul de datorii care se întindea de acolo până la Melbourne. Sau despre ororile care le aşteptau pe ea şi pe fiica ei la sfârşitul acelui şir, dacă el nu plătea.

Whitlam aproape că a zâmbit – un rânjet nebunesc, prostesc – la gândul de a-i spune adevărul. Promisiunea torturii cu pistolul de cuie ar fi fost suficientă ca Sandra să fugă în nord.

Îi trimiseseră mesaj acasă. Aici, în Kiewarra. Doi indivizi cu ceafa lată, umflaţi cu steroizi, din Melbourne, veniseră personal la uşa căsuţei lui ca de suburbie, să-i spună că şeful lor devenea agitat. Să plătească! Aduseseră pistolul de cuie cu ei ca să-i arate. Whitlam rămăsese paralizat de frică. Sandra şi Danielle erau acasă. Le auzea pe soţia şi fiica lui stând de vorbă alene în bucătărie, în timp ce cei doi bărbaţi detaliau cu voce joasă ce aveau să le facă dacă el nu apărea cu banii. Era un adevărat film de groază.

După două zile, primise înştiinţarea de finanţare de la Crossley Educational Trust. Scrisoarea îi fusese adresată direct lui Whitlam. Sosise împreună cu formularul de revendicare într-o zi în care Karen era liberă şi îi fusese depusă nedeschisă pe birou.

Luase decizia într-o fracţiune de secundă. Fondul oferea milioane ca finanţare. Cincizeci de mii nu erau decât o picătură în ocean pentru bogătanii ăia nenorociţi. Putea să-i aloce pentru ceva vag şi greu de cuantificat, poate cursuri de formare, programe de sprijin. Asta respecta criteriile. O vreme. Dar doar de asta avea şi el nevoie, de o amânare. Îi împrumuta acum ca să-i plătească pe cei din Melbourne. Avea să-i dea înapoi, ei, mai târziu. Cumva. Nu erau de ajuns ca să-şi achite toată datoria, nici pe departe, dar erau suficienţi ca să-l lase să respire un pic.

Nu se gândise prea mult la asta când deturnase banii. Pur şi simplu înlocuise detaliile contului bancar al şcolii cu cele ale contului său personal. Cel de care Sandra nu ştia. A păstrat denumirea şcolii în formular. Băncile foloseau numai numerele, nu şi denumirile. Ştia că nu se verifica dacă cele două corespundeau. Planul fusese OK, după părerea lui. Nu fantastic, nici măcar bun, dar mergea. Numai că, într-o după-amiază, Karen Hadler îi bătuse la uşă, ţinând în mână formularul acela de la Crossley Trust.

Whitlam şi-a amintit privirea din ochii ei şi, strângând pumnul, a lovit uşor, discret, zidul de lângă el până când încheieturile i-au devenit roşii şi dureroase.

Whitlam a privit-o pe Karen plecând. Când uşa biroului s-a închis cu un ţăcănit în urma ei, Whitlam s-a rotit pe scaun şi a vomitat fără zgomot în coşul de gunoi. Nu putea să se ducă la închisoare. Acolo nu putea să-şi plătească datoriile, iar cei cărora le era dator nu erau genul de oameni cărora să le pese de ce. Dacă nu plătea el, trebuia să plătească familia lui. Asta era înţelegerea. Semnată şi parafată. Văzuse pistolul de cuie. Îl puseseră să-l atingă. Să-i simtă greutatea de plumb în mână. Dacă nu plătea el, trebuia... Nu. Nu exista alternativă. Avea să plătească. Sigur că

avea să plătească.

A stat singur în birou şi s-a forţat să gândească. Karen ştia. Ceea ce însemna că, probabil, o să-i spună soţului ei, dacă nu îi spusese deja. Cât de curând avea să-l pârască? Era o femeie prudentă. Aproape prea precaută, în multe feluri. Asta o încetinea. Karen Hadler va vrea să fie sută la sută sigură înainte să treacă la acţiune. Cu Luke însă era o altă poveste.

Nu avea mult timp. Nu putea să lase povestea să se afle. Nu putea! Nu avea de ales.

Cum a venit sfârşitul zilei de şcoală, aşa a şi trecut, dar nu a adus niciun răspuns cu el. Whitlam a aşteptat cât de mult a putut, apoi a făcut ce făcea întotdeauna când era stresat. A luat toţi banii pe care îi avea la el, ba chiar şi bani care nu-i aparţineau, şi s-a dus la păcănelele de la cârciumă. Acolo, înconjurat de strălucirea luminiţelor şi de clinchetul optimist al aparatelor, a început să-i încolţească în minte o soluţie. Aşa cum se întâmpla adesea.

Singur şi ascuns vederii printre păcănele, Whitlam a auzit vocea lui Luke Hadler de la o masă de după colţ. A îngheţat, neîndrăznind nici să respire, aşteptând ca Hadler să-i povestească lui Jamie Sullivan despre banii de la şcoală. Era sigur că asta urma să se întâmple, însă secretul a rămas nedivulgat. În schimb, cei doi s-au plâns de iepuri şi au plănuit să meargă să-i împuşte a doua zi, pe terenul lui Sullivan. Au stabilit şi ora. Luke urma să-şi aducă propria puşcă. Interesant, s-a gândit Whitlam. Poate că jocul nu se terminase. Nu încă.

După încă o sută de dolari în monede aurii, băgaţi în aparat, avea schiţa unui plan. A tot revăzut-o în minte până când a finisat un plan cât de cât consistent. Era OK. Nu perfect. Nu sigur. Dar poate avea cincizeci la sută şanse. Iar Whitlam era pregătit să-şi asume riscul ăsta oricând.

Pe terenul de joacă, câţiva copii mici au trecut pe lângă Whitlam, printre care şi fiica lui. O clipă, i s-a părut că l-a zărit pe Billy Hadler în mulţime, nu pentru prima dată. Capul i-a tresărit fără să vrea, ca şi cum ar fi avut un spasm la gât. Încă i se făcea rău când se gândea la băiat. Dacă mai conta cu ceva.

Billy n-ar fi trebuit să fie acolo. Whitlam şi-a încleştat degetele zdrelite în jurul ceştii de cafea şi s-a întors în birou. Băiatul trebuia să fie afară din casă. Fusese aranjat totul. Se asigurase el. Intenţionat scosese setul acela de badminton. Pe urmă, fusese de ajuns să o sugestioneze uşor pe Sandra ca aceasta să ia telefonul şi să îl cheme în ultima clipă pe Billy la joacă acasă la ei. Dacă proasta aia de maică-sa nu ar fi anulat şi nu i-ar fi dat lui planul peste cap, atunci Billy nu ar fi fost prins la mijloc. Numai ea era de vină.

Whitlam chiar încercase să-l salveze pe puşti. Nimeni nu putea să-l contrazică. A luat o gură de cafea şi s-a strâmbat când lichidul i-a ars limba. L-a simţit alunecându-i pe esofag, acrindu-i intestinele.

Cu un nod în stomac, Whitlam plecase din cârciumă şi nu dormise toată noaptea gândindu-se la planul lui şi găsindu-i defecte. A doua zi, a stat în biroul lui, privind în gol, stupefiat, aşteptând să se producă inevitabilul. Probabil Karen povestise deja. Sigur. Cineva urma să vină, doar că nu ştia cine. Poliţia? Preşedintele consiliului şcolar? Poate tot Karen, a doua oară? Se temea, dar şi aştepta cu nerăbdare bătăile în uşă. Asta ar fi însemnat că povestise Karen cuiva. Ar fi însemnat că era prea târziu. Iar el nu ar mai fi fost nevoit să facă ce plănuise.

Nu era nevoie să se întrebe dacă avea să ducă planul până la capăt. Ştia că putea s-o facă. Dovedise asta cu tipul de pe aleea din Footscray. Tipul ăla ar fi trebuit să fie mai priceput. Doar era profesionist.

Whitlam se mai întâlnise cu el odată. Atunci, bărbatul îl încolţise într-o parcare, îl uşurase de portofel şi îi transmisese mesajul printr-o lovitură puternică în rinichi. Lucrurile ar fi trebuit să se petreacă la fel şi în Footscray, bănuia Whitlam. Numai că bărbatul se înfuriase, începuse să-şi fluture cuţitul pe acolo şi să ceară mai mult decât se înţeleseseră. Totul a degenerat rapid.

Tipul fusese neglijent şi aproape sigur luase ceva la bord. Auzise cuvântul „profesor" şi subestimase condiţia fizică a lui Whitlam. Un salt înainte prost sincronizat fusese contracarat cu o placare norocoasă de rugby şi amândoi căzuseră pe jos, cu o bufnitură.

În lumina portocalie a felinarului strălucise lama unui cuţit şi Whitlam simţise cum vârful acestuia îi lăsase o dungă roşie şi caldă pe abdomen. Plin de frică şi adrenalină, prinsese mâna în care bărbatul ţinea cuţitul. O ţinuse şi o răsucise, folosindu-şi propria greutate pentru a o întoarce forţat spre abdomenul atacatorului său. Bărbatul nu voia să dea drumul cuţitului. Încă îl ţinea când i-a alunecat în propriul corp. A mormăit moale în faţa lui Whitlam, în timp ce profesorul îl ţintuia la pământ, simţind cum sângele tot mai lent i se vărsa pe stradă. Aşteptase până când bărbatul încetase să mai respire şi apoi încă un minut.

Whitlam avusese lacrimi în ochi. Tremurase din tot corpul şi se temuse să nu leşine. Dar dedesubt, îngropat sub multe straturi, era un punct clar de calm. Fusese încolţit şi reacţionase. Făcuse ce fusese nevoie. Whitlam, care era aşa de familiarizat cu senzaţia aceea bolnăvicioasă, de cădere liberă, pe care o avea de fiecare dată când întindea mâna după portofel, de data aceasta deţinuse controlul.

Cu degetele tremurânde, îşi examinase abdomenul. Tăietura era superficială. Arăta mult mai rău decât era în realitate. Se aplecase deasupra atacatorului şi îi dăduse conştiincios primul ajutor, asigurându-se că amprentele lui mânjite de sânge reflectau spiritul său civic. Pe o stradă învecinată, găsise o casă cu luminile aprinse şi îi rugase pe locatari să raporteze un jaf, cu vocea gâtuită de emoţia pe care o înfrânase până atunci. Atacatorii fugiseră, dar... repede, vă rog, cineva e grav rănit.

De câte ori se gândea acum la incident, ceea ce era mai des decât s-ar fi aşteptat, Whitlam ştia că fusese un caz de legitimă apărare. Poate că ameninţarea aceasta nouă se petrecea într-un birou, nu pe o alee, pe hârtie, nu cu un cuţit, dar în sinea lui ştia că nu era foarte diferită. Tipul de pe alee. Karen pe partea cealaltă a biroului. Forţându-i mâna. Obligându-l să acţioneze. Era care pe care. Iar Whitlam s-a ales pe el.

Sfârşitul zilei şcolare a venit şi a şi trecut. Sălile de clasă şi terenul de joacă au rămas goale. Nimeni nu a venit să-i bată la uşă. Ea nu raportase încă. Încă putea să se salveze. Era acum sau niciodată. S-a uitat la ceas.

Era acum.

Capitolul treizeci şi şapte

— Cum a ajuns Whitlam la ferma Hadler? a întrebat Barnes, aplecându-se în faţă între cele două scaune. Ne-am uitat la înregistrările camerelor până am ajuns să privim cruciş şi am crezut că maşina lui nu s-a mişcat din parcarea şcolii toată după-amiaza.

Falk a luat fotografiile cu cadavrul lui Luke întins pe platforma camionetei lui. A scos-o pe cea făcută de aproape, cu cele patru dungi orizontale din interiorul platformei. I-a întins-o lui Barnes, odată cu telefonul lui pe care se vedeau pozele pe care le făcuse în portbagajul propriei maşini cu o seară în urmă. Pe tapiţeria de postav, se vedeau două dungi lungi.

Barnes s-a uitat de la o poză la cealaltă.

— Urmele sunt la fel, a zis el. Ce sunt?

— Cele din portbagajul meu sunt noi, a zis Falk. Sunt dungi de roţi. Whitlam s-a dus pe bicicletă, fir-ar al dracu'!

Whitlam nu a spus nimănui de la recepţie că pleacă. S-a strecurat nevăzut pe uşa de incendiu, lăsându-şi haina pe scaun şi computerul pornit – simbolul universal pentru „sunt prin zonă, mă întorc imediat".

S-a repezit până la şoproane, evitând perimetrul limitat al celor două camere de luat vederi. Slavă Domnului pentru lipsa finanţărilor, s-a trezit el gândindu-se, apoi aproape că a râs la aşa ironie. Peste câteva minute, descuia dulapul cu muniţie şi îşi băga în buzunar o mână de gloanţe. Şcoala avea o singură puşcă pentru controlul iepurilor, pe care a pus-o într-o geantă sport şi şi-a agăţat-o de un umăr. Nu avea s-o folosească decât ca ultim resort. Luke Hadler trebuia să aibă propria armă, s-a rugat el în sinea lui. Doar fusese la împuşcat iepuri cu Sullivan. Dar muniţie? Habar nu avea.

Whitlam a alergat până la şopronul în care se ţineau bicicletele. În dimineaţa aceea ajunsese devreme la şcoală şi parcase pe o stradă liniştită de lângă şcoală. Scoţându-şi bicicleta din portbagaj, mersese pe ea restul

drumului. O legase cu lanţul într-un loc în care ştia că avea să fie în curând înconjurată de altele. Ascunsă la vedere. Apoi, mersese înapoi până la maşină şi condusese până în parcarea şcolii, alegându-şi un loc vizibil, în raza camerei de luat vederi.

Şi-a descuiat lanţul de la bicicleta care îl aştepta şi, după doar câteva clipe, pedala pe drumurile părăsite de ţară spre proprietatea familiei Hadler. Nu era departe şi a ajuns repede. S-a oprit la un kilometru de fermă şi a ales un loc cu tufe înalte de pe marginea drumului. A intrat în tufişuri şi a aşteptat, rugându-se febril, în şoaptă, să fi calculat timpul corect.

După douăzeci de minute, transpira, convins că îşi ratase şansa. Nu trecuse nici măcar o maşină. S-au mai scurs încă opt minute. Nouă. Apoi, chiar când lui Whitlam îi aluneca privirea spre capătul ţevii şi se întreba dacă nu cumva exista şi altă modalitate de a scăpa de toate, a auzit-o.

O camionetă hodorogea în depărtare. Whitlam s-a ridicat să se uite. Era cea pe care o aştepta. L-a luat ameţeala în vreme ce trimitea spre ceruri o rugăciune tăcută de mulţumire. A ieşit pe marginea drumului, aruncându-şi bicicleta la picioare. A rămas în picioare lângă ea şi a ridicat braţele, făcând gesturi largi şi afectate, ca un om care se îneca.

O secundă îngrozitoare, camioneta a părut că nu se opreşte. Pe urmă, pe măsură ce s-a apropiat, a încetinit, până când s-a oprit. Geamul şoferului a fost coborât.

— Se pare că ai necazuri aici?

Luke Hadler s-a aplecat în afară.

Cotul lui Whitlam a trosnit dureros când acesta şi-a coborât braţul în care ţinea o şosetă plină cu pietre, pentru a-i zdrobi ţeasta lui Luke. Pietrele l-au lovit în ceafă cu un scârţâit nisipos, iar Luke s-a prăbuşit cu faţa în jos pe pământ, unde a rămas nemişcat.

Whitlam şi-a scos nişte mănuşi de cauciuc, pe care le luase din laboratorul de ştiinţe al şcolii, şi a deschis platforma de marfă a camionetei. Cu viteza unui atlet, şi-a petrecut mâinile pe sub subsuorii lui Luke şi l-a ridicat greoi în spatele maşinii.

A ascultat. Răsuflarea lui Luke era superficială şi hârâită. Whitlam a ridicat şoseta şi l-a lovit cu ea încă de două ori. A simţit ţeasta lui Luke zdrobindu-se. Acum curgea şi sânge. Whitlam l-a ignorat. L-a acoperit neglijent pe Luke cu o prelată pe care a găsit-o pe platformă şi şi-a aruncat şi bicicleta deasupra. Roţile murdare de pământ s-au sprijinit de peretele lateral.

Puşca lui Luke era pe locul pasagerului. Whitlam s-a simţit ameţit de uşurare şi şi-a sprijinit fruntea de volan un minut întreg, până când a trecut senzaţia. Arma nu era încărcată. Bine. Whitlam a luat din buzunar muniţia Remington a şcolii şi a încărcat puşca lui Luke.

Zarurile erau aruncate.

Capitolul treizeci şi opt

Pauza de dimineaţă se terminase de peste treizeci de minute şi totul era nemişcat. Terenul de joacă din depărtare era părăsit, iar Falk tocmai îşi înăbuşea un căscat când i-a sunat telefonul. Raco şi Barnes au tresărit la sunetul puternic al mobilului în liniştea maşinii.

— Agentul federal Falk? a întrebat o voce când a răspuns Falk. Sunt Peter Dunn, directorul Crossley Educational Trust. Am vorbit azi-dimineaţă.

— Da, a zis Falk aşezându-se puţin mai drept. Ce s-a întâmplat?

— Ăăă, e cam stânjenitor, dar cererea aceea de care aţi întrebat, pentru şcoala primară din Kiewarra...

— Da, a zis Falk dorindu-şi ca omul să treacă odată la subiect.

— Ştiu că aţi zis că trebuia să fie secret, dar am descoperit că asistenta mea, care e nouă, încă nu ştie pe ce lume se află... se pare că i-a dat-o altui membru al echipei, care nu prea a înţeles că era confidenţială şi...

— Şi ce?

— Şi se pare că a contactat şcoala acum vreo douăzeci de minute ca să verifice...

— Nu!

Falk şi-a pus centura de siguranţă şi le-a făcut semne disperate lui Raco şi Barnes să facă la fel.

— Da, ştiu. Îmi pare...

— Cu cine a vorbit?

— Cum era o sumă destul de mare, s-a dus direct la vârf. Cu directorul, domnul Whitlam.

Falk a închis telefonul.

— La şcoală! Acum!

Raco a apăsat pedala de acceleraţie.

Cadavrul lui Luke trepida puţin sub prelată în timp ce Whitlam parcurgea cu maşina distanţa scurtă până la ferma Hadler. Whitlam şi-a luat cu greu ochii de la oglinda retrovizoare şi a strâns volanul cu mâinile transpirate în mănuşile de plastic. La fermă, a oprit camioneta lui Luke şi a sărit din ea înainte să aibă timp să se gândească la ce urmează. Numai la uşa din faţă a ezitat.

Whitlam nu prea ştia cum erau dispuse casa şi terenul. Cu siguranţă, nu destul de bine încât să plece în căutarea lui Karen. Uimit de nebunia bruscă a ideii, şi-a văzut mâna întinzându-se şi apăsând pe sonerie. Avea să o aducă pe ea la el. Puşca atârna pe lângă el, lipită de coapsă.

Karen Hadler a deschis uşa şi a clipit surprinsă când l-a recunoscut. A inspirat, limba i s-a îndoit în spatele dinţilor pentru a forma şuierătorul s, în gât se forma sunetul dur al lui c, dar apoi numele lui a fost scurtat brusc când Whitlam a ridicat arma cu o mişcare abilă şi a apăsat pe trăgaci. A închis ochii când a tras şi, când i-a deschis din nou, Karen cădea pe spate, cu stomacul o pată roşie şi crudă. Whitlam s-a crispat când cotul ei a atins podeaua cu o bufnitură puternică, iar capul i-a căzut pe spate. În ochi i s-a aprins o luminiţă bizară şi din adâncul pieptului a răsunat un geamăt lung, subţire.

Lui Whitlam îi răsunau urechile. Nu auzea nimic.

— Mami?

Nu. Nu. Nu mai auzea nimic.

— Mami?

Nimic în afară de răsuflarea din pieptul lui şi de ţiuitul din urechi, cu siguranţă nu pe Billy Hadler care ţipa ca o pasăre din umbra holului, cu o jucărie atârnându-i într-o mână şi gura deformată într-un rictus de groază.

— Mami?

Lui Whitlam nu-i venea să creadă, nu putea să creadă aşa ceva. Puştiul era acolo. Puştiul era acolo. *De ce dracu' nu era undeva departe, în siguranţă, în partea cealaltă a oraşului, să se joace în propria lui curte? În schimb, era chiar în faţa lui. Şi văzuse, iar acum Whitlam trebuia să anuleze asta şi nu-i venea în minte decât o singură modalitate şi* eşti

mulţumită acum, curioasa dracului, *a ţipat el la cadavrul lui Karen în timp ce Billy s-a întors şi a luat-o la fugă pe hol, prea speriat să mai plângă, scoţând numai nişte icneli şi oftaturi macabre.*

Whitlam se simţea de parcă şi-ar fi părăsit trupul. L-a urmărit pe Billy şi s-a năpustit în dormitor, aproape orb la ce era în jurul lui, deschizând uşile dulapului, furios din cauza a ce fusese obligat să facă. Dinspre coşul de rufe s-a auzit un sunet şi Whitlam nu îşi amintea să-l fi împins la o parte, dar probabil aşa făcuse, pentru că acolo era Billy. Billy, lipit de perete, ţinându-şi faţa în mâini. Însă Whitlam şi-a amintit când a apăsat pe trăgaci. Da. Mai târziu, avea să-şi amintească bine momentul acela.

Din nou a auzit ţiuitul acela îngrozitor în urechi, din nou – o, Doamne Dumnezeule, te rog, nu – altceva. Preţ de o clipă oribilă, a crezut că ţipetele veneau dinspre Billy, care nu mai avea jumătate de cap şi de piept. S-a întrebat dacă nu cumva le făcea chiar el, dar când şi-a dus mâna la gură, aceasta era închisă.

S-a dus în direcţia din care venea zgomotul, aproape curios, în partea cealaltă a holului. Copilul era în pătuţul lui, în picioare, urlând. Whitlam a rămas în prag şi a crezut că o să vomite.

A poziţionat ţeava puştii spre propria bărbie şi a ţinut-o aşa, simţind căldura radiind din metal, până când i-a trecut. Încet, a întors arma invers. Mâna îi tremura când a îndreptat puşca spre salopeta galbenă a bebeluşului. A inspirat adânc. Haosul din capul lui era asurzitor, dar în tot zgomotul acela era un singur strop de raţiune. Uite! S-a obligat să se oprească. A clipit o dată. Uită-te ce mică e. Şi ascultă. Plânge. Plânge, nu vorbeşte. Fără cuvinte. Dacă nu poate să vorbească, nu poate să povestească.

Faptul că, până şi atunci, tot era tentat l-a speriat.

— Poc! a şoptit el pentru sine.

A auzit un râset înfiorător, dar când s-a uitat, nu mai era nimeni în jurul lui.

Whitlam s-a întors şi a luat-o la fugă. Peste cadavrul lui Karen, afară, în camioneta lui Luke, apoi în spatele volanului şi, cu zgomot, pe drumul forestier. Nu s-a întâlnit cu nimeni şi a condus până când a început să

tremure atât de tare încât nu mai era în stare să ţină volanul. A făcut prima la dreapta cu prima ocazie. O cărare amărâtă care dădea într-un mic luminiş.

Whitlam a coborât şi şi-a tras bicicleta din camionetă, cu dinţii clănţănindu-i în cap. Tremurând, a tras prelata la o parte, acoperind astfel patru dungi orizontale lăsate pe vopseaua maşinii de roţile bicicletei care se rotiseră în timpul drumului.

Whitlam şi-a făcut curaj şi s-a aplecat deasupra cadavrului. Nu mişca deloc. S-a uitat atent la faţa lui Luke, atât de aproape încât zărea unde se tăiase celălalt bărbat la bărbierit. Nu a simţit nicio urmă de răsuflare. Luke nu mai respira.

Whitlam şi-a pus alte mănuşi şi o pelerină de ploaie, apoi a tras cadavrul la marginea platformei. Cu ceva efort, l-a ridicat în poziţie aşezată. Cu puşca proptită între picioarele lui Luke, cu degetele acestuia apăsate pe armă, cu ţeava sprijinită de dinţii lui.

Whitlam era îngrozit că mortul avea să alunece şi să se încovoaie şi prin minte i-a trecut ideea bizară că ar fi trebuit să exerseze cumva. Apoi a închis ochii şi a apăsat pe trăgaci. Faţa lui Luke a dispărut, iar corpul i-a căzut pe spate. Lovitura din ceafă nu se mai cunoştea în tot haosul acela. Se terminase. Whitlam şi-a înghesuit mănuşile, pelerina şi prelata într-un sac de plastic, să le ardă mai târziu. Apoi a inspirat adânc de trei ori şi a ieşit cu bicicleta pe drumul pustiu.

În timp ce se îndepărta, muştele începeau deja să dea târcoale.

Capitolul treizeci şi nouă

Biroul lui Whitlam era gol. Portofelul lui dispăruse, la fel cheile şi telefonul. Haina încă era atârnată pe spătarul scaunului.

— Poate doar a ieşit puţin, a zis o secretară agitată. Are maşina aici.

— Nu, a zis Falk. Barnes, du-te la el acasă. Dacă soţia lui e acolo, reţine-o!

S-a gândit o clipă. S-a întors spre secretară.

— Fata lui Whitlam mai e la ore?

— Da, cred că...

— Arată-mi unde. Acum!

Secretara a fost nevoită să alerge uşor pe hol ca să ţină pasul cu Falk şi Raco.

— Aici, a zis ea fără suflu la uşa unei clase. Aici e.

— Care e fata lui? a întrebat Falk uitându-se prin ferestruică după copilul pe care îl văzuse în fotografia de familie a lui Whitlam.

— Cea de acolo, a arătat ea. Blondă, în al doilea rând.

Falk s-a întors spre Raco.

— Ar pleca din oraş fără copilul lui?

— Greu de spus. Dar nu cred. Nu dacă ar avea de ales.

— Şi eu cred la fel. Cred că e pe aproape.

După o pauză, a zis:

— Sună la Clyde. Probabil mai au puţin şi ajung aici. Blochează străzile, apoi adună pe toată lumea care are experienţă în căutare şi salvare.

Raco a urmărit privirea lui Falk afară, pe fereastră. În spatele şcolii, tufişurile se întindeau dense şi încurcate. Păreau să tremure din cauza căldurii. Nu lăsau să se vadă nimic.

— O să fie o vânătoare dată dracului, a zis Raco ducând telefonul la ureche. Acolo e cea mai bună ascunzătoare din lume.

Echipele de căutare şi salvare erau aliniate umăr la umăr, o pată de portocaliu fosforescent de-a lungul terenului acoperit de tufişuri. Eucalipţii şopteau şi zbârnâiau deasupra lor, scuturaţi de vânt. Rafalele stârneau praful şi pietrişul, forţându-i să-şi mijească şi să-şi apere ochii. În urma lor, se întindea Kiewarra, ghemuită şi tremurândă sub dogoarea aerului.

Falk şi-a ocupat locul în rând. Era miezul zilei şi simţea deja sudoarea adunându-i-se sub vesta reflectorizantă. Alături de el, Raco avea o expresie sumbră.

— Doamnelor şi domnilor, porniţi staţiile! a strigat prin portavoce liderul echipei. Şi aici e teritoriul şarpelui-tigru, aşa că atenţie la picioare!

Deasupra lor, un elicopter trimitea aer fierbinte în jos. Liderul a dat startul şi linia portocalie de oameni a păşit înainte aproape ca un singur organism. Tufişurile s-au închis în urma lor, înghiţindu-i. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în ele, membrii echipei erau separaţi de eucalipţii uriaşi şi arbuştii denşi crescuţi între ei. La câţiva paşi de el, Falk nu-l mai vedea decât pe Raco în stânga şi o geacă portocalie în dreapta, departe.

Încercau tufişurile să vadă dacă putea trece un om prin ele, aşa cum le explicase cu evidentă nerăbdare liderul echipei. Era o metodă bună pentru tufişurile dense. Căutătorii se aliniau şi fiecare intra direct în tufişul din faţă, verificând pe linia sa până când drumul i se bloca.

— Teoria este că, dacă noi nu putem trece, atunci nici directorul nu poate. În cazul în care vă blocaţi, vă întoarceţi pe cărare, le spusese liderul, aruncându-i o geacă lui Falk. Fiţi cu ochii în patru. Poate să fie destul de periculos pe acolo.

Falk a înaintat. Era ciudat de linişte, în afară de trosnitul crenguţelor uscate sub tălpi şi de vântul care şuiera prin crengi. Soarele, aflat deasupra, alb, îşi croia drum prin golurile răzleţe dintre copaci, ca un reflector. Până şi zgomotul elicopterului, care se năpustea sus, peste capetele lor, ca o pasăre de pradă, se auzea

înfundat.

Falk păşea prudent, ştiind că lumina neregulată a soarelui îi juca feste pe pământ. Nu era foarte sigur ce indicii ar fi trebuit să caute şi i se făcea rău numai la gândul că ar putea să le rateze. Nu mai făcuse căutări prin tufişuri de când se antrena să devină poliţist. Însă petrecuse suficient de mult timp printre copacii aceştia când fusese mai tânăr ca să ştie că te atrăgeau în adâncurile lor mult mai uşor decât te lăsau să ieşi.

O picătură grea de transpiraţie l-a înţepat în colţul ochiului şi Falk a şters-o nerăbdător. Minutele se scurgeau. În jurul lui, copacii păreau să devină tot mai apropiaţi cu fiecare pas şi Falk s-a trezit nevoit să-şi ridice picioarele mai sus când îşi făcea cu greu drum prin iarba înaltă. Drept în faţă, a văzut un hăţiş extins şi abundent. Chiar şi de la distanţa aceea părea încurcat şi de nerăzbătut. Aproape că ajunsese la capătul liniei. Nici urmă de Whitlam.

Şi-a scos pălăria şi şi-a trecut o mână peste cap. Din rândurile căutătorilor nu se auziseră strigăte de reuşită. Staţia de la curea nu scotea niciun sunet. Oare îl rataseră? Lui Falk i-a apărut în minte imaginea lui Luke zăcând pe spate în camionetă.

Şi-a pus pălăria la loc pe cap şi a continuat să înainteze, croindu-şi drum printre arbuştii crescuţi în exces, spre hăţiş. Avansa încet şi reuşise să parcurgă doar câţiva metri, când a simţit un băţ ricoşând din geaca lui.

Falk şi-a ridicat privirea, surprins. La o distanţă oarecare în stânga lui şi cu câţiva paşi mai în faţă, Raco se oprise şi se întorsese spre el. Îşi ţinea un deget la buze.

— Whitlam? a mimat Falk numele.

— Poate, i-a răspuns Raco la fel, ridicând o mână într-un gest nesigur.

A ridicat staţia la gură şi a murmurat ceva.

Falk a scanat împrejurimile pentru orice altă pată portocalie. Cel mai apropiat căutător era un punct îndepărtat în spatele unei perdele de copaci. Falk s-a furişat spre Raco, tresărind de fiecare

dată când arbuştii îi trosneau tare sub paşi.

S-a uitat în direcţia arătată de prietenul lui. Un buştean căzut crease o gaură în faţa hăţişului. Abia vizibil, dar atât de neobişnuit pe fundalul acela, se ivea ceva roz şi cărnos. Vârfurile unor degete. Raco şi-a scos pistolul de serviciu.

— Eu n-aş face asta, s-a auzit vocea lui Whitlam dinspre buştean, bizar de calmă.

— Scott, prietene, noi suntem, a zis Falk, străduindu-se să vorbească pe acelaşi ton. E momentul să renunţi. Sunt cincizeci de oameni aici care te caută. Nu e decât o cale de scăpare.

Râsul lui Whitlam a umplut aerul.

— Întotdeauna sunt mai multe căi de scăpare, a zis el. Doamne, voi, poliţiştii, n-aveţi pic de imaginaţie. Spune-i prietenului tău să-şi bage pistolul în buzunar. Apoi poate să ia staţia aia şi să le zică celorlalţi să se retragă.

— N-o să vezi aşa ceva, a zis Raco.

Ţintea pistolul spre buştean, cu mâini sigure.

— Ba da!

Whitlam s-a ridicat brusc. Era murdar şi transpirat, cu o pânză de zgârieturi fine, de un roşu-închis, care ieşea în evidenţă pe obrajii lui rumeni.

— Uşurel, a zis el, eşti filmat.

Whitlam a arătat cu un deget deasupra lor, unde un elicopter de poliţie se întrevedea pe cerul fără un nor. Apărea şi dispărea prin golurile din coroanele copacilor în timp ce dădea târcoale într-un arc larg de cerc. Falk nu era sigur dacă îi văzuse. Spera.

Deodată, Whitlam a întins tare un braţ în faţă, ca într-un salut nazist, şi s-a îndepărtat cu un pas de buştean. Strângea ceva în pumn.

— Staţi acolo! a zis el rotindu-şi mâna.

Falk a zărit o primă strălucire a metalului şi creierul i-a strigat *armă,* în timp ce o parte mai profundă se agita neliniştită, încercând să proceseze ceea ce vedea. Lângă el, Raco s-a crispat. Whitlam şi-a

desfăcut pe rând degetele din jurul obiectului şi Falk a rămas fără suflare. L-a auzit pe Raco gemând îndelung, adânc. Era de o mie de ori mai rea decât o armă.

Era o brichetă.

Capitolul patruzeci

Whitlam a aprins bricheta şi flacăra albă, ameţitoare, a acesteia a dansat pe fundalul tufişurilor fără viaţă. Era începutul unui coşmar. Era o paraşută încurcată, o frână stricată pe şosea. Era o premoniţie. Falk şi-a simţit frica invadându-l din străfundul fiinţei şi furnicându-i pielea.

— Scott... a început el, dar Whitlam a ridicat un singur deget a avertisment.

Era o brichetă scumpă, genul acela care rămâne aprinsă până când este închisă manual. Flacăra tremura şi dansa în vânt.

Cu o mişcare rapidă, Whitlam s-a aplecat şi a scos o butelcuţă din buzunar. A deschis capacul şi a luat o înghiţitură. Fără să-şi ia ochii de la ei, a înclinat butelcuţa şi a turnat un lichid arămiu pe pământ în jurul lui. Vaporii de whisky l-au lovit pe Falk după câteva secunde.

— Să zicem că asta e poliţa mea de asigurare, a strigat Whitlam.

Flacăra a pâlpâit când şi-a mişcat braţul întins.

— Scott! a strigat Raco. Nenorocit prost ce eşti! O să ne omori pe toţi cu asta! Inclusiv pe tine.

— Atunci împuşcă-mă, n-ai decât! Dar îi dau drumul!

Falk şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul şi frunzele şi crengile de sub picioarele lui au trosnit şi s-au crăpat. Doi ani fără o ploaie rezonabilă, iar acum erau îmbibate cu alcool. Stăteau pe o cutie de chibrituri. Undeva în spatele lor, invizibile, dar legate de un lanţ neîntrerupt de eucalipţi şi iarbă, se întindeau şcoala şi oraşul. Focul s-ar răspândi de-a lungul acelui lanţ ca un tren de mare viteză, ştia asta. Focul creştea brusc, sărea şi înghiţea lacom. Alerga ca un animal. Făcea ravagii cu o eficienţă inumană.

Lui Raco îi tremurau braţele în timp ce ţintea pistolul spre Whitlam. Şi-a întors capul imperceptibil spre Falk.

— Rita e pe undeva pe acolo, a spus el încet, cu dinţii încleştaţi. Îl

împuşc înainte să apuce să dea foc la tot.

Falk s-a gândit la soţia plină de viaţă a lui Raco, îngreunată de sarcină, şi a ridicat vocea.

— Scott, dacă flacăra aia atinge pământul, nu ai nicio şansă să scapi de aici. Ştii asta. O să arzi de viu.

Capul lui Whitlam a tresărit într-un spasm uşor la auzul acestei sugestii şi bricheta i-a jucat în mână. Falk a inspirat brusc, iar Raco a făcut un pas în spate şi a înjurat.

— Cristoase, ai grijă cu chestia aia, fir-ar al dracu'! a strigat el.

— Staţi acolo! a zis Whitlam recăpătându-şi controlul. Lasă arma jos!

— Nu!

— Nu ai de ales. Îi dau drumul.

— Stinge bricheta!

— Tu primul. Arma jos!

Raco a ezitat, cu degetul albit de efort pe trăgaci. I-a aruncat o privire lui Falk, apoi s-a aplecat fără tragere de inimă şi şi-a pus pistolul pe jos.

Falk nu l-a învinuit. Văzuse ce pot face incendiile de vegetaţie. Un vecin îşi pierduse casa şi patruzeci de oi într-o vară când o ardere controlată a scăpat de sub control. Falk şi tatăl lui îşi legaseră nişte cârpe pe faţă şi se înarmaseră cu furtunuri şi găleţi, în timp ce cerul din miezul zilei se făcuse roşu şi negru. Oile behăiseră până când nu mai putuseră să scoată niciun sunet. Focul ţipase şi urlase ca o zână prevestitoare de moarte. Fusese înspăimântător. Fusese ca o străfulgerare de iad. Acum, pământul era mai uscat decât atunci. De data aceasta, nu ar mai arde încet.

În faţa lor, Whitlam aprindea şi stingea bricheta de parcă era o jucărie. Raco îl urmărea cu groază şi uimire, ţinându-şi pumnii încleştaţi. Elicopterul plutea direct deasupra lor şi, cu colţul ochiului, Falk a zărit câteva veste portocalii presărate printre copaci. Cu siguranţă fuseseră avertizaţi să păstreze distanţa.

— Deci v-aţi dat seama până la urmă? a întrebat Whitlam părând

mai degrabă interesat decât furios. Banii de la trust?

A aprins bricheta şi, de data asta, a lăsat-o aprinsă. Falk a simţit un gol în stomac. A încercat să nu se uite la flacără.

— Da, a zis el. Ar fi trebuit să mă prind mai devreme, dar ai ascuns bine patima pentru jocurile de noroc.

Whitlam a râs pe înfundate – un zgomot bizar, sinistru, alungat de vânt.

— Am avut mult antrenament. Sandra m-a avertizat. A zis că o să plătesc pentru asta într-o zi. Hei!

A îndreptat bricheta spre ei şi Raco a scos un sunet primitiv din adâncul gâtului.

— Să ştiţi că Sandra nu a avut nicio legătură cu asta! Ştie că mai jucam, dar nu şi cât de grav era. Şi nici altceva. Trebuie să înţelegeţi asta! *Ea nu a ştiut nimic!* Nici despre fondurile de la şcoală. Nici despre familia Hadler.

Vocea i-a tremurat când a menţionat numele familiei şi a suspinat.

— Şi îmi pare rău pentru băieţel. Billy.

Whitlam s-a crispat când a rostit numele copilului. A privit în jos şi a închis capacul brichetei. Falk a simţit un prim licăr de speranţă.

— Nu m-am gândit niciodată că Billy va avea de suferit.

Nici nu trebuia să fie acolo. Trebuie să mă credeţi. Am încercat să-l protejez. Vreau ca Sandra să ştie asta.

— Scott, a zis Falk, de ce nu vii cu noi, prietene, şi putem s-o găsim pe Sandra, să-i spui asta.

— De parcă ar mai vrea să aibă ceva de-a face cu mine acum. După ce am făcut.

Obrajii lui Whitlam străluceau de lacrimi şi transpiraţie.

— Ar fi trebuit s-o las să mă părăsească acum mulţi ani, când a vrut prima dată. S-o las s-o ia pe Danielle şi să plece departe de mine, să fie în siguranţă. Dar nu am făcut-o şi acum e prea târziu.

Şi-a şters faţa cu mâna şi Raco a profitat de ocazie ca să se întindă după armă.

— Hei!

Înainte ca Raco să atingă pistolul, Whitlam a făcut flacăra să danseze din nou.

— Aveam un aranjament bun.

— Bine, a zis Falk. Fii calm, Scott. Raco îşi face griji pentru familia lui. La fel ca tine.

Raco, rămas nemişcat cu o mână întinsă înainte şi cu faţa o mască de teamă şi furie, s-a îndreptat încet.

— Scott, e însărcinată, a zis el uitându-se direct la Whitlam.

Vocea i-a cedat.

— Soţia mea trebuie să nască peste patru săptămâni. Te rog! Te rog, închide bricheta.

Lui Whitlam i-a tremurat mâna.

— Taci!

— Încă poţi să schimbi lucrurile, Scott, a zis Falk.

— Nu pot. Nu-i aşa de simplu. Voi nu înţelegeţi.

— Te rog, a zis Raco. Gândeşte-te la Sandra şi Danielle. Închide bricheta şi vino cu noi. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, fă-o pentru soţia ta. Pentru fetiţa ta.

Chipul lui Whitlam s-a schimonosit, iar zgârieturile de pe obraz au luat o nuanţă urâtă, întunecată. A încercat să inspire adânc, dar pieptul i s-a scuturat.

— A *fost* pentru ele! a ţipat el. Tot ce am făcut. Tot dezastrul ăsta a fost *pentru ele.* Am vrut să le protejez. Ce era să fac? *Am văzut pistolul de cuie.* M-au pus să-l ating. Aveam de ales?

Falk nu era sigur despre ce vorbea Whitlam, dar bănuia. Dincolo de panica tot mai mare, se simţea ciudat de neafectat. Poate că Whitlam putea să-şi justifice acţiunile faţă de sine, dar faptele lui monstruoase erau născocirea unui monstru creat de el însuşi.

— O să avem grijă de ele, Scott. O să avem grijă de Sandra şi Danielle.

Falk a rostit numele tare şi clar.

— Vino cu noi şi spune-ne ce ştii. Putem să le apărăm.

— Nu puteţi! Nu puteţi să le apăraţi toată viaţa!

Whitlam suspina acum. Flacăra a tremurat când şi-a încleştat mai tare mâna pe brichetă, iar Falk a încetat să mai respire.

A încercat să-şi calmeze învălmăşeala din minte şi să gândească clar, făcând abstracţie de pericol. Kiewarra, cuibărită în valea din spatele lor, cu secretele şi întunericul său. Şcoala, vitele, Barb şi Gerry Fladler, Gretchen, Rita, Charlotte, McMurdo. A făcut calcule frenetice. Distanţele, numărul de case, drumurile de ieşire. Degeaba. Focul se răspândea mai repede decât putea să meargă o maşină, cu atât mai puţin un om pe jos.

— Scott! a strigat el. Te rog, nu face asta! Copiii sunt încă la şcoală. Fetiţa ta e acolo. Am văzut-o adineauri. Tot locul ăsta e un butoi de pulbere, ştii doar.

Whitlam a aruncat o privire în direcţia oraşului, iar Raco şi Falk au făcut câte un pas înainte.

— Hei! s-a răstit Whitlam la ei, agitând bricheta. Nu. Gata, rămâneţi acolo! O arunc!

— Fata ta şi copiii ăia vor arde de vii în timp ce vor alerga ca să scape cu viaţă.

Falk a încercat să-şi calmeze vocea.

— Oraşul ăsta... Scott, ascultă-mă! Oraşul ăsta şi oamenii lui vor arde din temelii.

— La dracu', ar trebui să primesc o medalie pentru că scap Kiewarra de necazuri. Oraşul ăsta e o ruină.

— O fi, dar nu-i pune pe copii să plătească pentru asta.

— O să-i salveze pe copii. Pompierii o să se ducă la ei prima dată.

— Ce pompieri, tâmpitule? a ţipat Raco şi a arătat spre gecile portocalii răspândite printre tufişuri. Sunt cu toţii aici, să te caute pe tine. O să fim cu toţii omorâţi împreună cu tine. Dacă scapi bricheta aia, suntem pierduţi cu toţii, inclusiv soţia şi fiica ta. Poţi să fii sigur de asta.

Whitlam s-a încovoiat de parcă ar fi fost lovit în stomac, cu flacăra tremurându-i în mână. Ochii săi erau cuprinşi de frică pură

când au întâlnit privirea lui Falk şi din gâtlej i-a ieşit un vaiet aspru şi primitiv.

— *Oricum le-am pierdut!* Nu pot să le salvez. N-am putut niciodată. Mai bine aşa decât ce ne aşteaptă.

— Nu, Scott, nu asta e...

— Şi oraşul ăsta. *Ruina* asta nenorocită! a strigat Whitlam ridicând mâna în care ţinea bricheta. Kiewarra poate să ardă...

— Acum! a strigat Falk şi, în acelaşi timp cu Raco, s-a repezit înainte cu braţele întinse. Folosind gecile ca pe o pătură, s-au aruncat peste Whitlam chiar când acesta arunca bricheta spre pământ. În timp ce se rostogoleau pe jos, cu gecile în aer, cu ghetele lovind ţărâna, o fâşie de căldură albă s-a întins în sus spre pieptul lui Falk, care se străduia să ignore senzaţia de arsură de pe gambă şi coapsă. S-a apucat cu o mână de părul lui Whitlam şi l-a ţinut bine, ţipând de durere până când părul a dispărut, iar mâna lui a devenit carne vie, roz şi creponată şi nu mai ţinea nimic.

S-au rostogolit şi au ars o mie de ore până când o pereche de mâini înmănuşate s-au aplecat şi l-au ridicat pe Falk de umeri. Acesta a scos un ţipăt animalic când pielea arsă i-a fâsâit şi pârâit.

A fost înfăşurat într-o pătură groasă, s-a înecat şi a tras adânc aer în piept când a fost stropit cu apă peste cap şi faţă. O a doua pereche de mâini l-a tras de acolo. S-a prăbuşit pe spate şi cineva i-a împins o sticlă de apă la buze, dar nu putea să înghită. A încercat să se zvârcolească pentru a-şi alunga durerea până când cineva l-a ţinut cu blândeţe şi el a ţipat de durerea care îi cuprinsese membrele. În nări simţea duhoare de carne arsă şi clipea şi pufnea, cu ochii şi nasul curgându-i.

Şi-a întors capul într-o parte, lipindu-şi obrazul ud de pământ. Raco era ascuns în spatele unui zid de veste ghemuite în jurul lui. Falk nu-i vedea clar decât ghetele. Stătea întins, nemişcat. Un al treilea grup înconjurase o formă cocoşată, care ţipa de zor.

— Raco, a încercat Falk să spună, dar cineva i-a lipit din nou sticla de apă la gură.

S-a chinuit să-şi întoarcă capul.

— Raco, prietene! Eşti OK?

Niciun răspuns.

— Ajutaţi-l!

De ce nu se mişcau mai repede?

— Doamne, ajutaţi-l pe el!

— Şşşt, a zis o femeie cu vestă reflectorizantă în timp ce îl mutau pe o targă. Facem tot ce putem.

Capitolul patruzeci şi unu

Avea să trăiască, aşa îi spuseseră doctorii când se trezise în unitatea pentru arşi a spitalului din Clyde. Numai că n-avea să mai fie model de mâini. Când i s-a dat voie să vadă daunele, fusese şi fascinat, şi revoltat de propriul corp. Pielea lui palidă, lăptoasă, căpătase o nuanţă roşiatică, lucioasă, înlăcrimată şi proaspătă. I-au bandajat mâna, braţul şi piciorul şi după aceea nu s-a mai uitat.

Ţintuit la pat, a avut un şir de vizitatori. Gerry şi Barb au adus-o pe Charlotte, McMurdo i-a strecurat pe furiş o bere, iar Barnes a stat lângă el momente îndelungate, fără să spună mare lucru. Gretchen nu l-a vizitat. Falk nu a învinuit-o. Când i s-a dat voie să se ridice, Falk şi-a petrecut cea mai mare parte din timp lângă patul lui Raco, în timp ce acesta dormea, sedat, ca să i se poată trata arsurile majore de pe trunchi şi spate.

Şi el avea să trăiască, spuseseră doctorii. Doar că, în cazul lui, nu mai făceau glumele pe care le făcuseră cu Falk.

Rita Raco îşi apăsa o mână pe abdomenul umflat, iar cu cealaltă ţinea mâna sănătoasă a lui Falk în timp ce stăteau în linişte lângă soţul ei. Falk i-a povestit că Raco fusese curajos. Rita doar a încuviinţat şi l-a mai întrebat o dată pe doctor când o să se trezească. Fraţii lui Raco au sosit din alt stat, unul câte unul. Păreau variaţiuni ale aceleiaşi persoane. I-au strâns mâna lui Falk şi, chiar dacă făceau pe şefii şi îi ordonau fratelui lor adormit să se ridice din pat, se vedea că erau înspăimântaţi.

În cele din urmă, Raco a deschis ochii şi doctorii l-au dat pe Falk afară pentru o zi întreagă. Avea voie numai familia. Când a primit iar permisiune să intre, l-a găsit pe Raco afişând un zâmbet slab, dar familiar, de sub bandaje.

— Un adevărat botez al focului, nu?

Falk a reuşit să râdă.

— Cam aşa ceva. Te-ai descurcat bine.

— Trebuia să am grijă de Rita. Dar zi-mi adevărul.

Raco l-a chemat mai aproape.

— Nu ai fost tentat măcar puţin să laşi Kiewarra să ardă până în temelii după tot ce ţi-a făcut?

Falk a zâmbit, sincer de data asta.

— Nu puteam, prietene. Cheile de la casă îmi rămăseseră la cârciumă.

Whitlam fusese transferat la spitalul Alfred din Melbourne, unde se afla în custodia poliţiei pentru o serie de acuzaţii, inclusiv pentru uciderea lui Luke, Karen şi Billy Hadler.

Era aproape de nerecunoscut, aşa i se spusese lui Falk. Focul îi arsese părul. Avea noroc că supravieţuise. Deşi, în sinea lui, Falk îşi spunea că ăsta nu prea era noroc. Nu avea să-i fie uşor în închisoare.

Când a fost eliberat din spital, Falk a fost trimis să se recupereze sub grija atentă a soţilor Hadler. Barb se agita, iar Gerry nu putea să treacă pe lângă el fără să-i strângă mâna. Au insistat ca Falk să petreacă cât mai mult timp cu Charlotte. I-au povestit fetiţei cum îl ajutase el pe tatăl ei. Cum îl adusese pe tatăl ei adevărat înapoi din morţi, ca om bun şi soţ iubitor.

Fiul lui Gerry şi Barb Hadler rămânea dus, dar cumva ei se simţeau mai uşori. Puteau din nou să-i privească pe oameni în ochi, a observat Falk. S-a dus cu ei la cimitir. Mormântul lui Luke, în special, abia se mai vedea de sub florile proaspete.

În timp ce Barb îi arăta florile şi cuvintele de condoleanţe lui Charlotte, Gerry s-a retras într-o parte cu Falk.

— Slavă Domnului că n-a avut nicio legătură cu fata lui Deacon! a zis Gerry. Să ştii că n-am crezut niciodată cu adevărat... adică, Luke n-ar fi făcut niciodată...

— Ştiu, Gerry. Nu-ţi face griji.

— Ai vreo idee ce s-a întâmplat cu ea?

Falk a scos un sunet neutru în timp ce Barb se întorcea către ei.

De îndată ce s-a simţit suficient de puternic, Falk s-a dus pe jos

tocmai până la ferma lui Gretchen. Ea era în spatele casei, împuşca iepuri din nou şi, când Falk s-a apropiat, a întors puşca spre el, ţinând-o aşa puţin mai mult decât era nevoie.

— Gretchen, îmi pare rău! i-a strigat Falk peste câmp, ridicând mâinile. Atât voiam să-ţi spun.

Ea s-a uitat la bandajele lui şi a coborât arma. A oftat şi s-a apropiat.

— Nu te-am vizitat la spital.

— Ştiu.

— Am vrut, dar...

— Nu-i nimic. Tu eşti OK?

Gretchen a ridicat din umeri şi au rămas aşa, fără să vorbească, ascultând papagalii din copaci. Nu voia să se uite la el.

— Luke o iubea pe Karen, a zis ea în cele din urmă. Chiar o iubea. Şi înainte, a iubit-o pe Ellie.

S-a uitat pe câmp, în jurul ei, cu ochii umezi.

— Nu cred că eu am fost vreodată prima lui alegere.

Falk voia să-i spună că se înşală, dar ştia că era prea deşteaptă pentru aşa ceva.

— Şi în ziua în care a murit Ellie?

Faţa lui Gretchen s-a pleoştit.

— Am ştiut de la început că Luke a minţit pentru tine, a zis ea cu vocea gâtuită în timp ce din ochi îi curgeau lacrimi. Pentru că fusese cu mine.

— Ai auzit şi tu?

Gretchen a deschis ochii şi a privit mijit spre lumina soarelui filtrată de copaci. Frunzele tufişurilor o gâdilau pe spate.

— Ce să aud?

A simţit răsuflarea lui Luke pe ceafă. El nu s-a mişcat. Avea încă părul ud, iar vocea îi era somnoroasă şi înfundată. Gretchen a încercat să se ridice, dar era trasă în jos de pieptul lui gol lipit de ea. Hainele lor stăteau aruncate într-un morman dezordonat la baza unui copac.

Se dezbrăcaseră până la chiloţi şi se aruncaseră în râul răcoros. Gretchen simţise căldura trupului lui Luke prin apă când o sărutase tare şi o lipise de mal. Chiloţii fuseseră daţi jos şi acum se uscau pe o piatră netedă.

Râul crescuse şi apa bolborosea şi stropea în timp ce curgea în şuvoaie peste stâncile din aval. Cu toate acestea, Gretchen a auzit din nou zgomotul. O plesnitură seacă în adâncul pădurii. A înlemnit. Încă una.

— Futu-i! a şoptit ea. Cred că vine cineva.

L-a împins pe Luke şi s-a ridicat, încruntându-se şi clipind.

— Repede!

Gretchen i-a aruncat lui Luke blugii, iar ea a încercat să-şi încheie sutienul, prinzându-l greşit, din grabă.

— Îmbracă-te!

Luke a căscat puternic, dar când i-a văzut expresia, a izbucnit în râs.

— Bine, mă mişc.

A verificat că boxerii erau bine orientaţi înainte să şi-i tragă pe el. Cărarea era la o oarecare distanţă de ei, ascunsă de o perdea groasă de copaci, dar acum auzeau paşii mai clar.

— Te rog, pune-ţi odată pantalonii! a zis Gretchen.

Ea şi-a tras bluza peste părul ud.

— Trebuie să plecăm. Ar putea fi oricine. Ar putea fi tata.

— Nu prea cred că e tatăl tău, a zis Luke, dar şi-a tras blugii pe el.

Şi-a pus şi cămaşa, şi pantofii, şi au rămas amândoi, umăr lângă umăr, în linişte, uitându-se prin bolta deasă spre gura cărării.

Gretchen aproape că a râs când figura subţirică a ieşit din lizieră.

— Doamne, e doar Ellie. Puteam să fac infarct.

Şi-a dat seama că încă şoptea.

Fata mergea repede, cu capul aplecat. La râu s-a oprit. S-a uitat îndelung la râul umflat, cu o mână apăsată pe gură, apoi s-a întors cu spatele.

— A venit singură? a zis Gretchen şi vocea abia i s-a auzit peste vuietul râului.

O clipă, i s-a părut că a mai auzit un trosnet, dar cărarea din spatele lui

Ellie a rămas goală.

— Nu contează, a şoptit Luke. Ai dreptate. Ar trebui să plecăm.

Şi-a pus mâna pe umărul ei.

— De ce? Hai s-o salutăm.

— N-am chef. E aşa de ciudată în ultimul timp! În plus, sunt ud tot.

Gretchen a privit în jos. Sutienul ud îi udase şi cămaşa.

— Şi ce dacă? Şi eu sunt la fel.

— Hai să plecăm şi gata!

Gretchen s-a holbat la el. Poate că apa spălase mirosul de sex, dar fapta li se citea pe feţe.

— De ce nu vrei să ne vadă, mai exact? a zis ea.

— Nu-mi pasă dacă ne vede, Gretch.

Dar încă şoptea.

— E o nesuferită înţepată. Nu am energie pentru aşa ceva azi.

S-a întors şi a început să-şi croiască drum încet printre copaci, departe de Ellie. A ignorat cărarea pe care mersese ea şi s-a îndreptat în direcţia opusă, pe poteca prăfuită care ducea la ferma părinţilor lui Gretchen. Ea a făcut un pas după el, apoi s-a întors şi s-a uitat în spate, spre Ellie. Aceasta stătea lângă un copac cu aspect ciudat, ghemuită, cu mâna sprijinită de o piatră.

— Ce face acolo? a întrebat Gretchen, dar Luke nu mai era lângă ea.

— Când am auzit că adunase pietre pe care să şi le pună în buzunare, nu am dormit trei nopţi.

Gretchen şi-a suflat nasul într-un şerveţel.

— Am văzut-o. Dacă m-aş fi dus la ea, aş fi putut s-o opresc. Dar nu m-am dus.

Cuvintele aproape i s-au pierdut printre lacrimi.

— Am plecat. Bineînţeles. De dragul lui Luke.

Gretchen l-a prins din urmă după scurtă vreme, pe cărare.

— Hei! l-a tras ea de mânecă. Ce se întâmplă?

— Nimic, iubito!

A luat-o de mână, dar fără să se oprească.

— Doar că e momentul să mă întorc.

Gretchen şi-a tras mâna.

— Ellie ştie că noi doi suntem împreună. Nu e un secret.

— Da, iubito, sigur că ştie.

— Şi atunci de ce n-ai vrut să ne vadă? Ce contează dacă ceilalţi ştiu că acum suntem împreună pe bune?

— Nu contează. Hai să nu mai discutăm despre asta, a zis Luke, dar s-a oprit şi s-a întors cu faţa la ea.

S-a aplecat să o sărute.

— Uite ce e, nu contează. Dar ce avem noi e aşa frumos. Vreau numai să fie special. Numai între noi doi.

Ea s-a îndepărtat.

— Mda, sigur că da. Care e adevăratul motiv? Crezi că s-ar putea să existe vreo ofertă mai bună?

— Ei, Gretch, haide...

— Asta e? Pentru că, în cazul ăsta, Ellie e chiar acolo, aşteaptă...

Luke a scos un sunet din gât şi a început din nou să meargă.

— Şi sunt o mulţime de tipi pe aici care...

— Nu fi aşa!

Vocea lui i s-a auzit peste umăr. Ea s-a uitat îndelung în urma lui. Iubea umerii ăia.

— Atunci ce e?

El nu a răspuns.

Din cărare, au ieşit în câmpul din spatele fermei părinţilor ei şi până la casă au mers în tăcere. Gretchen ştia că mama şi sora ei erau încă plecate. Tatăl ei se auzea ciocănind ceva în hambarul din spate.

Luke şi-a luat bicicleta de unde o lăsase, sprijinită de un copac, şi a urcat pe ea. A întins o mână şi, după o clipă, ea i-a strâns-o.

— Vreau că unele lucruri să rămână numai între noi, a zis el privind-o în ochi. Dar nu are niciun rost dacă ai de gând să te comporţi ca o prinţesă de fiecare dată.

S-a aplecat spre ea s-o sărute, dar ea şi-a întors capul. El a privit-o o

vreme, apoi a ridicat din umeri. Gretchen a izbucnit în lacrimi în timp ce el se îndepărta pe bicicletă.

Şi-a lăsat lacrimile să-i curgă pe chipul frumos exact cât timp i-a luat să-şi dea seama că el nu se mai întorcea. Cuprinsă de furie, şi-a şters obrajii şi a alergat în casa goală. A înşfăcat cheile de la camioneta fermei. Nu trecuse examenul, dar condusese pe câmpuri ani de zile.

A sărit la volan şi a demarat în direcţia în care plecase Luke. Cum îndrăznea să se poarte aşa cu ea? I-a zărit bicicleta mai în faţă, dincolo de intersecţie. A rămas puţin în urmă, păstrând distanţa, nesigură încă de ce urma să-i spună când îl ajungea. În faţă, o maşină traversa intersecţia perpendicular pe direcţia ei de mers şi Gretchen a apăsat frâna. După câteva clipe, camioneta ei albă trecea în viteză prin aceeaşi intersecţie.

Luke Hadler nu putea să-i vorbească aşa, şi-a spus ea. Merita mai mult de atât. Luke a cotit brusc la stânga şi, preţ de o secundă în care inima a încetat să-i bată, Gretchen a crezut că se întorcea la râu, la Ellie. Dacă făcea aşa ceva, Dumnezeule, avea să-l omoare, serios. L-a urmărit de la distanţă, ţinându-şi răsuflarea. În ultima clipă, el a încetinit şi şi-a ghidat bicicleta spre aleea casei lui.

Gretchen s-a oprit la o distanţă oarecare şi l-a privit de pe şosea deschizând uşa şi intrând în casă. A zărit silueta mamei lui, care agăţa rufe la uscat în curtea din spate.

A întors camioneta şi a plâns tot drumul până acasă.

— Când am auzit că Ellie nu s-a întors acasă, m-am dus înapoi la râu, să verific. Aproape că mă aşteptam să o văd ascunsă într-un sac de dormit, ca să nu o găsească tatăl ei. Dar nici urmă de ea.

Gretchen îşi ronţăia o unghie.

— M-am certat cu Luke dacă să zicem ceva. Numai că, în momentul ăla, nu eram chiar îngrijoraţi, ştii? În ultima vreme Ellie fusese aşa de retrasă, încât chiar am crezut că o să apară când o să fie pregătită.

Mult timp nu a mai zis nimic.

— Nu mi-am închipuit nicio clipă că o să fie în apa aia.

S-a întors spre Falk.

— Când au spus că s-a înecat, nu am putut să mă iert. Dacă am fi rămas şi am fi vorbit cu ea? Mi se păruse că ceva nu era în regulă şi totuşi îi întorsesem spatele. Îmi era atât de ruşine! Pur şi simplu m-am închis în mine. L-am pus pe Luke să promită că nu o să spună nimănui că am văzut-o. Nu voiam să ştie nimeni cât de rău o dezamăgiserăm.

Gretchen s-a şters la ochi.

— Apoi, când am crezut că nu are cum să fie mai rău de atât, toată lumea a început să arate cu degetul la tine. Până şi Luke s-a speriat. Dacă credeau că tu eşti implicat, ce ar fi zis dacă ar fi ştiut că noi fuseserăm acolo? Luke a venit cu planul ăsta, să spună că a fost cu tine. Avea să te ajute şi pe tine, şi pe noi. Iar eu puteam să mă prefac tot restul vieţii că nu fusesem acolo. Că nu mă dusesem la Luke când ar fi trebuit să mă duc la ea.

Falk i-a întins lui Gretchen un şerveţel curat din buzunar. Ea l-a luat şi i-a zâmbit uşor.

— Nu eşti responsabilă pentru ce s-a întâmplat cu Ellie Deacon, i-a zis el.

— Poate. Dar aş fi putut să fac mai multe.

A ridicat din umeri şi şi-a suflat nasul.

— Nu ştiu ce avea Luke. Nu era un tip rău, dar a fost destul de rău pentru mine.

Au stat unul lângă altul o vreme şi au privit spre câmpuri, amândoi văzând lucruri demult trecute. Falk a inspirat adânc.

— Gretchen, nu e treaba mea, dar Gerry şi Barb, şi Charlotte, ei...

— Luke nu e tatăl lui Lachie.

— Dar dacă...

— Aaron! Te rog! Opreşte-te!

Privirea ei albastră s-a întâlnit cu a lui, dar numai o clipă.

— Bine, a încuviinţat el.

Încercase. Destul.

— E în regulă, Gretch. Dar sunt oameni buni. Şi au pierdut multe

recent. Şi tu la fel. Dacă există vreo şansă să salvezi ceva pozitiv din toată nenorocirea asta, atunci profită de ea.

Ea nu a zis nimic, doar i-a întors privirea, fără ca expresia ei să trădeze ceva. În cele din urmă, el i-a întins mâna care nu era arsă. Ea s-a uitat la ea, apoi, spre surprinderea lui, s-a întins şi l-a tras spre ea într-o îmbrăţişare blândă. Nu ademenitoare, nici măcar prietenoasă, ci poate împăciuitoare.

— Ne vedem peste alţi douăzeci de ani, a zis ea.

De data aceasta, Falk s-a gândit că, probabil, Gretchen avea dreptate.

Capitolul patruzeci şi doi

Casa familiei lui Falk arăta acum şi mai mică decât şi-o amintea el. Şi din copilărie, şi din urmă cu câteva zile. A trecut pe lângă ea în drumul spre râu, ocolind-o pe la marginile proprietăţii. De data aceasta, nu era prea îngrijorat că avea să se întâlnească cu proprietarul.

În spital, McMurdo îşi dăduse ochii peste cap când îi povestise că o mulţime de oameni schimbaseră uşor placa la adresa lui. Brusc, începuseră să dezaprobe direct fluturaşii aceia. Ce se întâmplase în urmă cu douăzeci de ani era poveste veche, pentru Dumnezeu. A curs multă apă pe gârlă de atunci şi ce-a fost a fost.

Falk mergea greoi pe câmp, având mintea mai clară acum. Chiar dacă trecuseră douăzeci de ani de atunci, unele lucruri nu trebuiau trecute cu vederea. Ellie Deacon. Ea fusese o victimă a acestui oraş mai mult decât oricine altcineva. A secretelor şi minciunilor şi temerilor lui. Avusese nevoie de cineva. Poate de el, iar el o dezamăgise. Ellie era cea care risca să fie uitată în tot haosul acela. Aşa cum aproape fusese Karen. Şi Billy.

Dar nu astăzi, s-a gândit Falk. Astăzi avea să şi-o amintească pe Ellie, în locul pe care ştia că ea îl iubise. A ajuns la copacul-stâncă chiar când soarele începea să se scufunde în cer. Era aproape aprilie acum. Arşiţa verii se mai domolea. Se spunea că era posibil ca seceta să înceteze în iarna aceea. Pentru binele tuturor, voia să fie adevărat de data aceasta. Râul era tot secat. Spera că, într-o zi, avea să-şi revină.

Falk s-a aşezat pe stâncă şi a scos cuţitaşul pe care îl adusese. A găsit punctul în care se deschidea crevasa secretă şi a început să cresteze. Litere mici: E.L.L. Cuţitaşul era bont şi crestatul mergea încet, dar a perseverat până când a terminat. La sfârşit, s-a sprijinit de stâncă şi şi-a şters fruntea. Şi-a trecut degetul mare peste litere, admirând rezultatul muncii sale. Piciorul ars părea că a luat foc din

nou din cauza presiunii la care îl supusese când îngenunchease.

Durerea i-a dat o idee. Cu un geamăt, s-a răsucit şi a băgat o mână prin crăpătură, pipăind după bricheta veche pe care o lăsase acolo ultima dată. Una era să fie nostalgic şi alta era să lase tentaţia la îndemâna oricui, mai ales după ultimele evenimente.

Falk ştia că o pusese adânc şi, la început, cu mâna sănătoasă nu a găsit decât pământ şi frunze. S-a dus şi mai adânc, întinzându-şi degetele. A simţit metalul brichetei când degetul mare s-a atins de ceva moale, dar solid. A tresărit, iar mişcarea a împins bricheta mai departe. Enervat, s-a întins iar după ea şi s-a oprit când a dat cu mâna de acelaşi obiect. Era dur, dar pliabil şi destul de mare. Făcut de mâna omului.

Falk s-a uitat prin deschizătură. Nu a văzut nimic şi a ezitat. Apoi s-a gândit la Luke, la Whitlam şi la Ellie şi la toţi oamenii care fuseseră răniţi de secrete îngropate. Destul!

Falk şi-a îndesat mâna mai adânc şi a pipăit în jur până când a prins bine obiectul. A tras de el şi acesta s-a desprins cu o smucitură. Falk a căzut pe spate şi pieptul i s-a crispat de durere când obiectul a aterizat pe el cu o bufnitură. Când a privit în jos şi a văzut ce ţinea în braţe, abia şi-a stăpânit un strigăt de uimire. Era un rucsac violet.

Deşi era acoperit de pânză de păianjen şi pământ, l-a recunoscut imediat. Chiar dacă nu l-ar fi recunoscut, ar fi ştiut cui îi aparţinuse. O singură persoană mai ştia despre deschizătura din copacul-stâncă şi luase informaţia cu ea în râu.

Falk a deschis rucsacul. A întins conţinutul pe jos: o pereche de blugi, două cămăşi, un pulover, o pălărie, lenjerie intimă, o gentuţă cu machiaj. Mai era o carte de identitate învelită în plastic cu fotografia unei fete care semăna puţin cu Ellie Deacon. Scria că numele ei era Sharna McDonald şi avea nouăsprezece ani. Un teanc de bani, de zece, de douăzeci, din când în când chiar câte o bancnotă de cincizeci. Economisiţi, adunaţi cu greu.

Chiar la fundul rucsacului, mai era un obiect, învelit în urmă cu

douăzeci de ani într-o pelerină de ploaie, ca să fie protejat. Falk l-a scos şi l-a ţinut în mâini multă vreme. Era ponosit de trecerea timpului şi îndoit la colţuri, dar scrisul de sub coperta tare era vizibil, negru pe alb. Jurnalul lui Ellie Deacon.

Prima dată când a lovit-o, i-a spus pe numele mamei ei. Vedea în ochii înceţoşaţi ai tatălui ei că numele îi scăpase pur şi simplu, la fel de alunecos ca uleiul, când pumnul lui o lovise în umăr. Era beat, iar ea avea paisprezece ani şi chipul ei reflecta trecerea de la fată la femeie. Fotografia mamei ei fusese dată jos de pe poliţă de mult, dar trăsăturile distincte ale femeii se întorceau în fiecare zi la fermă pe măsură ce Ellie Deacon se făcea mai mare.

A lovit-o o dată şi apoi, după mult timp, s-a întâmplat din nou. Şi din nou. Şi din nou. Ellie a încercat să-i îndoaie băutura cu apă. Tatăl ei şi-a dat seama de la prima înghiţitură şi ea n-a mai făcut această greşeală de atunci. Acasă, purta bluze care lăsau la vedere vânătăile, dar vărul ei, Grant, doar deschidea televizorul şi îi spunea să nu-l mai enerveze pe bătrân. Notele i-au scăzut. Dacă profesorii au observat, au comentat acid că nu era atentă. Nu au întrebat niciodată de ce.

Ellie a început să vorbească mai puţin şi să descopere mai mult ce le plăcea atât de mult ambilor ei părinţi la sticla pe care o duceau la gură. Fetele pe care le credea prietene o priveau ciudat şi şopteau când credeau că ea nu le auzea. Aveau ele problemele lor, cu tenul, greutatea şi băieţii, chiar şi fără ca Ellie să le facă să pară şi mai inadecvate. După câteva mişcări tactice adolescentine, Ellie s-a trezit lăsată pe dinafară.

Într-o sâmbătă seara, stătea singură în Centenary Park cu o sticlă în rucsac, neavând unde să se ducă în altă parte, când a auzit două figuri cunoscute râzând înfundat pe o bancă. Aaron şi Luke. Ellie Deacon a simţit un fior, ca şi cum ar fi găsit ceva ce uitase, dar îi fusese drag pe vremuri.

A durat puţin până s-au reobişnuit unii cu alţii. Băieţii o priveau de parcă nu o mai văzuseră până atunci. Dar ei îi plăcea. Îi convenea să aibă în viaţa ei doi oameni care să facă ce spunea ea, în loc să-i spună ei ce să

facă.

Înainte, când fuseseră mai mici, preferase exaltarea şi fanfaronada lui Luke, însă acum se simţea mai atrasă de firea meditativă, subtilă, a lui Aaron. Luke nu semăna deloc cu tatăl şi vărul ei, ştia asta, dar nu putea să scape de senzaţia că, îngropată adânc în el, era o parte mică nu foarte diferită de ei. A fost aproape o uşurare când Gretchen i-a sucit capul măcar puţin cu chemarea ei radioasă de sirenă.

O vreme, a fost bine. Mai mult timp petrecut cu prietenii ei însemna mai puţin timp acasă. Şi-a luat o slujbă cu jumătate de normă şi a învăţat pe pielea ei ce înseamnă să ascundă bani de tatăl şi vărul ei lefteri.

Era mai fericită, însă din cauza asta a devenit neglijentă şi înfumurată în preajma tatălui ei. În scurt timp, chipul ei de şaisprezece ani, cu o gură obraznică, atât de asemănătoare cu a mamei ei, a fost sufocat cu o pernă de canapea până când Ellie a crezut că avea să leşine.

După o lună, s-a trezit cu nasul şi gura acoperite cu un prosop murdar de bucătărie, în timp ce se agăţa cu unghiile de mâinile tatălui ei. Când, într-un final, el i-a dat drumul, prima gură de aer mirosea a băutură, ca răsuflarea lui. Aceea a fost ziua în care Ellie Deacon a încetat să mai bea. Pentru că aceea a fost ziua în care s-a hotărât să fugă. Nu imediat şi nu din lac în puţ. Dar în curând. Iar pentru asta avea nevoie de o minte limpede. Înainte să fie prea târziu.

Lucrul care i-a grăbit plecarea s-a petrecut în toiul unei nopţi întunecate, în camera ei, când s-a trezit cu tatăl apăsând-o cu greutatea lui şi împungând-o cu degetele peste tot. O durere ascuţită şi vocea lui de beţiv bălmăjindu-i numele mamei ei în ureche. În cele din urmă, a reuşit să-l împingă de pe ea, dar la plecare a îmbrâncit-o tare, trimiţând-o cu capul pe spate, într-unul dintre stâlpii patului, de care s-a lovit cu un pocnet. Dimineaţa, pe lumină, şi-a trecut un deget peste scobitura din lemn şi, ameţită, a frecat pata de sânge de pe covorul roz. O durea capul. Ochii o înţepau de lacrimi. Nici nu ştia unde o durea mai rău.

Când Aaron a descoperit scobitura din stâncă a doua zi după-amiază, a fost ca un semn de sus. Fugi! Era ascunsă, secretă şi destul de mare să tăinuiască un rucsac. Era perfectă, însufleţită de o scânteie firavă de

speranţă, l-a privit pe Aaron şi şi-a dat seama, pentru prima dată, cât de dor avea să-i fie de el.

Când s-au sărutat, s-a simţit mai bine decât credea că este posibil, până când el a întins mâna şi a atins-o pe cap. Durerea a făcut-o să se retragă brusc. Şi-a ridicat privirea şi a văzut cât de consternat era Aaron. În clipa aceea, şi-a urât tatăl mai mult ca oricând.

Voia aşa de mult să-i povestească lui Aaron. De mai multe ori a încercat. Însă, dintre toate emoţiile care circulau prin corpul lui Ellie Deacon, frica era cea mai acută.

Ştia că nu era singura persoană înspăimântată de tatăl ei. Răzbunarea lui pentru orice nesocotire, fie ea reală, fie închipuită, era rapidă şi brutală. Îl văzuse proferând ameninţări şi apoi punându-le în practică. Adunând favoruri, otrăvind câmpurile, trecând cu maşina peste câini. Într-o comunitate care se străduia să supravieţuiască, oamenii erau obligaţi să-şi aleagă confruntările. Adevărul fie spus, Ellie Deacon ştia că nu exista nicio persoană în Kiewarra pe care putea cu adevărat să se bazeze ca să-l înfrunte.

Aşa că şi-a făcut un plan. Şi-a luat banii economisiţi şi şi-a făcut un bagaj pe furiş. L-a ascuns lângă râu, în locul în care ştia că nu avea să fie găsit. S-o aştepte acolo pentru când avea să fie pregătită. Şi-a rezervat o cameră într-un motel anonim la trei oraşe distanţă. I-au cerut un nume pentru rezervare şi ea l-a dat automat pe cel care o făcea să se simtă în siguranţă. Falk.

Pe o bucată de hârtie, a mâzgălit numele lui şi data pe care o alesese şi a strecurat biletul în buzunarul blugilor. Un talisman, să-i poarte noroc. Un memento, să nu renunţe. Trebuia să fugă, dar avea o singură şansă. Dacă află tata, o să mă omoare.

Acestea au fost ultimele cuvinte scrise în jurnal.

Când Mal Deacon a intrat în casă, nu se simţea deloc mirosul cinei şi asta l-a enervat. L-a lovit pe nepotul lui cu piciorul în cizme, ca să şi le dea jos de pe canapea, iar acesta a deschis un ochi.

— Încă nu aţi pus naibii de ceai?

— Ellie nu s-a întors de la şcoală.

Deacon a scos o bere din pachetul aflat lângă Grant şi s-a dus în fundul casei.

A rămas în pragul camerei fiicei lui şi a luat o înghiţitură din doză. Nu era prima pe ziua aceea. Nici a doua.

Privirea i-a fost atrasă de stâlpul alb, scobit, al patului şi de pata de pe covorul roz şi s-a încruntat. A simţit cum i se strânge stomacul, de parcă avea o minge mică în el. Acolo se întâmplase ceva rău. S-a holbat la scobitură şi o amintire grotescă a ameninţat să iasă la suprafaţă. A băut îndelung până când aceasta a alunecat în linişte la loc, sub suprafaţa întunecată. În schimb, a permis alcoolului să-i transporte primele semne ale furiei prin vene.

Fiica lui trebuia să fie acolo şi nu era. Trebuia să fie acolo, cu el. Poate că întârzie, abia i-a şoptit o voce raţională, dar observase cum îl privise în ultima vreme. Era o privire pe care o recunoştea bine. Aceeaşi pe care o mai văzuse cu cinci ani înainte. O privire care spunea: Destul. Adio!

A simţit cum îl cuprinde un val de dispreţ şi a deschis brusc uşa dulapului. Rucsacul ei nu mai era în locul obişnuit. Pe rafturi se vedeau unul sau două locuri goale printre hainele frumos împăturite. Deacon cunoştea semnele. Furişatul ei. Secretele. Le ratase o dată înainte. Dar nu şi de data asta. A smuls sertarele din şifonier, răsturnând conţinutul pe jos, vărsându-şi berea pe covor în timp ce scotocea printre ele după indicii. Deodată, s-a oprit, nemişcat. A ştiut cu o siguranţă rece unde era. În acelaşi loc în care obişnuia mama ei să fugă.

Nenorocită mică, nenorocită mică!

S-a clătinat până înapoi, în camera de zi, l-a ridicat pe Grant în picioare, împotriva voinţei lui, şi i-a aruncat cheile de la camionetă.

— Ne ducem după Ellie. Tu conduci.

Nenorocită mică, nenorocită mică!

Au mai luat vreo câteva doze de bere, să aibă pe drum. Soarele ardea portocaliu în timp ce conduceau pe urmele de pământ care duceau la ferma lui Falk. Nici vorbă să plece. Nu de data asta.

Se întreba ce avea să facă dacă era deja prea târziu, când a zărit ceva cu

colţul ochiului şi inima i s-a ridicat în gât. O singură mişcare bruscă, un tricou de culoare deschisă şi imaginea familiară a unui păr lung, au dispărut dincolo de liziera din spatele proprietăţii lui Falk.

— Acolo e, a arătat Deacon. Se duce spre râu.

— Nu am văzut nimic, s-a încruntat Grant, dar a oprit maşina.

Deacon a sărit din camionetă, lăsându-şi nepotul în urmă şi a luat-o la fugă pe câmp, apoi s-a afundat în umbra copacilor. Vedea roşu în timp ce se împiedica pe cărare, în urmărirea ei.

Ellie era aplecată deasupra unui copac cu o formă ciudată când a văzut-o. Ea a auzit zgomotul prea târziu şi şi-a ridicat privirea, „o"-ul perfect al gurii ei căscându-se larg într-un ţipăt când el a prins-o de păr.

Nenorocită mică, nenorocită mică!

Nu avea să plece. De data asta, la dracu', n-avea să mai plece. Dar ea se smucea, a observat el prin privirea înceţoşată, şi îi era greu s-o ţină. Aşa că a lovit-o cu palma deschisă, într-o parte a capului. Ea s-a clătinat şi a căzut pe spate, aterizând cu un geamăt uşor pe marginea malului, cu părul şi umerii scufundaţi în apa neagră a râului. Ochii ei îl priveau în felul acela pe care el îl recunoştea şi Deacon i-a înfipt o mână sub bărbie până când apa murdară a acoperit faţa aceea.

Când şi-a dat seama ce se întâmplă, Ellie s-a luptat. El s-a holbat la propriii ochi reflectaţi în apa întunecată şi a ţinut-o şi mai tare.

A fost nevoit să-i promită ferma lui Grant în timp ce căutau pietre pe mal, în lumina din ce în ce mai slabă, ca s-o tragă la fund. Nu a avut de ales. Mai ales după ce nepotul lui a găsit în buzunarul pantalonilor biletul cu numele lui Falk. A sugerat că ar fi util să-l lase în camera lui Ellie. Au căutat până când a dispărut şi ultima geană de lumină, dar nu i-au găsit rucsacul.

Abia mult mai târziu, în acea primă noapte când a fost singur şi multe nopţi după aceea, Mal Deacon s-a întrebat dacă chiar voise să o ţină atât de strâns pe fiica lui.

Dacă află tata, o să mă omoare.

După ce a citit cuvintele lui Ellie, Falk a rămas multă vreme uitându-se la albia secată a râului. În cele din urmă, a închis jurnalul şi l-a închis la loc în rucsac, alături de celelalte lucruri. S-a ridicat şi şi-a atârnat rucsacul peste umăr.

Soarele dispăruse, iar noaptea se lăsase în jurul lui, şi-a dat el seama. Deasupra eucalipţilor, stelele străluceau. Nu îşi făcea griji. Cunoştea drumul. În timp ce mergea înapoi spre Kiewarra, a început să adie o briză răcoroasă.

Mulţumiri

Nu îmi dădusem seama de câţi oameni este nevoie pentru a da viaţă unui roman şi sunt sincer recunoscătoare numeroşilor oameni care m-au ajutat pe parcurs.

Un mulţumesc din inimă editorilor mei, Cate Paterson, de la Pan Macmillan, Christine Kopprasch şi Amy Einhorn, de la Flatiron Books, şi Clare Smith, de la Little, Brown, care au ridicat nivelul cărţii cu observaţiile, părerile şi sfaturile lor inteligente. Vă mulţumesc că mi-aţi oferit o oportunitate aşa de minunată ca autor debutant.

De asemenea, sunt foarte recunoscătoare tuturor celor care au lucrat din greu pentru ca această carte să fie gata şi pe rafturi, inclusiv diverşilor şi talentaţilor redactori, designeri şi membri ai echipelor de marketing şi vânzări.

În fiecare zi mă simt norocoasă pentru sprijinul constant şi munca neobosită a agenţilor mei: Clare Forster, de la Curtis Brown Australia, Alice Lutyens şi Eva Papastratis, de la Curtis Brown UK, Daniel Lazar, de la Writers House, şi Jerry Kalajian, de la Intellectual Property Group. Au făcut mai mult decât era omeneşte posibil.

Mulţumesc şi Wheeler Centre din Melbourne şi juriului, organizatorilor şi susţinătorilor Premiului literar pentru un manuscris nepublicat, acordat de premierul statului Victoria din Australia. Acest premiu este o şansă unică pentru scriitorii începători, iar faptul că eu l-am câştigat în 2015 mi-a oferit o cheie care a deschis o mie de uşi.

Pentru a publica o carte, mai întâi trebuie să o scrii, iar pentru asta voi fi pe veci îndatorată colegilor mei scriitori de la cursul online de scriere creativă Curtis Brown, 2014. Vă mulţumesc pentru înţelepciunea talentului vostru colectiv. Aproape cu siguranţă, această carte nu ar exista în forma aceasta fără voi. Mulţumiri

speciale profesoarei Lisa O'Donnell, prietenului meu, Edward Hamlin, şi directoarei de curs, Anna Davis.

Şi, bineînţeles, mulţumiri şi toată dragostea mea familiei: Mike, Helen, Michael şi Ellie Harper, pentru că, datorită vouă, cărţile sunt o parte aşa de importantă din viaţa noastră. Şi iubitului meu soţ, Peter Strachan, care a crezut dintotdeauna în acest roman.

JANE HARPER

CRIME

Cine a ucis, de fapt, familia Hadler?

Luke Hadler își împușcă soția și copilul, apoi se sinucide. Comunitatea fermierilor din Kiewarra are de luat zilnic decizii de viață și de moarte. Dacă unul dintre ei cedează presiunii, atunci...

Când Aaron Falk, anchetator la Poliția Federală, se întoarce în Kiewarra pentru înmormântare, nu e prea dornic să se confrunte cu oamenii care l-au respins în urmă cu douăzeci de ani. Dar când este nevoie de aptitudinile lui de anchetator, faptele din cazul Hadler îl fac să se îndoiască de acest verdict de crimă-sinucidere.

Și, pe măsură ce Falk cercetează mai amănunțit crimele, se redeschid și rănile vechi. Fiindcă Falk și prietenul lui din copilărie, Luke, aveau un secret... Un secret pe care Falk îl credea îngropat de mult... Un secret pe care moartea lui Luke începe să-l scoată la suprafață...

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0291-4

9 786064 002914